Machine Translated by Google

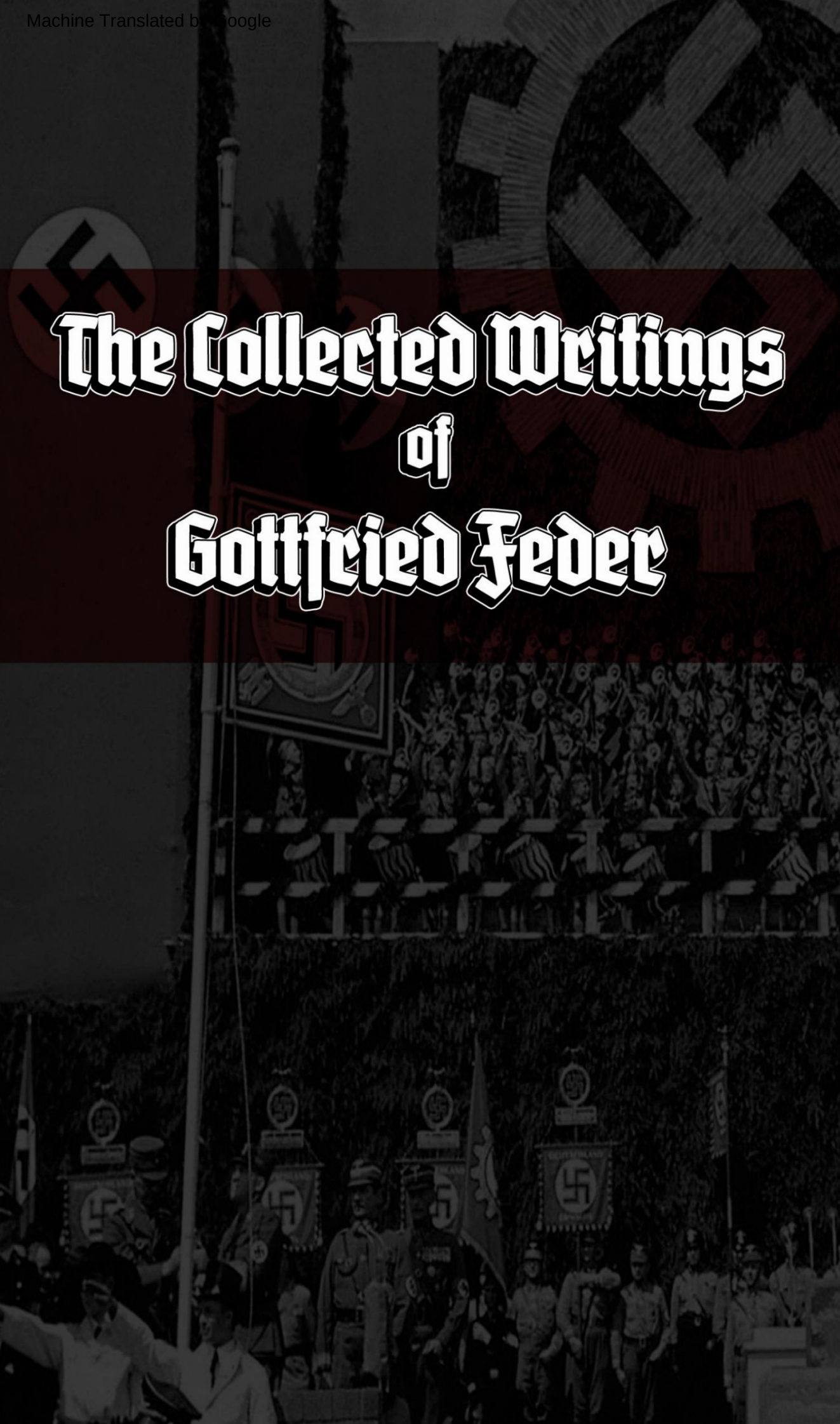

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Kogutud kirjutised

Gottfried Feder

Avaldatud Kali Yugas, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Sisukord

NSDAP programm ja selle üldised kontseptsioonid 5

Sissejuhatus ja eessõna 6

1. Partei ametlik manifest NSDAP seisukoha kohta põllumajanduse ja põllumeeste suhtes..... 13

NSDAP-i poliitika maaomandi suhtes 17

2. 25 punkti..... 21

3. Põhiideed 25

4. Programminõuete üksikasjalik kirjeldus..... 32

5. Mida me ei soovi..... 52

6. Kokkuvõte..... 53

Huvide orjuse kaotamise manifest 55

Rakendamine ja põhjendus 57

Sõjavõlakirjade konverteerimine pangalaenuks 75

Erimärkused manifestis esitatud seadusenõude kohta 76

Vastuväited ja nende ümberlükkamine 79

Edasine programm 89

Saksa riik natsionaalsotsialistlikul alusel 56

Sissejuhatus ja eessõna 92

1. Alused..... 97

2. Programm 116

3. Natsionaalsotsialistliku riigi riiklik struktuur 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. jaanuar 1883, Würzburg, Saksamaa – 24. september , 1941, Murnau) oli Saksa poliitiline aktivist ja juhtiv *majandusteoreetik* Saksa natsionaalsotsialismi algfaasist.

Ehitusinsener **Feder** sai tuntuks 1919. aastal oma raamatuga *"Manifest murrangute tegemiseks". „Huvide orjus“* ja tema kõne Saksa Töölispartei koosolekul Münchenis sama aasta septembris andis vahetu inspiratsiooni **Adolf Hitleri ...** sisenemine poliitikasse. **Federi** sotsialistlikud ja antikapitalistlikud ideed leidsid hiljem väljenduse **Hitleri** 25-punktilises programmis Natsionaalsotsialistlikule Saksa Töölispartei'le (NSDAP) märtsis 1920, samuti **Federi** enda raamatus *"Saksa riik natsionaalsotsialistlikul alusel", mida* **Hitler** pidas "[natsionaalsotsialistliku] liikumise katekismuseks". Aastatel 1924–1936 oli **Feder** Saksamaa Riigipäeva liige ja oli NSDAP-i majandusnõukogu esimees (1931), Saksamaa majandusministeeriumi riigisekretär (1933) ja riigi elamukomissariks (1934). Natside poliitika üldise kohandamisega olemasoleva majandussüsteemiga vähenes **Federi** roll parteiasjades aga drastiliselt ja 1936. aastaks oli ta praktiliselt unustusehõlma vajunud.

Machine Translated by Google

Riiklik programm

Saksa Sotsialistlik Töölispartei ja selle üldised kontseptsioonid

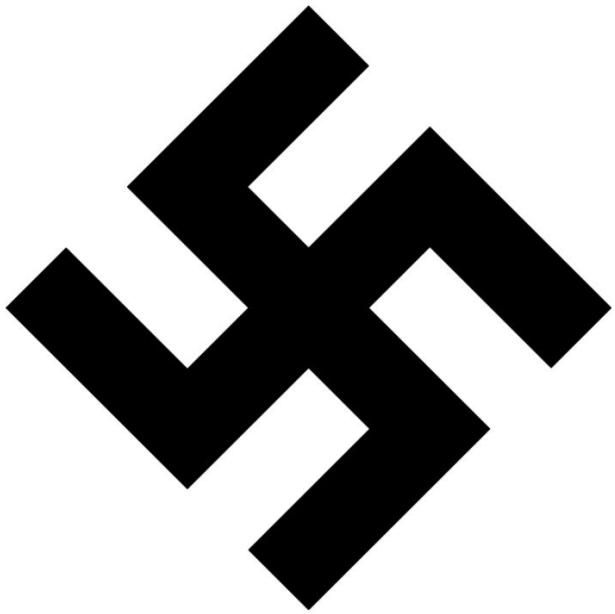

Machine Translated by Google

Ajalooline ülevaade tõusust

NSDAP koos Adolf Hitleri karjääri biograafilise ülevaatega

Adolf Hitler sündis 20. aprillil 1889 Braunau-on-the-Inni külas, mis oli üks vanu... Baieri.

Tema isa oli vaese talupoja orvuks jäänud laps ja töötas end tolliametnikuks. Tema ema oli pärit saksa talupojaperest. Kui ta oli 13-aastane, kaotas ta isa ja neli aastat hiljem ema. Adolf Hitler oli sel ajal pärast rahvuskooli lõpetamist õpilane Linzis Doonau ääres asuvas reaalkoolis. Isa soov oli olnud saada ametnikuks, kuid tema enda soov oli olla kunstnik. Ema surm sundis teda viivitamatult ise elatist teenima.

17-aastaselt läks Hitler Viini, kus ta püüdis saada arhitektiks. Ta teenis elatist omal jõul, algul ehitaja lihttöölisena mörti segades, seejärel arhitekti joonestajana. 18-aastaselt tundis ta juba huvi poliitika vastu; temast sai antimarksistlik, kuid seni polnud ta juhtivat rolli võtnud. Juba varasest noorusest peale oli Hitler kirglik natsionalist ja tema lootus oli ühendada oma tööperioodi sotsiaalsed kogemused oma natsionalistlike veendumustega. Mitu aastat elas ta Viinis äärmises vaesuses.

1912. aastal emigreerus ta Münchenisse, kus ta oli tudeng. Ta polnud kunagi tundnud nooruslikke rõõme, kuid sellest päevast alates, kui ta kodust 50 krooni taskus lahkus, oli töö ja puudus olnud tema saatuseks. 1914. aasta veebruaris õnnestus tal vabaneda kohustusest teenida Austria armees. Kuus kuud hiljem puhkes sõda. Ta astus kohe vabatahtlikult Saksa armeesse ja sai Baieri kuninga Ludwigi poole pöördudes loa astuda vabatahtlikuna sõtta Baieri rügementi. 10. oktoobril 1914 marssis uus rügement teele.

2. detsembril 1914 autasustati 25-aastast vabatahtlikku Raudristi II järgu ordeniga. Klass.

Tunnustuseks tema vapruse eest rünnakus Bayernwaldile ja teistes lahingutes Wytschäte lähedal kästi tal asuda dispeÿerina tööle, mis nõudis erilist julgust ja usaldusväärsust, sest teateid tuli sageli edastada avatud maastikul tugeva tule all. See tegi tema nime kiiresti tuntuks kogu rügemendis, välja arvatud tema kitsas seltsimeeste ring.

7. oktoobril 1916 sai ta mürsukillust haavata. Märtsis 1917 naasis ta oma rügementi. Ta sai veel mitmeid autasusid, sealhulgas rügemendi diplomi erilise vapruse eest Fontaines'i lähedal peetud lahingutes ja lõpuks I klassi Raudristi.

14. oktoobril 1918 sai ta koos paljude oma rügemendi kaaslastega sinepigaasist, mida britid sel ajal esimest korda kasutasid, raskelt vigastada ning ta kaotas ajutiselt nägemise. Haiglas viibimise ajal puhkes revolutsioon.

Selle peale otsustas Hitler saada poliitikuks. 1919. aastal liitus ta väikese kuuest mehest koosneva parteiga ja asutas selle toel Natsionaalsotsialistliku Saksa Töölispartei. Ta koostas uue liikumise programmi põhijooned ning määras kindlaks selle iseloomu ja eesmärgid.

Machine Translated by Google

Tuum: Seitse meest

Septembris 1919 pidas Adolf Hitler oma esimese kõne seitsmele mehele; seejärel pöördus ta 11, 25 ja 47 inimese ees; detsembris 111 inimese ees; jaanuaris 1920 270 inimese ees ja veidi hiljem 400 inimese ees. 14. novembril 1920 kõneles ta 1700 liikmega massikoosolekul. Ta organiseeris nüüd noore partei propagandat, millel pärast aastast tööd oli 64 liiget. Aasta hiljem – 1920. aastal – oli see juba 3000 liikmeni jõudnud. Hitleri propagandategevus Münchenis oli nii suur, et ta pidas lõpuks kolm korda nädalas massikoosolekuid ja esmaspäeviti viis ta läbi õppekursust. Ta ründas ennekõike Versailles' rumalust ning eitas marksistide, Keskerakonna jne väiteid, et seda lepingut on võimalik täita. Ta laimas nende parteide loosungit – "Loobumake relvad ja teised desarmeeruvad samuti". Ta rääkis eeldusel, et pärast seda, kui meie oleme relvad loovutanud, jätkavad ülejäänud relvastumist – kui mitte oma rahaga, siis miljonitega, mis on välja pressitud täielikult relvituks tehtud Saksa rahvalt. Kuigi ta oli vastu SPD ja Keskerakonna propagandale, mis pooldas lepingu allkirjastamist, ennustas ta, et Ruhri piirkond okupeeritakse, olenemata sellest, millele me alla kirjutame.

1921. aastal.

Seda aastat iseloomustas esimeste kohalike gruppide asutamine Rosenheimis ja Landshutis. Hitler organiseeris esimese meesteüksuse partei kaitsmiseks ja alustas võitlust separatistliku liikumise vastu Baierimaal. Meie juht pidas kõne ka enam kui 5000 inimesest koosnevale kogunemisele Müncheni tsirkuses.

Oma koosolekutel kuulutas ta, et lepingu täitmine ei aita, nagu väitsid SPD, Keskpartei ja Rahvapartei, Saksamaa rahus ja vaikuses õitsengut üles ehitada, vaid et selle rumala poliitika tagajärjeks on paratamatult ulatuslik inflatsioon, mis toob Saksamaa tööstusele tohutut kahju. Hitleri väide, et mustpunane valitsus kavatseb riigiraudteed denatsionaliseerida, kuulutati „avalikuks valeks“. Parteisisene mässukatse nurjati. Hitler koostas partei uue põhikirja, mis andis talle diktaatorlikud võimud.

Sotsiaaldemokraatia, mis ei suutnud Hitleri nime enam ignoreerida, püüdis nüüd oma putukakarust terrorismi abil lahti saada. Koosolekutel toimusid verised kokkupõrked, kus meie juhi raudne närvilisus säilitas ülekaalu. Nende käigus moodustati võitmatu ihukaitsjavägi, mida edaspidi hakati nimetama „Sturmabteilungiks“.

1922. aastal.

Samal ajal kui Müncheni vallutamine jätkus, hakkas liikumine levima kogu ülejäänud Baierimaal. Hitler lükkas tagasi kõik kompromissi teel teiste parteidega ühinemise ettepanekud. Ta hävitas järk-järgult kõik sarnased "natsionalistlikud" parteiformatsioonid ja tegi natsionaalsotsialistlikust liikumisest nende üle ülimusliku.

Oktoobris 1922 marssis Hitler 800 mehe eesotsas Coburgi ja purustas kahe 24 tunni jooksul esmakordselt täielikult punase terrori selles linnas.

Adolf Hitler kuulutas siis avalikult, et me tormame pea ees inflatsiooni suunas, mida ta oli ette näinud must-punase koalitsiooni poliitika tulemusena. Temast sai

Machine Translated by Google

tuntud kui süsteemi kõige ohtlikum ja vihatum vaenlane. Sotsiaaldemokraatia ja Keskerakond lõpetasid enda kaitsmise argumentidega ning võtsid omaks laimupoliitika.

1923. aastal.

Jaanuaris 1923 toimus esimene suur parteikonverents ja pühitseti sisse partei esimesed lipud. Sturmabteilung registreeriti ametlikult.

Parteipropagandat uuriti ja täiustati põhjalikult ning organisatsiooni püsivad põhimõtted pandi paika ja kehtestati. Hitleri ümber kogunes arvukalt toetajaid, kellest enamik on tänapäeval tema vankumatud võitluspartnerid. Vahepeal jätkati rünnakuid tema vastu üha otsustavamalt; ta sattus esimest korda vangi süüdistusega vastaste koosolekute häirimises; teda trahviti pidevalt. Sellegipoolest ei lakanud ta hetkekski süsteemi vastu võitlemast.

1923. aasta suvel asus Adolf Hitler purustama punast terrorit enamikus Baieri linnades: Ratisbonis, Hofis, Bayreuthis, Nürnbergis, Fürthis, Ingolstadtis, Würzburgis, Schweinfurtis – sageli tänavakaklustes toimunud verevalamise hinnaga, kus ta alistas sotsiaaldemokraatlikud ja kommunistlikud terroristlikud jõugud.

Tema võitlust Riigi saamatu valitsuse vastu saatsid kibedad süüdistused. Ta ennustas valitsuse nõrga vastupanu ebaõnnestumist Ruhri küsimuses ning ründas pidevalt rumalat Prantsusmaaga kokkuleppele jõudmise ja selle täitmise poliitikat. Ta rõhutas alati kokkuleppe vajalikkust Inglismaa ja Itaaliaga.

1923. aasta novembris üritas Adolf Hitler süsteemi kukutada. Ülestõus ebaõnnestus ja Hitler arreteeriti.

1924. aastal.

Suur kohtuprotsess toimus Münchenis 1921. aasta märtsis. Kuigi meie juht mõisteti faktide põhjal süüdi, saavutas ta ülekaaluka moraalse õigustuse. Hitleri kaitse avaldas kohtule nii suurt mõju ja tema ainuvastutuse võtmine oli nii veenev, et teda süüdistava advokaadi kõne kujunes märkimisväärseks tunnistuseks tema auväärsetest motiividest. Kohtunik mõistis ta siiski kinnipidamise alla.

Natsionaalsotsialistlik Partei kannatas oma juhi kaotuse all. Selle vastased olid veendunud, et liikumine on läbi, ja võtsid julguse allkirjastada kurikuulsa Dawesi pakti, alustades sellega teadlikult Saksamaa rüüstamise süsteemi, mis kulmineerus Youngi plaaniga. Milline triumf sotsiaaldemokraatidele ja keskerakondlastele! Saksamaa orjastamise eesmärk oli ilmselt saavutatud!

Asjatult püüdis Hitler oma vabaduses olevate kaaslaste kaudu Dawesi pakti vastu võidelda. Asjatult sundis ta neid avalikult kuulutama, et Keskerakonna, SPD ja Volkspartei kinnitused, et plaani alusel pakutavad välislaenud suurendavad riigi heaolu, et tööpuudus kaob, palgad tõusevad ja maksud langevad ning põllumajandus päästetakse, olid vaid rahva pettus. Asjatult sundis ta neid juhtima tähelepanu sellele, et Dawesi pakt suurendab paratamatult vaesust, kuna laenude intressid halvavad tööstuse, samas kui laenud ise täidavad vaid plaanijärgsete rahaliste kohustuste täitmise eesmärki; pankrot ja tööpuudus suurenevad, palgad...

Machine Translated by Google

langeks, hinnad ja maksud tõuseksid veelgi ning põllumehi ootaks ees täielik häving ja nad oleksid sunnitud loobuma kõigest, mis neil oli.

20. detsembril lahkus Hitler kindlusest.

1925. aastal.

27. veebruariks 1925 esitas Adolf Hitler oma üleskutse partei taassünniks ja Ta pidas oma esimese kõne pärast vangistust 4000 inimese ees.

Natsionaalsotsialistlik liikumine oli pärast 9. novembri sündmusi laiali tõmmatud. , ja kogu selle vara ja raha oli konfiskeeritud; nii et Adolf Hitler alustas nüüd ilma millegita partei vundamendist ülesehitamist. Vorwärts ja Germania Berliinis tegid tema pingutuste üle nalja ja pilkasid "tobu, kelle vangistus oli hulluks ajanud".
Sellest hoolimata jätkus partei ülesehitustöö Hitleri juhtimisel suure kiirusega. Vanad juhid kogunesid taas ustavalt tema ümber. Hitler ergutas parteipressi uuele tegevusele.

1925. aasta detsembriks oli parteil 27 000 liiget. Keskus ja sotsiaal Demokraadid, kes on mures, otsustasid, et juht ei tohiks kahe aasta jooksul avalikkuse ees esineda.

1926. aastal.

Selle aasta juunis toimus esimene parteikonverents pärast Hitleri vangistamist.

Kodanlik maailm oli endiselt veendunud, et täitmise poliitika päästab Saksamaa ja et Dawesi pakt elavdab tööstust. Marksistid olid veendunud, et nende domineerimine on vankumatu.

President von Hindenburg eraldus oma toetajatest ja marssis minema koos Keskerakonna ja Sotsiaaldemokraatliku Parteiga. Partei jätkas võitlust; aasta lõpuks oli sellel 49 000 liiget.

1927. aastal.

Käsk, mis keelas Hitleril avalikkuse ees esineda, tühistati, kuna selle jõustamine osutus võimatuks. Ta esines arvukatel massimiitingutel. Iga kuuga tugevnes partei üha enam.

Kõikjal toimuv tõestas üha suurema jõuga, et Hitleril oli õigus.
Dawesi pakt paljastati ja selle tagajärjed olid kohutavad. Sotsiaaldemokraadid ja Keskerakond üritasid valede ja väärkohtlemise abil päästa seda, mida päästa annab.

Augustis kutsus Hitler Nürnbergi kokku parteikonverentsi, mis osutus väga edukaks. Aasta lõpuks oli parteil 72 000 liiget.

1928. aastal.

Adolf Hitler juhtis oma parteid intensiivistunud rünnakus olemasoleva süsteemi vastu. Natsionaalsotsialism oli nüüd Saksamaa hävitajate halastamatu vaenlane nii seest kui väljast. Hitler suunas oma rünnaku eriti põllumeeste ja keskklassi mõttetu hävingu vastu. Ta ennustas katastroofi, mis tabab siseturge. Ta kuulutas sadadel koosolekutel ikka ja jälle, et täitmise poliitika on hullumeelsus ja et selle

Machine Translated by Google

Tagajärjed tähendaksid Saksa tööstuse surma ja hävingut. Sotsiaaldemokraadid ja Keskerakond pilkasid ja pilgasid oma kättemaksukatseid. Nende valed ja solvangud olid suunatud Hitleri pihta isiklikult.

Aasta lõpuks oli liikmete arv 108 000 ja partei 12 liiget istus Reichstagis.

1929. aastal.

Adolf Hitler jätkas võitlust olemasoleva süsteemi vastu väsimatu energiaga. Partei ajakirjandust täiustati, partei rünnakuohutus suurenes, formatsioonid tugevnesid ja propaganda intensiivistus. Natsionaalsotsialismi doktriinid hakkasid sügavalt rahvuslikku teadvusse imbuma.

4. augustil toimus Nürnbergis tohutu ulatusega teine parteikonverents. Hitler ründas must-punast süsteemi üha suureneva energiaga ja astus ilma igasuguse rivaalina välja võimsaima juhina kõige vastu, mida "demokraatia" all peeti. Kõik katsed teda partei juhtimiselt kõrvaldada purustati.

Aasta lõpuks oli parteil 178 000 liiget.

1930. aastal.

Võitlus Youngi plaani vastu oli täies hoos. Hindenburg kaitses seda energiliselt, väites, et see päästab Saksamaa, elavdab Saksamaa tööstust, peatab tööpuuduse, annab põllumeestele hingamise ja võimaldab makse kergendada.

Adolf Hitler kirjeldas selliseid vaateid ebareaalsete ja saatuslikena; ta ennustas vastupidist. Tema partei asus rahvast valgustama ägedate võitluste keskel. Vastased vastasid valede vooluga.

Riigipäeva valimised toimusid 14. septembril , 1930. Partei sai küsitlustes 6,5 häält. miljon häält ja valiti 107 liiget. Selle sisemine organisatsioon oli tugevam kui kunagi varem. Mõned väljastpoolt õhutatud väiksemad mässukatsed purustati Hitleri poolt kohe ning need, kes tingimusteta ei allunud, saadeti välja.

Keskerakond, mis oli nüüd end heas või halvas mõttes SPD kätte andnud, hakkas kirikut Hitleri vastu õhutama. Keskerakonda kuuluvad piiskopid ja preestrid alustasid fanaatilist rünnakut natsionaalsotsialistliku liikumise vastu, heitsid selle toetajad kirikust välja ja keeldusid neile isegi kristlikust matusest. Hitler pidas vankumatult kinni oma veendumusest, et Keskerakond tähendas Saksamaale hukatust, ja jätkas võitlust selle vastu veelgi suurema otsusekindlusega kui varem. Ta lükkas resoluutselt tagasi kõik katsed temalt oma arvamuste muutmist välja pressida.

Aasta lõpuks oli parteil 389 000 liiget.

1931. aastal.

Võitlus Youngi plaani vastu jätkus. Hitleri poolt ette nähtud tagajärjed said reaalsuseks.

Machine Translated by Google

Valitsus hakkas valitsema erakorraliste meetmete abil, arvates nii tööstust päästvat. Järgnesid teravad vaidlused, milles Adolf Hitler osutas taas selle poliitika saatuslikele tagajärgedele. Mõne kuu – isegi mõne nädala – pärast selgus, et tal oli õigus.

Samal ajal oli alustanud tegutsemist arvukalt natsionaalsotsialistlikke ajalehti ning partei keskne kirjastus oli järk-järgult kasvanud tohutuks ettevõtteks. Organisatsioon oli muutunud väga tõhusaks ja Sturmabteilung oli aja jooksul jõudnud kõrgele arengutasemele.

Meie vastased püherdasid valedes ja lubasid kaubatellimusi Prantsusmaalt esitada.

1931. aasta lõpuks ulatus Hitleri partei liikmete arv 806 000-ni, kuu aega hiljem 862 000-ni ja taas kuu aega hiljem 920 000-ni. Valimispäeval oli umbes miljon liiget ja valimisjaoskondades lugematu arv toetajaid.

Mees, kes oli kunagi vaene tööline ja hiljem rindel sõdur, on vaevalt kolmeteistkümne aastaga üles ehitanud suurima poliitilise organisatsiooni, mida Saksamaa eales näinud on. Ainsad vahendid selle mehe vastu, mida tema vastased saavad kasutada, on valed ja laim. Ja ta on siiani kõigist valedest hoolimata alati võitnud ning seekord on ta lähedal Riigi presidendiks valimisele.

Kas keegi kogu Saksamaa ajaloos on kaheteistkümne aasta jooksul saavutanud midagi sarnast, hoolimata vastuseisust parteilt, kõrgfinantsilt, kapitalilt, ajakirjanduselt, avalikult arvamuselt, bürokraatialt, valedelt, terrorismilt ja tagakiusamiselt?

See polnud varjupaigas olev laps; juba varasest lapsepõlvest peale oli ta mees kõrgeimas sfääris.
sõna otseses mõttes, lootes ainult oma jõududele.

Machine Translated by Google

Eessõna

1926. aastal Weimaris otsustas parteinõukogu avaldada rea brošüüre, mis käsitleksid kokkuvõtlikult Saksamaa poliitilise elu kõiki aspekte mõjutavaid põhiküsimusi. Meie eesmärk oli ja on esitada järjepidev ja täielik pilt natsionaalsotsialismi suhtumisest meie avaliku elu erinevatesse ülesannetesse ning sellest, kuidas ta loodab oma vigu ja puudusi kõrvaldada.

Meie ülesanne on seega ammendavalt uurida, kuidas see seisab, seejärel teaduslikult uurida, kust see pärineb, ja lõpuks loomingulise inspiratsiooni abil vastata saatuslikule küsimusele: mis siis edasi? Nende brošüüride kõrgeim eesmärk on osutada uutele meetoditele riigielus, rahanduses ja majanduses; seada kaose ajal kõrgele „pronkskivi“, kujundada hoolika uurimise teel selgete teadmiste kogum, et sellest kõigest võiks välja kasvada ühtne poliitiline tahe.

31. augustil 1927 toimunud suurel koosolekul kuulutas Adolf Hitler resoluutselt: „Programmiküsimused ei mõjuta administratiivnõukogu; programm on fikseeritud ja ma ei salli kunagi liikumise põhimõtete muutmist, nagu need on sätestatud selle programmis.“ Selle meie füüreri otsustava avaldusega ühinen kogu südamest, sest miski pole meie omaga sarnase liikumise elule ja löögijõule ohtlikum kui see, et aja möödudes langeb selle fikseeritud programm negatiivse kriitika alla.

Ükski mees, kes tunneb, et ta ei saa meiega juudiküsimuses, meie võitluses kõrgkapitali vastu, Dawesi pakti ja vaesuspoliitika vastu või mis tahes muudes meie programmis sisalduvates küsimustes lõpuni kaasa minna või kaldub Saksa rahva vabadust Rahvasteliidu ja Locarno pakti kaudu kompromissi ja arguse abil vahetama, ei pea meie poole pöörduma; tema koht on väljaspool NSDAP-d. Me lükkame täielikult tagasi „kõrgema isikliku teadmise“, mida tema oma kõnepruugis ja ajakirjanduslikes avaldustes nii meelsasti levitab.

Inimesel, kes meie põhimõtetega põhimõtteliselt nõustub, võib ehk olla kõhklusi mõne pisiasja suhtes, sest me ei saa eeldada, et me kunagi kõigis küsimustes absoluutselt ühel meelel oleme, eriti agressiivses poliitilises liikumises.

Asi on aga hoopis teisest küljest, kui poliitilised vaenlased teevad mingist punktist hakkliha, esitades sellest täiesti ebaolulist vastikut moonutust, nagu on tõepoolest juhtunud. Sellisel juhul on ametlik kommentaar vajalik.

Me keeldume oma programmi otstarbekuse kaalutlustel muutmast, nagu teised parteid teevad, et see sobiks niinimetatud muutunud tingimustega. Meie eesmärk on tingimused oma programmiga sobivaks muuta, neid omandades.

Adolf Hitler on mulle andnud ülesandeks avaldada see brošüüride sari, mis on moodustada partei ametlikku kirjandust.

Olen lisanud partei ametliku manifesti 6. märtsist 1930; samuti oma vastuse kümnele küsimusele, mille esitas meile Reichslandbundi juhtiv organ Deutsche Tageszeitung.
See ajaleht võttis minu vastused vastu.

See on parim ja efektiivseim viis kõrvaldada kõik valed meie vaenulikkuse kohta Saksamaal maaomandi omamise ja pärimise suhtes.

Machine Translated by Google

1. Partei ametlik manifest NSDAP seisukoha kohta põllumajanduse ja põllumajanduse suhtes

München, 6. märts 1930

1. Põllumeeste klassi ja põllumajanduse tähtsus Saksamaa jaoks

Saksa rahvas saab märkimisväärse osa oma toidust välismaistest toiduainetest imporditud kujul. Enne maailmasõda suutsime selle impordi eest tasuda oma tööstusliku ekspordi, kaubanduse ja välismaale paigutatud kapitaliga. Sõja tulemus tegi sellele võimalusele lõpu.

Tänapäeval maksame imporditud toidu eest peamiselt välislaenude abil, mis ajavad Saksa rahva üha sügavamale võlgadesse rahvusvaheliste finantseerijate ees, kes krediiti pakuvad. Kui asjad jätkuvad nii, muutub Saksa rahvas üha vaesemaks.

Ainus võimalus sellest orjusest pääseda peitub Saksamaa võimes toota kodus hädavajalikke toiduaineid. Seetõttu on Saksamaa põllumajanduse tootmise suurendamine Saksa rahva jaoks elu ja surma küsimus.

Lisaks on majanduslikult tugev ja kõrge tootlikkusega maaelanikkond meie tööstusele hädavajalik ning tulevikus peab see üha enam otsima võimalusi siseturul.

Me peame maaelanikkonda ka tervise pärandi kandjaks, rahva nooruse allikaks ja relvastatud jõu selgrooks.

Tõhusa põllumajandusklassi säilitamine, mille arv kasvab koos rahvastiku kasvuga, on natsionaalsotsialistliku platvormi oluline osa, sest meie liikumine arvestab kõigi meie rahva heaoluga tulevastes põlvkondades.

2. Tänapäeva riigi hooletussejätmine põllumeeste klassi ja põllumajanduse suhtes

Põllumajandustootmist, mida on võimalik suurendada, takistatakse, kuna põllumeeste kasvav võlgnevus takistab neil ostmast põllumajanduseks vajalikke vahendeid ja asjaolu, et põllumajandus ei tasu end ära, võtab ära stiimuli tootmist suurendada.

Põhjuseid, miks põllumajandus ei anna tööjõu eest piisavat tasu, tuleb otsida:

1. kehtivas fiskaalpoliitikas, mis koormab põllumajandust ebamõistlikult. See on tingitud parteilistest kaalutlustest ja sellest, et juudi maailma rahaturg – mis tegelikult kontrollib Saksamaal parlamentaarset demokraatiat – soovib hävitada Saksamaa põllumajanduse, kuna see seaks Saksa rahva ja eriti töölisklassi oma meelevalda;

Machine Translated by Google

2. välismaiste põllumajandustootjate konkurentsis, kes töötavad soodsamates tingimustes ja keda ei piira Saksa põllumajanduse kaitsepoliitika;

3. suurte hulgimüüjate teenitud ekstravagantsetes kasumites, kes suruvad peale end tootja ja tarbija vahel.

4. rõhuvate hindade tõttu, mida põllumees peab maksma elektri ja kunstväetiste eest peamiselt juutide juhitavaid ettevõtteid.

Kõrgeid makse ei saa katta maatöö kehva tasuga. Põllumees on sunnitud võlgadesse sattuma ja laenude eest liigkasuvõtvat intressi maksma. Ta vajub selle türannia alla üha sügavamale ja kaotab lõpuks kogu oma vara juudi rahalaenuandjale. Saksa põllumeeste klass võõrandatakse.

3. Reichis, nagu me loodame seda näha, austatakse maaõigusi ja Saksamaal on põllumajanduspoliitika.

Seni kuni Saksamaa valitsust kontrollivad tegelikult rahvusvahelised rahamagnaadid, keda toetab parlamentaarne demokraatlik valitsussüsteem; need soovivad hävitada Saksamaa tugevuse, mis põhineb maal, ei ole lootustki maarahva vaesusolukorra ulatuslikule paranemisele ega põllumajanduse taaselustamisele.

Uues ja väga erinevas Saksa riigis, mille poole me püüdleme, saavad põllumehed ja põllumajandus neile osaks saanud tunnustuse, kuna nad on tõeliselt rahvusliku Saksa riigi peamine tugisammas.

Sellest tulenevad järgmised nõuded:

1. Saksa rahva poolt omandatud ja kaitstud Saksamaa maa peab olema Saksa rahva teenistuses koduna ja elatusvahendina. Need, kes seda maad valdavad, peavad seda selles mõttes haldama.

2. Ainult saksa rahva liikmetel on õigus maad omada.

3. Nende poolt seaduslikult omandatud maad käsitletakse päritava varana. Vara omamise õigusega kaasneb aga kohustus seda kasutada riigi huvides.
Selle kohustuse täitmise järelevalveks nimetatakse erikohtud; need koosnevad kõigi maaomanike klassi osakondade esindajatest ja ühest riigi esindajast.

4. Saksa maa ei tohi olla finantsspekulatsioonide objekt ega anda omanikule teenimata tulu. Seda võib omandada ainult see, kes on valmis seda ise harima. Seetõttu on riigil iga maa müügi puhul eelisostuõigus.

Maad on keelatud pantida eralaenuandjatele. Vajalikke laene harimiseks soodustingimustel annavad põllumeestele kas riigi poolt tunnustatud ühendused või riik ise.

5. Maa kasutamise eest makstakse riigile makse vastavalt vara ulatusele ja kvaliteedile. See maamaks hoiab ära igasuguse edasise maaomandi maksustamise.

6. Harimise ulatuse osas ei saa kehtestada kindlat reeglit. Meie rahvastikupoliitika seisukohast vajame suurt hulka väikeseid ja keskmise suurusega

Machine Translated by Google

talud. Suuremahulisel põllumajandusel on aga väga oluline roll ja kui see säilitab tervisliku suhte väiksemate ettevõtetega, on see õigustatud.

7. Vara jagamise vältimiseks on vaja pärimisseadust ja võla kogunemine sellele.
8. Riigil on õigus maad omastada, kusjuures makstakse sobivat hüvitist. antud:
    a. kui see ei kuulu riigi liikmele;
    b. kui – maakohtu otsusega – leitakse, et selle omanik on halvasti põllumajandus, ei tegutse riigi huvides;
    c) iseseisvate talunike asustamiseks maale, kui omanik seda ise ei hari;
    d. kui see on vajalik riiklike eriliste eesmärkide saavutamiseks riigi huvides (nt side, riigikaitse). Ebaseaduslikult (vastavalt Saksa seadustele) omandatud maa võib konfiskeerida ilma hüvitiseta.

Riigi kohustus on koloniseerida vabanenud maad rahvastikupoliitika kõrgetel kaalutlustel põhineva skeemi abil. Maa antakse asunikele päriliku valdusena tingimustel, mis võimaldavad elatist teenida. Asunikud valitakse nende kodaniku- ja ametialase sobivuse hindamise teel. Erilist soosingut osutatakse talunike poegadele, kellel ei ole pärimisõigust.

Idapiiride koloniseerimine on äärmiselt oluline. Sellisel juhul ei piisa pelgalt talude rajamisest, vaid uue tööstusharuga seoses on vaja rajada turulinnu. See on ainus viis, kuidas luua võimalus muuta väiksemad talud tasuvaks ettevõtmiseks.

Saksamaa välispoliitika kohuseks on pakkuda suuri ruume Saksamaa kasvava elanikkonna toitmiseks ja asustamiseks.

4. Põllumeeste klassi tuleb majanduslikult ja hariduslikult kasvatada.

1. Maaelanikkonna praegust vaesust tuleb viivitamatult leevendada maksusoodustuste ja muude erakorraliste meetmetega. Edasist võlgnevust tuleb peatada laenude intressimäära seadusega sõjaeelsele tasemele langetamise ja väljapressimise vastaste kiireloomuliste meetmete abil.
2. Riigi poliitikaks peab olema tagada põllumajanduse tasuvus. Saksamaa põllumajandust tuleb kaitsta tariifide, impordi riikliku reguleerimise ja riikliku koolituse programmi abil.

Põllumajandussaaduste hindade kindlaksmääramine tuleb vabastada turuspekulatsioonidest ja tuleb lõpetada põllumajanduslike huvide ärakasutamine suurte vahendajate poolt, kelle äritegevuse üleandmist põllumajandusühingutele peab riik soodustama.

Selliste kutseorganisatsioonide ülesanne on vähendada põllumeeste jooksvaid kulusid ja suurendada tootmist. (Tööriistade, sõnniku, seemnete, aretusmaterjalide pakkumine)

Machine Translated by Google

soodsatel tingimustel varusid, täiustusi, kahjurite vastast võitlust, tasuta nõustamist, keemilisi uuringuid jne. Riik peab organisatsioonidele nende ülesannete täitmisel igakülgset abi osutama. Eelkõige peab riik nõudma põllumeestele kunstväetiste ja elektrienergia maksumuse märkimisväärset vähendamist.

3. Organisatsioonid peavad samuti looma põllutööliste klassi põllumajandusühiskonna liikmetena sotsiaalses mõttes õiglaste lepingute kaudu. Nendes küsimustes on järelevalve ja vahekohtumenetlus riigi ülesanne. Headele töötajatele tuleb võimaldada tõusta taluomanike staatusesse. Põllutööliste elutingimuste ja palkade nii oodatud paranemine toimub niipea, kui üldine põllumajanduslik olukord paraneb. Kui need tingimused paranevad, ei ole enam vaja maale võõrtööjõudu palgata ja see tava keelatakse tulevikus.

4. Põllumeeste klassi riiklik tähtsus nõuab, et riik edendaks põllumajanduslikku tehnilist haridust. (Noortehooldeasutused, põllumajanduskeskkoolid, pakkudes väga soodsaid tingimusi andekatele, kuid vaestele noortele.)

5. Kutseorganisatsioonid ei saa pakkuda kogu abi, mida talupidajate klass vajab; seda saab teha ainult NSDAP poliitiline liikumine Saksamaa vabaduse eest.

Maarahvastik on vaene, sest kogu saksa rahvas on vaene. On ekslik ette kujutada, et üksainus töötajate klass saab vältida kogu saksa kogukonna õnne jagamist – ja kuritegu on tekitada kadedust linna- ja maainimeste vahel, kes on heas või halvas seotud.

Praeguse poliitilise süsteemi raames pakutav majanduslik abi ei saa kaasa tuua püsivat paranemist, sest poliitiline orjus on meie rahva vaesuse juur ja ainult poliitilised meetodid saavad selle kõrvaldada.

Vanad poliitilised parteid, mis olid ja on vastutavad rahvusliku orjastamise eest,
ei saa olla vabaduse teel eestvedajad.

Meie tulevases riigis ootavad kutseorganisatsioonid ees olulisi majanduslikke ülesandeid; isegi praegu saavad nad selles suunas palju ettevalmistavat tööd teha; kuid vabanemise poliitiliseks võitluseks, mille eesmärk on uue majanduskorra aluse panemine, nad ei sobi; sest seda võitlust tuleb pidada mitte ühe kutseala, vaid kogu rahva seisukohast.

Liikumine, mis viib poliitilise vabanemisvõitluse lõpuni
on NSDAP

(allkirjaga) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

NSDAP-i poliitika maaomandi suhtes

Gottfried Federi vastus

25. jaanuari 1930. aasta Deutsche Tageszeitungi *(nr 47)* numbris avaldati hulk Brandenburgi Maaühingu juhtide esitatud küsimusi. Nende peamine eesmärk oli saada definitsioon NSDAP suhtumisest maa eraomandisse, pärimisse, krediidi kogumisse, tariifide, hinnaregulatsiooni, kasumi jagamisse ning üldise sotsiaal-poliitilise ja valimistaktikalise huviga küsimustesse.

Mina.

Et vähendada ärevust parteiprogrammi punkti 17 hilisema meelevaldse tõlgendamise pärast, esitati esimene küsimus järgmiste sõnadega: "Kas NSDAP on valmis

andma garantii, et ta ei astu vastu..."
maa omamine."

Vastus: Natsionaalsotsialism tunnistab eraomandit põhimõttena ja asetab selle
riigi kaitse all.

See püüab säilitada kõigi ettevõtete, nii väikeste kui ka suurte, tervisliku kombinatsiooni riigi majanduselus.

Kogu programmi vaim tõestab selgelt, et natsionaalsotsialism, olles marksismi veendunud ja järjekindel vastane, lükkab täielikult tagasi selle hävitava üldise konfiskeerimise keskse doktriini ning peab püsivat põllumajandusklassi rahvusriigi parimaks ja kindlaimaks aluseks.

Kuid olles ka suurkapitalistide otsustav vastane, kelle eesmärk on mobiliseerida endale kõik põllumajanduslikud väärtused ning maksustamise ja laenuintresside abil põllumehed välja tõrjuda, nõuab natsionaalsotsialism põllumeeste riiklikku kaitset suurettevõtete agressiooni eest.

Me vajame tugevat ja tervet põllumeeste klassi, kes on vabad huvide orjusest ja maksustamise türanniast.

II.

Teine küsimus oli suunatud mulle isiklikult, kuna mind oli ametisse määranud Hitler.
„kõigi programmi puudutavate küsimuste lõplik otsustaja”.

"Milline on natsionaalsotsialismi suhtumine vara pärimisse ja
pärimiskohustused?"

Vastus: Kuna tegemist on rahvusliku idee alustalaga, on omandiõiguse järjepidevus, st inimese esivanemate poolt tagasivõetud ja haritud maa pärimine, selle loomulik tagajärg. Seetõttu tunnustab natsionaalsotsialism pärimise põhimõtet, nagu ka maaomandi põhimõtet.

Machine Translated by Google

Kui vara läheb kaugetele sugulastele, kehtestab natsionaalsotsialistlik riik erimaksu, kuid lähedasema suguluse korral määratakse see kehtiva määra järgi.

III.

See küsimus püstitati täiesti alusetu ärevuse tõttu võimaliku ees erakapitalistide laenude keelustamise tagajärjed maa turvalisusele.

Vastus: Riik, mis soovib põllumajandusomandi võlgadest vabastada ja päästa põllumehi professionaalsete finantseerijate küüsist – nii paljud põllumehed on juutide poolt kodudest välja aetud –, riik, mis soovib murda kapitalismi rahamonopoli ja kaotada intresside orjuse, ei pea tõenäoliselt kinni vajalikke krediite ega nõua väljapressimisintressi; vastupidi, natsionaalsotsialism kavatseb põllumajandust igati aidata.

IV.

"Huvide orjuse lõhkumine." Teenimata sissetuleku kaotamine. "Mis on "Milline on Rahvusliku Sotsialistliku Partei suhtumine säästetud või päritud kapitali?"

Vastus: Kas tänapäeval on mõnel põllumehel intressinõuetest tulenevat „teenimata sissetulekut“ või saab mõni maaomanik elada renditulult säästetud rahast?

See tähendab, et teatud maaomanike seas, kellel on veel natuke kapitali alles, valitseb ärevus või siis on tegemist tahtliku valesti mõistmise või teadmatusega natsionaalsotsialistliku programmi kõige olulisemast nõudmisest.

NB Me peame silmas sõna-sõnalt "intresside orjuse lõhkumist". Keegi ei nimetaks väikeseid intressisummasid säästudelt, hüpoteegilt või valitsuse laenult intresside orjuseks. Selle all peame silmas olukorda, kus tahtlik inflatsioon on röövinud meilt kõik säästud ja põllumees peab maksma intressi uute hüpoteekide ja lühiajaliste krediitide pealt intressimääradega, mis ta hävitavad.

Need, kes pooldavad praeguse kapitalismisüsteemi juurde jäämist, on põllumeeste tegelike huvide vastu ning pooldavad pankade ja nende agentide põllumajandusele surve avaldamist. Ülejäänu osas soovitaksin lugejatel tutvuda oma brošüüridega pealkirjadega „Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage“ ja „Das Programm der NSDAP“ *(„Saksa riik natsionaalsotsialistlikul alusel ja NSDAP programm“).*

V.

Meie maksupoliitika sätestab selgelt ja järjekindlalt: vabastada tarbija kaudse maksustamise koormust ja tootjat maksudest, mis tema äritegevust piiravad.

"Kas partei kavatseb imporditollimaksud kaotada?"

Vastus: Landbund peaks teadma, et natsionaalsotsialistlik hääletus Riigipäevas läks täielikult põllumajandussaaduste kaitsetollimaksude poolt, kooskõlas oma põhimõttega – rahva töö kaitsmine linnas ja maal.

VI.

Kasumi jagamise küsimus. Seda laia ja keerulist teemat on siin võimatu käsitleda. Oma iganädalases ajakirjas Die Flamme olen meie suhtumist mitmes artiklis üksikasjalikult kirjeldanud.

Machine Translated by Google

Artikkel ajalehes Deutsche Tageszeitung on eksitav, kuna see eemaldab kontekstist laused, mida ta tsiteerib. Mina isiklikult arvan, et kasumi jagamine kapitalistliku ja marksistliku koolkonna üldises tähenduses ei ole õige lahendus. Selles küsimuses viitab meie programm tehasetöölistele ja pole mõtet püüda seda küsimust selgitada põllumajandust käsitlevas brošüüris.

VII.

Vanaduskindlustuse hüvitiste pikendamine.

"Kuidas kavatsetakse selleks otstarbeks raha koguda?"

Vastus: Vanaduskindlustus on praegu olemas, kuid paljudel juhtudel on see ebapiisav ja seda peetakse vaesumiseks. Kui maksukoormus on eemaldatud ja need, kes on praegu töötud, kuid töövõimelised, on majandusse tagasi toodud, on piisavalt vahendeid, et pakkuda töövõimetutele küllaldaseid vanadushüvitisi.

VII, IX, X

Need on vaid partei taktikaga, mitte mingi põhimõttega seotud küsimused.

Olles opositsioonis koalitsiooni vastu, mis on Saksamaale õnnetust toonud, peame loomulikult aeg-ajalt hääletama kommunistidega (kuigi terve maailm lahutab meid neist), just nagu teevad Saksa Rahvuslik ja Kristlik Rahvuslik Põllumeeste Liit. Me ei lase kellelgi endale dikteerida, kust me oma toetajaid saame, vaid pöördume kõigi – tööliste, kodanlaste ja põllumeeste – poole, kellel on kehas hea saksa süda ja kes on hea tahtega mehed ning kes soovivad näha parlamentaarse halva valitsemise ja armetu (rahulepingute) täitmise poliitika lõppu. Me ei pea „sotsiaalset suhtlemist“ teiste parteidega sobivaks meetodiks Saksa rahva vabastamiseks marksismist ja parlamentarismist, sest see viib poliitilise kauplemiseni. Miski muu kui diktaatorlik tegevus ja võimu sihikindel rakendamine ei saa Saksamaad mudast välja tõmmata.

Rahvas ei taha ilusaid sõnu, vaid jõulisust; mitte kauplemist, vaid kindlat tööd meie vaese, alla tallatud rahva heaks.

Täielik ja selge ülevaade eelnevast on antud natsionaalsotsialistliku kogumiku nr 19 „Unser täglich Brot: Basic Questions of Germany Agriculture” („Unser täglich Brot: Saksa põllumajanduse põhiküsimused”), mille autor on Hermann Schneider Eckersdorfist, Namslau maakonnast, ja mis käsitleb natsionaalsotsialismi kogu põllumajanduspoliitikat. See sisaldab läbimõeldud ettepanekuid Saksamaa kannatava põllumeeste klassi taastamiseks.

Dr. Buchneri nr 16 sisaldab suurepärast esseed meie majanduspoliitika tähendusest ja vaimust.

Kolonel Hierli nr 12 kirjeldab meie riigikaitsepoliitikat.

Lõpetuseks mõne märkusega teatud küsimuste kohta, mida meie poliitilised vaenlased õelalt ja ebaausalt esitavad lootuses meile kahju teha.

Meie suhtumine alalisse ametnike klassi on kindlasti vääriline. Me ei peaks olema suure Preisimaa kuninga nii südamest imetlejad, kui me oleksime selle klassi vastu. See, mis oli armee välismaal, on puhas, rikkumatu ametnike klass riigi jaoks kodus. Au ja kohusetunne peavad taas saama meie ametnike olulisteks omadusteks. Sellised ametnikud, kes on punaste ja mustade käsu all, kaovad tulevases riigis; sellistel parteilistel traaditõmbajatel pole aust ja kohusetunnet vaja.

Machine Translated by Google

Väide, et natsionaalsotsialistid on ametnike vastu ja kavatsevad nende palka vähendada ning pensionid kaotada, on poliitilise vale laadne, mida on levitanud meie vastaste ajakirjandus. Vastupidi, me soovime anda kõigile rahva liikmetele, kes on kogu elu Saksamaad ustavalt teeninud, aupénsi, mis vabastab nad vanaduspõlves muredest. Ainult nii saab sotsiaalabi vabastada "vaesumise" häbimärgistamisest.

Peame viitama ka pensionide idee laiendamisele füüsilisest isikust ettevõtjaile ja käsitöölistele. Pole vaja muretseda, kuidas me selleks otstarbeks raha kogume. Kui me lõpetame igal aastal tuhandete miljonite maksmise välismaale ja veelgi enam oma pankadele, piisab vanaduspensionide maksmiseks vaid murdosast neist summadest.

Töötu abiraha ja kindlustus

Riigi asi ei ole iseenesest toetada riiklike vahenditega mehi, kes on võimelised töötama. Meie suhtumine praegusesse abistamissüsteemi neile, kes ei suuda elatist teenida, pole kunagi muutunud; oleme parlamendis alati nõudnud paremaid tingimusi töötutele.
Me teeme seda mitte sellepärast, et me peaksime seda õigeks asjade seisuks, vaid sellepärast, et selline valitsus nagu praegune, kelle idiootlik välis- ja sisepoliitika on viinud tööjõu, toidutootmise ja kogu kaubanduse kuristiku äärele, on kohustatud oma poliitikast mööda laskma.

Riik, mis ei suuda majandusmaailma taastada miljoneid töövõimelisi mehi, väärib minema pühkimist; seega, kui ta ei suuda rahaliselt lahendada tööpuuduse abistamise probleemi, kehitame me vaid õlgu.

Erinevad rünnakud sotsiaaltoetuse süsteemi vastu, isegi kui need on õigustatud, kui need viitavad selle sotsiaalabi kuritarvitamise juhtumitele, ei suuda meid pöörata kõrvale põhimõttest, millesse me usume. Olgugi et ligi 3 000 000 töötu seas võib olla 2 või 300 000 kurikuulsat laisklejat, kes naaseksid meelsasti tööle, kui sotsiaaltoetus kaotataks – me ei tohi unustada, et on veel vähemalt 2,5 miljonit head töötajat, töötajat, inseneri, tehnikut, meistrit, ametnikku jne, kes otsivad meeleheitlikult tööd, kuid ei suuda seda leida. Just meie täiesti ebakindla riikliku poliitika läbikukkumise tõttu on võimatu teha mingeid muudatusi armetu töötute sotsiaaltoetuses.

Rünnakud religiooni ja vaimulike vastu

Me ei saa liiga tihti kuulutada, et NSDA.P. ei unista ründamisest
Kristlik religioon ja selle väärilised teenijad.

Me ründame Keskerakonna ja Baieri Rahvapartei korrumpeerivat poliitikat; neil pole mingit võimalust hüüda "Kirik on ohus", välja arvatud juhul, kui nad teevad ühist tööd ateistliku ja jumalakartmatu sotsiaaldemokraatiaga.

Just seetõttu, et meil on nii kõrge ja püha ideaal inimese suhtest oma Jumalaga, vihkame me näha religiooni poliitilise konflikti mustusega määrituna.

Machine Translated by Google

2. 25 punkti

Saksa Natsionaalsotsialistlik Töölispartei kuulutas 25. veebruaril 1920 Münchenis Hofbräuhous-Festsaalis toimunud suurel massikoosolekul maailmale oma programmi.

Meie partei põhikirja teises paragrahvis on see programm kuulutatud muutmatuks.

Programm

Saksa Töölispartei programm on ajaliselt piiratud, juhtidel pole pärast selles väljakuulutatud eesmärkide saavutamist kavatsust uusi eesmärke seada, et kunstlikult suurendada masside rahulolematust ja tagada seeläbi partei püsimajäämine.

1. Me nõuame kõigi sakslaste ühinemist Suur-Saksamaa moodustamiseks õiguste alusel rahvaste enesemääramisõigusest.
2. Me nõuame Saksa rahvale võrdseid õigusi suhetes teiste rahvastega ning Versailles' ja Saint-Germaini rahulepingute tühistamist.
3. Me nõuame maad ja territooriumi (kolooniaid) oma rahva toitmiseks ja üleliigse elanikkonna asustamiseks.
4. Riigi kodanikud võivad olla ainult rahva liikmed. Rahva liikmed võivad olla ainult saksa verd inimesed, olenemata nende usutunnistusest. Seega ei tohi ükski juut olla rahva liige.
5. Igaüks, kes ei ole riigi kodanik, võib Saksamaal elada ainult külalisena ja peab pidada välisriigi seaduste alla kuuluvaks.
6. Riigi valitsuse ja seadusandluse hääleõigus kuulub ainult riigi kodanikule. Seetõttu nõuame, et kõik ametlikud ametikohad, olenemata nende liigist, olgu need siis Reichis, maal või väiksemates omavalitsustes, antakse ainult riigi kodanikele. Me oleme vastu parlamendi korruptiivsele tavale täita ametikohti ainult parteilisi kaalutlusi silmas pidades ja ilma iseloomu või võimeteta arvestamata.
7. Me nõuame, et riik seaks oma esmaseks kohustuseks edendada riigikodanike töökust ja elatist. Kui kogu riigi elanikkonda ei ole võimalik toita, tuleb välisriikide kodanikud (mittekodanikud) riigist välja tõrjuda.
8. Igasugune mittesakslaste immigratsioon tuleb ära hoida. Me nõuame, et kõik mittesakslased, kes sisenesid Saksamaale pärast 2. augustit 1914, peavad viivitamatult Reichist lahkuma.
9. Kõik riigi kodanikud on õiguste ja kohustuste poolest võrdsed.
10. Iga riigikodaniku esmane kohustus peab olema töötada oma vaimu või kehaga. Üksikisiku tegevus ei tohi olla vastuolus terviku huvidega, vaid peab toimima kogukonna raamistikus ja olema üldise hüvangu nimel.

Machine Translated by Google

Seetõttu nõuame:

11. Tööga teenimata jäänud sissetulekute kaotamine.

Huvide orjuse kaotamine.

12. Pidades silmas tohutut elude ja vara ohverdamist, mida iga sõda rahvalt nõuab, tuleb sõjast tulenevat isiklikku rikastumist pidada kuriteoks riigi vastu.
Seetõttu nõuame kõigi sõjasaavutuste halastamatut konfiskeerimist.

13. Nõuame kõigi seni äriühinguteks (trustideks) muudetud ettevõtete natsionaliseerimist.

14. Nõuame hulgikaubandusest saadud kasumi jagamist.

15. Nõuame eakate abistamise ulatuslikku arendamist.

16. Nõuame terve keskklassi loomist ja säilitamist, hulgimüügipindade viivitamatut ühiskasutusse andmist ja nende odavat rentimist väikekaupmeestele ning äärmist lugupidamist kõigi riigile, ringkonnavõimudele ja väiksematele omavalitsustele tarnivate väiketarnijate suhtes.

17. Me nõuame meie riiklikele vajadustele vastavat maareformi, seaduse vastuvõtmist maa konfiskeerimiseks ilma hüvituseta ühiskondlikuks otstarbeks; intressi kaotamist maalaenudelt ja igasuguse maaga spekuleerimise ärahoidmist .

18. Nõuame nende halastamatut vastutusele võtmist, kelle tegevus kahjustab ühist huvi. Räpased riigivastased kurjategijad, liigkasuvõtjad, spekulandid jne tuleb karistada surmaga, olenemata nende usutunnistusest või rassist.

19. Me nõuame, et materialistlikku maailmakorda teeniv Rooma õigus asendataks kogu Saksamaa hõlmava õigussüsteemiga.

20. Selleks, et avada igale võimekale ja töökale sakslasele võimalus omandada kõrgharidus ja seeläbi edasi areneda, peab riik kaaluma meie riikliku haridussüsteemi põhjalikku ümberkujundamist. Kõigi haridusasutuste õppekavad tuleb viia vastavusse praktilise elu nõuetega.

Riigi idee (riigisotsioloogia) mõistmine peab olema kooli eesmärk, alustades õpilase esimesest intellekti koidikust. Me nõuame vaeste vanemate andekate laste arendamist riigi arvelt, olenemata nende klassist või ametist.

21. Riik peab hoolitsema rahva tervise taseme tõstmise eest, kaitstes emasid ja imikuid, keelates laste tööjõu, suurendades kehalist võimekust seadusega sätestatud kohustusliku võimlemise ja spordiga ning toetades ulatuslikult noorte kehalise arenguga tegelevaid klubisid.

22. Nõuame palgalise armee kaotamist ja rahvusarmee moodustamist.

23. Nõuame õiguslikku võitlust teadliku poliitilise valetamise ja selle levitamise vastu ajakirjanduses. Saksa rahvusliku ajakirjanduse loomise hõlbustamiseks nõuame:

---

[1] 13. aprillil 1928 tegi Adolf Hitler järgmise avalduse: „On vaja vastata meie vastaste valele tõlgendusele NSDAP programmi 17. punktist.“

Kuna NSDAP tunnistab eraomandi põhimõtet, on ilmne, et väljend "konfiskeerimine ilma hüvitiseta" viitab vaid võimalikele õiguslikele volitustele konfiskeerida vajadusel ebaseaduslikult omandatud või riigi heaoluga kooskõlas mittehallatud maad. See on suunatud riigi heaoluga kooskõlas. See on suunatud esmajoones juudi ettevõtete vastu, kes spekuleerivad maaga.

München, 13. aprill 1928. (allkirjaga) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. et kõik ajalehtede toimetajad ja nende assistendid, kes töötavad saksa keeles keel, peavad olema rahvuse liikmed;

b. et mittesaksa ajalehtede ilmumiseks on vaja riigilt eriluba. Neid ei trükita tingimata saksa keeles;

c. et mittesakslastel keelatakse seadusega rahaline osalemine Saksa ajalehtedes või nende mõjutamine ning et seaduse rikkumise karistuseks on iga sellise ajalehe sulgemine ja selles osaleva mittesakslase viivitamatu väljasaatmine. Tuleb keelata selliste ajalehtede avaldamine, mis ei aita kaasa riigi heaolule. Me nõuame kõigi kunsti- ja kirjandussuundumuste õiguslikku vastutusele võtmist, mis võivad meie elu rahvusena lagundama hakata, ning selliste institutsioonide mahasurumist, mis on vastuolus eespool nimetatud nõuetega.

24. Nõuame vabadust kõigile riigis esinevatele usulahkudele, kuivõrd need ei kujuta endast ohtu ega ole vastuolus saksa rassi moraalsete tunnetega.

Partei kui selline seisab positiivse kristluse eest, kuid ei seo end usutunnistuse küsimuses ühegi kindla konfessiooniga. Ta võitleb juudi-materialistliku vaimu vastu nii meie sees kui ka väljaspool meid ning on veendunud, et meie rahvas saab püsiva tervise saavutada ainult seestpoolt lähtuvalt põhimõttest:

Ühine huvi enne iseennast.

25. Eelneva elluviimiseks nõuame tugeva riigivõimu loomist. Poliitiliselt tsentraliseeritud parlamendi vaieldamatut võimu kogu Reichi ja selle organisatsiooni üle; ning kodade moodustamist klasside ja ametite kaupa, et täita Reichi poolt konföderatsiooni eri riikides välja kuulutatud üldisi seadusi.

Partei juhid vannuvad otse edasi minna – vajadusel ohverdada oma elusid — eelnevate punktide täitmise tagamisel.

München, 24. veebruar 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Pärast liikmete üldkoosolekul 22. mail 1920 toimunud põhjalikku arutelu otsustati, et "käesolev programm on muutmatu". See ei tähenda, et iga sõna peab jääma muutmata ega et kõik programmi süvendamiseks või arendamiseks tehtavad tööd on keelatud, kuid see tähendab absoluutse otsustavuse ja vankumatu selgusega, et selles sisalduvaid põhimõtteid ja juhtideid ei tohi muuta.

Otstarbekuse kaalutlustel ei tohi olla painutamist ega väänamist, varjatud sekkumist programmi väga olulistesse – ja tänapäeva poliitika, ühiskonna ja majanduse korralduse seisukohast väga ebasoovitavatesse – punktidesse ega meelsusest kõrvalekaldumist.

Adolf Hitler trükib oma kaks peamist punkti trükitähtedega: Ühine huvi enne iseennast – programmi vaim. Huvide orjuse kaotamine – natsionaalsotsialismi tuum. Kui need kaks punkti on saavutatud, tähendab see läheneva universalistliku ühiskonnakorralduse võitu „tõelises riigis“ praeguse riigi, rahvuse ja majanduse lahususe üle, mis on praeguse ühiskonna individualistliku teooria korrumpeeriva mõju all.

Machine Translated by Google

ehitatud. Tänapäeva võltsriik, mis rõhub töölisklassi ja kaitseb pankurite ja börsispekulantide piraatkasumit, on hoolimatu eraviisilise rikastumise ja madalaima poliitilise kasu saamise areen; see ei mõtle oma rahvale ega paku kõrget moraalset sidet. Raha võim, kõigist võimudest kõige halastamatum, omab absoluutset kontrolli ning avaldab korrumpeerivat ja hävitavat mõju riigile, rahvale, ühiskonnale, moraalile, draamale, kirjandusele ja kõigile moraaliküsimustele, mida on raskem hinnata.

Selles hiiglaslikus võitluses ei tohi muidugi olla kõhklusi ega taganemist; see on kas võit või kaotus.

Sama põhiprintsiibi mõnevõrra erinev vaade, mille ma esitasin oma raamatus „Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage” (F. Eher Nachf.), ei ole muudatus, vaid rida punkte, mis kuuluvad kokku ning on kogutud ja järjestatud vastavalt elu erinevatele poliitilistele, majanduslikele, rahanduslikele, kultuurilistele aspektidele.

Kui minu seisukohti *(vt lk 22)* võiks pidada 25 punktist erinevateks või neile vastupidisteks, poleks Hitler oma lühikeses eessõnas minu raamatut kunagi nimetanud "meie liikumise katekismuseks". Igaüks võib vabalt valida ühe neist vaadetest vastavalt oma maitsele, kuid kui ta neid omavahel võrdleb, ei leia ta, et need oleksid üksteisele vastuolulised.

Selleks, et tagada tulevikus täielik kokkulepe meie programmis väljendatud nõudmistega ja kaitsta liikumist šokkide eest, mis võivad kahjustada iga liikumist, – Professionaalsete ja harrastuskriitikute, nurisejate ja kõiketeadjate pakutud „täiustusettepanekute” põhjal määras Adolf Hitler 11. veebruaril 1926 Bambergis toimunud kõigi ringkonnakorraldajate konverentsil Gottfried Federi ametlikult kõigi programmiga seotud küsimuste lõplikuks otsustajaks.

Machine Translated by Google

3. Põhiideed

Selles brošüüris on meie eesmärk võimalikult lühidalt ja lihtsalt paljastada natsionaalsotsialistliku riigikontseptsiooni põhiprintsiibid. Hiljem käsitleme selle kontseptsiooni sotsioloogilisi, teoreetilisi ja vaimseid aspekte üksikasjalikumalt.

Samuti ei püüa me kirjeldada mitmesuguseid teisi poliitilisi püüdlusi ega neid, kes neid erinevates parteides ja ühendustes esindavad – see on juba omaette ülesanne –, vaid esitame siinkohal vaid oma nõudmiste põhipunktid.

Maailm tekkis kaosest, kord korralagedusest, organiseeritus metsikust segadusest.

Tänapäeval valitseb maailmas kaos – segadus, võitlus, vihkamine, rõhumine, röövimine, julmus, enesekeskus. Vend on vennast võõrdunud. Ühe ja sama rahvuse liikmed ründavad üksteist, pussitavad mehe surnuks lihtsalt sellepärast, et ta kannab haakristiristi. Nad kõik kannatavad sama koorma, sama puuduse all; ometi, kes on viimaste kuude jooksul kuulnud marksistlikest töölistest, kes ründavad või tapavad oma tööandjaid, parteijuhte, pankureid ja börsi vereimejaid või hulgikasumi taotlejaid? Ainus ohver kaosele on hea ja lihtne tööline. Marksistid on kaotanud pead ja kogunevad, et liituda oma klassi rüüstajatega, samal ajal kui nad pöörduvad metsikult nende vastu, kes on valmis seda päästma.

Natsionalistid ja teised parteid on valitsuses või võitlevad selle nimel, et pääseda sinna koos nendega, kes on hävitanud nende rahvuslikud ideaalid ja kaotanud seeläbi nii au kui ka iseloomu. Kaitseühingud püüavad tungida „riiki“ – Severingi ja Grzesinsky riiki – patsifistide, internatsionalistide ja juutide sisse, kellega nad usuvad, et saavad valitsust juhtida.

Nad on peast segi läinud! Nõndanimetatud õigusriigid ei näe, et kotkad ja maod, hundid ja talled, inimkond ja koolerabatsill ei saa koostöös ühineda. Nad panevad kogu oma jõu, et korratuses, poliitilises kaoses ja poliitilises mõttetuses „korda“ näidata. Kuid nad pöörduvad natsionaalsotsialistide, nende „fanaatikute“ vastu, olles täis hullumeelseid hirme, et viimased võivad neilt ära võtta mõned nende endised privileegid ja positsioonid, unustades, et nad kaotasid kõik just nende inimeste kaudu, kellelt nad nüüd nõuavad „osa poliitilistest leibadest ja kaladest“.

Tööstusettevõtetel, olgu nad suured või väikesed, on vaid üks eesmärk – kasum –, ainult üks igatsus – krediit –, ainult üks protest – maksustamise vastu; nad kardavad ja austavad ainult ühte asja – panku; nad kehitavad õlgu natsionaalsotsialistliku nõudmise peale murda intresside orjus.

Nende ainus soov on „võlgu teha“. Pankade poolt laenudest ilma probleemide ja vaevata välja nõutavat tohutut maksu peavad nad täiesti korrastatuks. Nad asutasid säästlikke parteisid ja hääletasid Dawesi seaduste poolt, mis on suure maksustamise peamine põhjus.

Au on ärimaailmast lahkunud ja see on täielikult võimsate ettevõtete käes. Tootjad on alistunud kõrgfinantsile, oma suurimale vaenlasele. Tehaste ja kontorite tööandjad, kes on sügavates võlgades, peavad leppima kõige väiksema palgaga, sest kogu töö kasum läheb intresside ja dividendide näol isikupäratu rahavõimu taskutesse.

Võimu käes olevad inimesed on täiesti võimetud kaost peatama. Ülevalt alla surutud maksude ja intressimaksete poolt, altpoolt ähvardatud uppunute nurina poolt.

Machine Translated by Google

töölised, nad on end pimesi sidunud kapitalismi poolt kontrollitava riigiga, samal ajal kui praeguse kaose ekspluateerijad lasevad neil võimul püsida vaid töölismasside orjapidajatena. Nende raev ei ole suunatud marksismi hullumeelsuse, vaid Konksristi kandjate vastu. Nad unustavad, et meie ja ainult meie nägime Saksa majanduse tragöödiat lähenemas, tajusime ja näitasime, kuidas Saksamaa oma jõuga õigeaegselt tasakaalu taastada saaks.

Igasuguste nimedega ühendused, oma põhiideedel mõistlikud – lootusetud praeguses avaliku elu kaoses – otsivad võimalusi korra loomiseks. See kõik on asjatu, sest neil puudub side rahva kui suure sotsiaalse tervikuga. Kõik nad püüavad vaid omaenda kastile väikeseid eeliseid haarata; ilma igasuguste poliitiliste või majanduslike põhimõteteta rakendavad nad oma põhimõtet kordamööda iga erakonna suhtes. Nad kummardavad olemasoleva süsteemi ees ja alanduvad niinimetatud kõrgeima võimu ees.

Need maksid Saksa rahvale lugematutele korraldajatele, direktoritele ja rahateenijatele lugematuid summasid, kuid keegi neist ei tee vähimatki head. Inflatsioon – kuritegelik meede – röövis kõigilt klassidelt, kokkuhoidlikelt, ühingute liikmetelt, käsitöölistelt nende säästud.
Mõni uus maks, otse roheliselt laualt, purustab aastatepikkuse töö tulemusel loodud lootused. Lugematute kohtumiste, arutelude ja valitsusele esitatud delegatsioonidega saavutatud eelis tühistatakse tavaliselt elukalliduse tõusu, hindade tõusu või languse tõttu.

Kaos ja hullumeelsus! Kuidas saab talunik sellise tagakiusamise all elada? Kuidas saab tööline osta, kui hinnad pidevalt tõusevad? Mis kasu on ametnike ja töötajate palgatõusust, kui elukalliduse indeks jätkuvalt tõuseb. Nad otsivad oma kergeusklikkuses abi riigilt, riigilt, mis on põhjustanud kogu vaesumise ja rõhumise, mis ei ole mitte "rahva isa", vaid rahadespootluse türann ja maksukoguja.

Nii pöörduvad nad ikka ja jälle vanade parteide poole, öeldes, et nad ei hooli poliitikast ja kuuluvad kuhugi. ühelegi parteile ja samal ajal lasta armetul parteiväitlusel endistviisi jätkuda.

Suur ülesanne, mille natsionaalsotsialism on endale seadnud, on otsusekindlus taastada vorm, hajutada kaos, seada vanadest ajastutest kõrvale kaldunud maailm taas korda ja kaitsta seda korda – kõrgeimas platoonilises mõttes.

Siinkohal tuleb öelda, et me ei pea „korraks“ ei politseiriigi näilist korda ega tavade poolt pühitsetud ja seadusega lubatud rahanduse röövimist ega sündikaatide, trustide ja muude organiseeritud rahvusliku reetmise meetmete vandenõusid, olenemata sellest, kui hästi need „toimivad“. Isegi röövlijõugul on „kord“, vanglatel on oma „eeskirjad“. Kuid riigis kui orgaanilises tervikuna näitab iga meie avaliku elu aspekt valu, orjust, allasurumist, ebasiirust ja esitab kaootilise pildi kõigi võitlusest kõigi vastu.

Valitsus rahva vastu, partei partei vastu, sõlmides samal ajal kõige ebaloomulikumaid liite, tööandja töötaja vastu, kaupmees tootja ja tarbija vastu, üürileandja rentniku vastu, tööline taluniku vastu, ametnikud avalikkuse vastu, töötaja...
„kodanlus“, kirik riigi vastu, kus igaüks lepib pimesi oma vastase seltsis ja mõtleb ainult oma isekatele huvidele, edutamisele ja rahakotile. Keegi ei mõtiskle selle üle, et teisel on õigus elada või et oma isekate eesmärkide poole püüdlemine tähendab, et keegi teine peab selle eest maksma. Keegi ei mõtle oma naabrite heaolule ega oma kõrgematele kohustustele ühiskonna ees. Hingetukstegev isikliku kasu taotlemine. Torka naabrile küünarnukkidega, et ta edasi saaks, trampi tema kehal, kui sa sellest midagi võidad – miks üldse hoolida? See on tänapäeva äri.

Ärme petkem iseennast. Me oleme keset suurt maailmamuutust ja on loomulik, et lihtsad hinged, vaesed rändurid, ei näe kaosest väljapääsu ja otsivad leevendust...

Machine Translated by Google

enesetapp või arvata, et maailmalõpp on tulemas, liituda võidujooksuga kuldvasika järele ja tormata pimesi keerisesse. "Nautige, kuni saate – pärast meid tuleb veeuputus."

Nii kohutav hoop rahva moraalile on võimalik ja seletatav ainult siis, kui kogu ühiskonna intellektuaalne alus on kõikuma löödud või muidu vale – ja tegelikult näeme, et marksism, kapitalism ja meie avaliku elu juhid kummardavad kõik sama jumalat –
Individualism. Ainus stiimul on isiklik huvi – oma kitsa klassi eeliste saavutamine elus.

Hiljem ilmub sellesse sarja täiendav kaastöö, mis on pühendatud hoolikale ühiskonna ehituse sotsioloogiline uurimus.

Siinkohal püüan vaid lühidalt näidata võrdlevat pilti erinevusest tänapäeva riigi ja poliitilise ökonoomia orgaaniliste vigade ning natsionaalsotsialistliku riigi olemuse vahel. Tänapäeva doktriin on: ühiskond on indiviidide summa – riik parimal juhul indiviidide või ühenduste mugav kogum.

Me võime seda ühiskonna ülesehituse doktriini võrrelda kivihunnikuga. Ainus tõeline asi selle juures on üksikud kivitükid. Selle kuju on juhuse küsimus; see, kas kivi on peal või all, on ükskõik. Tulemuseks on ei rohkem ega vähem kui hunnik...
kivid.

Sama võrdluse põhjal on riik, mis vastab meie natsionaalsotsialistlikule ühiskonnaõpetusele ja riigifilosoofiale, maja. Mehaaniliselt öeldes koosneb ka maja paljudest üksikutest tellistest – liivast, tsemendist, taladest, akendest, ustest, põrandatest jne. Kuid igaüks näeb, et maja, tuba on kõrgem üksus, midagi uut, omapärast ja iseenesest terviklikku, enamat kui pelgalt kokku pandud telliste summa. Igaüks saab aru, et maja ei teki üksikute osade hunnikusse kuhjamisest, vaid ainult nende osade kokkupanemisest vastavalt läbimõeldud plaanile.

Nii on see rahvaga. Alles siis, kui kaos on orgaaniliselt, läbimõeldud plaani abil korrastatud ja annab koha vormile, alles siis, kui osade massist on kokku pandud mõistlik tervik, saab tekkida tõeline riik. Alles siis omandavad komponendid eesmärgipärase kuju. Othmar Spann, Viini ülikooli endine rektor, on oma raamatus „Der wahre Staat“ ja teoses „Gesellschaftslehre“ imetlusväärselt selgitanud tänapäeva individualistliku riigi sotsioloogilisi aluseid vastandina teaduslikel põhimõtetel rajatud riigi universaalse korra kõrgele ideaalile.

Meie, natsionaalsotsialistid, lõime selle väljendi, millest kõik inimesed aru saavad:

Kogukond enne üksikisikut.

Ainult üldhuvi teenides rahvusliku kogukonna liikmena ärkab inimene kõrgemale elule, igaüks omal kohal. Ainult nii jõuab igaüks tõelise sotsialismi, kogukondliku tunde, tõelise eluni, saavutab turvalisuse teadvuse ja mõistab, et ainult selle idee võimu all saab orgaaniline rahvuslik valitsus tõusta tänapäeva röövellikust süsteemist ning olla kasulik kogukonnale ja igale kogukonna liikmele.

Tänapäeval on inimene võimu nimel võitlevate jõudude abitu ohver; tema ühendused on võimetud teda aitama. Ei ole selgelt arusaadav, kes on tegelik vaenlane – jõudeolev kasumi otsija ja ekspluateerija. Vaatamata marksismi hüüdele kapitalismi vastu, keskuse vagadele avaldustele, ärimaailma kaebustele võimu koorma üle...

Machine Translated by Google

maksustamine ja intressid, keegi ei taipa maailma vaenlast, maailma varjutavat finantsmaailma ja selle esindajat, juudi suurärimeest.

Kõik klassid on tundnud intresside rünnakut; maksukoguja koormab raskelt iga elanikkonnakihti – aga kes julgeb vastu seista panga ja börsi võimule? Kapital näitab oma iseloomu kasvades, vastupidiselt kogu mujal maailmas kogetule, justkui väljaspool iseennast ilma vaeva ja tööta, intresside ja dividendide abil ning muutudes iga minutiga suuremaks ja võimsamaks. Valede kuradilik printsiip on alistanud loomingulise töö sündsuse.

Murra maha, huvide orjus on meie sõjahüüd.

Ma tean, et seda nõudmist, mis on iga teise aluseks, ei mõisteta selle täielikus ja laias tähenduses isegi meie endi ridades. Näiteks väga vähesed meie kõnelejad julgevad seda põhiküsimust rünnata, kuigi enamik neist tunneb selle olulisust; sest üks meie partei loosungitest on "Võitle kapitali ja börsi vastu". Aga mis see "huvide orjus" tegelikult on, kuidas see mõjutab rahva ja üksikisiku elu, kuidas "rahandus" on rahva orjastanud ja millised on õiged ja praktilised meetodid, mida tuleb selle murdmiseks kasutada, ning millised oleksid selle murdmise tagajärjed kogu rahvale – see on väga vähestele piisavalt selge, et nad saaksid seda oma sõnadega selgitada.

Oma suurteoses „Mein Kampf” (I köide, lk 224–225) on Adolf Hitler osutanud selle küsimuse tohutule olulisusele järgmiselt: *„Kui ma kuulasin Gottfried Federi esimest loengut huvide orjuse murdmisest 1919. aasta juunis, teadsin kohe, et see on teoreetiline tõde, mis on Saksa rahva tuleviku jaoks äärmiselt oluline. Võitlus rahvusvahelise kapitali ja finantside vastu on saanud Saksa rahva iseseisvuse ja vabaduse eest võitlemise programmi peamiseks punktiks.”*

Kõik tõsised natsionaalsotsialistid jagavad seda veendumust, sest selle küsimuse lahendus eeldab juudiküsimuse lahendamist – ja palju enamatki.

Antisemitism on teatud mõttes kogu meie liikumise aluseks oleva tunde alus.
Iga natsionaalsotsialist on antisemiit, aga iga antisemiit ei pea olema natsionaalsotsialist.
Antisemitism on negatiivne; antisemiit tunneb ära rahvusliku katku-idu kandja, kuid see teadmine muutub tavaliselt vihkamiseks iga juudi ja juutide edu vastu ärielus. Seejärel tõuseb parimal juhul antisemitism, et aidata juute meie riigist ja majanduselust välja ajada. Antisemiit ei muretse selle pärast, kuidas ja mis edasi.

Kui isegi pärast juutide väljaajamist jääksid alles tänapäevase juudi domineerimise põhimõte – omakasu üldise huvi ees – ning juudi pangandus- ja krediidisüsteem, oleks ikka veel piisavalt vaenlasi või isegi segaverelisi „normaalseid sakslasi”, kes oleksid sama valmis juutide kingadesse astuma ja omaenda rassi vastu raevutsema, nagu juudid tänapäeval teevad, ja me peaksime ehk nägema palju „antisemiite” istumas seal, kus juudid kunagi istusid.

Nüüd on natsionaalsotsialism oma peamise nõudmisega, huvide orjuse lõhkumisega, oma olemuselt konstruktiivne. See on sügavam ja tagajärjed on palju ulatuslikumad.

Oma essees „Das Herzstück unseres Programms” (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) osutasin ma erilisele positsioonile, mille nõudmine meile kõigi teiste parteide ja ühenduste seas annab. Kõigis meie teistes nõudmistes leiame sarnaseid ja paralleelseid püüdlusi nii parem- kui ka vasakparteidel. Ükski teine partei peale meie oma ei suuda sellele ühele nõudmisele vastet esitada.

Machine Translated by Google

Me kõik teame, et ei vasakpoolsed oma valeliku hüüdega "Maha kapitalism" ega parempoolsed oma fraasidega isamaast ei ole võimelised alustama uut maailmaajastut, sest ei marksistid ega reaktsionäärid ei suudaks meie majanduse olemuses midagi muuta, vaid ainult hävitaksid, nagu teevad kommunistid Venemaal. Nad ei ole võimelised ehitama...
nagu kommunistid Venemaal.

Mida me huviorjuse all mõtleme?

Rahvaste seisund maailma juutluse rahalise domineerimise all.

Maaomanik on selle orjuse all, kes peab oma põllumajandustegevuse rahastamiseks võtma laene – laene nii kõrge intressiga, et need peaaegu söövad ära tema töö viljad – või kes on sunnitud tegemavõlgu ja lohistama hüpoteeklaene enda järel nagu suurt pliikoormat.

Nii on ka töölisega, kes toodab poodides ja tehastes tühise tasu eest, samal ajal kui aktsionär saab dividende ja boonuseid, mille nimel ta pole tööd teinud.

Nii on ka teeniva keskklassiga, kelle töö läheb peaaegu täielikult panga arvelduskrediidi intresside maksmiseks.

Nii on kõigiga, kes peavad oma leiba teenima vaimse või füüsilise tööga, samal ajal kui võrdlemisi väike osa, ilma vaevata või vaevata, pistab oma dividendide, spekulatsioonide ja pangaaktsiate arvelt tohutu kasumi taskusse. Me ei pea silmas kokkuhoidlikke säästjaid ja väikekapitaliste –
kuigi ka nemad võlgnevad või võlgnesid oma võidud valele süsteemile –, aga kogu nende elu jooksul võeti neilt maksude näol mitu korda suurem summa kui nende vähene intress, nii et me saame endale lubada neile vanaduspõlves osa nende täisteenistusest tagasi maksta, mis ära võeti. Mul on sellest hiljem rohkem rääkida.

Nii on ka töösturiga, kes on vaevarikkalt oma äri üles ehitanud ja aja jooksul sellest ettevõtte teinud. Ta pole enam vaba agent, vaid peab rahuldama nii ahnet juhatust kui ka oma aktsionäre – kui ta ei soovi väljatõrjumist.

Nii on ka kõigi riikidega, kes katavad oma eelarvepuudujääki laenude abil.

See orjus toob kaasa hävingu igale riigile, mis annab rahavõimule ja pankuritele üle oma suveräänsed õigused kodus, kontrolli oma rahanduse, raudteede ning maksude ja tollide üle, nagu Saksamaa tegi Dawesi seaduse vastuvõtmisega.

Loominguline töö on sama võimu all, kui see peab kõigest muust tähtsamaks raha. Tänapäeval raha, „äri teener", on saanud töö isandaks, tegelikult tööjõu jõhkraks türanniks.

Huvide orjus on vastanduste – kapitali ja töö, vere ja raha, loomingulise töö ja ekspluateerimise – tegelik väljendus.

Selle orjuse murdmise vajadus on meie rahva ja meie rassi jaoks nii tohutu tähtsusega, et ainuüksi sellest sõltub meie rahva lootus tõusta häbist ja orjusest; tegelikult lootus taastada õnn, õitseng ja tsivilisatsioon kogu maailmas.

„See on pöördpunkt, mille ümber kõik pöörleb; see on palju enamat kui pelgalt finantspoliitika vajadus. Kuigi selle põhimõtted ja tagajärjed on sügavalt poliitilises ja majanduselus, on see majandusuuringute juhtiv küsimus ning mõjutab seega iga üksikisikut ja nõuab igaühelt otsust: — teenimine rahvale või piiramatu isiklik rikastumine. See tähendab sotsiaalse küsimuse lahendust."

Kõiki „maailmaküsimusi" saab kirjeldada ühe sõnaga, mis kerkib nagu leek kaosest; samal ajal ei suuda lugematud prohvetid ja raamatud ammendada kõiki küsimusi, mis sellest sõnast tulenevad.

Machine Translated by Google

Selle natsionaalsotsialismi laiaulatusliku alusprintsiibi kohta ei saa me praegu rohkem öelda. Olen juba oma brošüürides valgustanud probleemi kõiki olulisi külgi: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft – München, 1926 (nüüdseks trükist väljas); Der Staatsbankrott, Die Rettung – Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; ja Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (kõik need on saadaval meie partei raamatukogu kaudu Münchenis, Thierschstr. 11).

Selle probleemi üksikasjade omandamiseks on vaja põhjalikku uurimistööd, sest viimase 50 aasta praktiline majandusteadus on kapitalistlikku ideed nii täpselt järginud, et kõik, kes sellega üles kasvanud on, vajavad sellest vabanemiseks täielikku orientatsiooni muutust.

Peagi ilmub selleteemaline brošüür, mis annab meie liikmetele selgituse tulevase natsionalistliku riigi selle üliolulise ülesande kohta.

Lisaks kahele meie programmi üsna uudsele põhiprintsiibile, mis on eespool esitatud, me peab mainima veel teatud asju seoses riigi üldise poliitikaga.

Meie riigipoliitika aluseks olev põhimõte on lühidalt järgmine: Saksa Riik on sakslaste kodu.

See on kogu meie välispoliitika suur põhimõte ning hõlmab Saksamaa poliitilist vabanemist, kõiki meie rassipoliitika nõudeid ja riigi liikmeks saamise tingimusi.

Meie majanduslik põhimõte on: rahvamajanduse kohus on tagada esmatarbekaup. elu, mitte aga kapitalile võimalikult suure kasumi tagamine.

See majanduspoliitika põhimõte hõlmab natsionaalsotsialismi põhilist suhtumist eraomandisse ja erinevatesse ettevõtlusvormidesse, alates väga väikestest kuni väga suurteni – sündikaadid, trustid – ning ka suurtesse moraalsetesse küsimustesse, mis peavad olema ettevõtluses elav jõud, et „rahvusmajandus” ei langeks pelgaks rahva ekspluateerimiseks ja pelgalt kasumi teenimiseks!

Meie põhimõte finantsküsimustes on järgmine:

Rahandus peab eksisteerima riigi hüvanguks; finantsmagnaadid ei tohi moodustada... Riik riigis.

See põhimõte hõlmab seismilist muutust. See puudutab praktilisi meetmeid, mida tuleb võtta huvide orjuse murdmiseks – rahanduse natsionaliseerimist, krediidisüsteemi ja pangandussüsteemi kontrollimist.

Kõik need ülesanded on meie programmi seisukohast äärmiselt olulised. Need hõlmavad kõiki maksualaseid õigusakte, sealhulgas äärmist – ja näiliselt võimatut – maksuvaba riigi eesmärk.

Meie põhimõte sotsiaalküsimustes on järgmine:

Üldine heaolu on kõigist seadustest kõrgeim.

See meie põhimõte on otseses vastuolus tänapäeva praktikaga, mille kohaselt iga klass, iga elukutse püüab sotsiaalpoliitikas saavutada omaenda grupile eeliseid, arvestamata üldiste huvidega. Meie soovime võimaldada kõigil leida eluaseme ja elatist teenida ning kehtestada üldise eakate hooldussüsteemi.

Haridusliku ja moraalse progressi osas on meie muutumatu põhimõte: kogu töö selles suunas tuleb teha üksnes saksa rahvuse vaatepunktist. Meie rahva moraalsed ja intellektuaalsed jõud ei saa käsu ega jõuga sisse tuua uut renessanssi, uut klassikalist ajastut kunstides. Kannatatud kahjule tuleb lõpp teha.

Machine Translated by Google

meie Saksa kunsti- ja intellektuaalse elu poolt juudi diktatuuri käes, eriti ajakirjanduse mürgitamise kaudu.

Lisaks sellele avaliku elu olulisele valdkonnale on muidugi palju muid parendusi, mida kaaluda.

On selge, et meie õigussüsteemi tuleb muuta, et see vastaks uute institutsioonide mitmekesisusele; et demokraatliku hääletuse teel parlamendi valimise skandaal tuleb kõrvaldada ning et pärast diktatuuri üleminekuperioodi peame otsustama riigi välise nähtava vormi ja föderaalriikide sisemiste funktsioonide üle.

Juba selles lühikeses ülevaates näeme aga nende küsimuste laiaulatuslikku mõõdet.
kui nad seisavad silmitsi meie programmi tohutute põhiprintsiipidega.

See ei ole fundamentaalne – tegelikult on meile ükskõik, kas me tahame olla monarhia või vabariik, kas meil on 5 või 25 riigi föderatsioon, eeldusel, et need kõik on tugeva keskvalitsuse all olevad Saksa riigid, mis seisavad silmitsi välismaalasega, ja eeldusel, et Saksa riigi kodanikud saavad kodus elada õnnelikult ja rahulolevalt.

Machine Translated by Google

4. Programminõuete üksikasjalik kirjeldus

nagu sõnastas Gottfried Feder ajakirjas Der deutsche Staat.

Uute liikmete värbamisel on selge, kuidas programmi järgnevas vormis kasutada. Väiksemad punktid on koondatud olulisemate pealkirjade alla, mis vastavad eelmises peatükis sõnastatud põhimõtetele.

NSDAP poliitiline ja majanduslik programm

Meie eesmärk on — Saksamaa taassünd saksa vabaduseks saksa vaimus.

Selle eesmärgi saavutamise vahendid on:

1. Poliitiline põhimõte: Saksa Riik on sakslaste kodu.
    a. Välispoliitikas:
        • Homogeense rahvusriigi moodustamine, mis hõlmab kogu saksa rassi.
        • Saksa huvide energiline esindamine välismaal.
    b. Rassipoliitikas:
        • Homogeense rahvusriigi moodustamine, mis hõlmab kogu saksa rassi.
        • Saksa huvide energiline esindamine välismaal.
    c. Sisepoliitikas:
        • Ainult sakslased, kes tunnistavad end Saksamaa vaimu ja saatusega terviklikuks kogukonnaks, võivad teostada riigi kodaniku õigusi.
        • Mittesakslane võib Saksa riigis elada ainult külalisena ja on välisriigi õiguse all.
        • Sakslaste õigustel on eelis välisriikide kodanike õigustel.

2. Meie majanduslik põhimõte: Riigi kohus on tagada eluks hädavajalik ja mitte selleks, et kapitalile võimalikult suurt kasumit tagada.
    a. Natsionaalsotsialism tunnustab eraomandit põhimõttena ja kaitseb seda seadus.
    b. Riiklik heaolu nõuab aga, et üksikisikute kätte kogunevale rikkusele seataks piir.
    c. Kõik sakslased moodustavad kogukonna üldise heaolu edendamiseks ja kultuur.
    d. Iga sakslase töökohustuse piires, austades eraomandi pühadust, on igal sakslasel vabadus oma töö tulemusi teenida ja käsutada.

Machine Translated by Google

e. Soodustatakse kõigi ettevõtlusvormide, nii väikeste kui ka suurte, tervislikku kombinatsiooni igas majanduselu valdkonnas, sealhulgas põllumajanduses.

f. Kõik olemasolevad ettevõtted, mis seni on tegutsenud äriühingute vormis, peavad natsionaliseerida.

g. Liiakasuvõtmine ja kasumi teenimine ning isiklik rikastumine kellegi arvelt ja kahjuks rahvast karistatakse surmaga.

h. Aastase (riigi heaks) töötamise kohustuse kehtestamine, mis on kohustuslik kõigile. Saksa keel.

3. Meie finantspõhimõte: Rahandus peab eksisteerima riigi hüvanguks; finantsmagnaadid ei tohi moodustada riiki riigi sees. Seega on meie eesmärk murda huvide võim.

a. Riigi ja seega ka rahva kergendamine võlgadest suurte finantsasutuste ees, kes laenavad intressiga.

b. Riigipanga ja emissiooniasutuste natsionaliseerimine. c. Rahaga

varustamine kõigi suuremate avalike objektide (veeenergia, raudteed jne) jaoks mitte laenude, vaid intressivabade riigivõlakirjade andmise või sularaha kasutamata.

d. Tagatud alusel fikseeritud valuutastandardi kasutuselevõtt.

e. Riikliku ettevõtlusarengu panga loomine (valuutareform) intressivabade laenude andmiseks.

f. Maksusüsteemi põhjalik ümberkujundamine sotsiaal-majanduslikel põhimõtetel. Tarbija vabastamine kaudse maksustamise koormusest ja tootja vabastamine halvavast maksustamisest (fiskaalreform ja maksustamise leevendamine).

4. Meie sotsiaal-poliitiline põhimõte: üldine heaolu on kõrgeim seadus.

a. Vanaduskindlustuse ulatuslik arendamine annuiteetide süsteemi riigistamise teel. Igale Saksa riigi liikmele tagatakse piisav elatusraha teatud ikka jõudes või püsiva töövõimetuse korral enne seda ikka.

b. Kõigi tootmisettevõtetes osalejate osalemine kasumis vastavalt efektiivsusele ja vanusele. Vastutust jagatakse ka ülesande täitmisel riiklikust vaatenurgast.

c. Sõjast ja revolutsioonist saadud kasumi, mis ei ole aus töö, ning liigkasuvõtjate ja rahaahistajate varanduse arestimine sotsiaalsetel eesmärkidel.

d. Eluruumide puuduse leevendamine ulatusliku uue ehitustegevusega kogu Reichis nr 20 pakutud vahenditega (uus riigipank).

5. Meie kultuuriline eesmärk on, et kõik teadused ja kaunid kunstid õitseksid poliitiliselt vaba ja majanduslikult terve riigi pinnal. Selle saavutamise vahendid on järgmised:

a. Noorte treenimine, et nad oleksid pärast suurt aega füüsiliselt terved ja vaimult vabad Saksa kultuuri traditsioonid.

b. Täielik usu- ja südametunnistusevabadus.

c. Kristlike konfessioonide erikaitse.

d. Selliste dogmade mahasurumine, mis on vastuolus saksa moraalsete instinktidega ja sisaldavad riigile ja rahvale kahjulikku materjali.

Machine Translated by Google

e. Kõikide kurjade mõjude heidutamine ajakirjanduses, kirjanduses, teatris, kunstis ja kinodes.

f. Õpetamisvabadus Saksamaa keskkoolides; otsuse langetamine kõrgelennuliste meeste klass.

6. Sõjalised asjad.

a. Muuta rahvas tõhusaks, lubades igal vabal sakslasel teenida ja kanda käed.

b. Palgalise armee kaotamine.

c. Riigikaitseks riikliku armee loomine kõrgelt koolitatud professionaalsete ohvitseride korpuse juhtimisel.

7. Muud soovitused.

a. Pressireform. Kõikide riigi hüvangule vastu suunatud ajakirjade mahasurumine. Range vastutus igasuguse vale ja tahtlikult võltsitud luureteabe eest.

b. Valimisõiguse muutmine, et kaotada valimisvõistluste demoraliseerivad meetodid ja tagada valitud isikute puutumatus.

c) Spetsiaalsete kaubandus- ja kutsekodade moodustamine.

d. Kohtureform maaõiguse osas – maaomandi õiguste tunnustamine põhimõttena; õiguse puudumine laenata eraallikatest maa tagatisel; riigi eelisostuõigus, eriti välismaalaste ja juutide puhul; riigile õiguse andmine pärandvara hallata omanikupoolse halva majandamise korral.

Tsiviilõigus — oluliselt suurem kaitse isiklikule au ja tervisele, vastandina tänapäeval valdavale ühekülgsele omandiõiguste õiguskaitsele.

e. Osariigi seaduste reform.

Saksa iseloomule kõige sobivam riigivorm on suveräänne kontroll, mis on ühendatud keskse isikuvõimuga. Rahvas peab hiljem otsustama, kas seda keskset isikuvõimu teostab valitud monarh või president.

Reichi föderaalne iseloom.

Saksa rahva põhiseadus, mis on moodustatud mitmest rassi ja ajaloo kaudu tihedalt seotud riigist, nõuab, et iga riik oleks siseasjades väga ulatuslikult iseseisev.

Riigi asi on esindada Saksa rahvast välismaal ning hoolitseda passide ja tolli eest, samuti armee ja mereväe jaoks.

Selle riikliku programmi elluviimisel on kolm peamist takistust:
Sotsialism: marksism, parlamentaarne süsteem ja kapitalistlikud magnaadid.

1. Meie marksismivastane kampaania on suunatud juudi Karl Marxi häirivate doktriinide vastu – klassisõja doktriini vastu, mis lõhestab rahvast, eraomandi kaotamise doktriini vastu, mis muudab ettevõtluse võimatuks – ja kogu majandusliku materialistliku ajaloovaate vastu.

Machine Translated by Google

2. Meie kampaania parlamentide vastu on suunatud niinimetatud rahvaesindajate vastutustundetuse vastu, keda – olles puutumatud – ei saa praktikas kunagi oma otsuste tulemuste eest vastutama kutsuda; samuti kõigi süsteemist tulenevate kurjade vastu (moraalne korruptsioon, nepotism, ahnus), mis kõik viivad lõpliku kurjuseni – valitsuseni, mis sõltub sellisest parlamendist.

3. Meie kampaania Mammona vastu, mis on kahest teisest kõrgemal, on suunatud raha maailma haarava võimu vastu, st meie rahva pideva ekspluateerimise vastu suurte laenuandjate poolt.

See on ka tohutu võitlus hinge tapva, materialistliku ahnuse ja röövellikkuse vaimu vastu koos kõigi selle häirivate kaasmõjudega kogu meie avalikus, äri- ja kultuurielus.

Peamine lahing käib kahe maailmateooria vahel, mida esindavad kaks põhimõtteliselt erinevat struktuuri – loov vaim ja rahutu, haarav vaim. Loovat vaimu, mis on sügavalt juurdunud, kuid vaimse kogemuse poolest ülejäänud maailmast kõrgem, kannab peamiselt aaria rass; haaravat vaimu, millel pole kusagil juuri ja mis on suunatud ainult materiaalsetele, kommertslikele asjadele, esindavad peamiselt juudid.

Nagu ka antisemitism, peab ka natsionaalsotsialism juudi-materialistlikku vaimu kurjuse peamiseks põhjuseks; ta teab aga, et see ajaloo suurim võitlus ei tohi piirduda pelgalt semiidi vaimu hävitamisega; mistõttu natsionaalsotsialismi suur programm ulatub antisemiitlikust hävitamissoovist palju kaugemale, pakkudes positiivset ja konstruktiivset pilti, näidates, kuidas peaks töö ja saavutuste natsionaalsotsialistlik riik pärast valmimist välja nägema.

Kui see kõrge eesmärk on saavutatud, laguneb Rahvuslik Sotsialistlik Partei automaatselt; sest siis saab rahvuslik sotsialism olema kogu Saksa rahva elu. NSDAP ei ole poliitiline partei sõna tavalises tähenduses, vaid see rahva osa, mis on enesekindel ja tuleviku suhtes kindel, mis on kogunenud tugevate ja otsusekindlate juhtide ümber, et päästa Saksamaa välismaal häbist ja jõuetusest ning kodus demoraliseerumisest ning muuta ta taas tugevaks ja lugupeetuks välismaal ning kodus moraalselt ja majanduslikult terveks.

„Saksa Reich on saksa rahva kodu.“

Iga sõna sellest riiklikust poliitikapõhimõttest on piitsahoop, kui me mõtleme tänapäeva armetusse seisu.

„Saksa riik” – kus on tänapäeval Saksa riik? Kas Saksamaa saab väita, et teda nimetatakse iseseisvaks riigiks? Ei! Isegi kõige enesega rahulolevamad riigiõiguse asjatundjad ei suudaks kirjeldada sellist riiki nagu Saksamaa praegu, kui riiki, mis täielikult teostab kõiki oma suveräänsusõigusi.

Riigi viis kõige olulisemat õigust on: suveräänsus oma territooriumi, oma armee ja oma... rahandus, sisemine juhtimine ja kommunikatsioon ning lõpuks õigusemõistmine.

Teil tuleb vaid asja niimoodi igale võhikule esitada ilma rahvusvahelise õiguse kohaseid rahvuslikke õigusi lähemalt selgitamata ja võrrelda seda Saksamaa praeguse olukorraga ning saab selgeks, et suveräänse „Saksa Reichi” eksisteerimist on võimatu enam väita.

Meie kontroll oma territooriumi üle on naeruvääristamine, sest Prantsusmaa võib igal ajal haarata Saksa maad ilma luba küsimata ja vastuseisu talumata. Tšehhid, poolakad, taanlased

Machine Translated by Google

võivad kartmata takistusi Saksamaa territooriumile tungida. „Neetud vana režiim“ tõlgendas vähimatki piiriületust hoopis teistmoodi. Sõjaline sissetung Saksamaa territooriumile tähendas siis „sõjaseisukorda“.

Oma territoriaalse suveräänsuse kaitsmiseks vajab rahvas relvajõudu, mis on võimeline tõrjuma iga rünnaku oma maa ja seega ka oma kodanike elu ja õnne vastu. Vaba riik ei saa lubada välisriigil oma tegevust kontrollida ega omada õigust otsustada oma armee suuruse, varustuse, relvastuse ja garnisonide üle; kui ta seda teeb, siis pole ta kindlasti „suveräänne”; ta ei saa oma võimuvahendeid juhtida; ta on loobunud kontrollist oma sõjaliste jõudude üle. Saksamaa on seda teinud, andes järele vaenlase desarmeerimis- ja kontrollkomisjonidele.

Saksamaa oli seda alandust juba vaherahu tingimustes kannatanud ja kaotanud oma rahvusvahelised õigused.

Sellegipoolest võis ta säilitada mingi osa oma sisemisest kontrollist; aga niipea kui sõjaline kontroll oli hävitatud, haarasid finantsmagnaadid võimalusest Saksa tööjõudu piiramatult ära kasutada.

Kõigepealt puhkes Saksamaa kohal revolutsiooni mudane vool; seejärel jagasid võimu demokraatide ja keskerakondlastega liigkasuvõtjad ja kasumikütid, sotsiaaldemokraatlikud reeturid, kaose pojad, desertöörid, vangilinnud ning kõigi finantseerijate taga ja kohal tegutsesid juudid. Peagi kutsuti appi niinimetatud Rahvusparteide vabamüürlased, eriti vend Stresemann. Viimane hoop oli peagi tulemas. Eksperdid oma Dawesi seadusega röövisid Saksamaalt kontrolli tema rahanduse üle, mis müüdi ära käputäiele juutidele, Saksa ja välismaistele finantsmagnaatidele. Riigipäev lasi raudteed lahti ja koos nendega kogu kontrolli kommunikatsioonide üle, samuti suure osa maksude ja tolli kontrollist, andes need üle reparatsioonide volinikule.

Õigusemõistmise kontroll on peaaegu olematu. Okupeeritud piirkonnad alluvad välisriikide sõjaseadustele; ülejäänud Saksamaal kehtivad erieeskirjad, näiteks vabariigi kaitsmise eeskirjad; õiguste ebakindlus, organiseeritud avalik röövimine nn Aufwertungsgesetze kaudu, mis sunnib kohtuid kuulutama vale õigeks.

Saksamaa ei ole enam suveräänne riik. Ta on orjade koloonia. Sakslasi rõhutakse, pannakse vangi, neilt võetakse sõnavabadus – lihtsalt sellepärast, et nad on endiselt "sakslased" ja soovivad oma orjusele lõpu teha.

Jah, me tahame Saksamaad taas vabaks ja see tulevane Saksa Reich saab olema sakslaste kodu – mitte pelgalt korra hoidmise masin, mitte pelgalt „riik”, „võim”, „valitsus”, käputäie valitsevate suguvõsade sinekuur, vaid Kodu, see võluv sõna – koduarmastus, armas, päikeseline, armastatud. Kodumaa lõhn tõuseb üles, rändur väriseb rõõmust, tundes kodumulda oma jalge all; ta on sellega seotud veresidemetega.

Kodutunne on turvatunne ja sellest õitseb koduarmastuse kaunis lill. Riigil ja rahval ei saa olla paremat eesmärki kui see.

See on suurem kui ettevaatlik sotsiaalpoliitika, töötuskindlustus või eluasemeprojektid, kuigi oma kodu omamine on tõepoolest üks tugevamaid koduarmastuse stiimuleid.

Kodu on enamat kui „keiserlik riik“, mida teenitakse, olgu siis entusiasmist või sunni all.

See on enamat kui haldamine, enamat kui oma huvide kaitsmine, enamat kui kariloomadele mõeldud häll või isiku ja vara kaitse. Kõik need avalikud objektid peavad teenima kodu mõistet. Nii nagu kodu ideel on laste eriline võlu korralikult kasvatatud...

Machine Translated by Google

organiseeritud perekond, nagu oma tuba tekitab hoopis teistsuguseid tundeid kui hotellituba või vangikongis; kodu on midagi kirjeldamatult õrna ja ometi võimast, kõrgemat eesmärgipärase ühenduse ideest, mis on liberaalne – parlamentaarne – demokraatlik arusaam sotsiaalsest riigist.

Riigi poliitika

Põhimõte: Saksa riik peab olema koduks sakslastele – mitte juutidele, venelastele (kommunistidele), sotsiaaldemokraatidele, kellel pole isamaad nimega Saksamaa (Crispien), ega kõigile välismaalastele, kes viibivad pikemalt või lühemalt Saksamaa pinnal.

Me oleme teravas ja põhimõttelises vastuseisus Weimari põhiseadusele, mis räägib ainult „Saksa kodanikest“, kuid ignoreerib „sakslase“ mõistet rahvuslikus või õigemini rassilises tähenduses.

(a) Välispoliitika.

1. Tugeva rahvusriigi loomine, mis hõlmab kõiki saksa rassi harusid.

Kogu saksa veri, olgu see siis Prantsuse, Taani, Poola, Tšehhi või Itaalia suveräänsuse all, ühendatakse Saksa Riigiks. Me ei nõua ei vähemat ega rohkemat kui seda, mida nõuti meie vaenlastelt – sakslaste õigust otsustada kuuluda oma kodumaale, Saksa riigile.

Me nõuame endale kõiki sakslasi Sudeedi-Saksamaal, Elsass-Lotringis, Poolas, Austria Liiga koloonias ja riikides, mis järglased vanale Austriale. See nõudmine välistab aga selgesõnaliselt igasuguse kalduvuse imperialismile; see on lihtne ja loomulik nõudmine, mille iga tugev rahvus esitab oma loomuliku vajadusena.

2. Saksamaa huvide tugev esindatus välismaal on täiendav ja vajalik tagajärg punkti a.

Tavaliselt lähevad võõrstele maadele parimad, töökaimad ja ettevõtlikumad – insenerid, maadeavastajad, professorid, kaupmehed, arstid –, kes kannavad endaga kaasas saksa kultuuri. Nad on suure saksa rahvuspere liikmed, kuhu nad ei tohi kunagi kaduma minna. Neil on õigus oodata võõrsil olles kaitset kodumaalt. Nad ei tohiks olla pelgalt kultuuri levitajad, vaid germaani idee teadlikud eesrindlased maailmas; mitte „inimkonna apostlid“, vaid Põhjala idee kandjad.

Need, kes esindavad Saksamaad välismaal, ei tohiks omandada võõrapäraseid arusaamu, vaid jääda oma üleoleva saksa iseloomu juurde. Meie välisministeerium tuleb raudluudaga puhtaks pühkida. Me peame lõpetama välismaalase suhtes alistumise Erzbergeri ja Stresemanni kombel ning näeme, et Saksa huvide tugevat esindamist hakatakse hoopis teisiti austama ning tulemuseks on tähelepanu pööramine Saksa soovidele põlguse asemel.

(b) Rassipoliitika.

3. Juutide ja kõigi mittesakslaste väljaarvamine kõigilt vastutavatelt ametikohtadelt avalikus elus.

See nõudmine on meile, natsionaalsotsialistidele, nii loomulik, et edasisi selgitusi pole vaja; aga neile, kes ei mõista meie rassilise doktriini põhimõtteid, pole võimalik lühidalt veenvaid argumente esitada.

Machine Translated by Google

Igaüks, kes peab juuti juudi usu riigi kodanikuks – mitte heterogeenseks, eraldatud ja parasiitseks rahvaks –, ei suuda mõista selle nõudmise olulisust. Kui keegi ütleks või arvaks, et maasikataime keskel juhuslikult kasvanud kapsas on maasikataim ja et sellest saab häid maasikaid, eksiks ta samamoodi, kui ta arvaks, et lambakarja sekka sattunud lõvipoeg sai seeläbi lambaks. Sakslane ei sobiks Hiinas ega Indias valitsusametnikuks ja meile ei meeldiks, kui hiinlane või hottentott oleks riigikassaametnik või Saksa linna linnapea.

Ja ometi oleks parem, kui Saksamaal oleks võimul Enver paša või Tšang Kai Tšek, kui juut, kellel on vabad käed oma lagunevate rassiliste omaduste väljendamiseks. Kindel on see, et revolutsioon lõdvendas riigis korra ahelaid ning et nii kauaaegsed juudi pankurid kui ka hiljuti Saksamaale immigreerunud juudid on Saksamaa vaesestamise teel rikastanud end. Me kõik oleme seda näinud ja kogenud; see on alati kestnud, see Põhjala institutsioonide lagunemine. „Sellel kavalal rahval on avatud ainult üks tee – tal pole midagi loota, kuni kord säilib.“ (Goethe Plundersweileni laadal)

Seetõttu nõuame:

4. Idajuutide ja teiste parasiitsete võõramaalaste sisseränne peatatakse ja et soovimatud võõramaalased ja juudid tuleb välja saata.

Suure inflatsiooni ajal voolasid Galiciast ja Poolast pärit juudid Saksamaa linnadesse nagu kahjurid. Kuigi majadest oli suur puudus, said nad peagi väga hästi majutatud, samal ajal kui sakslased pidid urgudesse pugema. Nad alustasid oma räpast äri, ostes kokku kõike – pärleid, pärsia vaipu, teemante, kulda, hõbedat, plaatinat, sõjalaenu, tuhande marga rahatähti, vaske, pliid, kirjandust, teatreid, vilja (Aurustifirma). Nad said kiiresti nähtavalt rikkaks – ja said „normaalsete sakslaste” silmis sakslaste staatuse.

Kompromiss on antud juhul täiesti lubamatu. Meil peavad olema administraatorid, kelle rassilised veendumused on selged ja paindumatud. Rassi tervis tuleb taastada antisemiitliku kohtlemise praktilise rakendamise abil ja meie rahvas tuleb pöörata põhja poole Põhjala idee tähenduses.

See küsimus ei pruugi küll päriselt kuuluda NSDAP-i „ajutisse programmi“; aga me kõik peame selgelt aru saama, et saksa rahvaga ei saa enne, kui see on „hävitatud“.

Kuid me võime siin ja praegu öelda, et kohutav rassiline allakäik on – vähemalt teoreetiliselt – peatatud vaid tänu märkimisväärsele huvile, mida rassiküsimused üldiselt äratavad, ja arvukatele sellekohasetele raamatutele; aga miski muu kui kindel ja pidev töö ei saa meil lubada tõelist edu saavutada.

(c) Riigi kodakondsuse osas nõuame:

5. Et ainult sakslased, kes usuvad saksa kultuuri ja ühisesse saatusesse kõigil sakslastel on riigi kodaniku õigused.

Machine Translated by Google

Isegi siin tuleb piire tõmmata. Inimestele, kes, kuigi nad on Saksamaal sündinud, tegutsevad teadlikult viisil, mis kahjustab rahvast ja riiki ning võtab vastu ja täidab käske välismaalt – st ei aktsepteeri ühise saatuse jagamist –, ei tohi anda kodakondsuse õigusi; on palju neid, kellelt me peame keelama nende õiguste nautimise kõrge au.

6. Mittesakslased võivad Saksa riigis elada ainult külalistena ja neid käsitletakse kui välisriigi õiguse alla kuuluvaks.

   See on vajalik põhimõte, mille eesmärk on igaveseks lõpetada igavene alistumine välismaalase suhtes. Kuid see ei tähenda, et me ei peaks võõra riigi kodanikke soojalt vastu võtma ja neid külalistena hästi kohtlema, kui nad end korralikult käituvad; aga

7. Sakslaste õigustel ja huvidel on eelis võõra riigi alamate omade ees.

   Meie edasisi nõudeid ei pea meie programmis detailselt käsitlema. Näiteks välismaalasi puudutavate seaduste vorm selgub hiljem, samuti juutide väljatõrjumise meetodid. Põhimõtete programmilt ei saa oodata tegevuskava, mis annab taktikalisi üksikasju ülemvõimu kindlustamise kohta jne. Ma olen täiesti vastu meie programmi liiga jäigale fikseerimisele, sest selles suures võitluses peame kõigepealt kindlaks määrama põhimõtted, millest me kunagi ei tagane ega jäljendama kodanlike ja sotsialistlike parteide häälte püüdmise meetodeid.

Majanduspoliitika

Riigivalitsuse kohus on tagada eluks hädavajalik, mitte tagada Kapitalile võimalikult suur kasum.

Lihtsatele, otsekohese mõtlemisega inimestele võib pähe tulla, et selle ilmselge fakti põhimõttena kuulutamine on üleliigne. Tootja, põllumehe, käsitöölise, tootja jaoks on tavaline, et seda, mida ta valmistab, kas kasutab või tarbib ta ise või kaubandusartiklina teised.

Tema silmis on äri, mis ei ole seotud tootmise ega tarbimisega. naeruväärne, võimatu, terve mõistuse vastane.

See toob meid ühe suure intellektuaalse raskuseni meie värbamistöös. Meie kaasmaalased ütlevad kindlasti: — Muidugi on teie loomulik arusaam töö ja majanduse tähendustest ja eesmärkidest täiesti õige, kuid kahjuks ei vasta meie tänapäeva niinimetatud poliitiline ökonoomia sellele loomulikule väitele mingil moel. Lähemal vaatlusel avastate kohutavad omadused, mis on täiesti vastuolus kogu rahvusliku poliitilise ökonoomia ilmselge kohustusega.

Aga kuidas on lood rahaandjate ja kasumijatega? Kas need universaalsed rüüstajad mõtlevad eluks hädavajaliku eest hoolitsemisele? Ei! Kas nad tegelevad väärtuste loomisega, kas nad toodavad midagi? Ei! Majanduslikus mõttes on nad röövlid ja reeturid, kes lihtsalt koguvad endale rikkust.

Aga pangad? Nemad lasevad raha ringlusse ja annavad „krediiti“. Jah; aga postkontor teeb seda ja odavamalt, kiiremini ja paremini; ja kellele pangad krediiti annavad? –

Machine Translated by Google

Abivajajatele, töörahvale, kellel pole oma kodu ega raha majade ehitamiseks, eluasemevajaduse rahuldamiseks? Ei! Või põllumeestele või neile, kes juhivad ettevõtteid ning toodavad ja jaotavad majanduslikke esmatarbekaupu? Mitte vabalt ja ainult siis, kui pakutakse tagatist lisaks loomulikule tagasimaksekohustusele; pealegi võtavad nad intressi. Kas panku huvitab, kas tootjate kliente teenindatakse hästi, odavalt ja kiiresti või kas majanduslikke esmatarbekaupu tarnitakse kiiresti, odavalt ja vajaliku tähelepanuga? Ei! Nende ainus mõte on teenida kasumit intressi, vahendustasu või mis iganes pangandusprotsessi rahapakkumise ärakasutamiseks nimetatakse. Mida pangad toodavad? Mitte midagi! Mida nad teenivad? Tohutuid summasid.

Seega ei paku rahalaenajad, spekulandid, pangad, rahastajad mingit vajadust, vaid saavad hoopis valitsevast kapitalistlikust süsteemist tohutut kasumit – tegelikult türanniseerivad ja ekspluateerivad nad tänapäeva antisotsiaalset majandussüsteemi. Majanduse peamine ülesanne on tagada laenuintresside turvalisus, st töötajad on sunnitud osa oma sissetulekust loovutama „linnale“. Mida teeb tehaseomanik või nagu töölised teda nimetavad, „ekspluataator“ ja „vereimeja“? Makstes võimalikult madalat palka, kasutades halvema kvaliteediga materjale, masstootmise, keskmiste ja kõrgete jaehindade abil püüab ta endale teenida võimalikult suurt kasumit.

Ta ei mõtle oma töötajate vaesusele; teda ei huvita, kui tema kaup tuleb kiiresti prügina ära visata – seda parem, sest see tähendab talle rohkem tööd ja suuremat kasumit. Rumalad inimesed tormavad ikka ja jälle odava prügi järele, kui see vaid atraktiivselt välja pannakse.

Tema kapitalilt saadav tulu on tema jaoks esikohal, eluks hädavajaliku pakkumine tuleb halvasti teisejärgulisena.

Midagi ta siiski teeb. Ta annab tööd.

Tõeline tehaseomanik on hoopis midagi muud – see, kes on teadlik oma kõrgest ülesandest majandusjuhina. Tal peab olema kõrge moraalne väärtus – vähemalt majanduslikus mõttes.
Tema ülesanne on avastada rahva tegelikke majanduslikke vajadusi – kui ta on ka leiutaja, teeb ta seda teedrajavat tööd ise. Ta peab hoidma oma kulud võimalikult madalad ja jaotama need parimal võimalikul viisil, hoidma hinnad võimalikult madalal, et oma kaup turule saada; hoidma nii tootmise kvaliteeti kui ka kvantiteeti, maksma oma töötajatele hästi, et nad saaksid kaupu vabalt osta, peab alati mõtlema seadmete ja kaubandusmeetodite täiustamisele ja uuendamisele. Kui ta seab kõik selle oma äris esikohale, siis ta „varustab eluks vajalikku“ parimas ja kõrgeimas mõttes ning kasum tuleb iseenesest, ilma et ta seda oma esimeseks eesmärgiks seaks. „Parim ja tuntuim näide sellisest tootjast on Henry Ford. Meie enda rasketööstuses on ka teisi nimesid, kes seisavad sama kõrgel positsioonil, –“

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens ja paljud teised.

Selliste ettevõtete iseloom on hoopis teistsugune, kui neid ei kontrolli isiklikult kõrgete moraalsete omadustega mehed, kes hoolitsevad oma töötajate huvide eest, vaid need antakse üle isikupäratutele osaühingutele.

Niikaua kui ettevõtte asutaja on ka peamine aktsionär ja suudab säilitada oma toodete tipptaseme, võib kõik hästi olla; aga niipea kui ümberkujundamine toimub, kaaluvad selle üles kapitalistlike aktsionäride huvid. Endised omanikud, juhid, sõltuvad nüüd ärimeetodite ja töötingimuste parandamisel aktsionäre esindavast juhatusest – ja aktsionäridel pole (peale orjapidaja huvide) mingit huvi töötajate heaolu ja töö tipptaseme vastu, seni kuni...

Machine Translated by Google

Sellest tulevad suured dividendid. Omandiõigusega aktsiate kasutuselevõtul on olnud väga laastav mõju, sest iga juhuslik spekulant saab aktsiad endale haarata ja tegelikult suurte tööstustehaste omanikuks saada, ilma et ta neist midagi teaks. Börsi jaoks on aktsiad ja osakud lihtsalt paber, millega nad mängivad. Neid ei huvita tootmis- ja töötingimused, enamik neist ei oska öelda, millised on tooted või turundus-, tööjõu-, palga- ja hooldustingimused äris, mille omanikud nad seaduse järgi on. (!) Ja omanikud nad tegelikult ongi, lihtsalt sellepärast, et nad on turul selle või teise tehase aktsiad endale haaranud.

Uurime nüüd seda olukorda poliitilisele ökonoomiale avalduva mõju valguses, et mõista kapitalistliku süsteemi korrumpeerunud iseloomu.

Tänapäeval otsib äri vaid kapitalilt tootlust.

Suured jaemüügikauplused järgivad erinevaid meetodeid. Nad viljelevad „atraktiivsust“, „bluff'i“, „keskmistamine“, „luksusesemed“ ja äratavad iha mittevajalike asjade järele, nagu 1 eespool näitasin.

Suured paleed, mis on ehitatud kõigi peente kunstide abil, kutsuvad ostma pealtnäha odavaid, kuid enamasti täiesti kasutuid esemeid ning pakkudes lihtsaid maksetingimusi, meelitavad nad oma kliente kulutama igasuguseid summasid puhtale luksusele. Tualetid on ette nähtud selleks, et inimesed saaksid poodides pikka aega veeta, mistõttu muutuvad need pelgalt ekstravagantsuse kasvulavadeks, sest ärgu keegi arvaku, et ta saab midagi kingituseks. Tõeliselt jõukad inimesed ei osta suurtest poodidest; nad teavad seda, mida vaesem ei tea – see, kes ostab odavalt, ostab kallilt. Kas rahvahulgad, kes nendes paleedes ostlevad, kujutavad ette, et need ehitati teisiti kui nende säästetud sentide eest? Kas nad arvavad, et saavad eskalaatorite, liftide, tualettruumide ja haldjasliku valgustuse eest makstes hakkama?

Mõistke ka seda, et suured kauplused toovad väikekaupmeestele hävingu, et nad ekspluateerivad kodutööd ja oma töötajaid äärmiselt julmalt ning et toodetud kaup on enamasti prügi. Paremad kaubad on tavaliselt kallimad kui lugupeetud spetsialiseeritud kauplustes – see asjaolu õigustab meie võitlust suurte kaupluste vastu. Me peame neid kapitalistliku idee erivormiks praktikas, mis ei paku eluks hädavajalikku, vaid on olemas ainult selleks, et toota aktsionäridele tohutut kasumit.

Arvestades seda eluks hädavajaliku tagamise juhtivat kontseptsiooni (millel, nagu peaksime märkima, pole kommunistliku majandusskeemiga mingit pistmist), on see küsimus meie suhtumises eraomandisse esikohal.

8. Natsionaalsotsialism tunnistab omandi eraomandit põhimõttena ja kaitseb seda seadusega – eeldusel, et see omandatakse ja kasutatakse auväärselt. Me ei saa seda siin arutada, kuid igaüks, kes mõistab õigesti terminit „töö“, näeb kiiresti, et „töö“ produkt peab olema töötaja omand. Tootja ei suuda mõista, miks tema töö või selle väärtus peaks olema ebamäärase „kogukonna“ omand, ega tunnista ka seda, et tema töö viljad peaksid minema üksikisikule, kapitalistile. Seega viib „töö“ tähenduse õige mõistmine loomulikult eraomandi tunnustamiseni.

   Lõpuks on veel üks teema – kodu mõiste. Kodu ei ole reaalsus, kui see pole päriselt inimese enda omand ja tema enda kodu ei paku varju tema enda perele. Mehe enda aiast kasvatatud puu- ja köögiviljad maitsevad paremini kui rahvarohkes söögimajas söödud eine. Igaüks, kes ei tunne omandiigatsust ega omamise rõõmu, ei suuda mõista eraomandi tunnustamise olulisust. Sellisel inimesel pole kusagil juuri, on kummaline, et...

Machine Translated by Google

Röövliik on alati kade, otsides alati midagi uut omada, samas kui põhjamaine inimene, maainimene, on oma ideedes täiesti tagasihoidlik. Ta ei taha rohkem, kui ta oma tööga teenida saab. Tööline ei taha omada uhket villat, mida ta kunagi ei teeniks; ta tahab omaenda kena väikest maja, mitte üürimaja, mille eest ta oma elu jooksul maksaks kolm või neli korda rohkem kui maja ehitamine maksis. Aga juut, kapitalist, – tema ei taha olla seotud ühegi maatükiga; tema ideaaliks on suur seif, mis on täis väärtpabereid, hüpoteekdokumente ja võlakirju. Tema eesmärk on rikkus, mitte kinnisvaras, vaid teiste inimeste hüpoteegiga koormatud varades. Ta ei tööta, aga ta ei puhka enne, kui on kogunud võlakirjade kimbud, mis annavad talle võimu kõigi nende üle, kellele ta on raha laenanud. Meie programmi järgmine nõudmine on sõnastatud just selleks, et sellele lõpp teha.

9. Rahva heaolu nõuab rikkuse kogumisele piiri seadmist.
üksikisikute kätes.

Rikkus iseenesest ei ole kahjulik; vastupidi, hästi hallatud omand teeb head kõigile, kes sellega seotud on. Kuid jällegi on just kapitalistlik laenusüsteem see, mis on muutnud rikkuse õnnistusest needuseks; see on röövimine. Suur hulk omandita töötajaid40 ja võlgades keskklass eemalduvad üha enam rikastest; lugematuid väikeomanikke arestitakse võlgade pärast ja finantseerijate võim, kes ei tunne isamaad ega kodumaad, muutub üha süngemaks, kui nad istuvad oma tänapäevastes röövelparunite lossides, pankades. Selle vastu võitlemiseks hoolitseb riik selle eest, et:

10. Kõik sakslased moodustatakse tööühiskonnaks eesmärgiga edendada
ühine heaolu ja kultuur.

See töökogukonna idee viitab universalistliku ühiskonnakontseptsiooni majanduslikule ümberlükkamisele. Kogu töö ja tootmine tuleb kaasata kõrgemasse ühiskonnale teenimise ideesse. See ei ole mingil moel vastuolus isikliku pingutuse ja töökusega, kuid see tähendab, et individuaalne areng ei tohi toimuda kaasinimeste arvelt. Järgmine punkt väljendab seda nõudmist.

11. Iga sakslase üldise töökohustuse raames ja eraomandi põhimõtte tunnustamise raames on igal sakslasel vabadus teenida tulu mis tahes viisil ja vabalt käsutada oma töö tulemusi.

Eelnev lükkab otsesõnu ümber marksismi ja ka kõrgfinantsi sotsialiseerivad skeemid. Riik peab hõlmama võimalikult palju vabasid eksistentse, mida seob teenistuse sotsiaalne idee. – Muidugi on välistatud käitada kaevandusi, kõrgahje, valtsimistehaseid ja laevatehaseid väikeses mahus, kuid sada tuhat vaba ja sõltumatut kingseppa on parem kui viis koletu kingavabrikut.

Suured mõisad Põhja- ja Ida-Saksamaal on suures mahus majandamise korral produktiivsemad kui väikeste vabatalunike hallatavad mõisad. Väikestel vabatalunikel läheb kõige paremini, kui need on linnade ja külade lähedal. Meie järgmine punkt nõuab, et:

12. Tervislik kombinatsioon igasugustest ettevõtetest, nii suurtest kui ka väikestest, sealhulgas põllumajandusest, säilitatakse.

13. Suurettevõtted (sündikaadid, trustid) natsionaliseeritakse. See nõudmine on kooskõlas meie üldise võitlusega kapitalistliku idee vastu. — Sündikaatide ja trustide esmane eesmärk mis tahes tootmisharus on ühineda teiste sarnaste ettevõtetega.

Machine Translated by Google

hindade dikteerimise eesmärgil. Neid ei juhi soov levitada häid kaupu odava hinnaga. Selliseid „sõrmuseid“ tõmbavad eriti ligi uued ettevõtted, millel läheb hästi. Sama ärivaldkonna uued ettevõtted ostetakse üles ja pannakse kõrvale, sageli väga kõrge hüvitise hinnaga. Pakkumist reguleeritakse ühiskasutuse teel, mis tähendab, et nad suudavad hindu reguleerida vastavalt näiliselt tõelisele „pakkumisele ja nõudlusele“. See puudutab aktsionäre, kellel pole mingit soovi näha hindu madalal konkurentsi tõttu. Uusi ideid ja leiutisi vaadatakse vaenuliku pilguga ja eelistatavalt surutakse need maha, kui nende kasutuselevõtt ohustaks vanemate tehaste maksevõimet. Sellised ettevõtted, mida juhitakse suurte trustidena suurest keskkontorist, on selgelt „sotsialiseerimiseks küpsed“, st nad on lakanud osutamast ühiskonnale ühtegi neist teenustest, mida individuaalne konkurents osutab. Nad on algusest peale halvatud ja teenivad ainult kapitalismi ahnust.

14. Liigkasuvõtjad ja kasumi taotlejad ning halastamatu eneserikastumise korraldamine rahva arvelt karistatakse surmaga.

    Praegune seadus kaitseb eriti isikuvara. Väikeste varguste eest karistatakse ebainimlikult, samas kui seadus ei paku mingit võimalust tabada laiaulatuslikke pettureid, kes röövivad terve rahva „kapitalistlike meetoditega“. Peame silmas eriti neid, kes inflatsiooni edendasid ja sellest kasu lõikasid. See oli esimene kord ajaloos, kui terve töökas rahvas rööviti kogu oma säästust sellise ulatusliku inflatsioonikuriteoga, nagu see juhtus Saksamaal.

    Pankade ahnus pärast stabiliseerumist oli hullem kui maanteerööv. Rohkem sakslasi langes "sõjakompaniide" tegevuse ohvriks kui ühegi organiseeritud röövlijõugu ohvriks.

    Kui aeg kätte jõuab, tegeleme nende asjadega üksikasjalikumalt ja peame leidma neile juriidilise valemi. Kuid kõik nõustuvad, et „organiseeritud pettust riigi vastu” tuleb karistada sama karmilt ja isegi karmimalt kui väikeseid rahavargusi või pettust.

15. Iga sakslase kohustusliku töö- või teenistusaasta kehtestamine.

Teenimiskohustuse nähtav väljendus avalikkusele on teenimiskohustus. See peaks olema hariv ja andma igale sakslasele eeskuju kogu kogukonnast, kes töötab ühtse mehena. See näitab igale sakslasele õnnistust, mis kaasneb kohustuse range täitmisega rahva teenistuses.

Finantspoliitika

Huvi võimust murdmine.

Meie põhimõtted selles küsimuses on teises peatükis nii põhjalikult paika pandud, et me Kirjeldan siin ainult neid meetmeid, mis sobivad meie eesmärgi praktikas saavutamiseks.

16. Riigi ja seega ka rahva vabastamine võlgadest ja kohustusest maksta intressi suurtele finantsasutustele.

    Riik ei tohi võlgu võtta – sest tal pole selleks vajadust. Riiki ja eraisikut, kes aeg-ajalt laenu vajab ja on sunnitud võlgu võtma, ei saa võrrelda. Riik kontrollib rahapaja; seega saab ta raha teenida, mida eraisik teha ei saa! Ta tegi seda hullumeelselt:

Machine Translated by Google

inflatsiooni ajal. Sama tehti Rentenmargaga ja sama – pärast kontrolli loovutamist nn Riigipangale – nn Riigimargaga.

Riik saaks seda õigust raha teenimiseks palju paremini ära kasutada, ilma inflatsiooniohuta. – Aga ainult siis, kui kõigepealt:

17. Riigipank ja kõik emiteerivad pangad natsionaliseeritakse ja
18. Kui kõigi suurte avalike objektide (veeenergia, raudteed jne) jaoks eraldatakse raha mitte laenude, vaid intressivabade riigivõlakirjade andmise või sularaha kasutamata.

Teisisõnu: — Pangatähtede hoolimatu trükkimine ilma uusi väärtusi loomata tähendab inflatsiooni. Me kõik oleme selle läbi elanud. Kuid õige järeldus on see, et riigi poolt intressivabade võlakirjade emiteerimine ei saa inflatsiooni tekitada, kui samal ajal luuakse uusi väärtusi.

See, et tänapäeval ei saa suuri majandusettevõtteid ilma laenudeta käima lükata, on puhas hullumeelsus. Siin on koht, kus riigi õigust raha toota mõistlikult kasutada võib kõige kasulikumaid tulemusi saavutada.

Igaühele peaks olema selge, et näiteks suure veejõudu kasutava elektrijaama saab püstitada järgmisel lihtsal viisil:

Valitsus esitab seadusandlikule nõukogule seaduseelnõu Baieri, Saksimaa jne vee-energia kasutamiseks, rahuldades kõik majanduslikud vajadused. Kohalik parlament või muu organ otsustab ehituse üle, volitab rahandusministrit või riigipanka emiteerima rahatähti, mis on spetsiaalselt märgistatud näitamaks, et need on täielikult kaetud kavandatavate uute töödega. Neid rahatähti toetab riigi või Reichi ühine krediit. Keegi ei saa inflatsiooni tõttu vastu vaielda. Ehitus toimub rahvast esindava nõukogu antud lisakrediidi arvelt ja rahatähed muutuvad seaduslikuks maksevahendiks nagu teisedki.

Kui töö on lõpetatud, tarnitakse klientidele selle raha eest nitraate või elektrit ning mõne aasta pärast saab emissiooni tagasi kutsuda ja hävitada. Tulemus: Riik, rahvas on loonud uue ettevõtte, mis tagab neile suure uue tuluallika ja rahvas on selle võrra rikkam.

Praeguse süsteemi rumaluse tõestamiseks võrdleme eelnevat sellega, mis toimub.
praegu peal.

Võetakse laen. Mõned kapitalistid teevad seda, mida kogu rahvas ei saa teha, isegi kui parlament selle poolt hääletab; nad lubavad riigil neilt raha laenata. Selle asemel, et kasutada oma otsest võimu rahva hüvanguks, kohustub riik maksma püsivat intressi teatud töö tegemiseks vajaliku summa eest, riputades sellega endale veskikivi kaela. Ja mis kõige kulukam, emiteerib see võlakirju, luues seeläbi „uue ostuvõime“. Bilansis pole vahet, kas uut tööd esindab uus paberraha või uued võlakirjad.

Kuid kogukond kannatab kahju, sest võlakirjad viitavad sellele, et uus töö on hüpoteegiga koormatud kapitaliga, mis loomulikult muutub üsna turvaliseks, dikteerib hindu ja võtab kasumi. Seega on tegelikult finantseerijad need, kes on riigi vee-energia arendamise kaudu rikkamad; nad on tagasimaksmise suhtes ükskõiksed; neile meeldib omada selliseid monopole nagu alalised lüpsilehmad. Elanikkond on sunnitud...

Machine Translated by Google

maksta kallilt elektrivoolu või nitraatide eest ja taas kord konverteeritakse osa riigivarast finantseerijate huvides.

Pean lugejat suunama oma varasemate kirjutiste, eriti teose „Der deutsche Staat” juurde, mis käsitleb neid küsimusi üksikasjalikumalt, kui see brošüür võimaldab. Lisaks käsitlevad mitmed selle sarja numbrid tulevase riigi uudsete raha loomise meetodite erinevaid aspekte.

19. Me nõuame fikseeritud mündistandardi kehtestamist. See meil küll praegu on, aga röövimine jääb samaks mis enne. Meil, natsionaalsotsialistidel, oli võimule tulles kõik valmis inflatsioonipettuse viivitamatuks lõpetamiseks ja uue garanteeritud mündistandardi kehtestamiseks.

20. Uue riikliku arengu- ja majanduspanga loomine.

Seda nõuet on ammendavalt selgitatud natsionaalsotsialistliku raamatukogu brošüüris 8: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. On tähelepanuväärne, et see meie finantspoliitika nõue on tunginud sügavale peale meie enda poliitilistesse ringkondadesse.

1921. aastal esitasin selle nõudmise Baieri valitsusele täielikult läbitöötatud seaduseelnõu vormis. Alguses oldi ideega väga rahul, kuid kui „eksperdid” – pangandusvendlus – olid konsultatsioonile kaasatud, lükkas valitsus „Federi utoopia” tagasi.

Pärast edukaid valimisi Tüüringis 1921. aasta veebruaris töötas meie partei seal Landtagis kõvasti sellise panga loomise nimel ja leidis rahandusministri von Kluchtzneri koostöövalmina; ka kodanlik sektsioon tundis poolehoidu. Landtagis volitati valitsust enamuse häälega asutama sotsiaalpanga arengu ja majanduse edendamiseks. Seejärel keelas Riigivalitsus Riigipanga surve all rahva tahte täitmise.

Vahepeal olin suutnud Riigipäevas esitada seaduseelnõu kavandi, mis nägi ette sarnaseid panku erinevates osariikides; Dawesi aasta lühikesel istungjärgul (1924) lükkasid valitsusparteid selle aga ettevaatlikult edasi kuni sama aasta sügisel toimunud laialisaatmiseni.

Panga loomise eelnõu oli Mechlenburgi Landtagi ees. Resolutsioon muutus kehtetuks Saksa natsionalistliku rahandusministri kõhkluse tõttu, samuti takistuste tõttu, mida Riigipank eeldatavasti teele seab.

Arengupanga aluseks olev idee pole sugugi vähem lihtne kui eespool selgitatud plaan raha loomiseks suurte avalike eesmärkide saavutamiseks.

Ühendatud majanduskorporatsioonil, näiteks majandusarengu pangal, peaks olema õigus emiteerida arendusraha (Baumark-Scheinen), mis kaetakse äsjaehitatud majade väärtusega. Seejärel saaks neid ehitada ilma tohutu intressikoormuseta, mis üksi tänapäeval muudab piisava koguse ehitamise võimatuks.

Igal sakslasel oma kodu. Vaba rahvas koormamata maal.

Machine Translated by Google

21. Maksusüsteemi täielik ümberkujundamine sotsiaalpoliitilistel ja majanduslikel põhimõtetel. Tarbija vabastamine kaudse maksustamise koormast ja tootja vabastamine maksudest, mis tema tegevust piiravad.

Sotsiaalpoliitika

Sotsiaalpoliitika on meie praeguste poliitiliste imerohtude lemmikmoto. See kõlab nii kenasti, teeb nad populaarseks ja meelitab hääli parteile, mis lubab kõik korda teha.

Kui iga partei lubab ametnikule näiteks palgatõusu, nimetavad nad seda sotsiaalpoliitikaks.

Sama on siis, kui nad lubavad täita ametnike ja tööliste soove; või kui nad teevad natuke, et leevendada väikese sissetulekuga inimeste, sõjas kannatanute, noorte õpetajate või välismaal elavate sakslaste olukorda.

Ja kõik inimesed jooksevad nende poliitiliste rotipüüdjate järele, kui nad oma „sotsiaalsel“ flöödil mängivad .

Kõigepealt tuleb selgeks teha, et sotsiaalpoliitika tähistab avaliku heaolu kõrgeimat seadust ja et praeguse arusaama kohaselt on sotsiaalpoliitika tegelikult omakasu poliitika, mis ei arvesta üldise heaoluga. Antakse igasuguseid hoolimatuid lubadusi ja need, kes neid annavad, peavad algusest peale teadma, et neid on võimatu täita.

Nüüd, kui Saksamaa on poliitiliselt, majanduslikult ja rahaliselt nii võimetu – mis avaldub esmalt Dawesi seadustes ja nüüd Youngi seaduses ning niinimetatud täitmise poliitikas, mis on meie rahvale koormaid pannud, elu peaaegu võimatuks muutnud –, on nii vale kui ka naeruväärne rääkida „sotsiaalpoliitikast“. Nüüd, kui Saksamaa elu on nii kitsas, kui iga mees tallab oma naabrit jalge alla ja püüab temast ette jõuda ning teda eemale tõugata, kui rahvastiku eri klassid on lahkarvamusel, lubab see eelistada ühte gruppi teise arvelt – mitte „üldise hüvangu nimel tegutsev sotsiaalpoliitika“, vaid ühe klassi teise vastu õhutamine. Nad teavad väga hästi, et hetkeline „paranemine“ tühistatakse kõrgema elukalliduse ja kõrgema maksustamise tõttu.

Sotsiaalpoliitika tähendab midagi hoopis muud – otsusekindlust lahendada sotsiaalne probleem.

Õnnetud, ekspluateeritud töölisklass usub, et nende õiglane palk, nende õige
Neilt võetakse ühiskondlikus korras positsioon käest – seega klassisõda.

Kõigile on selge, et meie majanduselu kannatab sügavate vigastuste; kibeda ebaõigluse all.
Ja ometi on marksismi järeldused oma „klassisõja“ ja „sotsiaalsete ja majanduslike nõudmistega“ – „eksproprieerija ekspropriieerimine“ ja „sotsialiseerimine“ – täiesti valed, sest see on vastuolus tõelise sotsiaalpoliitika tegelike nõuetega, mille kõrgeimaks seaduseks on üldine heaolu.

Klassisõja juhtpõhimõte – poliitilise põhimõttena – on vihkamine. „Ekspropriieerija ekspropriieerimine” muudab kadeduse majandusprintsiibiks ja „sotsialiseerimine” tähendab isiksuse mahasurumist juhtkonnas ning materialismi, massi, asetamist intellekti ja efektiivsuse asemele.

---

2 Viide Hamelni kirjapiltpillimehele.

Machine Translated by Google

Marksistlike doktriinide täieliku kokkuvarisemise tõestamiseks pole vaja midagi enamat, nähes kommunistliku majandussüsteemi täielikku pankrotti ja 1918. aasta Saksa revolutsiooni haletsusväärset läbikukkumist.

Juhiksin oma lugejate erilist tähelepanu tõsiasjale, et see marksismist sündinud pseudosotsialism ei põhine tervel mõistusel ega ühelgi „sotsiaalsel" ideel, ei ole konstruktiivne, vaid jääb poliitilise mõtte sügavaimatesse sügavustesse, et see tugineb samale üldisele jämeda ja kaootilise individualismi põhimõttele, nagu me oleme seda alati tundnud. Seda usub vaid hulk isikuid, keda ühendavad vihkamise ja kadeduse tunded – mitte ükski konstruktiivne eesmärk – rahva teise poole vastu. Kas me võime olla üllatunud, et sotsiaalset küsimust ei lahendata ega saa lahendada sel viisil ning et nende ainus lahendus on vihkamine ja rüüstamiseiha; et elav riik ei saanud tekkida marksistlikust börsirevolutsioonist, vaid ainult varemete hunnikust.

Taas kord leiab natsionaalsotsialism õige sõna: börsimäss. Marksism on kapitalistliku riigireetmise väljendus. Kapitalistlik, sest kui individualismile rajatud ühiskond on langenud kaosesse, langeb see paratamatult suure finantsmagnaadi võimu alla.

Sotsiaal-poliitilised teooriad, mis teesklevad end olevat „kapitalismivastased" (marksism, klasside sõda) – sotsiaalpoliitika tänapäeva mõistes – on paratamatult kapitalistlikud, sest nad jagavad sama intellektuaalset põhimõtet. Neil ei ole soovi liige liikme haaval orgaaniliselt üles ehitada, vaevarikkalt omavahel põimida rahvusliku ühtsuse kõrge kontseptsiooni all töötavaid erinevaid klasse, vaid nende püüdlused on puhtalt isekad, nende soov on parandada oma positsiooni teisi arvestamata.

Kapitalism ja marksism on üks ja seesama! Nad kasvavad samal intellektuaalsel tüvel. Nende ja meie, nende kibedaimate vastaste, vahel on terve maailm erinevusi. Kogu meie arusaam ühiskonna ülesehitusest erineb nende omast suuresti. See ei ole ei klassivõitlus ega klassiline isekus, vaid – meie peamine seadus on üldine heaolu.

22. Vanaduskindlustuse suured edusammud eluaegsete annuiteetide riigistamise teel. Igale Saksa rahva liikmele tagatakse piisav elatusraha teatud vanuseni jõudes ja enne seda ikka püsiva töövõimetuse korral.

See ongi sotsiaalse probleemi lahendus.

Sotsiaalset pinget ei põhjusta niivõrd otsene rahulolematus palkade, palkade ja sissetulekutega, kuivõrd ebakindlus, inimese ärevus oma hilisemate aastate pärast, et ta tänavale ei visataks. Just see teadmisärevus sunnib erinevaid ameteid ühinema marksistlikke ja kapitalistlikke võltsühiskondlikke organisatsioonides ning kibestab vaenu tööandja ja töötaja vahel. See vallandab mõlema poole kõige madalamad instinktid ja tulemuseks on vastastikune vaen. Töötaja tegelik elueesmärk hääbub võitluses hetkelise palgatõusu eest ja ta ei saa kunagi aru, et sotsiaalpoliitika peamine eesmärk peaks olema vanade inimeste eest hoolitsemine.

vanus.

Märgime taas kord, kuidas riik leidis ametnike klassi puhul hea ja kiiduväärse lahenduse, hoolitsedes nende eest pärast pensionile jäämist. See on kapitalistliku sissetulekuideaali õige ja õnnelik lahendus, nimelt selle muutmine tõeliseks riigi hoolekandeideaaliks, mis põhineb isiklikul tööl ja efektiivsusel.

Machine Translated by Google

Selle üldise heaolu standardi saavutamine on natsionaalsotsialismi kõrgeim ja õilsaim eesmärk.

23. Kasumi jagamine kõigi vahel.

NSDAP samastub selle nõudmisega. Tegelikult on see puhtalt sotsialistlik nõudmine sõna otseses mõttes; sellegipoolest tuleb see meile kapitalismi poolt pakutava atraktiivse, kuid korrumpeeriva kingitusena.

Teiste tööst tuleneva kasumi jagamine kuulub teenimata tulu hulka, mida natsionaalsotsialism kõige teravamalt ründab. Inimese enda tööst tuleneva kasumi jagamine on nii loomulik ja sotsiaalselt nii õiglane nõudmine, et selle vastu ei saa põhimõttena midagi esitada.

Raskus tekib just selle elluviimisel, nimelt töötaja toodangu, oskuste ja töökuse ning leiutaja, raamatupidaja, kaupmehe, juhtkonna ja muude ettevõttega seotud asjaolude tulemusel saadava osa piiramises.

Loomulikult on äärmiselt oluline, et toote väärtust suurendavaid osapooli ei arvestataks. Isegi praeguse süsteemi kohaselt võiks töötaja saada mingi osa saagist, mida kapital loodab ettevõttest saada.

Me ei hakka siin arutama küsimust, kuidas natsionaalsotsialistlik riik selle probleemi hiljem lahendab.

Mina isiklikult pidasin hindade üldist langetamist, säilitades samal ajal palgad praegusel tasemel, paremaks ja praktilisemaks viisiks kogu meie rahvatoodangu kasumi jagamise nõudmise rahuldamiseks.

Siiski on võimalik, et natsionaalsotsialistlik riik lahendab probleemi palju ulatuslikumalt, kui seda tänapäeval ette kujutavad marksistliku ja kapitalistliku kalduvusega ajud. Praegune kasumi jagamise nõudlus tuleneb kas kasumisoovist (mis on sisuliselt kapitalistlik) või kadedusest (mis on sisuliselt marksistlik).

Ainult ideaalses riigis, nagu me seda ette kujutame, on see õigustatud, sest selle lahendamisel peame vältima kapitalistlikku meetodit, mis annab ettevõttes väikese osaluse, mille ainus eesmärk on tagada suurematele aktsionäridele õigus dividendidele, ning ka marksismi kadeduse ideed, sest see alandab isiklikku tegurit ja kahjustab avalikkust.

Selguse huvides toome mõned näited.

Kingavabriku „kasumiosaluse“ töötajatele ei ole mingit kasu saada paar aktsiat ettevõttes, väikest boonust või paari kingi omahinnaga, kui nad peavad sama kallilt maksma oma särkide, ülikondade, sokkide, toidu ja joogi eest, sest rätsepad, pagarid ja õllepruulijad katavad oma „kasumiosalusega“ riidekaupmeeste, pagaritöökodade ja õlletehaste ahnust.

Hindade langetamine on see võlu, mis peab andma igale rahva liikmele osa rahvusliku toodangu kasumist.

Machine Translated by Google

See ei rahulda tõelise natsionaalsotsialistliku inimese sotsiaalse õigluse tunnet, kui tänavapuhastajad, päevatöölised, raudteelased, postiljonid, transporditöötajad, haiglatöötajad – kui nimetada vaid mõnda –, põllumajandustöölised, kaevurid, ehitajad, lihttöölised jäetakse kasumi jagamisest välja lihtsalt seetõttu, et need klassid ei aita kaasa väärtuse suurenemisele. Samuti tuleb põllumajanduse kohta (kus tuleb arvestada mitte ainult põllumajanduse üksikasjadega, vaid ka miljonitega, kes tegelevad sellega seotud muude äridega) öelda, et see „tasub ära" hea saagi aastatel; ka rasketööstuses annavad kaevandused ülemaailmse konkurentsi surve tõttu vaid nappi kasumit.

Kas me saame väita, et need miljonid töötajad ja teenistujad, kes sageli töötavad kõige olulisemates tööstusharudes, kuid kes asjaolude tõttu ei saa loota otsesele osale kasumist, saavad vähem tähelepanu kui see arvukas klass, kes töötab näiteks pesijate või pakikandjatena ööklubis või Türgi saunas või optika- või keemiatehases, millel on monopol ja mis varustab kogu maailma? Kui viimased jagavad luksuskaupade toodangu kasumit ja dividende, kas nad peaksid siis enamiku rahva jaoks nende eeliste saavutamise üha võimatumaks muutma?

Meile meeldib mõtiskleda dividendide, boonuste ja jõulukingituste vihmasaju üle, mida valatakse töötajate ja ametnike õlule, kes on aastaid ettevõtte heaks suurepärast tööd teinud. Selliseid sotsiaal-poliitilisi püüdlusi ei ole vaja selles üldpõhimõtete traktaadis arutada ega argumenteerida. Nõudmine on praeguses seisus oluline ja peaks ligi tõmbama poolehoidjaid. „Kasum" sõltub peamiselt üldisest äriolukorrast ning juhtkonna tehnilistest oskustest ja müügitehnikast; ebaõnnestumine võib tuleneda vigasest konstruktsioonist või arvutusveast. Ükskõik kui osavad töötajad ka poleks, kui töökad nad ka poleks, on neil aasta töö tulemustele või kasumile või kahjumile vähe või üldse mitte mingit mõju.

Nende efektiivsus õigustab neid nõudma korralikku ja piisavat palka, kuid kasumiosa nõudmiseks puudub igasugune moraalne või majanduslik alus. Nad oleksid täiesti õigustatud vastu ettepanekule katta majandusaasta kahjum oma säästudest; nad oleksid õigustatud vastu ootusele, et nad korvaksid palga alandamisega direktorite halva juhtimise või pillava eluviisi. Kuid „kasumi jagamine" on õigustatud ainult siis, kui on olemas võime ja valmisolek jagada riske ja kahjumit või kui eriline efektiivsus seda õigustab.

Siin on üks üldise kasumi jagamise aspekt.

Miks näiteks peaksid Saksamaa suured värvimistöökojad oma valdavalt monopoolses seisundis olema IG Farbenindustrie aktsionäridele vaid kapitalistlik lüpsilehm ning parimal juhul hindu tõstes osa kasumist oma töötajatele ja ametnikele andma?

Natsionaalsotsialistliku riigi ülesanne on hoolitseda selle eest, et tohutud monopolistlikud kasumid tehtaks üldiseks käsutuseks kõige heldema hindade alandamise teel.

On ilmne, et probleem ei ole sotsiaalpoliitika küsimus, vaid on tihedalt seotud tänapäeva kapitalistliku ühiskonnakorraga (aktsionäride nõuded).

Machine Translated by Google

Soovime rakendada neid lühidalt väljendatud põhimõtteid ja juhinduda neist oma eesmärgis saavutada kasumi jagamine võimalikult laialdaselt kõigis ettevõtetes, kus kasum läheb eranditult professionaalsete finantseerijate taskutesse.

24. Kogu kasumi, mis ei ole teenitud ausa töö, vaid sõja, revolutsiooni – ja edasi – marga stabiliseerimise ja ümberhindamise kaudu; samuti rahalaenuandjate ja anastajate omandi ekspropriatsioon.

See on karistuse ja õigluse mõõdupuu, mis ei vaja ühegi põhimõtte alusel selgitust.

25. Eluasemepuuduse kõrvaldamine ulatusliku ehitustegevuse abil kogu Reichis, kasutades nr 20 (arengupank) alusel ette nähtud vahendeid. See lõpetab sotsiaal-poliitiliste nõudmiste loetelu. Tehnilise finantsküsimuse kohta ei saa selles brošüüris palju öelda, sest see on väga ulatuslik eriteema, millest näib aru saavat ainult finantsinimesed ja mida nad tegelikult peavad ise ellu viima. NS-i raamatukogu brošüür 8 käsitleb seda teemat põhjalikult.

Religioon ja kunst

Programmi raames ei ole võimalik sellel teemal välja tuua rohkem kui vaid mõned juhtpõhimõtted. Seda on juba tehtud. Ülejäänu osas peaks meie põhimõte olema mitte kaasata religiooniküsimusi üldpoliitilistesse avaldustesse, kuigi me võime judaismi salajaste doktriinide rikkuvat mõju käsitleda avalike avalduste ja rünnakute objektina.

Sama kehtib kõigi rumalate rünnakute kohta kristluse vastu. Sellised väljendid nagu "kristlus on ainult kahju teinud" näitavad vaid seda, et mehel, kes neid ütleb, puudub ei inimlik ega poliitiline intelligentsus.

Võib küll süüdistada kirikut poliitikasse sekkumises ja kõik head kristlased mõistavad hukka inkvisitsiooni poolt ristі nimel toime pandud julmused ja nõiduse kohtuprotsessid, kuid on vale inimkonna ajaloo suurimat nähtust üldiselt üksikisikute vigade ja pahelisuse pärast kuritarvitada. Kristlik religioon on kasvatanud ja harinud miljoneid ja miljoneid ning toonud nad kannatuste kaudu Jumala juurde.

Keskaja kultuur seisis risti märgi all; saavutuste, ohverduse ja vapra usu juured on kristluses. Seega peame olema ettevaatlikud, et eristada kristluse sisemist vaimset tuuma mitmesugustest kasvajate vormidest, mis on sellele ajaloo jooksul ilmunud.

Meie partei tugineb positiivsele kristlusele.

See ei ole koht, kus arutada kõiki probleeme, lootusi ja soove seoses sellega, kas saksa rahvas võib kunagi avastada oma usulistele veendumustele ja kogemustele uue vormi; need küsimused jäävad kaugele väljapoole sellise programmi piire nagu natsionaalsotsialism.

On pakiliselt oluline seista vastu kõigile häirivatele mõjudele, mis kahjustavad meie rahvast kunsti, kirjanduse, teaduse, teatri, filmikunsti ja ennekõike kogu ajakirjanduse valdkonnas. Meie põhimõtete programm – 25 punkti –
läheb piisavalt detailseks, et poleks vaja sellel teemal rohkem öelda.

Machine Translated by Google

Sõjaväe- ja muud reformid

Riigiarmee, ameti- ja kutsekojad, valimisõiguse ja õiguse reform on nii ulatuslikud avaliku elu küsimused, et neid ei saa mõne lausega kõrvale jätta. Peamised ideed on esitatud programmis endas, kuid nende läbimõtlemine ja väljatöötamine ning ennekõike nende seostamine ajaloolise minevikuga saab olema lähiaastate suur probleem, kui loodame, et poliitiline võim on meie käes ja kui oleme varustatud riigiasjade ülevõtmiseks vajaliku jõu ja teadmistega.

Siin on meil rikas uurimisvaldkond natsionaalsotsialismi all.

Natsionaalsotsialismi tähtsust näitab asjaolu, et see ei jäta puutumata ühtegi rahvusliku elu valdkonda; sest see loob täiesti uue aluse, millele me peame selle elu üles ehitama.

Machine Translated by Google

5. Mida me ei soovi

Meie programmi positiivsete külgede tugevdamiseks on hea peagi öelda, et mida me ei soovi.

Me ei soovi, et ajaloo rattad tagurpidi pöörleksid ega et ellu ennistataks dünastiaid, mis on omaenda süü tõttu hääbunud, jättes endast vaevu jälgi maha. Samuti ei soovi me asetada troonilt tõugatud klasse tagasi nende endistele privilegeeritud positsioonidele.
Ohvitseride klass ja ametnikud ei ole tegelikult kõrgemad ega paremad kui ükski teine kutseliste klass, kuivõrd nad tõeliselt toimivad kooskõlas meie ideega teenida ennekõike rahvast.

Mehe teeb mitte vormiriietus ega kuldpits, vaid sooritus.

Me ei soovi töölisklassi ühekülgset eelistamist ega kunstlikku ülendamist ega mingit proletariaadi diktatuuri. Keegi ei tohi end veenda uskuma, et mõni klass võib pelgalt minevikus rõhutud olemise tõttu endale võimu nõuda. Sellised püüdlused reaalsuseks muutmisel viivad paratamatult kohutavate tagajärgedeni, nagu need, mis kaasnesid 1918. aasta novembri börsirevolutsiooniga. Seni pole tipus mitte „rõhutud“ osa elanikkonnast, vaid poliitiliste petiste, ahnede seiklejate, kasumijahijate, lobisejate ja lollide hulk, kes on poliitilise masinavärgi ja administratsiooni enda valdusse saanud. Proletariaadi lubatud diktatuur on muutunud...

Profitariaadi diktatuur.

Isegi uuel riigikorraldusel natsionaalsotsialismi all ei oleks edulootust, kui selle käsutuses poleks väga põhjalikult väljaõpetatud kindlameelsete meeste koosseisu, kes on täielikult läbi imbunud meie programmi põhimõtetest, tõsiseid energilisi ja kogenud mehi. Isegi meie seas trügiksid liiga paljud puhtakujulised demagoogid uue korra all küünarnukkidega sisse ja lõikaksid sellest kasu.

Kokkuvariseva ühiskondliku korra vigu on palju lihtsam kritiseerida kui selle kallal konstruktiivset tööd teha.

Me ei vaja pelgalt uut parteid, mis aeglaselt parlamendis ja administratsioonis kanda kinnitab ning seejärel ehk koalitsiooniministris koha vastu võtab, et lõpuks selle selgroog murda – sest siis oleks meie roll ajaloos läbi, just nagu sotsiaaldemokraatia on tänapäeval Saksamaal poliitilise ja intellektuaalse jõuna läbi. Sama kehtib ka Saksa natsionalistide kohta, kes on valitsuses kohtade saamiseks juba oma peamistest põhimõtetest taganenud.

Me ei taha ministreid, kes astuvad ametisse üksnes positsiooni või võimu pärast, vaid me peame iga sellist ametikohta etapiks meie suure eesmärgi suunas. Meie ja teiste vahel on alati meie maailmateooria leegitsev mõõk.

Ühel pool riik; või õigemini võltsriik liberaaldemokraatliku-parlamentaarse pitseri all, mis on sunnitud varjama rahastajate türanniat, ja selle jalge ees keev jõuk juudi leeri järgijaid ja kohaotsijaid, kes võitlevad süsteemist elatise teenimise nimel.

Meie poolelt võitleme oma rahva vabastamise ja puhastamise eest, kuni saavutame tõelise sotsiaalse õigluse ja rahvusliku vabaduse riigi.

Machine Translated by Google

6. Kokkuvõte

Selle NS-i raamatukogu esimese brošüüri ülesanne on õpetada natsionaalsotsialistile seda, mida ta peaks teadma parteiprogrammi kohta. Oleme ikka ja jälle näinud ainsat peamist põhimõtet, mis läbib kõiki meie argumente nagu punane niit: natsionaalsotsialism on maailmateooria, mis on teravas vastuolus tänapäeva kapitalismi ja selle marksistlike ning kodanlike satelliitidega.

Meie elu on võitlus selle võimsa idee teenistuses, võitlus uue Saksamaa eest.

Meie, natsionaalsotsialistid, lehvitame oma tormilippu maailma ees. Igavesti noored, säravad ja päikeses sädeledes kõrgub Konksrist, elu taasärkamise sümbol.

Machine Translated by Google

Manifest kaotamiseks

Huvi orjus

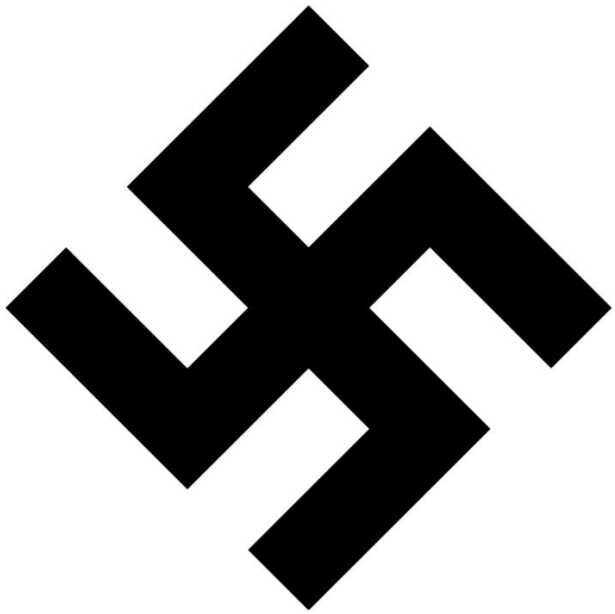

Machine Translated by Google

Mammonism on raske, kõikehõlmav ja ülekaalukas haigus, mille all kannatab meie kaasaegne kultuurisfäär ja tegelikult kogu inimkond. See on nagu laastav haigus, nagu neelav mürk, mis on haaranud maailma rahvaid.

Mammonismi all tuleb mõista:

ühelt poolt ülekaalukad rahvusvahelised rahavõimud, valitsusteülene finantsvõim, mis troonil on rahvaste enesemääramisõigusest kõrgemal, rahvusvaheline suurkapital, puhtalt Kuldne Internatsionaal;

teisalt aga mõtteviis, mis on haaranud kõige laiema ringi inimesi; rahuldamatu kasuhimu, puhtalt ilmalik elukäsitlus, mis on juba viinud kõigi moraalsete kontseptsioonide hirmuäratava allakäiguni ja saab viia ainult suuremani.

See mõtteviis kehastub ja saavutab haripunkti rahvusvahelises plutokraatias.

Mammonismi peamine jõuallikas on pingutuseta ja lõputu sissetulek, mida teenitakse intressi kaudu.

Laenuintressi täiesti ebamoraalsest ideest sündis Gold International.
Huvihimu ja igasuguse kasumi taotlemise ihast võrsunud vaimne ja moraalne konstitutsioon on viinud kodanluse ühe osa hirmuäratava korruptsioonini.

Laenuintresside idee on suure laenukapitali kuratlik leiutis; see üksi võimaldab vähemuse suurärimeeste laisa ja lohaka elu produktiivsete rahvaste ja nende tööpotentsiaali arvelt; see on viinud sügavate, lepitamatute erimeelsuste, klassivihkamiseni, millest sündis sõda kodanike ja vendade vahel.

Ainus ravi, radikaalne vahend kannatava inimkonna tervendamiseks on

huviorjuse kaotamine.

Raha intressiorjuse kaotamine tähistab ainsat võimalikku ja
produktiivse töö lõplik vabastamine varjatud sunnirahajõudude alt.

Intressiorjuse kaotamine tähistab vaba isiksuse taastamist, inimese lunastust orjusest, needusest, millega mammonism on tema hinge sidunud.
Kes tahab kapitalismi vastu võidelda, peab kaotama orjuse intressidele.

Kust peab algama intressiorjuse kaotamine? *Laenukapitalist!*

Miks?

Sest laenukapital on võrreldes kogu tööstusliku suurkapitaliga nii ülekaalukas, et suurte rahavõimude vastu saab tõhusalt võidelda ainult intressiorjuse kaotamise kaudu. Laenukapitali ja tööstusliku suurkapitali suhe on 20:1. Saksa rahvas peab igal aastal otseste ja kaudsete maksude, üüri ja elukalliduse tõusu näol laenukapitali eest intressidena koguma üle 12 miljardi, samas kui isegi sõja õitseaja-aastatel ulatus Saksa aktsiaseltside poolt jaotatud dividendide kogusumma vaid 1 miljardini.

Laenukapitali *laviinitaoline kasv* ületab igasuguse inimliku arvutusvõime,
läbi igavese, lõputu ja pingutuseta intressitulude ja intresside pealt teenitava tulu.

Millist õnnistust toob orjuse kaotamine intressiorjusele töörahvale?
Saksamaalt kõigi maailma riikide proletaarlaste heaks?

Intressiorjuse kaotamine annab meile võimaluse taotleda *kõigi otseste ja kaudsete maksude kaotamist.* Kuulake seda, te väärtust tootvad inimesed kõigist maadest, kõigist osariikidest ja mandritest: kõik otsestest ja kaudsetest allikatest pärinevad riiklikud tulud voolavad pidevalt suure laenukapitali taskutesse.

Machine Translated by Google

Riigile kuuluvate ettevõtete, sealhulgas postiteenistuse, telegraafi, telefoni, raudtee, kaevanduste, metsade jms kasumist piisab täielikult kõigi oluliste riiklike kohustuste rahastamiseks koolide, ülikoolide, kohtute, haldusasutuste ja sotsiaalhoolekande valdkonnas.

Seega ei too ükski tõeline sotsialism inimkonnale õnnistust seni, kuni kasum sellest Riigiettevõtted jäävad suure laenukapitali alluvaks.

Seepärast nõuame riigi põhiseadusena esmalt saksa rahvastele, seejärel põhiseadusena kõigile neile hõimurahvastele, kes soovivad meiega koos Rahvasteliidu kultuuriühendusse astuda, järgmist:

1. Sõjaobligatsioonid koos kõigi teiste Saksa Riigi võlakirjadega, koos kõigi teiste Saksa liidumaade võlakirjadega, eriti raudteevõlakirjad, samuti kõigi kohalike omavalitsuste võlakirjad, kuulutatakse intressikohustuse kustutamise korral nimiväärtusega seaduslikuks maksevahendiks [või õigemini konverteeritakse pangalaenuks].

2. Kõigi teiste fikseeritud intressiga väärtpaberite, kaetud võlakirjade, tööstusvõlakirjade, hüpoteeklaenude jms puhul asendatakse intressikohustus kohustusega tagasi maksta põhisumma; seega 20 või 25 aasta pärast, olenevalt intressimäärast, makstakse laenatud kapital tagasi ja võlg kustutatakse.

3. Kõik kinnisvaravõlad, hüpoteegid jne tuleb tasuda osamaksetena samades suurustes osades, mis seni nõutud maksed, vastavalt kinnistusraamatusse kantud maksudele. Sel viisil võlgadest vabastatud majad ja maa lähevad osaliselt riigi või kohaliku omavalitsuse omandisse. [Sel viisil on riigil paremad võimalused üüri kontrollimiseks ja alandamiseks.]

4. Kogu rahasüsteem peaks alluma riigi keskpangale. Samuti peaksid kõik erapangad, postitšekipangad, hoiupangad ja krediidiühistud olema selle harukontoritena seotud.

5. Kogu kinnisvaralaen antakse ainult riigipanga kaudu. Isiklik ja ärilaen on riigi kontsessiooni alusel kohustuslik erapankuritele.
   See soodustus antakse vajaduse kaalutlustel, keelates teatud piirkondades harukontorite asutamise. Tasude suuruse kehtestab riik.

6. Omakapitaliväärtpaberid makstakse tagasi samamoodi nagu fikseeritud intressiga väärtpaberid, 5% aastas. Liigne kasum makstakse osaliselt aktsionäridele välja hüvitisena „riskitud” kapitali eest (erinevalt fikseeritud intressiga ja mündiga tagatud väärtpaberitest), samas kui ülejäänud ülejääk jaotatakse töötajate suveräänse õiguse alusel kas sotsiaalselt või kasutatakse toodete hindade alandamiseks.

7. Kõigile isikutele, kes füüsilistel põhjustel (kõrge iga, haigus, füüsiline või vaimne töövõimetus, äärmine noorus) ei ole võimelised endale elatist teenima, makstakse praeguse kapitalivara intressitulu jätkuvalt pensionina samal ja lõpuks isegi suurenenud tasemel väärtpaberite üleandmise eest.

8. Paberraha praeguse inflatsiooni vähendamise huvides kehtestatakse sõjaobligatsioonidele ja teistele Riigi ja riikide võlakirjadele üldine, tugevalt astmeline maks. Need paberid tuleb paberimassiks teha.

9. Inimeste intensiivse harimise kaudu tuleb neile selgeks teha, et raha ei ole ja ei tohiks olla midagi muud kui tehtud töö eest makstav vautšer; et kuigi igal kõrgelt arenenud majandusel on loomulikult vaja raha kui maksevahendit...

Machine Translated by Google

vahetus, sellega lõpeb ka raha funktsioon ja rahale ei tohiks mingil juhul anda üleilmalist jõudu kasvada iseenesest intressi abil produktiivse töö arvelt.

Miks me pole seda kõike juba teinud, mis on nii iseenesestmõistetav, mida tuleb arvestada nagu Kolumbuse muna sotsiaalse küsimuse jaoks?

Sest oma mammonistlikus pimeduses oleme õppinud nägema selgelt, et intressi pühaduse doktriin on koletu enesepettus, et laenuintressi evangeelium, mis üksi teeb inimese õndsaks, on kogu meie mõtlemise mässinud rahvusvahelise plutokraatia kuldsesse võrku. Sest oleme unustanud ja kõikvõimsad rahavõimud hoiavad meid teadlikult segaduses selle fakti osas, et – välja arvatud väheste rikaste inimeste puhul –
Intress, mis tundub nii armas ja mida mõtlematud nii armastavad, korvatakse täielikult maksudega. Kogu meie maksuseadusandlus on ja jääb seni, kuni meil puudub vabanemine intressiorjusest, vaid ainult suurkapitali ees makstav and, mitte, nagu me ette kujutame, vabatahtlik ohverdus töö tegemiseks ühiskonna heaks.

Seega on orjusest vabanemine raha intressile selge moto globaalse revolutsiooni jaoks, produktiivse töö vabastamiseks valitsusteüleste rahavõimude ahelatest.

Rakendamine ja põhjendus

Me seisame keset üht rängemat kriisi, mida meie vaesunud rahvas on pidanud oma valusa ajaloo jooksul taluma. Meie rahvas on raskelt haige; kogu maailm on raskelt haige.
Rahvad kokutavad abitult; kirglik igatsus, lunastuse hüüd läbib süngeid masse. Naeru ja tantsu, kino ja pidulikkusega püüab rahvas unustada omaenda kahetsusväärset saatust – unustada oma pettunud lootused, sügava sisemise valu,
kohutavast pettumusest selle üle, mida nii hea meelega nimetataks „revolutsiooni saavutusteks“.
Aga kuidas me seda kõike teisiti ette kujutasime? Kuidas kõik need kaunid lubadused teisiti kõlasid? Kõik, mida me ööpimeduses, oma sõjalise kokkuvarisemise pimeduses saavutada lootsime, tundus sädeleva kullana, aga nüüd, kui hall päev leidu valgustab, on see kõik mädanenud puidutükid. Nüüd seisame siin nõutult. Nende mädanenud puutükkide pärast, mis öös nii kaunilt läikisid, oleme visanud minema kõik, mis meile seni kallis ja väärtuslik oli, ning toppinud kõik oma taskud selle kahetsusväärse leiduga. Pole ime, et meeleheite raev haarab just kõige vaesemaid vaesemaid ning et nad möllavad mõttetus vihas oma vendade vastu ja oma sügavas igatsuses lunastuse järele püüavad hävitada kõike, mis teel seisab.
See seisund peab viima täieliku hulluseni, kui südametunnistusetus ja rumalus rahvast veelgi enam õhutavad.

Ja kuhu see hullus viib, näeme bolševike Venemaal. Natsionaliseerimine, nagu Venemaal sotsialiseerimist nimetatakse, on osutunud läbikukkumiseks, kuulutab häirimatu Lenin. Majandus on hävitatud, raha ostujõud on nullilähedane, intelligentsid tapetud, töölised leivata. Kogu rahvas on meeleheitel; ainult Hiina ja Läti palgasõduritel põhinev verine terror suudab kaitsta punaseid diktaatoreid reedetud rahva kättemaksu eest. Ka meie seas järgib areng sama rada, kui valitsusse lubatakse jätkuvalt rahvusvahelisi spekulante, kinnisideelisi parteifanaatikuid, kõige raskemini koormatud kodanluse esindajaid ja saksa rahvale omaselt kõige sügavamalt võõra rassi liikmeid.

Machine Translated by Google

Mis need ilusad, ilusad sõnad tegelikult olid, mida meile kõrva sosistati? Läbiräägitud rahu, Rahvasteliit, parlamentarism, rahva suveräänsus, demokraatia, proletariaadi diktatuur, sotsialism, kapitalismi hävitamine, vabanemine militarismist ja muud sellised ilusad loosungid. Pidi tekkima uus vaba rahvas, kes peaks ise oma saatuse määrama. Miski sellest pole teoks saanud, ei saanud teoks saada ega saagi kunagi teoks saada, kui me ei uuri kõiki neid ilminguid, kõiki neid loosungeid kõrgeima moraalse tõsidusega – kui me ei kontrolli haiguse sümptomeid kohusetundlikult nagu intelligentne ja hooliv arst ning ei diagnoosi hoolikalt haige inimese praegust seisundit, säästmata jõupingutusi, et teha kindlaks, kust see tõsine kriitiline haigus pärineb.

卐卐卐卐卐

Meie aja haigust nimetatakse mammonismiks.

Mis on mammonism?

Mammonism on suurte rahvusvaheliste rahavõimude pahaendeline, nähtamatu ja salapärane valitsusaeg. Mammonism on aga ka mõtteviis; see on nende rahavõimude kummardamine kõigi nende poolt, kes on nakatunud mammonistliku mürgiga. Mammonism on – iseenesest terve – inimliku omandamishimu piiramatu hüpertroofia. Mammonism on rahahimu, mis on kasvanud hullumeelsuseks ja mis ei tunne kõrgemat eesmärki kui raha raha otsa kuhjamine, mis püüab enneolematu jõhkrusega sundida kõiki maailma jõude oma teenistusse ning peab viima majandusliku orjastamiseni, kõigi maailma rahvaste tööpotentsiaali ärakasutamiseni. Mammonism on mõtteviis, mis on viinud kõigi moraalsete kontseptsioonide allakäiguni. Mammonism kui ülemaailmne nähtus on võrdsustatav inimese brutaalse ja halastamatu egoismiga. Mammonism on ahnuse vaim, piiritu valitsemissoov, mentaliteet, mis on täielikult keskendunud maailma hüvede ja aarete haaramisele; see on oma olemuselt puhtalt ilmaliku inimtüübi religioon.

Mammonism on sotsialismi otsene vastand. Sotsialism, mida mõistetakse kõrgeima moraalse ideena, ideena, et inimene ei ole maailmas ainult iseenda jaoks, et igal inimesel on kohustused kogukonna, kogu inimkonna ees ning et ta ei vastuta mitte ainult oma perekonna, oma hõimu liikmete, oma rahva hetkelise heaolu eest, vaid et tal on ka vankumatud moraalsed kohustused oma laste ja rahva tuleviku ees.

Täpsemalt öeldes peame mammonismi nägema kui võimuahnete suurkapitalistide teadlikku kokkumängu kõikidest rahvastest. Märkimisväärne on siin alati olnud mammonismi varjatud saabumine.

Suured magnaadid varitsevad tõepoolest kui ülemaailmse angloameerika imperialismi taga peituv ülim liikumapanev jõud; ei midagi muud. Suured rahariigid rahastasid tõepoolest Teise maailmasõja kohutavaid massimõrvu. Suured rahariigid on tõepoolest kõigi suurte ajalehtede omanikena kudunud maailma valede võrku. Nad on rahuloluga õhutanud kõiki madalamaid kirgi, on usinalt edendanud praeguste suundumuste kasvu ja on nutika pressipropaganda abil Prantsuse revanšismi keema ajanud. Nad on hoolikalt toitnud panslaavi ideed, Serbia suurvõimu kujutlust ja nende riikide rahavajadust sedavõrd, et maailmapõleng peab süttima.

Isegi meie seas Saksamaal valitses mammonismi vaim, mis tahtis teada vaid rohkem ekspordinumbreid, rahvuslikku rikkust, laienemist, suurpangaprojekte ja rahvusvahelisi finantstehinguid,

Machine Translated by Google

viis avaliku moraali langemiseni, meie valitseva ringkonna allakäiguni materialismi ja hedonismi poole, meie rahvusliku elu pealiskaudsuseni – kõik need tegurid on üks osa kohutava kokkuvarisemise süüdlastest.

卐 卐 卐 卐 卐

Hämmastusega peame endalt küsima, kust pärineb mammonism, kust ammutab rahvusvaheline suurkapital oma vastupandamatu jõu.

Ei saa unustada, et suurte rahariikide rahvusvaheline koostöö kujutab endast täiesti uut nähtust. Meil pole ajaloos sellele vastet. Rahvusvahelised rahalise iseloomuga kohustused olid praktiliselt tundmatud. Alles koos tõusva globaalse majanduse, üldise globaalse kaubandusega kinnistus rahvusvahelise intressimajanduse idee ja siin puudutame sügavaimat juurt, siin oleme jõudnud sisemise jõuallikani, millest Kuldne Internatsionaal ammutab oma vastupandamatu jõu.

Intress, vaevatu ja lõputu kaupade sissevool, mis põhineb pelgalt raha omamisel ilma igasuguse tööjõu lisamiseta, on põhjustanud suurte rahavõimude kasvu. Laenuintress on see kuratlik printsiip, millest sündis Kulla Internatsionaal. Laenukapital on oma verekanali kindlalt kõikjale kinnitanud. Nagu ümise ümiseja käsivarred on suur laenukapital haaranud kõik riigid, kõik maailma rahvad.

Valitsuse laenud, valitsuse võlakirjad, raudteevõlakirjad, sõjavõlakirjad, hüpoteegid, tagatud võlakirjad – lühidalt öeldes on igasugused laenuinstrumendid omal moel haaranud kogu meie majanduselu, nii et nüüdsest peale rabelevad kõik maailma rahvad abitult kuldsetes võrkudes. Intressiprintsiibi nimel, kooskõlas täiesti hullumeelse poliitilise pettekujutlusega, et igasugune omand annab õiguse teenida tulu, oleme alistunud raha intresside orjusse. Mitte ühtegi tõelist, kehtivat moraalset põhjust ei saa anda, miks peaks pelk raha omamine tooma kaasa õiguse igavestele intressimaksetele.

See sisemine vastuseis intressile ja igasugusele sissetulekule ilma produktiivse tööta ulatub läbi kõigi rahvaste ja aegade hingeelu. Kuid see sügav sisemine vastuseis raha võimule pole rahvaste jaoks kunagi nii teadlikuks muutunud kui meie ajal.

Mammonismi pole kunagi varem ette valmistatud nii maailmahõlmaval viisil maailmavallutuse alustamiseks. Mitte kunagi varem pole see oma teenistusse seadnud kogu alatust, võimuiha, kättemaksuiha, ahnust, kadedust ja valet nii osavalt varjatud ja ometi jõhkralt pealetükkival viisil kui praegu. Maailmasõda on oma sisimas üks suurimaid otsuseid inimkonna evolutsiooniprotsessis võitluses selle üle, kas tulevikus peaks mammonistlik-materialistlik või sotsialistlik-aristokraatlik maailmavaade määrama saatuse.

maailm.

卐 卐 卐 卐 卐

Pealiskaudselt on mammonistlik angloameerika koalitsioon esialgu kahtlemata võidukas olnud. Sellele vastureaktsioonina tekkis idas bolševism ja kui keegi tahab bolševismis suurt ideed näha, siis on see kahtlemata mammonistliku maailmavaatega diametraalselt vastupidine seisukoht. Meetodid, mida bolševism selleks püüab, on aga dr Eisenbarthi ebaõnnestunud ravimeetodid. Need on katsed aidata sisemise mürgistuse käes vaevlevat inimest skalpelliga, amputeerides tema pead, kätt ja jalgu.

Machine Translated by Google

Selle bolševismi märatsemise, selle mõttetu ümberpööramise vastu peame esitama uue toimiva idee, mis ühendava jõuga ühendab kõik töölisklassid, et välja ajada mürk, mis on maailma haigeks teinud.

Ma näen selle tähendust raha intressiorjuse kaotamises.

On kolm tegurit, mis muudavad laenukapitali intressi meie rahalise viletsuse ehtsaks ja tõeliseks põhjuseks silmapaistvaks.

Esiteks, fikseeritud intressiga laenukapitali koletu ebaproportsionaalsus, seega kapitali omaalgatuslik ebaproportsionaalsus ilma loomingulise töö rakendamiseta ja igavesti kasvav kapital. Meie seas Saksamaal on see laenukapital juba saavutanud taseme, mida me ei pea liiga kõrgeks – 250 miljardit. Selle tohutu summaga võrreldes on kogu meie Saksamaa tööstuse tööstuslik käibekapital vaid 11,8 miljardit. Lisaks on veel 16 000 tööstusliku osaühingu [GmbH] 3,5 miljardit kapitali, nii et kokku on meil arvutada vaid umbes 15 miljardit tööstuskapitali. 20:1 on esimene oluline järeldus .

See hinnang tähendab, et kõige olulisemate finantsprobleemide puhul peavad kõik laenukapitaliga seotud meetmed osutuma 20 korda efektiivsemaks kui tööstusliku suurkapitali vastu suunatud meetmed.

Teiseks: ülaltoodud laenukapitali intressimaksed, mis on hinnanguliselt 250 miljardit, moodustavad kõigi aegade kokkuvõttes umbes 12,5 miljardit aastas. Seevastu kõigi 1916. aastal jaotatud tööstusdividendide kogusumma ulatus 1915. aastal umbes ühe miljardi markani. Eelnevatel kümnenditel oli see arv keskmiselt umbes 600 miljonit. Sõja kahel viimasel aastal [1914–1918] võis see küll märkimisväärselt tõusta, kuid käesoleval aastal [1919] toimub veelgi suurem langus.

Kõigi Saksamaa aktsiaseltside [AG] keskmine kasumlikkus oli 8,21%; seega vaid umbes 3,5% kõrgem kui fikseeritud intressiga laenude keskmine tootlus.

Seega, ma kordan, peab Saksa rahvas tulevikus maksma umbes 12,5 miljardit [aastas] suure laenukapitali mitmesuguste igaveste intresside eest, samal ajal kui tööstuskapitali tootlus suurima buumiaasta ajal oli 1 miljard ja häirimatu õitsengu ajal vaid 0,6 miljardit. Seega näeme siin taas suurusjärku 20:1 kuni 12:1.

Kolmas ja kõige ohtlikum tegur on suure laenukapitali tohutu ja arusaamatu kasv intresside ja intresside kaudu. Pean siinkohal veidi rohkem teemast kõrvale kalduma ja loodetavasti suudan probleemi selgitada väikese ekskursiooniga kõrgemasse matemaatikasse. Esmalt mõned näited.

Malemängu leiutamise võluv lugu on hästi teada. Rikas India kuningas Shihram täitus leiutaja sooviga tänutäheks kuningliku mängu leiutamise eest. Targa mehe soov oli, et kuningas annaks talle malemängu esimesel ruudul ühe nisutera, teisel kaks, kolmandal neli ja seega alati igal ruudul kaks korda rohkem nisutera kui eelmisel. Kuningas naeratas targa mehe pealtnäha tagasihoidliku soovi peale ja käskis tuua koti nisu, et iga ruudu kohta saaks nisuterad jagada. Nagu me kõik teame, oli selle soovi täitumine võimatu isegi maailma rikkaima printsi jaoks. Kogu maailma saak tuhande aasta jooksul ei oleks piisav malelaua 64 ruudu täitmiseks.

[3] Ilmselgelt on 17:1 täpsem, aga võib-olla arvestab Feder tõenäosusega, et see osakaal suureneb.

Machine Translated by Google

Veel üks näide: paljud mäletavad kooliajast veel liitintressi arvutamise piina; kuidas Kristuse sünni ajal investeeritud penn liitintressiga mitmekordistub, nii et see kahekordistub iga 15 aasta järel. 15. aastal pärast Kristuse sündi on penn kasvanud 2 pennini, aastal 30 pKr 4 pennini, aastal 45 pKr 8 pennini ja nii edasi. Väga vähesed mäletavad, millist väärtust see penn tänapäeval esindaks: Maa, Päikese ja kõigi planeetide kogumahuga võrdne kullakogus ei oleks piisav, et esindada selle liitintressiga investeeritud penni väärtust.

Kolmas näide: Rothschildide dünastia, vanima rahvusvahelise plutokraatia, varandust hinnatakse tänapäeval umbes 40 miljardile. On hästi teada, et Frankfurdis paiku aastal 1800 pani vana Mayer Amschel Rothschild, kellel endal polnud mainimisväärset varandust, aluse oma dünastia hiiglaslikule varandusele, laenates osalise reserviga miljoneid, mille Hesseni krahv Wilhelm I oli talle hoiule usaldanud.

Kui raha juurdekasv intresside ja intresside kaudu intressidel oleks Rothschildi puhul õnnestunud vaid tagasihoidliku pennimäära juures, poleks kõver nii järsult tõusnud. Aga eeldades, et Rothschildide kollektiivne rikkus kasvas ainult pennimäära juures, oleks Rothschildide varandus 1935. aastal 80 miljardit, 1950. aastal 160 miljardit, 1965. aastal 320 miljardit ja sellega ületaks see juba kaugelt Saksamaa kogurahva rikkust.

Nendest kolmest näitest saab tuletada matemaatilise seaduse. Kõver, mis kujutab Rothschildi varanduse kasvu, kõver, mille saab tuletada malelaual olevate nisuterade arvust, ja arv, mille penni korrutis annab

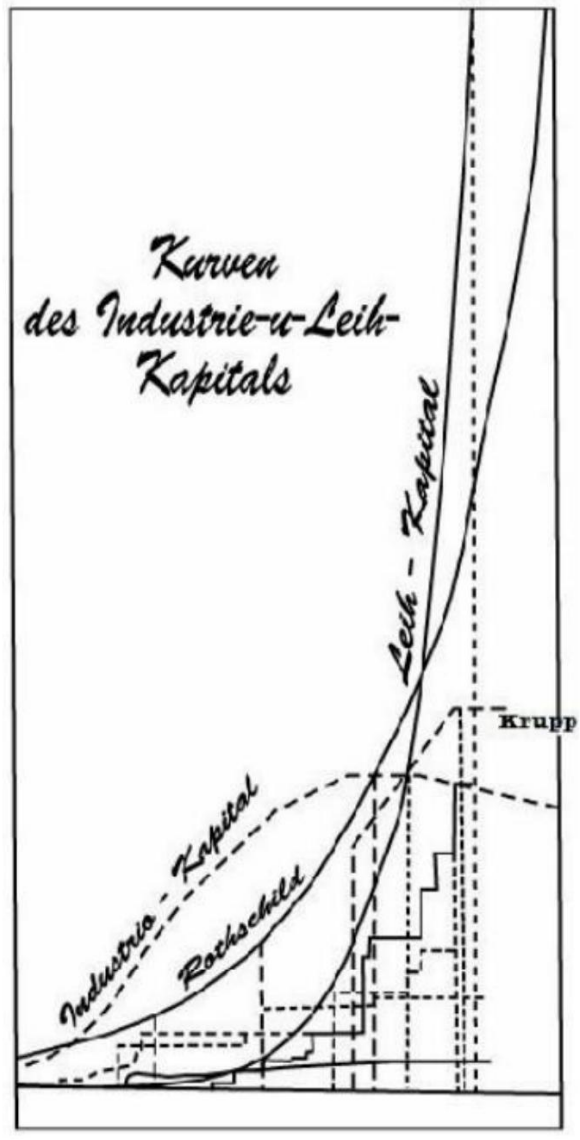

liitintressiga toodavad, on lihtsad matemaatilised kõverad. Kõigil neil kõveratel on sama iseloom. Pärast esialgset tagasihoidlikku ja järkjärgulist suurenemist muutub kõver üha järsemaks ja läheneb peagi praktiliselt lõpmatusele tangentsiaalselt.

Tööstuskapitali kasvukõver kulgeb aga hoopis teisiti.
Samamoodi, enamasti väikestest algustest lähtuvalt, ilmneb peagi kõverate tugev eskaleerumine, kuni saavutatakse teatud kapitali küllastumine.
Seejärel liiguvad kõverad laugemaks ja teatud tööstusharudes võivad need isegi veidi langeda, kui uued leiutised on viinud olemasolevate tehaste, masinate jms devalveerumiseni. Tooksin siinkohal välja ainult ühe näite – Kruppi tehase arendamise. 1826. aastal suri vanamees Krupp peaaegu varatult. 1855. aastal sai Alfred Krupp Egiptuse valitsuse nimel oma esimese tellimuse 36 kahuri jaoks.

1873. aastal töötas Kruppis juba 12 000 töötajat. 1903. aastal müüs proua Berta Krupp kogu tehase ja vara Alfred Kruppile.

Machine Translated by Google

aktsiaselts 160 miljoni eest. Tänapäeval ulatub aktsiakapitali koguväärtus 250 miljonini. Mida tähendab nimi Krupp meile, sakslastele? Meie tööstusliku arengu tipphetk. Maailma esimene [terasest]kahurite tootja. Tohutu summa kõige visamat, sihikindlamat ja intensiivsemat tootlikkust. Sadadele tuhandetele meie rahvakaaslastele on Kruppi ettevõtmine tähendanud leiba ja tööd. Meie rahvale relvi ja kaitset – ja ometi on see kääbus võrreldes Rothschildide miljarditega. Milline tähtsus on Kruppi varanduse kasvul sajandi jooksul võrreldes Rothschildide varanduse kasvuga pingutuseta ja lõputu juurdekasvu kaudu intressidelt ja intressidelt?

Kaks paksus kirjas joonega kõverat kujutavad laenuintressi ja ülemine kõver näitab tõepoolest Rothschildi varanduse arengut ning alumine kõver, mis on algul tasane ja seejärel kiiresti tõusev, näitab väga üldiselt kõigi selliste kõverate iseloomulikku arengut, kus väike edasiminek horisontaalteljel võib põhjustada vertikaalteljel oleva väärtuse kahekordistumise. Viirutatud joon näitab meie kogu tööstuse arengukõverat viimase 40–50 aasta jooksul. Erinevalt viirutatud peened jooned näitavad mitme juhuslikult valitud suure tööstusettevõtte arengut, millest tuletatakse tööstuskapitali viirutatud kõvera üldine iseloom.

Tuleb eraldi märkida, et laenukapitali kõverad on kujutatud tugevalt kokkusurutuna. Nii näiteks tuleb Rothschildi varanduse kõver asetada 80 korda kõrgemale kui Kruppi kõver. Kõverate kujutamise eesmärk on muidugi ainult demonstreerida kahe kapitaliliigi põhimõtteliselt erinevat iseloomu. Laenukapitali kõverad näitavad alguses üsna järk-järgult tõusvat arengut; seejärel kiireneb areng, kuni see aina metsikumaks ja kõike endaga kaasas vedades tõuseb kaugele inimmõistetest ja pürgib lõpmatuse poole.

Tööstuskapitali kõver seevastu jääb lõplikuks! Ükskõik kui suuri lahknevusi jälje detailides ka ei näitaks, on tööstusarengu põhiolemus üldiselt alati selline, et pärast tugevat esialgset arengut järgneb teatud küpsuse, küllastuse periood, mille järel varem või hiljem algab langus.

卐 卐 卐 卐 卐

Miski ei näita meile selgemini laenukapitali ja tööstuskapitali vahelist sügavat ja olulist erinevust. Miski ei suuda meile selgemini eristada laenukapitali laastavat mõju ja suurtes tööstusettevõtetes investeeritud ja riskitud ärikapitali ärikasumit (dividendid) kui see võrdlus.

Ei saa küllalt rõhutada, et ainuüksi laenukapitali ja tööstuskapitali matemaatiliste seaduste äratundmine näitab meile selget teed, kus tuleb rakendada hooba meie lagunenud finantsmajanduse kordaseadmiseks. Me mõistame selgelt, et mitte kapitalistlik majanduskord, mitte kapital iseenesest ja sellisena ei ole inimkonna nuhtlus. *Suure laenukapitali rahuldamatu huvivajadus on kogu töötava inimkonna needus!*

Kapital peab olema! Töö peab olema! Töö üksi ei suuda palju ära teha. Kapital üksi ei suuda midagi teha!

Kapital ilma tööjõuta saab olla ainult viljatu! Seetõttu on revolutsiooni kõige olulisem nõudmine, revolutsiooni kõige õilsam ülesanne, maailmarevolutsiooni kõige mõistlikum tähendus raha intressiorjuse kaotamine.

Rothschildi dünastia väärtus on tänapäeval 40 miljardit. Ameerika kõrgfinantseerimise miljardäre, härrasid Cahni, Loebi, Schiffi, Speyerit, Morgani, Vanderbilti ja Astorit hinnatakse koos.

Machine Translated by Google

vähemalt 60–70 miljardit. Ainult 5% intressimääraga tähendab see nende kaheksa perekonna 5–6 miljardi suurust sissetulekut, mis Karl Helfferichi uuringute kohaselt moodustab umbes 75% Preisimaa kõigi maksumaksjate aastasest sissetulekust 1912. aastal. (Sel ajal oli umbes 21 000 000 maksumaksjat, millest 75% oleks umbes 15 000 000. Iga maksumaksja kohta on keskmiselt 1,56 sugulast; seega 23 miljonit sugulast.)

Seega on umbes 38 000 000 sakslast pidanud elama eelmainitud miljardäride aastasissetulekust. Kindlasti ei ole Ameerika miljardärid puhtad laenukapitalistid samas mõttes nagu Rothschildi suguvõsa jne. Ma ei hooli üldse vaielda selle üle, kas Ameerika miljardärid on tegelikult „100 miljoni dollari miljonärid“ või „1000-
miljonimarga miljardäre”; esimesel juhul tuleks arvestada vaid ühe või kahe tosina täiendava Kroisosega. Või lepime lihtsalt Rathenau „300-ga”; siis on meie inventuur kindlasti korras. Siinkohal pole oluline anda täpset arvu, kuid tunnustatud suhe 300:38 000 000 avab meie silmad rahvusvahelise laenukapitali jõhkra valitsusaja suhtes.

Seepärast heitkem maha need kohutavad ahelad, mis võivad vaid kägistada kogu energilist tööd; rebigem rahalt ära võime intressi kanda ja seda enam kunagi, kuni kogu inimkond on täielikult kohustatud maksma intressi rahvusvahelisele laenukapitalile.

Seega on need kolm punkti, mis teevad meile esmakordselt selgeks, kus üksi on hoob saab tõhusalt rakendada meie sisemiste finantsraskuste leevendamiseks.

Teiseks tunnistame, et kogu sotsialistliku ideede maailma rünnak tööstuskapitali vastu on olnud täiesti ebatäpne, sest isegi kavandatud ettevõtluskasumi täielik reguleerimine või sotsialiseerimine – eeldades nõrgenemata majandust –
annaks naeruväärselt napp summa, võrreldes meie Reichi ja riigi eelarvete tohutu finantskoormusega.

Rahaintressiorjuse kaotamise kaudu saab kogu finantskriisi ühe hoobiga kõrvaldada. Kohe tunneme taas kindlat jalgealust; kohe peab ja saab meile selgeks, et oleme selle armetu võlakirjamajandusega vaid iseennast kõige grotesksemal moel petnud.

Sest mis muu on laenukapital kui võlad? *Laenukapital on võlad!* Seda ei saa küllalt korrata. Mis hullus see on, kui Saksa rahvas tervikuna on oma sõjaks laenanud 150 miljardit? Kui ta on endale selle eest isegi 7,5 miljardit intressi lubanud ja tunneb end nüüd sattununa ebamugavasse olukorda, mis on algusest peale vältimatu, püüdes seda 7,5 miljardit endalt täiesti väljamõeldud maksude näol sisse nõuda?

卐 卐 卐 卐 卐

Selle enesepettuse traagiline külg seisneb mitte niivõrd kogu selle sõjavõlakirjamajanduse rumaluses, mida me oleme alati nii palju paremini ära kasutanud kui ülejäänud maailm, kuivõrd selles, et vaid suhteliselt väike arv suurkapitaliste saab sellest tohutut kasu, samal ajal kui kogu töötav rahvas, sealhulgas keskmise suurusega ja väiksemad kapitalistid, aga ka äri, kaubandus ja tööstus, peab intressi maksma. Ja siin tulebki ilmsiks kogu idee poliitiline külg. Siin saavad nad aru, et tegelikult on suur laenukapital ja ainult see [st mitte tööstuskapital] kogu töötava inimkonna needus. Asja võib väänata ja pöörata, kuidas tahab, aga alati peab lõpuks kandma laenukapitali intressimaksete kulusid kogu töökas rahvamass. Keskmise suurusega ja väiksematel kapitalistidel pole oma ilusate intressimaksete eest midagi ette näidata; neil ei saa olla midagi ette näidata summade eest, mis...

Machine Translated by Google

intressid tuleb täielikult maksustada. Olgu tegemist otseste maksude või kaudsete maksude, tempelmaksude, tariifide või muude kaubanduskoormiste näol, on töökas rahvas *alati saaja* ja *suurkapital* kasusaaja. Nüüd on üsna hämmastav näha, kuidas Marxi ja Engeli sotsialistlik ideemaailm

On üsna hämmastav näha, kuidas Marxi ja Engelsi sotsialistlik ideemaailm, alates kommunistlikust manifestist kuni Erfurdi programmini (eriti Kautsky) ja isegi praegused sotsialistlikud juhid, säästavad laenukapitali intresse justkui käsu peale. Intressi pühadus on tabu; intress on pühade püham; keegi pole veel julgenud seda kahtluse alla seada. Samal ajal kui omand, aadel, isiku ja varade turvalisus, krooni seadused, privileegid ja usulised veendumused, ametnike au, isamaa ja vabadus on enam-vähem keelatud, on intress püha ja rikkumatu. Varanduse konfiskeerimine ja sotsialiseerimine, seega otsesed seaduserikkumised, mis on vaid osaliselt ilustatud, kuivõrd need pannakse toime näiliselt kõigi indiviidide nimel, on päevakorral: kõik see on lubatud, aga intress, intress on noli *me tangere,* „ära-puuduta-mind“.

Reichi võla intressimaksed on riigieelarve alfa ja oomega. Selle hiiglaslik kaal tirib riigilaeva kuristikku ja ometi ... on see kõik suur pettus ... koletu enesepettus, mida õhutatakse ainult ja ainult a suurte rahavõimude hüvanguks.

Siinkohal tahaksin lühidalt peatuda väikepensionäridega seotud vastuväidetel, mida arutame hiljem, et mitte nende üle mõtiskleda. Väga suurte küsimuste kaalumisel neid ei arvestata, kuid on iseenesestmõistetav, et need hüvitised makstakse sotsiaalteenuste võimalikult laiaulatusliku laiendamise kaudu.

Pettus, ma ütlesin! *Intressipettus!* Karm sõna. Aga kui sellel sõnal, mis sõja ajal oli võib-olla enimkasutatav sõna nii lahinguväljal kui ka kodus, on ka õigustus, siis on sellel kõige rohkem õigustust seoses intressipettusega.

Aga kuidas on lood sõjaobligatsioonidega? Esimese viie miljardiga võttis Reich rahva taskust välja need säästud, mis tegelikult olemas olid. Raha voolas tagasi. Seejärel tuli uus laen, et raha uuesti sisse imeda, ja koos sellega ka viimased järelejäänud säästud. Ja jälle tuli pump ja imes miljardid sisse ning jälle need voolasid tagasi, kuni rõõmsalt, pärast seda võluvat mängu üheksa korda, oli Reichil tekkinud 100 miljardi suurune võlg.

Vastutasuks hoidsid inimesed muidugi käes 100 miljardit peenelt trükitud paberit – alguses kujutasime ette, et oleme nii palju rikkamaks saanud –, aga siis tuleb riik ja ütleb: „Ma seisan silmitsi pankrotiga.“

Jah, aga miks? – Mina ise kindlasti ei saa pankrotti minna, isegi kui ma aeg-ajalt paremast ülemisest taskust sajamargase rahatähe võtan ja vasakusse panen. Kindlasti oleks see kõige suurem rumalus, kui me jätkaksime oma sõjavõlakirjade majanduse rumalust pankroti väljakuulutamisega .

Murdkem raha intressiorjus! Kuulutagem sõjaobligatsioonid intressivabaks maksevahendiks ja riigipankroti õudusunenägu sulab meie pealt nagu märtsikuu lumi päikese all.

4 Feder käsitleb siin Saksa rahvast ühtse tervikuna, mitte pelgalt üksikisikute kogumina: raha, mis on ühelt sakslaselt teisele üle kantud, jääb Saksa rahva sisse, mis tähendab, et Saksamaa valitsuse võimuses on jaotust kohandada, võib-olla mõne üksikisiku otseseks kahjuks, kuid kogu rahva hüvanguks.

Machine Translated by Google

Inimesed ütlevad mulle, et intressimaksete tühistamine on varjatud riigipankrot.
Ei, see ei ole tõsi! – Riigipankroti tont on tegelikult vaid muinasjutt ja mammonistide välja mõeldud tont.

Franz Röhri raamat „Mida igaüks peaks teadma riigipankrotist” on täielikult kinni mammonistlikus mõtteviisis.
Kuigi autor üldiselt tunnistab üsna selgelt majandusprobleeme, mis meid sotsialiseerumise kaudu ohustavad, ja kuigi ta annab veenvalt ja õigesti nõu, et lõpuks saab meid päästa ainult majanduse taastamine – ei suuda ta end vabastada ebausklikust usust huvi pühadusse ning seetõttu kujutab ta riigipankrotti täielikus kooskõlas mammonismi huvidega, täiesti hirmuäratava katastroofina.

On huvitav täheldada, et Röhr, hoolimata parematest ajalooalastest teadmistest, ei suuda end mammonistlikust vaatest vabastada ja märgib oma lõppsõnas: „Kui laastavat majanduskatastroofi ei ära hoita, ei säästa sellest kedagi,“ samas leheküljel 81 tunnistab ta, et avaliku sektori finantsjuhtimise halva juhtimise tagajärjed on osaliselt väga kiiresti tagasi pööratud, ja leheküljel 68 ütleb ta, et igal juhul ei tohiks olla kahtlust, et Venemaa (eelmisel sajandil) sai neist valuutakriisidest jagu ilma püsivate probleemideta. Leheküljel 76 ütleb ta riigipankroti tagajärgi uurides, et kuigi loomulikult on tekkinud sügavaid majandusprobleeme jne, ei toonud need üldiselt kaasa ei riigi ega selle majandusliku tugevuse hävingut. *Vastupidi, rahvamajanduse kiiret elavnemist ja riigi rahanduse taastumist on piisavalt sageli täheldatud.* Kui autor seejärel veel kolm rida jätkab, öeldes, et riigipankrot tähendab absoluutselt majanduskatastroofi ja põhjustab lõputut viletsust, siis kahetsen, et ma ei suuda seda loogikat jälgida.

Aga tagasi meie konkreetse juhtumi juurde! Kumb oleks ausam? Rääkida variserlikult sõjaobligatsioonide vääratusest, rõhudes samal ajal rahvast ränga maksukoormusega?
Või kui rahandusministril oleks julgust pöörduda avalikult rahva poole ja kuulutada: „Ma ei saa sõjaobligatsioonidelt intresse maksta või saan seda teha ainult siis, kui ma teilt täpselt sama palju makse kogun.“ ... Aga tol ajal sõja ajal polnud mul raha vaja; midagi targemat (vt Inglismaa) ei tulnud mulle pähe ja nii ma pettsingi kõrge intressiga sõjaobligatsioonidega. Te peate mulle andestama, armsad inimesed; lõppkokkuvõttes oli see kõik teie jaoks, aga kui me ei taha enam peitust mängida ... Mina, riik, ei maksa enam intressi ja teie, maksumaksja, ei pea maksma makse nende intressimaksete katteks ... See lihtsustab meie tehinguid täielikult; me väldime tohutut maksubürokraatiat ja samamoodi tohutut intressi maksvat bürokraatiat, säästes seega tohutul hulgal raha ja tööpotentsiaali.“

Olen selle pettuse paljastamisega pikalt venitanud, aga pean seda absoluutselt fundamentaalseks. siin ei tohiks mingil juhul suurt pilti silmist kaotada.

卐卐卐卐卐

Baieri maksudeklaratsioonide kohaselt kannatajate ring – ütleme, just need, kes oma maksudeklaratsioonide kohaselt said intressimaksetena üle 30 000 marga – on 822 inimest, mis moodustab vaid 0,4% kogu Saksamaal maksukohustuslastest (Bayr. St-Z. 1913), seega umbes 10 000. (Ülemised 10 000!)

Selgitagem endale nüüd võimalikult lühidalt selle revolutsioonilise nõudmise kõige olulisemaid aspekte ja vaatleme küsimusi kõigepealt meie rahvuslikust vaatenurgast.

Machine Translated by Google

Selleks on kõigepealt vaja selgelt vaadata meie praegust olukorda. Riigisekretär Eugen Schiffer kuulutas oma suures kõnes Berliini Kaubanduskojas, et seda on „võimatu ignoreerida“. See on ainult osaliselt õige. Võimalik on ignoreerida meie rahvamajanduse tohutut võlga ja meie valuuta enneolematut devalveerimist –

lühidalt, see, et meist on üleöö saanud vaesunud rahvas.

Rahulepinguga meile pandud koormust ei saa aga ignoreerida. Praegused võlakirjad, nagu oleme näinud, ulatuvad umbes 250 miljardini. Oletame kõigepealt, et Antant kehtestab meile mingil kujul täiendavalt 50 miljardit sõjahüvitist: see teeb kokku umbes 300 miljardit võlga.

Kuigi see võib käesoleva traktaadi kitsaid piire piirata, tuleb siiski öelda mõned sõnad Saksamaa rahvusliku rikkuse suuruse kohta. Helferrichi ja Steinmann-Bucheri uurimused hindavad Saksamaa rahvusliku rikkuse suuruseks umbes 350 miljardit. Sellistele leidudele saab omistada vaid väga piiratud väärtust, olenemata sellest, kui hoolikalt need on tuletatud. Need kehtivad ainult häirimatu majandustegevuse ajal. Kuid need on ka üsna eksitavad, kuna need hõlmavad riigi- ja munitsipaalvara, näiteks ka teede remonti, veeteede modifikatsioone jne. On selge, et kuigi selliste tööde tegemine võis maksta tohutult raha, pole neil rangelt võttes mingit sisemist väärtust. Parem mõõdupuu rahvusliku rikkuse hindamiseks on niinimetatud maksustatav rikkus, mis ilmneb kaitsemaksu või sõjaaegse varandusmaksu maksudeklaratsioonidest. Selle tulemuseks on kokku 192 miljardit, mis on palju vähem kui Helfferichi arv. Kogemuste põhjal võib sellele summale siiski lisada umbes 10% seaduslikult maksuvabade väikeste varanduste jaoks ja umbes sama palju „vaikivate reservide ” jaoks.5

Igal juhul tundub mulle liialt optimistlik rääkida enam kui 250 miljardi suurusest rahvuslikust rikkusest. Kuid isegi sellel arvul on vaid väga piiratud tähtsus. Kõige õigem oleks täielikult lahti öelda ideest rahvuslikust rikkusest, mis on üldse numbriliselt haaratav, ja jõuda arusaamani, et rahvuslik rikkus väljendub eranditult kogu rahva vaimses ja füüsilises tööpotentsiaalis ning kuulub seega suurusjärkudesse, millel pole mingit seost kitsama kapitali mõistega. Tõepoolest, me peame nägema edasist rahvusliku rikkuse allikat maavarade, metsa rikkuse ja viljaka pinnase olemasolul, kuid ka neid asju ei saa numbriliselt haarata, kuna nende väärtus kõigub nulli ja lõpmatuse vahel, olenevalt sellest, kas maavarad on kasutamata või on geoloogilise aruande põhjal võimalik arvestada miljardite tonnide söe ja ...

nii edasi.

Ärgem unustagem, et Saksamaa on tegelikult vaene riik. Monopole tal peaaegu pole. Maavarade rikkuse poolest jääb ta enamikust naabritest kaugele maha, rääkimata Hiina, India ja Ameerika impeeriumide võrratutest maavaradest. Pinnase viljakuse poolest jääb see kaugele maha nii Venemaa õnnistatud mustmaa põldudest kui ka troopiliste ja subtroopiliste maade vaevata produktiivsetest aladest. Seetõttu on meil lõpuks alati vaid meie rahva potentsiaal ja tahe töötada, samuti piisava töö kättesaadavus ning me peame selgelt aru saama, et sellises olukorras ei saa rääkida tagatud võlgadest, meie võlainstrumentide tagatisest...

5 „Vaikivad reservid” tekivad positiivsete väärtuste alahindamise ja negatiivsete väärtuste ülehindamise tulemus raamatupidamises, seega et luua mulje võimalikult madalast netoväärtusest.

Machine Translated by Google

Olgu tegemist intressi kandvate sõjaobligatsioonide või intressita Riigi rahatähtedega, nende taga seisab ainult ja ainult kogu rahva maksupotentsiaal – ja mis on maksupotentsiaal muud kui kogu töötava elanikkonna tööjõu funktsioon?

卐 卐 卐 卐 卐

Nüüd peame endale selgitama veel ühe olulise küsimuste kompleksi ja loomulikult meie riigi tuluallikate ja kulude peamised kirjed. On märkimisväärne kontrast selle laia ruumi vahel, mille raha teenimise mure meie eraelus hõivab, ja tähelepanu vahel, mida me pöörame oma riigi finantsjuhtimise suurtele küsimustele, kuid ometi ei ole individuaalse majanduse ja rahvamajanduse vahel mingit olulist erinevust.

Riigitulude peamised kirjed on: esiteks postkontorite ja raudteede puhaskasum; teiseks kaevanduste, metsandusvalitsuste ja teiste riigiettevõtete puhaskasum; kolmandaks teemaksud ja kaudsed maksud; neljandaks otsesed maksud.

Et mitte õhutada puhtteoreetilisi arutelusid sellistes ülimalt praktilistes küsimustes, tahan selgitada 1911. aasta Baieri riigieelarve üksikuid kandeid nende suurusjärgu järgi. Post, telegraaf ja raudteed tõid sisse 120 miljonit; metsad, kaevandused jne umbes 40 miljonit; kaudsed maksud 53 miljonit; otsesed maksud 60 miljonit. Lisaks 67 miljonit laekus tempelmaksudest, lõivudest, pärandimaksudest, maamaksudest, Reichi tuluülekannetest jne.

Aga kulud? Siin leiame esiteks riigivõla intressimaksed, sh raudteevõlad 85 miljoni ulatuses. Kuninglikule kojale 5 miljonit; õigusemõistmisele 27 miljonit; sisehaldusele 40 miljonit; kirikutele ja koolidele 51 miljonit; finantshaldusele 13 miljonit; Riigiga seotud kulutustele 50 miljonit; pensionidele 36 miljonit. Muudele kuludele 5 miljonit. Tol ajal, sel õnnelikul Baieri rahandusaastal, jättis aastaeelarve tulude ülejäägiks 27 miljonit.

Meie mõtte ulatuses puudutavad meid aga ainult need kulutused, mida saab intressiorjuse kaotamise kaudu välja jätta. Siin on loomulikult esikohal riigivõla intressimaksed 85 miljoni marga ulatuses; sellele lisandub suurim osa meie maksetest finantsjuhtimise eest, umbes 10 miljonit; lisaks on kadunud suur osa Reichiga seotud eesmärkidel tehtud maksetest, millest lisame poole, 25 miljonit ja lõpuks 5 miljonit makseid kuningakojale: kokku 125 miljonit.

Nende kirjete kadumine tähendab võimalust loobuda *kõigi otseste ja kaudsete maksude kehtestamisest,* mis, nagu nägime, tõi sisse 53 ja 60 miljonit marka, kokku 113 miljonit marka!

Me ei ole sugugi arvamusel, et otsesed ja kaudsed maksud tuleks täielikult kaotada; mõistlikes piirides on nende eesmärk vaieldamatult ühelt poolt harimine ja teiselt poolt reguleerimine. Kindlasti pole rohkem kui õige ja õiglane, et vabalt ja selgelt omatavast varast saadav kasum jääb mõõduka, astmelise maksustamise alla, kuna riik peab loomulikult oma järelevalveorganitega säilitama kindla omandiõiguse. Samamoodi tundub soovitav, et kaubandus ja tööstus oleksid kohustatud tegema makse vastavalt oma töökasumile, kuna riik peab hoolitsema ka nende avalike kaubandusteede säilitamise ja arendamise eest. Vastav minimaalne hääletusmaks iga hääleõigusliku kodaniku kohta on samuti oluline.

Machine Translated by Google

õigluse nõue, kuna riigilt nõutakse ka hoolitsemist isiku ja tema vara turvalisuse eest.

Kaudsete maksude valdkonnas on kõigi puhaste luksusmaksude jõulisel laiendamisel parimas mõttes regulatiivne mõju, samas kui kõik rahva lihtsad toiduained ja esmatarbekaubad tuleks maksuvabad hoida!

Sellise maksupoliitika tulemuseks oleks vähem kõrge tulu – millest ei saa rääkidagi, kuna suure osa elanikkonna jaoks ei tohiks maksustamine olla tegelik koorem, vaid ainult meeldetuletus, et inimene pole mitte ainult individuaalne olemus, vaid ka riigikodanik ning et lisaks kodanikuõigustele on tal ka kodanikukohustused.

Maksutulud peaksid olema vähem vajalikud riigile kuuluvate ettevõtete võlgade tasumiseks, mille puhaskasum, nagu me oleme näinud, katab riigi tavapärased kulud koolidele, ülikoolidele, õigusemõistmisele, sisehaldusele jne. Maksutulu tuleks kasutada riigi eriliste kultuuriliste ülesannete edendamiseks, milleks tavalise riigieelarve raames pole kunagi piisavalt ressursse olnud. Siinkohal pean silmas eelkõige lastekodusid, pimedate ja invaliidide asutusi, lasteaiaid, rasedate emade hooldust, võitlust tuberkuloosi, alkoholi ja suguhaiguste vastu ning aedlinnade ja asulate ehitamist, eriti meie sõjas vigastatute majutamiseks ja inimlikuks hooldamiseks.

卐 卐 卐 卐 卐

Meie vaade avardub. Me näeme neitsimaad. Kas intressiorjuse kaotamine võiks tähendada kõigi maksude tühistamist? See tähendaks seda, et kui me oleksime sellest hiiglaslikust võitlusest võiduka rahvana välja tulnud. Praegusel hetkel ärgem tähistagem liiga vara; meie vaenlaste poolt meile pandud koorem tagab, et me seda ei tee. Aga igal juhul näeme neitsimaad meie Baieri riigieelarve üsna lihtsa näite põhjal, mida me just kasutasime...

Üldiselt leiame üsna sarnaseid suhteid ka teistes Saksamaa liidumaades ja pole liialdus öelda, et riigile kuuluvate ettevõtete, raudteede, postkontorite, telegraafide, metsade, kaevanduste jne ülejääkidest saaks raskusteta katta kõik riigikulutused kogu õigusemõistmiseks, kogu sisehalduseks, sealhulgas riiklikud ehitusprojektid, kõik koolide ja ülikoolide kulutused, aga ka kultuurilised eesmärgid. Seega täiesti ideaalne olukord.

Miks see nii ei ole? Intressid on hiilinud sisse. Intresside maksmise tõttu muutuvad elanikkonna toiduained kallimaks; intresside tõttu maksavad kaudselt makse suhkur ja sool, õlu ja vein, tikud ja tubakas ning lugematud muud igapäevased tarbekaubad.
Intresside tõttu tuleb tõsta otseseid makse, mis jagunevad maamaksudeks, mis kanduvad edasi kõrgemate teraviljahindade näol, kinnisvaramaksudeks, mis tõstavad üüri, ja ärimaksudeks, mis...
koormavad produktiivset tööjõudu tulumaksudega, mis paratamatult langetavad ametnike ja fikseeritud palgaga inimeste elatustaset, ning lõpuks, kõige lõpus, andes tagasihoidlikult, kuid võtmises rahuldamatult, maksab laenukapital kapitalidividendidelt makse. 1911. aasta maksudeklaratsioonide kohaselt maksti Baierimaal saadud 253 miljonist kapitalidividendist kõik 8,1 miljonit riigimaksudena.

Oleme näinud, et kõik kapitalidividendid, kõik kapitaliintressid tuleb lõppkokkuvõttes kogu rahva tööga koguda. Oleme näinud, et riigivõla intressimaksed...

Machine Translated by Google

moodustab meie riigieelarve suurima kirje ja oleme näinud, et need, kes on kohustatud intressimaksetelt makse maksma, annavad riigituludesse vaid äärmiselt piiratud panuse.

Suhtelise suuruse poolest maksis kapitalist otseste maksudena 8 miljonit 60 miljonist, mis on vaid kaheksandik kuni kuuendik Baierimaal 1911. aastal makstud otsestest riigimaksudest. Otsesed maksud moodustavad aga vaid umbes viiendiku riigi kogutulust. Seetõttu moodustab laenukapital riigi koguvajadustest vaid umbes kolmekümnendiku kuni neljakümne kaheksandiku.

Ei tohiks eitada, et sõja ajal, eriti viimastel aastatel, kehtestati maksuseadusandluses kapitalidividendidele tugevam maks, kuid tugevam kaudne maksustamine on sellega enam-vähem sammu pidanud, nii et suhteline suurus pole peaaegu muutunud.

Pilt muutub süngeks, kui arvestada Reichi eelarvet. Siin on proportsioonid iseenesest juba palju ebasoodsamad. Reichil ei ole samu maksuallikaid kui üksikutel liidumaadel. Otsesed maksud on reserveeritud liidumaadele; Reichi ettevõtted piirduvad Reichi postkontori ja raudteega (pange tähele, et see ei hõlma Preisimaa riigiraudteid) ning seetõttu jäävad alles vaid teemaksud ja kaudsed maksud.

Riigi tuluallikate suurusjärgud *(vt. Statistikaamet Saksa Riigi kohta aastate 1917 ja 1918 kohta)* olid 1915. aastal 1 miljard kaudsete maksudena, 0,8 miljardit erakorraliste tuludena (sõjatoetused, koolimaksud) jne. Ka siin on pilt sama. Rohkem kui kolmandik, täpsemalt 1,3 miljardit, neelati juba 1915. aastal Riigi võla intresside maksmiseks. Ka siin tungis laenukapital uuesti sisse. Ka siin vajab see oma tulude katmiseks kõiki otseseid makse. Suhkur maksab 163 miljonit, sool 61 miljonit, õlu 128 miljonit, tubakas, naps, vahuvein, lambikütus, tikud, mängukaardid ja lugematu arv muid kaupu tuli maksustada, et kokku kraapida miljard marka, mis seejärel täielikult kapitalistide taskutesse voolab.

Tänapäeval on mõistatus, kuidas maksta Reichi võla intressi. Ainuüksi intressimaksed neelavad [aastas] 8 miljardit, mis põhineb 100 miljardil sõjaobligatsioonidel ja muudel sõjakrediitidel. Posti ja raudtee tulusid on vaevalt võimalik enam suurendada. Teemaksude edasist tõstmist vaevalt talutakse; seetõttu jääb ilmselt järele vaid kaudsete maksude viie- või kümnekordne tõus – võimatus! – või selge arusaam, et ainult ja ainult raha intressiorjuse kaotamine saab meile pääste tuua. Kogu sõjaobligatsioonide majandus oli tohutu enesepettus. Saksa rahvas laenas endale sõjaks sada miljardit. Selle eest lubas ta endale 5 miljardit intressi; seega peab ta maksma 5 miljardit makse. Kogu kasu läheb suurkapitalistile, kes saab nii palju kapitalidividendi, et ta ei saa seda kuidagi ära kasutada, ja ometi võetakse kapitalidividendidelt maksu kaudu ära vaid üsna tagasihoidlik protsent, nagu me oleme näinud.

卐卐卐卐卐

Loodan, et oma ettekande põhiliinidega olen hajutanud inimlikult mõistetava hirmu, mis paljudel lugejatel võib tekkida, et nad kaotavad lõpuks oma ilusate sertifikaatide intressitulu. Olgu ühe näitega lühidalt demonstreeritud, et kogu intressimajandus on suur enesepettus, ja lisaks sellele tahan vaadelda ka keskklassi sissetulekute ülemist taset.

Oletame, et perekonnapeal on 10 000 marga suurune tööjõutulu ja lisaks veel 5000 marka kapitalidividendidena. Esiteks makstakse sellest umbes 1500 marka otseste maksudena; seejärel vähemalt 1000–1200 marka kõrgete üüridena.

Machine Translated by Google

igavese intressi nimel ära võetud. Veel 1000 marka kaob tõenäoliselt viie- või kuueliikmelise pere kaudsete maksude näol ja juba praegu saab aru, et neist ilusatest kapitalidividendidest, mida väikesed ja keskmise suurusega kapitalistid varasemate aastate heade maksumäärade all nautisid, pole enam palju alles. Tegelikult ei saa juba täna enam „ülejäägist" rääkida; vastupidi, kui täna oma silmaga vaadata praeguseid fantastilisi maksuettepanekuid, siis maksustatakse tõenäoliselt ära märkimisväärselt rohkem tööjõust saadavat tulu.

Loomulikult näib olukord olevat hoopis teistsugune suurkapitalisti jaoks, kes näiteks saab kapitalidividendidena kätte vaid 1 miljon. (Selliseid inimesi on tänapäeval Saksamaal üsna palju.) Kapitalidividendide maksust maksab see õnnelik mees kõige rohkem 50–60 tuhat marka. Kaudsetest maksudest ei maksa ta samuti rohkem kui eelmise näite pereisa. Oma eelarve piires saab ta ju 40–50 tuhande margaga üsna mugavalt elada, isegi praegusel kallil ajastul. Kui talle jääb alles umbes kena 900 000 marka sularaha, siis selle eest saab ta järgmisel aastal 5% laenuintressiga veel 45 000 marka ja seda seaduse järgi tööealise elanikkonna arvelt.

Kahtlemata kannataks kahju väikepensionär, kes elab ainult oma intressidest. Kui ta suudab töötada, peab ta muidugi otsustama teenida sissetulekut tööga. Sellega saavutab ta palju parema positsiooni kui miljonid tema kaasmaalased, kellel pole midagi muud peale füüsilise või vaimse tööpotentsiaali. Kui ta seda ei taha, peab ta oma rikkust sööma. Lõppkokkuvõttes on tal 20 aastat aega seda ikka ja jälle näksida, kui ta jätkab 5% intressiga saadud aastasumma tarbimist. Inimestele, kes ei ole võimelised töötama või on haiguse või vanuse tõttu nõrgenenud, tuleb ilmselgelt korraldada sobiv elatis sotsiaalhoolekande arendamise kaudu kõigile elanikkonnarühmadele.

Ma kujutan sotsiaalhoolekannet ette järgmiselt:

Oletame, et vanem daam, lesk, kes seni pidi elama 60 000 marga suuruse kapitaliinvesteeringu intressidest, jäetakse intressiorjuse seaduslikult väljakuulutatud kaotamise kaudu ilma oma sissetulekuallikast. Siin antaks pensionisüsteemi kõige laiema laiendamise kaudu eelmainitud isikule võimalus saada oma kapitalile vastavat pensioni, millega saaks aastast pensioni isegi varasema intressitulu suhtes suurendada, et anda ka sellele inimrühmale teatud hüvitist raha väärtuse vähenemise eest. Seega näiteks saaks Riigi, riikide või tagatud võlakirjades loovutatud 60 000 marga eest anda eluaegset aastast pensioni 4000 marka. Kui lesel on lapsed ja ta soovib neile osa varandusest testamendiga pärandada, siis võib talle lubada, et pensioniks muudetakse ainult 40 000 marka, ülejäänud 20 000 jääks lastele. 40 000 margast võib olenevalt pensionitaotleja vanusest anda igal aastal kuni 1/12 saadud kapitalist. Lisaks olgu siinkohal märgitud, et intressiorjuse kaotamise tulemusel rõhuvate maksude kaotamisega langevad lesknaise elukallidus märkimisväärselt.

Selle essee ulatust ületaks oluliselt iga elanikkonnakihi isiklike huvide üksikasjalik uurimine. Selline revolutsiooniline nõudmine ei saa puudutada isiklikke huve; sellegipoolest ilmneb idee elluviimisel, et selle tervislikud tagajärjed toovad lõpuks kasu igale inimesele isiklikult.

Just eespool juba isoleeritud probleemiga, kuidas saavutada sõjaobligatsioonide intressidest vabastamine, olen ma juba püüdnud selgeks teha, et väikekapitalistid – mille all pean silmas kõiki sadu tuhandeid, kes on hüperameerikaliku reklaami abil esile kutsutud –

Machine Translated by Google

kampaaniat, mille eesmärk on pühendada oma säästud sõjaobligatsioonide tellimiseks – nad mitte ainult ei saa intressidest mingit kasu, kuna nad peavad selle loomulikult ise maksudega kinni maksma, vaid peavad suurkapitali kaitseks kohandatud maksuseadusandlusega toetama ka miljonimargaliste tellimuste intressimakseid.

Mulle tundub, et lisaks neile otsestele kaalutlustele peaks üleskutse kõigile oma laste heaolu nimel iseenesest veenma murelikku võlakirjaomanikku pidama täiesti loomulikuks loobumist Reichi võlgade igavestest intressidest. Mida kaotab sel juhul tegelikult patrioot, kes on annetanud oma hädas olevale isamaale 10 000 marka, peale liigkasuvõtmise nõude saada saja aasta jooksul 50 000 marka intressi, ilma et see vähendaks isegi põhisummat? Tema lapsed ja lapselapsed peavad igavesti töötama, et maksta kogu intress.

卐卐卐卐卐

Laenatud summade tagasimaksmise küsimust saab lahendada mitmel viisil. Oma lühidalt esitatud põhiideedes käesoleva probleemi kohta, mille esitasin Baieri Rahvariigi valitsusele [Kurt Eisneri juhtimisel] eelmise aasta 20. novembril [1918], pakkusin välja lihtsalt, et tagasimaksmine asendaks intressi maksmise 5% aastas 20 aasta jooksul. Usun, et järgnevas saan teha isegi palju parema ettepaneku, mis oma lihtsuse tõttu väärib kindlasti eelistamist: „Sõjaobligatsioonid intressi kustutamisel kuulutatakse valuutaks.“ See on Kolumbuse muna. Selle meetme eeliseks on esiteks see, et keegi ei tunne sellest tegelikult midagi. Sõjaobligatsioonid vedelevad jätkuvalt ladudes; aga ükski noor ei saa neid kätte, nagu ei raamatut, kappi ega muud kasulikku eset, mida keegi oma sõbrale laenaks.

Kui kellelgi raha vaja on, siis ta lihtsalt võtab välja sõjaobligatsiooni ja maksab sellega. Sõjaobligatsioonidel on ju sama palju ilu ja väärtust kui meie teistel 10-, 20-, 100- ja 1000-margastel rahatähtedel. Turu valuutaga üleujutusest intressimajandusest intressivabasse rahvuslikku majandusse üleminekul ei saa kindlasti rääkida.
majandus. Kõik sõjaobligatsioonid on tõepoolest juba hästi kaitstud ja hoiustatud pangareffailrites või muudes inimeste poolt turvaliseks peetavates peidupaikades, näiteks villases sukas või sõnnikuhunnikus. Tegelikult ei saa eitada, et meie emiteeritud umbes 40 miljardit paberraha ei ole samuti ringluses, vaid enamasti kogutakse seda eespool kirjeldatud viisil. Meie valuutavajadus majandusbuumi ajal enne sõda oli samuti vaid umbes 4–6 miljardit ja on mõeldamatu, et meil oleks tänapäeval üha tavapärasemaks muutuvas sularahavabas majanduses vaja rohkem kui kaks korda nii palju .

卐卐卐卐卐

Intresside kustutamine tuleb teha täpselt samamoodi kõigi fikseeritud intressiga varade puhul. Nende varade puhul, nagu ka dividende tootvate varade puhul, soovitatakse algselt kavandatud „tagasimaksmist“ 20 või 25 aasta jooksul, eriti hüpoteeklaenude puhul.

Hüpoteeklaenude intressiorjuse kaotamine tähendab kahtlemata eluasemeprobleemi lahendust, vabanemist ülikõrgetest üüridest. Pole üldse ilmne, miks laenuvõtja...

---

6 Hilisemas osas väidab Feder, et ta on otsustanud, et sõjaobligatsioonide sertifikaatide lihtsalt valuutana kasutamise lubamine ei ole parim idee. Ta teeb ettepaneku, et need tuleks hoopis pangalaenuks muuta.

Machine Translated by Google

Hüpoteegi omanikul peaks olema igavene kasu intressist ühekordselt laenatud summalt, miks peaks talle tagatud olema pingutuseta ja lõputu kaupade sissevool, miks peaks suur rahvamass ainuüksi selle ebatervisliku intressipõhimõtte nimel aasta-aastalt kõrget üüri maksma. Olgu lühidalt vahele segatud, et enesestmõistetavalt ei saa rääkida üüri täielikust tühistamisest, kuna majade haldamine ja ülalpidamine nõuab loomulikult pidevat tööd ja raha. Üüri alandamine saab seega toimuda ainult niivõrd, kuivõrd see tuleneb iseenesest hüpoteekide täielikust tagasimaksmisest.

Ainult ühte asja tuleks teravalt rõhutada: intressiorjuse kaotamisel pole vähimatki pistmist meie kogu väärtust loova tööga, kuivõrd ettevõtlikku vaimu, produktiivset tööd, kaupade tootmist, rikkuse omandamist ei takistata mingil moel. Vastupidi, nagu oleme näinud, vabaneb kogu töötav rahvas lämmatava, ebamõistliku ja raske koorma alt; meie hingeelu puhastatakse joovastavast mürgist.

卐 卐 卐 卐 卐

Me võime öelda, kui õigesti on ajaloo jooksul huviprobleemi viljakust tunnustatud, sellest, et sellega on tegelenud kõigi ajastute ja kõigi rahvaste meeled...

Vana Testamendi mitmes lõigus, näiteks 3. Moosese 25. ja 5. Moosese 15. peatükis, leiame intresside lakkamise kohta regulatsioone, mille kohaselt seitsmes aasta peaks alati olema akceptilatsioon või juubel, mille jooksul tuleks kustutada kõik rahvakaaslaste võlad.

Aastal 594 eKr kaotas Solon seadusandluse abil isikliku võlaorjuse. Seda seadust nimetati suureks Seisachtheiaks (koorma maha raputamiseks).

Vana-Roomas keelas 332. aastal eKr vastu võetud *Lex Gemicia* Rooma kodanikel järsult täielikult intressi võtmise.

Justinianuse ajal kehtestati liitintressi keeld, mille kohaselt ei tohiks enam intressi nõuda, kui viivisintress on kogunenud algselt laenatud summa tasemele.

Paavst Leo I (Suur) kehtestas aastal 443 üldise intressi võtmise keelu; seni oli ainult vaimulikel keelatud laenult intressi nõuda. Intressikeeld oli nüüd osa kanoonilisest õigusest ja ka ilmikutele siduv eeskiri. Ka ilmalik seadusandlus langes järk-järgult kooskõlla kanooniliste vaadetega ja ähvardas isegi karistusega intressi võtmise eest. Seda leiame Püha Rooma impeeriumi politseimäärustest aastatel 1500, 1530 ja 1577.

Muidugi olid sellised seadused nüüd tugevalt vastu ja neid sageli hoiti kõrvale ning selles üsna lühikeses ajaloolises tagasivaates võib hämmastava ajaloolise faktina mainida vaid seda, et kuigi 11.–17. sajandi kanoonilise õiguse kohaselt oli kristlastelt intresside nõudmine keelatud, oli see lubatud juutidele.

Oleks erakordselt võluv uurida igal üksikjuhul, millised majanduslikud kasvajad viisid nende võimsate koormate langetamiseni. Eriti väärtuslik oleks näha, millised võimud ja jõud on intressikeeldu ikka ja jälle rikkunud.

Keskajal tehti liigkasuvõtjatega kindlasti tihtipeale lühikest tööd; verest tühjaks jäetud talunikud või kodanikud kogunesid kokku ja peksid spekulandid surnuks. Tänapäeval on meil

Machine Translated by Google

sisenes huviprobleemi täiesti teise faasi. Selliseid pogromme taunitakse sügavalt.

Samuti ei ole enam tegemist üksikute lokaalselt piirduvate haigussümptomitega, mille vastu saaks võidelda mädakolde eemaldamisega; toimub kogu inimkonna tõsine haigestumine.

卐卐卐卐卐

Tuleb kõige kindlamalt rõhutada, et just meie kaasaegne kultuur, just majandussuhete rahvusvahelisus, muudab intressiprintsiibi nii mõrvarlikuks.
Eelnevat ajaloolist tagasivaadet ei tohiks pidada ka analoogiaks tänapäeva olukorrale. Kui babüloonlased alistasid assüürlased, roomlased kartaagolased, sakslased roomlased, siis intressiorjus lakkas olemast; rahvusvahelisi maailmavõimusid polnud. Sõdu ei rahastatud ka laenamisega, vaid rahu ajal kogutud aaretega. David Hume annab sellest väga hea ülevaate oma essees avalikust krediidist. Ainult moodne ajastu oma omandi järjepidevuse ja rahvusvahelise õigusega lubab laenukapitalil eskaleeruda lõpmatuseni. Penn, mis investeeriti intressiga Kristuse sünni ajal, ei eksisteeri enam, sest sellest ajast alates on kõik omandiõigused pidanud mitu korda vägivallale järele andma; seevastu penn, mille vana Rothschild intressiga investeeris, eksisteerib endiselt ja eksisteerib, kui on olemas rahvusvaheline õigus, igavesti.

Lisaks tuleks arvestada, et laialdased maa-alad on alles uusajal naturaalmajanduselt rahamajandusele üle läinud. Sellega seoses on eriti oluline, et alles 19. sajandi keskel kaotati kõik intresside võtmise piirangud ja samuti kõik intresside keelud: nii Inglismaal 1854. aastal, Taanis 1856. aastal, Belgias 1865. aastal, Austrias 1868. aastal.

Seega pole tänapäeva arusaam intressist kui raha omamisest lahutamatust mõistest palju vanem kui pool sajandit. Kuid just see intressimõiste on esmakordselt muutnud raha meile teadaolevaks universaalse sunni deemonlikuks jõuks.

Riikide tekkiv ja seejärel üha kasvav võlgnevus kapitalistide ees pärineb samuti alles 19. sajandi keskpaigast . Alles sellest ajast näeme riigi mandumist rahvakogukonna usaldusisikust kapitalistlike huvide usaldusisikuks. See areng on saavutanud oma haripunkti sõjaobligatsioonides, mida me kohtame kõigis maades ja mis, nagu me oleme märganud, teenivad eranditult mammonistlikke huve, mida peaks kroonima hiiglaslik krediidiehitis maailmast.

卐卐卐卐卐

Need lühikesed tagasivaated peaksid meile lõpuks kergemini tegema lahtiütluse eeldusest, et laenukapitalile tuleb laenata üleilmalik jõud igavesti ja lõputult iseendast kasvada. Olles kingitud hirmuäratava potentsiaaliga tühjaks imeda. Me peame lahti ütlema arusaamast, et laenukapital, mida ei mõjuta maised teod ja pahateod, peaks suutma istuda troonil pilvede kohal, mõjutamata kaduvusest, mõjutamata hävitusjõududest, mõjutamata meie hiiglaslike suurtükkide laskudest. Sest isegi kui mürskude poolt purustatud majad ja onnid, raudteed ja sillad peaksid tolmuks ja tuhaks vajuma, jäävad hüpoteegid ikkagi alles;

Machine Translated by Google

Raudteevõlakirjad ja avalikud võlakirjad ei kao sellega ära. Kui külad ja linnad, terved provintsid peaksid langema sõja hullumeelse hävingu ohvriks, mis on siis tagajärg? See tähendab uusi võlakirjasid. Ahnusest sädelevate silmadega jälgib pilvede kohal troonil trooniv Kuldne Internatsionaal inimkonna hullumeelset tormamist. Ja mitte kaugel on aeg, mil kogu inimkond lõpuks teenib vaid mammonismi huviorjadena.

See idee on rahvusvaheline; see peab vabastama kogu maailma. Elagu rahvas, kes esimesena julgeb julge sammu astuda. Peagi järgnevad teised.

Küsimus, mis mulle sageli esitatakse, kas see idee on üldse riiklikult teostatav, on minu jaoks... Vasta jaatavalt. Meil on sisemised võlad.

Välismaiste intressinõuete vastu oleme me loomulikult praegu võimetud; need tuleb lihtsalt tasuda. Liigne kapitali väljavool tuleb võimalikult palju tõkestada, kuid nii vähe kui seadusandja hoidub mõrva, tapmise, pettuse jms vastaste seaduste väljatöötamisest, sest lurjuseid leidub alati, sama vähe peaks rahvas tervikuna hoiduma sammu astumisest, mida peetakse vajalikuks riigi rahanduse tervendamiseks, ainuüksi seetõttu, et mitte just parimad rahvaliikmed püüavad oma saaki riigist turvaliselt välja viia. Kui eeldada, et sadu miljoneid, isegi miljardeid sõjaobligatsioonide sertifikaate kulutatakse välismaal, ei saa isegi see olla oluliseks tõukeks intressiorjuse kaotamata jätmisele, sest proportsionaalselt enam kui 250 miljardist margast fikseeritud intressiga kodumaistes investeerimisvarades peab suurem osa endiselt riigis olema.

Võtame selle veel lühidalt kokku. – Intressiorjuse kaotamine on radikaalne vahend meie riigi rahanduse lõplikuks ja jäädavaks tervendamiseks. – Intressikogukonna kaotamine tähendab võimalust loobuda rõhuvatest otsestest ja kaudsetest maksudest, sest riigile kuuluvad ettevõtted, eriti pärast edasiste sobivate sektorite (siseveetransport, elekter, lennuliiklus jne) sotsialiseerimist, annavad riigikassasse piisavalt ülejääke, et toetada kõiki riigi sotsiaalseid ja kultuurilisi ülesandeid.

Lisaks sellele rahalisele kaalutlusele annab huviühiskonna kaotamine produktiivsele tööle kõigis tegevusvaldkondades prioriteedi, mida see väärib. Raha naaseb taas oma õigesse rolli, teenima meie rahvamajanduse võimsat edasiviivat jõudu. *Sellest saab taas see, mis ta on – tehtud töö vautšer* – ja koos sellega sillutatakse tee kõrgema eesmärgi poole, hoidumiseks meie ajastu raevukast rahahimust.

Idee osutab kogu töörahva ühisrinde loomisele: alates varavatest töölistest, keda, nagu me oleme näinud, koormavad laenukapitali rahuldamiseks kaudsed maksud väga raskelt, läbi kogu kodanliku ametnike ja töötajate klassi, põllumajandus- ja väiketööstuse keskklassi, kes saavad tunda raha halastamatut türanniat armetu eluaseme, põllumaa rendi, pangaintresside jne näol, kuni meie suurtööstuse juhtivate juhtide, leiutajate ja direktoriteni, kes on kõik enam-vähem koos suure laenukapitali küüsis kinni, kelle jaoks on elu esimene ülesanne alati töötada pensionide, dividendide ja intresside nimel kulisside taga tegutsevatele rahajõududele. Samamoodi kuuluvad sellesse rühma kõik intelligentsi ringkonnad – kunstnikud, kirjanikud, näitlejad, teadlased ja teised sõltumatud spetsialistid.

Kuigi suurlaenukapital, füüsiliste isikute rühmana või intressiprintsiibi personifikatsioonina, püüab teadlikult või instinktiivselt varjata oma piiritut kontrollihimu ja kuigi kogu meie Rooma õigusele, seega plutokraatiat kaitsvale õigusele, tuginev õigustraditsioon on alati tugevalt rõhutanud omandi kaitset ja seeläbi läbinud meie rahva õiglustunnet, siis intressiorjuse *kaotamine...*

Machine Translated by Google

Raha peab tulema kui ainus väljapääs kogu maailma ähvardavast majanduslikust orjastamisest Kulla Internatsionaali poolt, kui üks viis mammonismi mürgi väljatõrjumiseks koos selle korruptsiooni ja meie ajastu mentaliteedi saastamisega.

Sõjavõlakirjade konverteerimine pangalaenuks

Nõudele §1 sõjaobligatsioonide jms seaduslikuks maksevahendiks konverteerimiseks on korduvalt vastu vaieldud, et see tähendaks turu liigset üleujutamist valuutaga. See vastuväide on iseenesest täiesti ekslik. Inflatsioon tekib juba ainuüksi sõjaobligatsioonide olemasolu tõttu.

Siiski on tõsi, et hoolimata oma eksiarvamusest ei kao mure nende valuutaks kuulutatud paberite füüsilise kohaloleku pärast ja seetõttu, hoolimata ebareaalsusest, võib see mure tekitada kahetsusväärseid kõrvalmõjusid, justkui oleks tegelikult toimunud uus inflatsioon. Seetõttu nõuame § 1 muutmisega pärast intressi maksmise kohustuse seadusandlikku tühistamist sõjaobligatsioonide ja teiste riigivõlakirjade konverteerimist [mitte valuutaks, vaid] pangalaenuks.

Sellel formulatsioonil on suur eelis, et sõjaobligatsioonide füüsiline eksisteerimine paberil lakkaks; sõjaobligatsioonide tunnistused edastataks pankade, pankurite, säästuasutuste jne poolt Riigipangale ja need hävitataks pärast nimiväärtusega krediidiarve väljastamist. Sellega saaks peaaegu iga inimene Saksamaal pangalaenu, avatud pangakonto, mida ta saaks kasutada.

Sellisel menetlusel oleks ka suur eelis, et suuremate investeeringute hoidmine eraomandis ei oleks võimalik, kuna pärast kindlaksmääratud tähtaja möödumist kuulutataks väljastamata sertifikaadid kehtetuks.

Lisaks oleks vähemalt võimalik kontrollida, kui palju sõjaobligatsioone kulutatakse väljaspool riiki [mis mõjutaks seega Saksamaa kaubandusbilanssi]. Viimane punkt ei tohiks aga mingil moel takistada intressiorjuse kaotamise elluviimist. Kuna me tunneme end välisriikidega võrreldes tõesti liiga nõrgana, peame rahuldama (ainult) need intressinõuded, millega me välismaalt silmitsi seisame. Isiklikult olen täiesti arvamusel, et peaksime toetama ka intresside tühistamist isegi välismaiste obligatsioonide omanikele. Me ei pea kartma, et välismaiseid intressinõudeid jõustataks relvajõuga, kuna [sõjahullusest] eneseteadlikkusele naasmisel on tehtud nii palju edusamme ja ajaloos pole veel kunagi ette võetud sõjategevust suurriigi vastu eraisikuid mõjutavate rahaliste meetmete tõttu.

Samuti ei tohiks ette kujutada, et isegi Prantsuse rahvas esitaks Saksamaale ultimaatumi härrade Mayeri, Schulze ja Cohni intressinõuete tõttu Saksamaalt, mis põhinevad nende üle piiri kantud Saksa sõjaobligatsioonidel.

Lisaks sellele oleks võimalik, et vältida isegi ülejäänud maailmale riigipankroti muljet, korraldada sõjaobligatsioonide loterii, mida saaks seejärel muidugi nõutavate sertifikaatide esitamise kaudu saadud statistika põhjal hõlpsasti manipuleerida, nii et alguses loositakse välja ja makstakse välja ainult välismaalastele arvatavasti kuuluvad numbrid Reichi rahatähtedega.

Kolmas asi oleks aga sõjaobligatsioonide jaotuse teretulnud kindlaksmääramine ja sellega kaasnev võimalus varandusmaksu erakordselt lihtsaks kogumiseks, samas kui stipendiumifondidel oleks muidugi vaja vaid anda Riigipanga kontoritele korraldus debiteerida hr NN kontot nii ja nii paljude markadega maksuna. Sel viisil maksu-

Machine Translated by Google

maksed oleksid palju valutumad – kuigi maksumaksjate edasikaebamisõigus jääks loomulikult täies ulatuses alles.

Sellise sõjaobligatsioonide pangalaenudeks muutmise (konverteerimise) abil saaks saavutada ka teatud sotsiaalse tasandamise, kuivõrd väiksemad investeeringud sõjaobligatsioonidesse, seega kõigi nende väikesed sissemaksed, kelle jaoks sõjaobligatsioonide sissemakseid tuleb tõepoolest pidada patriootlikuks teoks; ütleme kuni 5 või 10 tuhat marka, hüvitataks nimiväärtusega, samas kui kõiki suuremaid sissemakseid saaks krediteerida määraga, mis kehtestatakse hiljem. Kõigi teiste riigipaberite krediitidega käitutaks täpselt samamoodi.

Erimärkused seaduse nõudmise kohta Manifest

§ 1

kohta On täiesti hädavajalik, et kõiki riiklikke ja munitsipaalvõlgade sissemakseid käsitletaks ühtemoodi, kuna ainult selline kogu meie rahasüsteemi ühtne ja laiaulatuslik reguleerimine koos intressiorjuse kaotamisega on teostatav.

§ 2 kohta

On juba selge, et intressiorjuse kaotamist tuleb rakendada samaaegselt kõigi teiste fikseeritud intressiga väärtpaberite suhtes, et mitte põhjustada nende väärtpaberite absurdset buumi, mis ilmselgelt juhtuks siis, kui ainult riigiväärtpaberid kuulutataks intressivabaks. Võla vähendamine kui selline saavutataks iga-aastase tagasimakse kaudu, millega saavutataks kõigi võlgades olevate objektide pidev ja järjepidev võlgnevuste vähendamine.

§ 3 kohta

See lõik on väga tihedalt seotud eelnevatega, aga ka § 5 hüpoteeklaenude natsionaliseerimise nõudega. Hüpoteeklaenudega koormatud talunik või majaomanik jätkab, nagu ka varem, summa tasumist, mille ta pidi oma võlausaldajatele maksma, kuid mitte enam igavese intressina, vaid tagasimaksena. Seega vabaneb 20, 25 või 30 aasta pärast, olenevalt eelnevast intressimäärast, maa ja kodu omand võlgadest. (Hüpoteekpank saab omalt poolt loomulikult samamoodi jätkata tagatud võlakirjade intressi maksmist tagatud võlakirjade omanikele vastavalt ainult sel ajal.) Käsikäes selle võlgadest vabanemisega tekib kogukonna omandiõigus hüpoteeklaenudest vabastatud kinnisvarale.

Esmalt peaks tulema universaalne eluruumide register või pigem kinnisvarakataster, sest võlavaba kinnisvaraomandiga kaasneb loomulikult ka õigus investeeritud kapitali tagasimaksele ja ka alaline nõue osale üürist, et maksta kõik kinnisvaraomandiga kaasnevad tasud, kulud jne, samuti asjakohane hüvitis omaniku enda tehtud töö eest .

Vaatleme seda laiemalt linna kortermaja näitel.
Maja väärtus on 100 000 marka. Selle vastu on kajastatud hüpoteekpanga 50 000 marga suurune investeering 4% intressiga 1. positsioonil ja mittekorporatiivne investeering 20 000 marga suurune 5% intressiga 1. positsioonil.

7 Seos eluruumide registri ja võlgadest vabade omanike õiguste vahel on hämmastav, välja arvatud juhul, kui eesmärk on juhtida üürikinnisvara kasvu nii, et see oleks mõistlikult kasumlik.

Machine Translated by Google

2. positsioon ja 30 000 marka on majaomaniku enda poolt sissemakstud summa. Üüritulu on 7000 marka. Sellest tuleb maksta 2000 marka esimese hüpoteegi eest, 1000 marka teise hüpoteegi eest ja 1000 marka kulude, väljaminekute jne eest: kokku 4000 marka. Seega jääb majaomanikule 3000 marka intressimaksena [niiöelda] tema enda investeeritud 30 000 marga suuruse kapitali eest.

Pärast raha intresside seadusliku kaotamise rakendamist on olukord kümne aasta pärast järgmine: esimene hüpoteek 30 000 marka, teine hüpoteek 10 000 marka. Majaomanik on oma kapitaliinvesteeringu täielikult tagasi saanud, kuid teisalt on olemas uus, avalik omandiõigus summas 50 000 marka. Sellega algab riigi õigus kaasa rääkida edasistes üürituludes ja üüri suuruse määramisel .

Tagasimaksmise osas oleks praegu ebaõiglane panna majaomanik samale pulgale hüpoteeklaenudega. Sest tema kapital ei ole kitsamas tähenduses puhas laenukapital, mida intressiorjuse kaotamine peaks mõjutama; siin räägime „riski”kapitalist, täpsemalt rahast, mis on konverteeritud väärtuslikuks kaubaks, täpsemalt majaks. Seega on majaomaniku otsustada, kas anda pikem makseperiood või vastav protsent, mis lisatakse püsivalt maja tegevuskuludesse.

Siin ei saa olla eesmärk teha siduvaid ettepanekuid; siin tehakse vaid ettepanekuid, kuidas intressimajanduselt intressivabale majandusele hõõrdumatu üleminek saaks toimuda ka kinnisvaravaldkonnas.

Näite täiendamiseks eeldame 25 aasta möödudes järgmist olukorda: selleks ajaks on kõik hüpoteegid tasutud; ainult püsikulud on samad või maja vanema olemuse tõttu suurenenud 1000 margalt ehk 1500 margale. Olgu majaomanikule sellest summast saadav tulu samuti umbes 1000–1500 marka; seega selgub, et umbes 3000 marka üüritulust läheb mittekaubeldavate kulude katteks, samas kui ülejäänud 4000 algsest 7000 üüritulust oleks vabalt käsutatav. Seega on riigil võimalus üüri enam kui poole võrra alandada; ta teeb seda näiteks tööliselamutes või võib riik alandada üüri vaid 20, 30 või 40% ja saada vahest tohutu tuluallika muudeks avalikeks vajadusteks, eelkõige loomulikult avalikult läbiviidavaks elamuehituseks. Elamute puhul üürihindu ei alandata või alandatakse mitte palju, mistõttu tekivad väga suured lisavahendid ka elamute paremaks ehitamiseks või erilisteks sotsiaalseteks eesmärkideks. See tulevane olukord aga näitab – ja ma pean seda väga viljakaks väljavaateks – sisemist õigustust, et kogukond (riik) osaleb juba praegu üüri suuruse määramises viisil, mida ma eespool kirjeldasin, alandades tööliselamute üürihinda.

Riigi kasvavas õiguses osaleda kinnisvaraomandis peitub ka usaldusväärse emissioonipanga alus ja hüpoteeklaenuandjatele krediidi andmine.

Paragrahvide 4 ja 5 kohta

Need lõigud nõuavad kogu rahasüsteemi sotsialiseerimist. Raha on ainult ja eranditult tehtud töö eest vautšer, mille annab välja kogukond, millel on oma...

8 Feder ei täpsusta, kuidas ta 50 000 marga suuruse summa tuletas: see on pool kortermaja väärtusest, aga võrdne ka ettevõtte hüpoteegi summaga. Tõenäoliselt kõige olulisem fakt on see, et see ei ole suurem kui hüpoteeklaenude alusel võlgnetav summa ja seetõttu ei põhjusta see majaomanikule ebamugavusi. Arvestades Federi rõhuasetust valutule üleminekule, ei nõuaks riik Federi plaani kohaselt ikkagi suuremat omandiosa kui hüpoteeklaenude alusel võlgnetav summa, kui see oleks väiksem kui pool väärtusest.

Machine Translated by Google

riik. Rahatähtede emiteerimine on üks riigi suveräänsetest põhiõigustest. Riigi rahatähtede võltsimine on karistatav kõige karmimate karistustega; *seega on üsna jõuline ühiskondlik nõudmine, et rahasüsteem allutataks kollektiivi kontrollile.* Kollektiivi tööjõud on rahatähtede ainus alus ja ainult selle põhilise fakti mittemõistmine on viinud meie riigi rahanduse üldise halvenemiseni ja rahasüsteemi täieliku anarhiani.

§ 5-s kavandatud erapankurite isiklike ja ärilaenude loovutamisega tehakse krediidisüsteemi tervikuna sügavam sisselõige. Riikliku krediidisüsteemi, aga ka munitsipaal- ja isegi kinnisvaralaenude puhul tuleb intressiorjuse kaotamisest kinni pidada äärmise ranguse ja energiaga, sest see on sotsiaalse riigi üldiseks hädavajalikuks eeltingimuseks.

Isikliku krediidi puhul on olukord teistsugune. Meie nõuame samuti isikliku krediidi intressivaba olemust; ometi pole sellel nõudmisel sama suurt ja põhimõttelist tähtsust. Me mäletame 250 miljardit fikseeritud intressiga laenukapitali võrreldes ...
ainsad 12 miljardit dividende maksvates aktsiates.

Kõik sellised krediidid, aktsiad, osalussertifikaadid, kaevandusaktsiad, omakapitaliosalused jne on riskikapital. Selle kapitali tootlus sõltub nende isikute tööstusest ja efektiivsusest, kellele raha usaldati. Siin tuleb seega mängu riski ja kahjumi oht koos isikliku usalduse küsimusega. Selleks tundub teatud eriline hüvitis siiski hädavajalik. Aktsiate jms omanik ei saa mingit hüvitist ega kasu, kui ettevõte, kellele ta oma raha usaldas, ei teeni midagi. Ta kaotab oma raha täielikult, kui ettevõte pankrotti läheb.

Teisiti on näiteks Reicheisenbahni võlakirjade omanikuga.
Riigi raudteed [Elsaß-Lothringenis] on Elsaß-Lothringeni kaotusega täielikult kadunud. Sellest hoolimata saavad raudteeobligatsioonide omanikud jätkuvalt oma intressimakseid. Kellelt? Ühiskondlikest maksudest. Raudteed võivad töötada mis tahes suurusega defitsiidiga, nagu Preisimaal ja Baierimaal eelmisel aastal; ometi saavad obligatsioonide omanikud oma intressimakseid ikkagi. Kellelt? Töötava elanikkonna tööpotentsiaalist ja tarbimisest makstud maksust.

Tahaks lihtsalt seda põhimõttelist eristust täiesti selgeks teha, et lõpuks
et ära tunda, kust vampiir inimeste tööpotentsiaali imeb.

Seega peaks isiklik krediit jääma või õigemini tuleks see taas suunata isiklikesse tehingutesse erapanga kaudu. Krediiditaotleja isiklik efektiivsus, millega pankur on isiklikult tuttav, peaks taas saama isikliku krediidi määravaks teguriks. Riigi kehtestatud tasud reguleerivad end ise vastavalt raha voolavusele, mis igal juhul algab intressiorjuse kaotamisega.

§ 6 kohta

Paragrahvi 5 põhipunkt kehtib eriti ka dividendivarade kohta. Sotsiaalse riigikogukonna huvides tuleb nõuda, et ka suurtele tööstusettevõtetele püütaks kunagi laenatud kapitali tagasi maksta – et siin vähendada üksikute tööstusettevõtete võlga nende ees, kes on ainult investorid.

Sest tegelikult kordub siin väiksemas mastaabis see, mida me täheldasime laenukapitali suhetes kõigi rahvastega. Ka siin ekspluateerib kapitalist töötajat,

Machine Translated by Google

töödejuhataja, insener, ettevõtja – kõik võrdselt, sest dividendide teenimise sund on prioriteetne9 .

Kui aga saavutame tööstusharude ja ettevõtete vabastamise igavesest intressiimejast, siis on tee vaba toodete hindade alandamiseks ning lisaväärtuse tarnimiseks ja jaotamiseks osaliselt kogukonnale, osaliselt konkreetsete ettevõtete töötajatele, keskastme juhtkonnale ja juhatustele, seega neile, kes tegelikult ainsad loovad tootmist ja väärtusi.

§ 7 kohta

Selles lõigus tuleb loomulikult mängu ka kogu kindlustusvaldkond, mida saab üles ehitada analoogsel intressivabal alusel. Makstud kindlustusmaksed ei saa intressi lisandumise kaudu kasvada; pigem muutuvad kindlustusseltsid säästuasutusteks; teisisõnu, kindlustuse risk ja eelis säilivad. Selle eest peab poliitiline kogukond vastutama.

§ 8 kohta

Mis puutub meie raha devalveerimisse, mis on tekkinud ainult meie lugematute võlakirjade tohutu hulga tõttu, siis nõuame me tugevalt astmelist varandusmaksu. Me rõhutame siinkohal sõna „tugevalt astmeline“.

[Ühtne] varandusmaks [eesmärgiga] vähendada rahatähtede arvu jne oleks vaid enesepettus, millega visatakse inimestele liiva silma. Sest kui ma konfiskeeriksin ka poole kogu rikkusest kõikjal ja saaksin tasu võlakirjades ning teeksin need paberimassiks, siis saavutatakse sellega tegelikult ainult paberi hulga vähenemine, samas kui vastutasuks suurendab ümberarvestuskoefitsient kogu käibel oleva paberi fiktiivset väärtust samale tasemele kui varem. Tegelik väärtus kuulub alati ainult tarbimis- ja kasutuskaupadele, mitte kunagi tehtud töö eest väljastatud pabervautšeritele.

Teine küsimus on, kas meie marga valuuta vahetuskurssi on võimalik parandada. Kuid isegi see vahetuskursi paranemine sõltub lõppkokkuvõttes jällegi ainult tööpotentsiaalist ja tootmisest, teisisõnu meie kogu rahvamajanduse tootmisvõimalustest.

Vastuväited ja nende ümberlükkamine

Mitte kunagi pole ükski idee suutnud end vastuseisuta kehtestada, eriti mitte idee, mis nii radikaalselt kaldub kõrvale ammustest eeldustest huvide pühaduse ja puutumatuse kohta. Juba esitatud ja oodatavate vastuväidetega kaasneb alati kahetine tähelepanek: esiteks tuleb küsida, milline osa esitatud vastuväidetest põhineb huviorjuse kaotamise idee tahtlikul moonutamisel ja teiseks, mida tuleks öelda vastuseks kõigile siirastele ja faktidel põhinevatele kahtlustele?

Kõige sagedasem vastuväide on väide: ilma intressi nõudmata ei laena keegi raha.

9 See on aktsiaseltside probleem. Ettevõtted, mis on vabalt ja selgelt perekondade omanduses, nagu see on Saksamaal tavaline, seda omadust ei oma.

Machine Translated by Google

Tegelikult ei taha me enam, et keegi talle raha laenaks. Krediit oli nipp, oli see, mis... lõksu, millesse meie majandus sattus ja millesse see nüüd abitult kinni on jäänud.

Kui rahvas vajab tõesti hädasti suuremat kapitali, siis saab ta vajaliku raha intressivabalt riigikassast, nõudes vaid tagasimakseid. Lõpuks emiteerib ta uusi rahatähti. Miks peaks ta emiteerima intressi kandvaid väärtpabereid?! Pole vahet, kas paber kannab intressi või mitte! Selle ainus toetus on rahva tööpotentsiaal ja maksupotentsiaal. Miks koormata iga avalikku kulutust algusest peale igavese intressi pliiraskusega?

Jah, aga kuidas peaks riik oma kultuurilist tööd kogukonna heaks täitma? See vajab ikkagi... raha ja saab selles ülesandes olla õiglane ainult intressiga laenude kaudu.

See väide põhineb täiesti mammonistlikul mõtteviisil. Pärast selle manifesti põhjalikku lugemist tuleks see teadlikult eksiteele viia; sest esiteks oleme tõestanud, et pärast intressiorjuse kaotamist saab kõiki riigi kultuurilisi ja sotsiaalseid ülesandeid katta riigile kuuluvate ettevõtete, postiteenistuse, raudtee, kaevanduste, metsade jne tulude arvelt, ilma igasuguse lisata. Teiseks on suveräänsel rahvariigil [Volksstaat] õigus igal ajal hoolitseda eriliste kultuuriliste ülesannete eest, emiteerides intressivabu väärtusmärke mammonistlikus riigis reegliks kuulutatud intressikandvate sertifikaatide asemel. On täiesti võimatu mõista, miks riik peaks muutma erilised kultuurilised ülesanded, näiteks raudtee, kanali ja hüdroelektrijaamade ehitamise, endale kallimaks igavese intressilubadusega, mis on täiesti ebavajalik. Kui ta ei saa ehituskulusid katta oma praeguste riigile kuuluvate ettevõtete tuludest, siis pole põhjust mõista, miks riik ei peaks raha looma; Suveräänne rahvas peab selle eest tõepoolest maksma, samal ajal kui ta tunnustab just seda raha maksevahendina. Miks aga peaks rahvas kogu oma töö- ja maksupotentsiaaliga seisma järjekordse paberilipiku (intressikandva laenu) taga, mis surub rahvale tervikuna peale vaid igavese intressikohustuse kapitalisti hüvanguks!? Seega, kaotage see mammonistliku riigi kinnisidee!

Seejärel võtavad kapitalistid lihtsalt väljastatud paberrahad ja kuhjavad paberit kokku. raha.

See lükatakse ümber kahel viisil. Esiteks oleks nõue muuta raha pelgalt omamine kahjumlikuks juba täidetud ja intressiorjus kaotatud kapitalistide endi poolt vabatahtlikult, kuna kapitalist loobub intressist omal algatusel, kui ta kuhjab koju rahatähti. Teiseks muudab kapitalisti hirm oma raha pärast selle ebatõenäoliseks; tuleb vaid ette kujutada valuutakoguja unetuid öid, kes hoiab kodus suuri rahasummasid kuhjatud ja peab pidevalt nägema oma valdust ohustamas vargaid, röövleid, sissemurdjaid, läbiotsimisi, tulekahjusid ja üleujutusi. Olen veendunud, et õiglane kodanik väsiks neist muredest lühikese aja jooksul ja leiaks peagi tee riigipanka. Riigipank väljastab kviitungi ja on nüüd juriidiliselt vastutav konto eest, kuid mitte intressimaksete eest. Muidu jääb muidugi igaühele avatuks ka kolmas võimalus, nimelt töötada oma rahaga, luua väärtusi ja toota kaupu, osaleda tööstusettevõtetes, muuta oma elu aina rikkamaks ja paremaks, toetada kunsti ja teadustööd, lühidalt öeldes oma raha kasulikult kasutada, hüljates samal ajal mammonakultuse.

Siiski võib juhtuda, et mõne eesmärgi saavutamiseks tekib erasektoris kiiresti kapitalivajadus, näiteks leiutiste katsetamiseks, noorte, pädevate käsitööliste või ärimeeste poolt ettevõtete asutamiseks jne.

Machine Translated by Google

Esiteks, sellel pole intressiorjuse kaotamisega mitte mingit pistmist!
Sest esiteks tuleb loogiliselt eeldada, et kapitalist, kellel pärast intressiorjuse kaotamist pole enam võimalust oma raha pommikindlalt investeerida ja oodata intresside jõude tarbimist, kaldub pigem, nagu varasemal ajastul, oma raha sellistel eesmärkidel riskima, nii et puudus või vajadus selles suunas on seetõttu palju väiksem kui seni. Või kas pole vastupidi ikka ja jälle kuulnud tõhusatelt ärimeestelt, kõige nutikamatelt leiutajatelt just nimelt kaebust, kui mammonistlikus riigis on sellisteks eesmärkideks raha raske saada, kui ei saa garanteerida "dividendi"? Teiseks peab tulevase riigi ülesanne olema iga pädeva jõu edendamine helde toetuse kaudu. Vanas bürokraatlikus riigis oli selleks algust juba varem, kuid nii väikese südamega, et stiimuli asemel tekkis pidurdus ja vastumeelsus avaliku toetuse andmisega kaasnenud ahistavate eeskirjade tõttu. Kolmandaks olgu märgitud, et mitme miljoni marga eraldamisega oleks saanud saavutada tohutult palju. Saksa leiutaja, inseneri, käsitöölise jne töörõõm, töökus ja visadus on nii suured, et riigi õiguse kaudu osaleda õnnelike leiutiste tulemustes tasustataks kulutusi tõenäoliselt rikkalikult (näiteks Inglismaa).

Intressiorjuse kaotamine viib paratamatult rikkuse ammendumiseni.

Oho! Kes seda väidab? Aga muidugi! Kes on oma elu kohandanud kapitali intressimaksete tarbimisele ja ei suuda otsustada töötada, selle puhul on see kindlasti tõsi: tarbides 5% aastas, on ta 20 aasta pärast oma rikkuse täielikult ammendanud. Muidugi, aga see on tõepoolest täiesti õige! Me tahame just intressiorjuse kaotamist; me tahame, et pensionist elamine lakkaks olemast kodaniku kõrgeim ideaal. Me tahame lõpetada selle mammonistliku dekadentsi; tegelikult ei taha me enam taluda seda, et paljud saavad pidevalt mugavalt elada ainult laenuintresside abil – teisisõnu teiste arvelt!

Ma kordan: see ei ole ka üldse tõsi, et intressiorjuse kaotamine tooks kaasa rikkuse kaotamise ja ammendumise. Vastupidi, intressiorjuse kaotamine soodustaks rikkuse loomist, mis põhineb kaupu tootval ja väärtust looval tööl, mis on koormamata ja vabastatud igavestest intressikulutustest. Intressiorjuse kaotamine viib, nagu me oleme näinud, kulude igakülgse alanemiseni kogu elus; see vabastab meid liigsest maksukoormusest, nii et iga töötava inimese võimalus sääste koguda peab tulevikus olema suurem kui seni. Veel üks asi! Tööstuse, kaubanduse ja ärinduse kaupu ja väärtusi tootev rahvamajanduslik töö ei ole mingil moel takistatud, vaid seda soodustatakse maksimaalselt intressiorjuse kaotamise kaudu.

Mida saab tööline, kui kapitalistid enam intressimakseid ei saa?

See küsimus ei tohiks enam kerkida! Esiteks oli see muidugi tööjõu pidev võitlushüüd, et kapitalistid hakkavad töötajaid ekspluateerima; teiseks oleme tõepoolest selgelt ja ilmselgelt näinud, et laenuintressi peab maksma pigem töötaja kui keegi teine. [Teisisõnu, töötaja saab madalamad maksud ja madalama elukalliduse.]

Perekonnasidemed nõrgenevad ja kahjustuvad, kui inimene ei suuda rikkust maha jätta.
lapsed.

Jah, milline on siin tegelikkus? Üldiselt arvan, et rahal pole perekonnatundega mingit pistmist. Või on keegi kuulnud, et jõukamate vanemate lapsed klammerduvad perekonna külge...

Machine Translated by Google

oma vanemaid rohkem kui vaeste vanemate omi? Või armastavad rikkad vanemad oma lapsi rohkem kui vähem jõukaid? Mis on lastele tõenäoliselt olulisem: kas see, et vanemad korraldaksid neile parima võimaliku kasvatuse ja õpetaksid neile distsipliini, kasvatades neist töökaid, terveid ja vapraid inimesi, või see, et nad jätaksid neile maha võimalikult suure rahakoti?

Teatud juhtudel tuleb kahtlemata tunnistada õigustatud püüdlust kindlustada laste rahalist tulevikku. See püüdlus ja seega ka vanemate kokkuhoidlikkus oma laste suhtes ei kannata intressiorjuse kaotamise tõttu mingil moel; vastupidi. Säästmise võimalus suureneb, kui meie rahvamajandus vabaneb intressiorjuse kõikehõlmavast survest.

Näite põhjal mehest, kelle sissetulek oli 10 000 marka ja pension 5000 marka, oleme näinud, et kõik keskmised ja väiksemad varandused röövitakse tegelikult igasugusest kasulikust mõjust eluaseme-, üüri- ja muude otseste ja kaudsete maksude ringkäigu tõttu. Ma ei saa piisavalt sageli korrata: väikese ja keskmise varanduse omanike võlakirjade intressid on pettus, enesepettus, ringiratast jooksmine, kuid suurkapital on oma pühendunud ajakirjanduse kaudu kogu maailmas üsna kuratlikult levitanud ja kuulutanud usku intressi pühadusse ja puutumatusse. See võimaldab näiliselt kõigil osaleda intressi meeldivas, tuimestava tarbimises, et uinutaks halba südametunnistust, mis peab alati kaasnema jõudeoleva, töötu intressitarbimisega – ja et värvata seltsimehi võitluseks, selle mammonismi kõrgeima hüve kaitsmiseks.

Avalik teenistuja, riigimees, ütleb: riik ei saa loobuda kohustusest, mille ta on oma võlausaldajate ees võtnud.

Mida tähendab „kohustused”? Kas on mingil moel moraalne võtta kohustusi, mille kohta riik peab algusest peale teadma, et ta saab neid kohustusi täita ainult siis, kui võtab võlausaldajatelt intressi otseste ja kaudsete maksude kaudu täpselt samas summas? Kus on selles moraal? Või poleks ehk ausam tunnistada: „Ma saan intressi maksta ainult siis, kui ma saan sama palju makse – aga sõja ajal pidin ma absoluutselt raha omama ja selleks tegin ma selle pettuse sõjaobligatsioonidega; te peate mulle andestama, armsad inimesed; see oli lõppkokkuvõttes teie jaoks ja nüüd me ei taha enam peitust mängida; mina, riik, ei maksa intressi ja teie, maksumaksja, ei pea intressi pealt makse maksma; see lihtsustab meie tehinguid oluliselt. Seega saame ilma tohutu maksubürokraatia ja samamoodi erakordse huvide teenimise bürokraatiata. Eks? Kas meil on kokkulepe?” Ja teie, härra Scheidemann, ärge jälle igale reklaampostile oma nime pange kui vana kompromiteeritud valitsuse riigisekretär keset rumalaid avaldusi sõjaobligatsioonide turvalisuse ja puutumatuse kohta. Te ainult häbistate iseennast: kogu pettuse kasu on läinud ainult ja ainult suurele laenukapitalile.

Rahandusametnikud ja pangandusspetsialistid kuulutavad, et sõjaobligatsioonide ja riigivõlgade intressiorjuse kaotamine on võimatu, kuna see on sünonüümne riigipankrotiga.

Te vabandage mind: teie kõnede kohaselt oleme me niikuinii avalikult pankrotis või peame selleks saama. Avalik avaliku pankroti väljakuulutamine oleks aga suurim rumalus, mida me saaksime teha: praeguste võimukandjate tegelikule saamatusele lisaks see enneaegselt selle saamatuse ajaloolise kinnituse.

Miks pankrotti kuulutada? Kui ma olen paremast püksitaskust vasakusse pannud 3 marka, Ma ei tohi ikkagi sel põhjusel parema püksitasku pankrotti kuulutada!

Machine Translated by Google

Sõjalaenuga polnud see tõepoolest teisiti! Reich võttis rahva taskust esimesed tegelikult olemasolevad miljardid, seejärel voolas raha tagasi; siis tuli uus laen ja jälle voolas raha tagasi; taas tuli pump ja imes miljardid välja ning jälle need langesid tagasi, kuni pärast mängu üheksat kordamist oli riik rõõmsalt tekitanud 100 miljardit võlga. Selle eest oli rahval käes 100 miljardit peenelt trükitud paberit. Alguses kujutas rahvas ette, et see on nii palju rikkamaks muutunud; siis tuli riik ja ütles: "See on kohutav; mul on 100 miljardit võlga ja ma seisan silmitsi pankrotiga." – Jah, aga miks? See on igal juhul ainult enesepettus! Ma ise ei saa tõepoolest kunagi pankrotti minna, kui ma aeg-ajalt võtan oma raha ühest taskust ja panen selle teise. Seetõttu võime riigi pankroti suhtes rahulikud olla, mis puudutab meie sisemisi sõjavõlakirju. Seega ei pea me tegelikult avalikku pankrotti välja kuulutama ja saame end säästa hiiglaslikust tööst rumalate intressimaksete ja suurte, aga veelgi rumalamate maksudega.

Vabanegem lõpuks suure laenukapitali käsutäitmisest! Ainult suur laenukapital saab sellest laenuintresside maksupettusest kasu, kuna talle jääb järele ilusam kullatükk ja töörahvas maksab selle ülejäägi kaudsete maksude näol; samal ajal aga ajab väike- ja keskmise suurusega kapitalist lihtsalt omaenda saba taga.

Globaalne majandusametnik ütleb: Intressiorjuse kaotamine ei ole meil võimalik ainult Saksamaal; see peab toimuma rahvusvaheliselt; vastasel juhul kaotame kogu krediidi, kapital voolab minema ja peame ikkagi täitma oma intressikohustusi ülejäänud maailma ees.

Tunnistan, et olin ise selle küsimusega pikka aega nõutu. See on kõige keerulisem küsimus, kuna see puudutab meie suhteid ülejäänud maailmaga; samal ajal on asjal kaks poolt. Ühelt poolt on intressiorjuse kaotamise idee kõigi produktiivsete rahvaste lahinguhüüd rahvusvahelise rahaintresside orjastamise vastu; teiselt poolt on see radikaalne ravim meie sisemistele finantshädadele. Kuid see pole tegelikult põhjus ravimi kasutamisest hoidumiseks ainult seetõttu, et sama haige naaber seda samal ajal ei kasuta. See oleks aga lisaks rumalus, kui meie Saksamaal jätkaksime hullumeelses ringis jooksmist ja maksude ja intresside maksmist, kui oleme selgelt tunnistanud, et see naeruväärne tegevus toob kasu ainult suurkapitalistidele ja mitte kellelegi teisele. Seepärast olgem oma vabastava eeskujuga eeskujuks; vabastagem end rahaintresside orjusest ja näeme peagi, et selle võiduka vabastava idee jõud ergutab maailma rahvaid meile järgnema.

Olen tegelikult veendunud, et meie algatus – kui seda algatust ei suruta maha Saksa mammonistid – pühivad teised rahvad vastupandamatu vajadusega endaga kaasa.

Spartacist ütleb: Kogu idee piirdub ainult kapitali kaitsmisega; see ikkagi jääb siis nii, nagu oli: vaesel pole midagi ja rikkad jäävad alles.

Jah, mu sõber; sinuga on üldiselt väga raske vaielda – kui sa oled oma hinge sügavustes tõesti kommunist ja seetõttu väidad, et „kõik kuulub kõigile inimestele”10 , ja kui te lisaks sellele olete tõepoolest tuttav Venemaa suurte bolševike juhtide, eriti Lenini, tegelike ideedega ja peate neid õigeteks ning vastavalt sellele peate Lenini seatud Nõukogude Vabariigi järgmisi ülesandeid, „üldist arvete esitamist ja kogu tootmise ja jaotuse kontrollimist“, inimlikult võimalikuks.

10. Peter Kropotkin, Leiva vallutamine

Machine Translated by Google

Kui aga teile on täiesti selge, et see ülesanne on tegelikult teostatav ainult kohutava türannia all, kui üldse, ja te jääte oma südame põhjas ikkagi veendunud kommunistiks või spartakistiks jne, siis ärgem vaidlegem enam omavahel; me lihtsalt ei saa teineteisest aru ja räägime eri keeli ning tulevik otsustab, kas bolševismi kaose tagajärjel tekkida võiva kitsarinnalise riigi või uue riigi, mida ma loodan, mille rahvamajandus on vabastatud intressiorjusest.

Aga kui sa oma kommunistliku südame põhjas – kui sa oled aus – avastad, et sa ikka veel mõtled, igatsed naise ja lapse järele, inimhinge järele, mis on sulle lähemal kui eskimo või suulu kaffir, kui sa nõukogude direktori juhitud tehasetöö ajal mõtled, et oleks ikkagi tore omada oma väikest suvilat, väikest aiamaad, kui sa tõepoolest oma hinge sügavuses ei pakuks see tõelist rahuldust, et sul peaks nagu koeral tänaval olema õigus kasutada iga litsi, kes su teele satub, kui sa tahad kedagi oma naiseks nimetada, kui sa mõtled ainult millegi säästmisele oma palgast, mis peaks siis kuuluma ainult sulle, siis sa pole enam kommunist; siis oled sa oma südames juba murdnud oma valjuhäälselt kuulutatud tunnuslause „Kõik asjad kuuluvad kõigile inimestele“; siis sa ei taha just seda, et kõik asjad kuuluksid kõigile inimestele; sa tahad just seda, mida sa endale soovid – naist, last, maja, talu, sääste – olenemata sellest, kas sul see juba on või ainult loodad seda saada, peaks see isegi siis kuuluma ainult sulle.

Ja kas sa näed, mu sõber, kui sa oma südames kahtlustad, et see võiks sulle midagi muuta, kui mõni suvaline inimene tuleks ja lihtsalt võtaks su säästud "kõigi" nimel ära ning tooks sulle teise lapse ja võtaks sinu oma kaasa, sest kõik lapsed kuulusid "kõigile", siis, mu sõber, ärme enam teineteisest täiesti mööda räägigem.

Võib-olla paluksin teil mõtiskleda, kas kommunistlik sõnum, et kõik asjad peaksid kuuluma kõigile inimestele, ei tähenda tingimata *iga kultuuri lõppu,* sest igasuguse omandiõiguse kontseptsiooni puudumine peab inimese veenva loogikaga sundima metsalise tasemele.

Kui kõik asjad kuuluksid kõigile inimestele, kui Lenini mõistes saaks sundida arvete esitamist ja kontrolli kogu maapealse tootmise ja levitamise üle, siis parimal juhul tekiks sipelgakoloonia. Aga sel juhul saaksime hakkama ka ilma keele, hinge ja mõtlemiseta; vaikides ja instinktiivselt saaksime teha oma sunnitööd. *Inimese lõpp on käes.11*

Aga aitab nüüd, sõber Spartacus. Las see põhimõtteline kaalutlus sügavalt oma pähe ja südamesse vajub. Täpsem vastus su küsimusele selgub siis vestluse käigus teiste osapooltega.

Ja nüüd, teie, kahe sotsialistliku orientatsiooni seltsimehed, mõõdukad ja sõltumatud!12

Ma ei kujuta ette, et teie poolt tuleks tõsine vastuolu või vastuväited intressiorjuse kaotamise vastu, ja ometi pean ma teiega kategooriliselt tegelema koos kogu sotsialistliku ideede maailmaga, alates Marxist kuni praeguste juhtide Eberti, Scheidemanni, Kautskyni jne.

1. Sotsialistlik tahe: *töölisklassi ülendamine* on idee, mis tingimusteta võidutseb; *seni oleme selles ühel meelel.*

---

11 „Inimese lõpp” pärineb Hesekieli raamatust. Seal tähendab see inimese eesmärki, aga siin võib sellel olla topelttähendus. Inimese eesmärgiks kommunismi ajal saab arutu orjus, mis on inimese hävitamine.

12 Feder viitab siin Sotsiaaldemokraatlikule Parteile ja selle patsifistlikule harule, Sõltumatule Sotsiaaldemokraatlikule Parteile.

Machine Translated by Google

2. Selle suure eesmärgi saavutamiseks tallatud teed on peaaegu täiesti valed, sest nad
3. põhinevad valedel eeldustel.
4. [Marksistlik] sotsialistlik riigiidee viib paratamatult kommunismini, seega ka langus.
5. Kuna sotsiaaldemokraatial on aga teistsugune eesmärk – töölisklassi, üldiselt kõigi töötajate ülendamine –, seisab ta silmitsi kohutava sisemise konfliktiga, sest marksismi loogilised tagajärjed viivad töölisliikumise praktilise eesmärgi otsesele vastandile.
6. Sellest sisemisest jaotusest tuleneb ilmne ebakindlus suuna suhtes valitsus.
7. Suure praktilise eesmärgi (töölisklassi tõstmise) nimel tuleb Spartacuse ja bolševistliku kommunismi vastu teravam piir tõmmata ning nende meetodite vastu võidelda kogu oma jõuga. Kuid ametiühingute kaudu organiseeritud sotsiaaldemokraatia tunneb end täna nende radikaalsete rühmituste ees nõrgana, sest ta on oma hariduse aluspõhimõtteks võtnud marksismi mõtteviisi ja kuna kõik marksistlikud mõtteviisid viivad loogiliselt kommunismini.

Nüüd tõestus: punkt 2 ütleb, et sotsiaaldemokraatia poolt tallatud teed on peaaegu täiesti valed.

Kogu riigis läbi viidud agitatsioon on viinud meie rahva sügava lõhenemiseni. Pidevalt korduvad laimujutud igat tüüpi, isegi iga kodanliku kutsumusega tööandjate pihta kui pealtnäha iseseisvalt töötavate füüsilise tööliste ekspluateerijate ja vereimejate pihta on viinud põhjendamatu kibestumiseni ja tööjõu ülbuseni, mis tänapäeval paratamatult väljendub nõudmises „proletariaadi diktatuuri“ (kommunistlik manifest) järele. Erfurdi programmi põhinõue – tootmisvahendite üleandmine eraomandist ühiskonna omandisse ja käitamisse – on tänapäeval kokku surutud hüüdeks „sotsialiseerimise“ järele.

Igale tõsiseltvõetavale poliitikule on täiesti selge, et meie majandusliku hävingu täielik sotsialiseerimine tähendaks täielikku riigipankrotti. Kuid seda ei julgeta rahvale avalikult ja vabalt tunnistada.

Nüüd ei peaks motoks olema mitte sotsialiseerimine, vaid desotsialiseerimine. Seega püütakse iga sotsialiseerimise ilmset ebaõnnestumist kompenseerida pettekujutluste maksuprojektidega ja sel teel teist korda „ekspropriieerijaid ekspropriieerida“. Kõik see ei tähenda midagi muud kui kogu rahvamajanduse täielikku hävingusse saatmist. Kasvu asemel (tootmise kahekordistamine, nagu kogu revolutsioonijärgne sotsialistlik kirjandus lubas, on välistatud) on toimunud täpselt vastupidine.

Kõige hullem oleks aga see, kui praegune sotsialistlik valitsus kaaluks suurte välislaenude võtmist. Sellega mitte ainult ei oleks meie majanduslangus kinni pandud, vaid me lisaks annaksime end täielikult Antandi intressiorjusesse, kust tagasiteed poleks.

Põhiline läbikukkumine, põhiline viga, millele kogu see vale lepingute, nõudmiste ja rahvale antud lubaduste ahel on üles ehitatud, on täiesti vale suhtumine tööstuskapitali ja laenukapitali. Kommunistlik manifest, Erfurdi programm, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky ei ole tunnistanud tööstuskapitali ja laenukapitali radikaalset erinevust.

Selles punktis peab kogu sotsiaaldemokraatia uuesti õppima; see põhimõtteline viga tuleb selgelt ära tunda ja ausalt ja reservatsioonideta tunnistada. Seejärel tuleb aga ka järeleandmatult teha ainsavõimalikud järeldused. Need aga tähendavad radikaalset loobumist mõttetust, sest täiesti ekslikust raevust tööstuse, tööandja vastu. *Töötaja ja tööandja kuuluvad kokku;* neil on sama eesmärk – töö, tootmine; sest ilma tootmiseta, ilma tööta ei saa olla elu, kultuuri, edasiminekut ega ülespoole liikumist. Enesestmõistetavad ja vältimatud vastandused, mis eksisteerivad inimeste vahel just seetõttu, et nad on inimesed, on palju vähem olulised kui tööandja ja töötaja suur ühine huvi. Need vastandused on ja on olnud lahendatavad palgalepingute ja ametiühingute abil mõlema poole vastastikusel rahulolul.

Kuid ärgem tegelegem edasi nende küsimustega, mis on meie traktaadi ulatuses triviaalsed suurimate poliitiliste jõujoonte kohta, ja rõhutagem vaid seda, et töötajate kollektiivsed huvid on täielikus kooskõlas meie rahvusliku tööstuse, meie rahva rahvusliku majandusega.

See, kes õpetab teisiti ja esitab tööandja ja töötajate vastandusi olulisematena, näitab end vastutustundetuna just töötajate suhtes; sest sellega paneb ta kirve puu juurtele, mis töötajat toidab ja toetab.

Sotsiaaldemokraatia on aga seda teinud ja sellega on ta endale Saksa töö ees igavese süü võtnud; sellega on ta meie rahvale toonud kirjeldamatut viletsust, sest ta ei suuda kõiki oma lubadusi pidada, *sest ta ei suuda meile tuua vastastikuse mõistmise rahu, sest ta ei suuda meile tööd luua, sest ta peab meie vastu isegi relvastatud jõu üles seadma, sest ta ei saa ilma riigiteenistuseta hakkama, sest ta peab nõudma töökohustust, sest üle 20-aastaste meeste ja naiste üldine, võrdne ja otsene valimisõigus ei aita kellelgi elatist teenida, sest ilma riigipoolse isiku- ja varakaitse garantiita peavad tekkima kaootilised olud, sest ilma indiviidi integreerimise ja ühiskonda allutamiseta pole riigi elujõud võimalik.*

Seega läbib kogu rahvast sügav, meeleheitlik pettumusega täidetud laine. Kui üksikisikud sellest ikka veel aru ei saa, valetavad ministrid, parlamendiliikmed ja rahvadelegaadid rõõmsalt üksteisele, et „revolutsiooni võite“ tuleb kaitsta „reaktsiooni“ eest: mida need kaks terminit tähendavad, kui üldse, ei suuda ükski siiras riigimees rahvale selgelt öelda.

Revolutsiooni negatiivsed teod, *rea vananenud dünastiate kukutamine, ohvitseride kukutamine, aadliseisuse kaotamine, armee laialisaatmine,* lühidalt öeldes „Suur Hävitamine“ – ei ole tõepoolest mingi „saav“.

Ja reaktsioon?! Jumaliku õiguse minema pühitud, mädanenud doktriin ei leia kogu rahva seas piisavalt moraalset tuge, et viia jõuliste tegude elluviimiseni; kodanlus, mis puutub tõelistesse kodanlastesse, on liiga argpükslik, liiga moraalselt korrumpeerunud, et klassiteadliku töö vastu koonduda: seetõttu ei ole töötajate valitseval klassil vaja muretseda dünastilise või kodanliku reaktsiooni pärast.

Kuid rahva sügav pettumus revolutsiooni niinimetatud võitude pärast, teisisõnu rahva olukorra tegeliku paranemise puudumise pärast, ongi suurim oht. See pettumus viib suurte masside üha suurema vasakule kaldumiseni, kus juba antud lubadused ületatakse kaugelt.

Machine Translated by Google

Lõppkokkuvõttes ei saa enam anda selliseid lubadusi nagu „kõik kõigile“. See on puhas hullus, aga iga idee, iga nähtus, iga äärmuseni venitatud ja liialdatud tegevus saab lõpuks hulluseks ja seejärel oma vastandiks. Nii läheb ka kommunistliku ideega, et kõik peaks kuuluma kõigile, sest see saab lõpuks otsa ja laheneb kõigeks... mitte millegi omamiseks. Venemaale on saabunud nälg, meeleheide, viletsus, haigus ja puudus; inimesed on kaotanud viimasegi julguse ja elurõõmu.

Ma kordan: sotsialistliku ideede maailma tohutu põhimõtteline viga tuleneb lõppkokkuvõttes sellest, et ei suudeta tunnistada tööstuskapitali ja laenukapitali vahelist sügavat ja olemuslikku erinevust. *Intresse neelav laenukapital on inimkonna nuhtlus.* See on suure laenukapitali igavene pingutuseta ja lõputu kasv, mitte produktiivne, kaubatootmiseks mõeldud, tööstuslik käibekapital, mis viib rahvaste ekspluateerimiseni.

Ma ei saa siinkohal jätta uurimata küsimust, miks seda olulist erinevust pole tunnustatud; kas seda tõesti pole tunnustatud või on see ehk suure laenukapitali huvides varjutatud; kas kapitalismivastase võitluse juhid ja pealikud, kas kommunistliku manifesti ja Erfurdi programmi autorid ning praegused juhid on alati tegutsenud vajaliku kohusetundlikkusega.

See on kõige tõsisem ja kohutavam asi, kui keegi seab kahtluse alla teise inimese absoluutse tõsiduse ja kindla veendumuse; see tundub seda tõsisem, mida hoolikamalt keegi otsib elusündmustega seotud põhjuseid ja seoseid. Seetõttu ei taha ma ka sellele küsimusele endale üldse vastust anda, vaid viidata vaid suurtele, varjatud seostele, tsiteerides Inglise suurima peaministri lord Beaconsfieldi Disraeli ütlust. Sellest kirjutab ta oma romaanis „Endymion“:

„Ükski inimene ei kohtle rassiprintsiipi ükskõikselt. See on ajaloo võti ja ajalugu on sageli nii segane seetõttu, et selle on kirjutanud mehed, kes ei olnud sellest printsiibist ja kõigist sellega kaasnevatest teadmistest teadlikud.“ [Parun Sergius Endymionile]

Kodanlane.

Kodanlane, kellele puhkus näib olevat tema kodanlik kohustus, on kindlasti häiritud iga uue revolutsioonilise nõudmise pärast, nagu alati iga uue idee puhul. See tähendab tema jaoks rahutust; sest võib-olla peaks ta selle üle isegi midagi mõtlema. Kõik muutused on talle vastikud; ta tahab puhata ja häda sellele, kes himustab oma rahakotti. Nüüd tahetakse temalt tõepoolest tema intresse, tema tulu majade üürist, tema tagatud võlakirjade intressimakseid, tema hüpoteeklaenude intressi; lühidalt, mis moodustab tema puhkuse, tema rahulolu ja tema õnne.

Sellegipoolest peame uurima, mida on öelda laenukapitali omavate klasside liikmetel. Nad moodustavad, peale tõelise kodanluse... Kodanlus on inimtüüp, kellega pole midagi enamat vaja alustada; kodanlus on oks inimkonna puul, mis tuleks maha raiuda, mida varem, seda parem. Need on enesega rahulolevad Babbittid oma kahetsusväärselt kitsa silmaringiga, kes pole võimelised entusiasmiks. Nad veedavad oma päevi igaveses monotoonsuses kohvi, hommikulehe, hommikujoogi, lõunalehe, lõunasöögi, pärastlõunase uinaku, kupongide lõikamise, pärastlõunase joogi, pubis sõprade ja aeg-ajalt ka kinos käimisega. Ilma arusaamata kõigest, mis maailma liigutab, kõigest, mida noorus igatseb, kõigest, mis rahvast, riiki ja ühiskonda kurvastab, sõjast ja võidust hoolimata nad vegeteerivad ja lagunevad, olles samaaegselt ülbed ja lipitsevad – aga kodanlus on nii lai klass, et seda ei saa ignoreerida.

Machine Translated by Google

Seega, intressiorjuse kaotamise kaudu hävitatakse kokkuhoidlikkus; inimesed satuvad vaestemajja.

See, et intressiorjuse kaotamine võiks üsna üldiselt kokkuhoidlikkusele mõju avaldada, tuleb otsustavalt eitada. Kokkuhoidlikkusel on valitsevate majandusvaadetega sama vähe pistmist kui näiteks raiskamisel. Kokkuhoidlikkus ja raiskamine on inimlikud omadused, mis kas esinevad või mitte, olenemata sellest, kas ajastu kiidab intressi idee heaks või ei pane seda pahaks.

Üleminekuaegadel saab ehk soodustada kokkuhoidlikkuse suurenemist või vähenemist. Antud juhul kaldun aga palju enam arvama, et ratsionaalne, majanduslikult mõtlev inimene ütleb endale järgmist: „Ma ei saa tulevikus enam loota ainult oma huvidest elamisele. Ma tahan aga elada ka hilisematel aastatel ja jätta midagi ka oma lastele; seetõttu pean nüüd rohkem säästma.“ Huviorjuse kaotamine peab minu arvates avaldama sellist mõju enamikule inimestest. Mis puutub eakatesse, siis nad suunatakse loomulikult avaliku toetuse alla.

Ka siin pean ma veel kord rõhutama, et arvestades praegust otseste maksude koormust varale ja kaudsete maksude koormust igale elustiilile, ei jää kaunitest intressimaksetest midagi alles, välja arvatud selle inimese puhul, kelle jaoks – ja see on tõepoolest midagi ebaõiglast ja selle vastu tuleb võidelda – kogu sissetulek tuleneb ainult igavestest intressimaksetest. Seetõttu pole kokkuhoiu langust ilmselt vaja karta.

Kas (vastik) suurkapital on tõesti nii täiesti viljatu? Kas see pole loonud ka vahendeid ulatuslikuks progressiks, mis kannab inimkonnale suuremat vilja kui see, mida laenukapitali intressid hävitavad?

Ei! Küsimuse püstitamine tõestab vaid seda, et mammonistlik fraseoloogia on meie selge nägemise ähmastanud.

Suurkapital ei ole loonud vahendeid laiaulatuslikuks progressiks; pigem on suurkapital kasvanud tööst! Kogu kapital on akumuleeritud tööjõud. Suurkapital on iseenesest ebaproduktiivne, sest puhas raha iseenesest on täiesti ebaproduktiivne asi. Vaimust, tööjõust ja olemasolevatest või juba arendatud toorainetest või maavaradest toodetakse väärtusi ja valmistatakse kaupu – töö ja ainult töö abil.

Sest kui valada nii palju raha kõige viljakamale põllumaale, kõige rikkamasse söekaevandusse, siis põllumaa ei kanna sel põhjusel vilja ega kaevandus ise süsi välja sülita! Kinnitagem seda lõplikult.

Kui inimesed on raha leiutanud, on see vastavalt üsna kasulik ja mõistlik; sest igas asjas keerulises majanduses on vaja seda (üldtunnustatud) „tehase töö kviitungit“. Aga et nendes „rahaimpeeriumides“ peaks peituma potentsiaal kasvada igavesti iseendast tohutuks – ja raha teeb seda, kui ta suudab intressi kanda –, siis just see mässab meie olemuse tuum; see ülendab raha kõigist teistest maistest ilmingutest palju kõrgemale; see teeb rahast ebajumala. Ja kõik see on tõepoolest vaid inimkonna tohutu enesepettus!

Mitte miski, mitte miski ei saa tulla ainuüksi rahast. Laual, kapil, riietel, majal, tööriistal – lühidalt öeldes kõigel meie ümber on mingi väärtus; lõppkokkuvõttes saab katkist mööblitükki ikka küttepuudena kasutada, et end soojendada, aga kahekümnemargase rahatähega ei saa midagi peale hakata;
Ma ei saa isegi juustutükki sinna keerata. Alles pärast seda, kui inimesed on mõistlikult kokku leppinud tarbimiseks mõeldud kaupade vahetamise hõlbustamises ja tehtud töö eest kviitungite kirjutamises, saab paberilipik tähenduse ja eesmärgi ning on väga mõistlik, et põllumees saab oma teravilja eest söekaevandusettevõttelt mitte söe, vaid raha; seega a

Machine Translated by Google

vautšer muu tehtud töö eest, nt kahvlid, savinõud, ader ja vikat. Aga sellega peaks raha võim lõppema.

Seega pole inimkonna ulatuslikku progressi saavutanud mitte raha, vaid inimesed ise – nende julge vaim, uhke julgus, nutikas mõistus, käte tugevus, jagatud, seega sotsiaalne, usin töö. Nii uhkelt ja nii selgelt peame me nägema. Mehed olid see asi, kindlasti mitte need haletsusväärsed paberitükid, mille mehed kaubanduse lihtsustamiseks leiutasid.

Edasine programm

Kuigi intressiorjuse kaotamine ei ole uue riigikorralduse lõppeesmärk, on see tõeliselt kõige teravam tegu, ainus tegu, mis suudab ühendada kõik rahvad tõeliseks rahvaste liiduks mammonismi türannia vastu, mis hõlmab kõiki rahvaid. Kuid see ei ole lõppeesmärk.
Vastupidi, intressiorjuse kaotamine peab viima edasiste sammudeni, sest nagu me oleme näinud, haarab see globaalse kurjuse juurte ja tegelikult ka peamise juurte kaudu.

Alles siis, kui on täidetud alusnõue intressiorjuse kaotamiseks, sillutatakse esmakordselt tee sotsiaalriigile. Seda tuleb selgelt mõista ja see tuleb ellu viia hoolimata kõigist mammonistlikest jõududest. Üleskutse sotsialiseerimise järele [seni, kuni intressiorjus püsib] ei ole midagi muud kui katse moodustada kõigi tööstusharude usaldusfond ja luua kõikjal hiiglaslikke konglomeraate, mille üle suurlaenukapitalil on tulevikus loomulikult taas otsustav mõju, hoolimata kõigist varandusmaksudest. Sotsialistlik riik mammonistlikul alusel on absurdne ja viib oma olemuselt kompromissini sotsiaaldemokraatia, mis on juba tugevalt mammonismiga saastunud, ja suurkapitali vahel.

Meie seevastu nõuame mammonistliku riigi radikaalset hülgamist ja riigi ümberkujundamist sotsialismi tõelise vaimu kohaselt, mille valitsevaks põhiideeks on toitmiskohustus – milles kommunismi vana põhinõue saab oma ratsionaalse ja kasuliku rahulolu – sellisel kujul, et iga rahvaliige saab oma määratud õiguse kodumaa pinnasele riigi poolt eraldatud kõige olulisemate toiduainete kaudu.

Lisaks nõuame uue riigi skeletina rahva esindatust Rahvaasendajate Koja kaudu, mis valitakse kõige laiemal alusel, ja selle kõrval alalist Töökoda, kesknõukogu, kus rahva töötajatel on hääl proportsionaalselt nende jaotusega ametite ja majandusliku klassi järgi.

Lõpuks nõuame riigijuhtidelt kõrgeimat vastutust. Seda sotsialistliku-aristokraatlikul alusel üles ehitatud uut riigi ülesehitust käsitletakse eraldi teoses.
mis ilmub peagi samalt kirjastuselt. Kogu selle konstruktsiooni eelduseks jääb aga intressiorjuse kaotamine.

Minu vankumatu usk, isegi mitte teadmine, paneb mind selgelt ära tundma, et intressiorjuse kaotamine pole mitte ainult jõustatav, vaid seda tuleb ja tahetakse kõikjal kirjeldamatu rõõmuga ellu viia. Pidage meeles: erinevalt kõigist teistest ideedest, liikumistest ja püüdlustest, olgu need kui tahes heade kavatsustega, mille eesmärk on inimkonna paremaks muutmine, ei püüa minu ettepanek parandada inimloomust; pigem on see suunatud mürgise aine vastu, nähtuse vastu, mis on osavalt – ei, saatanlikult – leiutatud, täiesti vastupidiselt inimese sügavaimale tundele, et inimkonda haigeks teha, et inimkonda materialismi lõksu meelitada, et temalt röövida parim, mis tal on – hing. Käsikäes selle kõrval.

Machine Translated by Google

Läheb lahti rahavõimude kohutav, halastamatu türannia, mille jaoks inimesed on vaid intressiorjad, eksisteerivad ainult selleks, et töötada dividendide, intresside nimel.

Sügavas mures mõistame vanade piibliõpetuste hirmuäratavat selgust ja tõde, mille kohaselt juutide jumal Jahve lubab oma valitud rahvale: „Ma tahan anda sulle kõik maailma aarded; su jalge ees lebavad kõik maa rahvad ja sina valitsed nende üle.“

See globaalne küsimus on nüüd teie kõigi ees laotatud. Globaalseid küsimusi ei lahendata käeviipega, aga mõte on selge kui päev. Ja tegu tuleb usinalt levitada; me peame selgelt aru saama, et seisame silmitsi kõige võimsama vaenlasega – maailma hõlmavate rahavõimudega. Kogu jõud on teisel pool, meie poolel ainult õiglus, produktiivse töö igavene õiglus.

Sirutage oma käed minu poole, kõigi maade töötajad, ühinege!

Machine Translated by Google

Saksa riik riiklikul tasandil

Sotsialistlik Sihtasutus

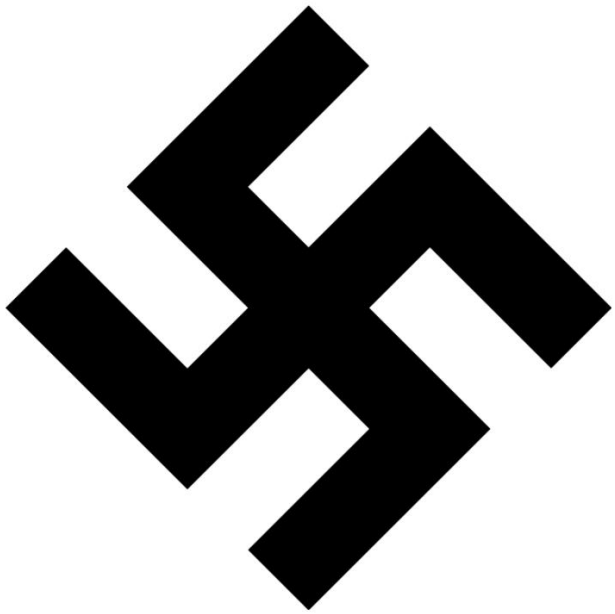

Machine Translated by Google

Eessõna

kõrval

Adolf Hitler

Iga suur idee vajab kahte asja: võimutahet ja selgeid eesmärke. Võimutahe, vabanemistahe, hõõgub ja on meie südametes tugev. Gottfried Feder on oma raamatus "Saksa riik rahvuslikul ja sotsialistlikul alusel" esitanud meie eesmärgid selgelt, lihtsalt ja kõigile arusaadaval viisil. Selles on miljonite lootus ja igatsus leidnud vormi ja võimsa väljenduse. Meie liikumise kirjandus on selles saanud oma katekismuse.

München, 8. november 1923 Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Eessõna
viienda väljaande juurde

Siin ilmub minu teos " *Saksa riik rahvuslikul ja sotsialistlikul alusel"* sarjas "Rahvuslik-Sotsialistliku Raamatukogu". Tekst on jäänud sisuliselt ja põhimõtteliselt muutmata, kuid lõigud, mis viitasid selle teose ilmumisaja (1923) oludele ja laenasid sealt näiteid, on kustutatud ning juudiküsimuse selgitusi lühendatud, kuna viimasele pühendatakse eraldi teos.

Uus väljaanne peaks eriti tõendama tõsiasja, et põhiprogrammis ei muudetud mitte midagi.

Murnau, oktoober 1931 Gottfried Feder

Machine Translated by Google

"Õndsad on inimesed, keda tungiv vajadus

kehtestab üleva poliitilise idee, mis

olles suurepärane ja lihtne,

sunnib iga teist ajastu ideed oma teenistusse.

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Sissejuhatus
esimese väljaande juurde

Me vaatame tulevikku täis tugevat lootust ja igatsust. Saksamaa jääb ellu, Saksamaa ei saa hääbuda. Saksamaad raputavad justkui uue ajastu ülekaalukad sünnitusvalud. Enesesüü kohutavad ahelad ja välismaised piinajad langevad maha, raputatakse võimsa õlakehitusega maha ja Saksamaa marsib rahvaste eesotsas.

Kui kokkuvarisemise ja langusega poleks seotud nii palju kannatusi ja ahastust, saaksime uue ajastu loomise päevi teatud õnnetundega osa võtta. Kui heidame pilgu päeva allakäikudele, oleviku segadusele, näeme kõikjal võimsat tahet, tõsist tööd, inspireeritud intuitsiooni. Saksa hing viib oma tiivad uuele kõrgele lennule.

Tänapäeva ülesanded on võimsad, suuremad ja raskemad kui kunagi varem sakslaste nii valusas ajaloos.

Seega on vaja lahendada kaheosaline ülesanne – mitte ainult riiki ja majandust "taastada" – vaid anda neile uus vorm. Ja seeläbi uus vorm ka meie rahva kultuurilisele ja intellektuaalsele elule.

Vana sakslaste igatsus ühendatud Saksamaa järele peab lõpuks teoks saama, tekib uus majandusseadus ja pühib minema intressikapitalistliku majandusteaduse õudusunenäolise vormi.

Nii ulatuslikud ja üle jõu käivad on ülesanded, mis meid ootavad. Sünge ja manitsusena seisab meie selja taga mineviku vaim; täis aukartust selle ees, mis on ajalooliselt toimunud parima saksa traditsiooni kindlal pinnal, mis põhineb varaseimal aaria tarkusel, tuleb rahvas ja riik, majandus ja kultuur uuesti luua.

Siin peavad töötajad olema teadlikud oma tohutust vastutusest, tegelikult kannab neid kogu rahva lootus – vabaduse poole!

Kuid natsionaalsotsialistlik idee on palju enamat kui vaid tagasipöördumine või kõrvalepõige vanade esivanemate tavade juurde, see murrab marksistliku riigi ja majandusvormi ahelad, see kui esimene ja kõige kindlam idee peab teadlikult kõige raskemat lahingut mammonistlike võimude, ülejuudi imperialismi maailmahõlmava võimu, ahnuse, isekuse ja ükskõiksuse vaimu vastu.

See universaalne ja suur Saksa vabadusliikumine leiab oma võimsaima, tahtejõulisema ja eesmärgiteadlikuma võitleja Natsionaalsotsialistlikus Saksa Töölisparteis. Partei on oma eesmärgid välja toonud lühikeses programmis, mis võtab liikumise põhinõuded 25 punktis lühidalt kokku. Alfred Rosenberg, Suur-Saksamaa natsionaalsotsialistliku liikumise poleemilise organi Nationalist Observeri13 peatoimetaja, on tänuväärsel viisil selgitanud programmipunkte ükshaaval lühikeses teoses14 .

---

13 NSDAP ostis 1920. aastal partei kanalina väljaande Volkischer Beobachter ja seda toimetas Dietrich Eckart. kuni oma surmani 1923. aastal, mil seda juhtis Alfred Rosenberg.

14Rosenberg avaldas esmakordselt oma Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung 1923. aastal.

Machine Translated by Google

Selle töö põhjal on vähemalt võimalik sõpradele ja vaenlastele öelda, mida Natsionaalsotsialistlik Saksa Töölispartei soovib. Teisest küljest puudub natsionaalsotsialismi kirjanduses põhjalik teos, mis annaks ülevaate poliitilistest ja majanduslikest ideedest, millest natsionaalsotsialism lähtub, milliseid teid ta kavatseb rahvuspoliitikas käia, et jõuda oma lõppeesmärgini, natsionaalsotsialistliku Saksa riigini, ning milline on töö ja tulemuslikkuse olukord. Käesolev teos soovib seda ülesannet täita.

Seega peame valgustama natsionaalsotsialismi lähtepunkti, teed ja eesmärki, näitama, milles Saksa natsionaalsotsialistlik riik erineb oluliselt olemasolevast riigist, millised valdkonnad jäävad oluliselt puutumata, millistel aladel toimuvad olulised reformid ja kus tuleb oluliselt uusi teid valida.

Me peame otsima ja paljastama uusi teid avaliku elu, eriti riikliku rahanduspoliitika, käsitlemiseks rassiküsimuses ja sellega seotud küsimustes. Lisaks peame põhjalikult tegelema vaenulike vastuväidete, moonutuste ja valedega, mis on juba valjuhäälseks muutunud.

Ülesanne, mille oleme endale seadnud, on äärmiselt suur, kuid ometi vaid väike osa Saksamaa uuenemise kogu ulatusest.

Kõik pingutused oleksid asjatud, kui surmani sihikindlus ja ohjeldamatu tahe...

Juht ei töötanud ideede efektiivsuse nimel.

Kõige tugevam tahe raisku läheks asjatult, kui me ei kannaks oma südames vankumatult selget pilti sellest, milline see Saksa riik – Saksamaa, meie isade ja laste maa – peaks *meie tahte kohaselt – pärast meie võitu – välja nägema!*

Machine Translated by Google

1. Vundamendid

Moraalsed alused

Natsionaalsotsialistliku riigikorralduse aluseks on täielik vastutus rahva ja iseenda ees.

„Avalik huvi enne omakasu” on natsionaalsotsialismi esimene seadus.

Võib tunduda kummaline, et selline põhimõte tuleb riigile üldiselt kehtestada, sest ajaloost teame perioode, mil valitsejate meelest oli terviku heaolu nende riigijuhtimise alus. Kui tänapäeval on vaja seda põhimõtet kõigist muudest kaalutlustest ettepoole seada, siis see ainult väljendus tõsiasjale, et tänapäeva avalikud olud ei ole sugugi selle ainsa õige poliitilise tunde väljendus. Me näeme selles esimeses põhimõttes samamoodi, kui tihedalt on moraal ja majandus omavahel seotud.

Avalik huvi enne omakasu on eelkõige moraalne nõudmine. Kuid samal ajal väljendab see suurepärase keelelise selgusega hierarhilist järjestust terviku heaolu ja üksikisiku õigustatud püüdluse vahel isikliku omandamise ja omandi poole. See natsionaalsotsialistlik põhimõte ei välista seega mingil moel eraomandit. Vastupidi: natsionaalsotsialism tunnistab täielikult ja lõplikult omandi tähtsust. See teab, et isiklik omand ja õigus omandatud vara vabalt käsutada on iga majanduse ja lisaks sellele iga kõrgkultuuri alus; kuid natsionaalsotsialism on samamoodi tunnistanud, et eraomandi tunnustamiseks on vaja tõmmata üsna kindlad piirid, st kus omandist saab pelgalt võimu instrument ja seda rakendatakse ekspluateerivalt terviku heaolu vastu.

Vaevalt leidub tõsiselt mõtlevat inimest, kes sooviks sellele esimesele põhimõttele sellisel üldisel kujul vastu vaielda. Raskus seisneb avalike huvide õiges hindamises üksiku eraisiku huvide suhtes. Vaatamata kahtlemata olemasolevale
Kuigi avaliku huvi kaalutlused peavad olema erahuvidest tähtsamad, on tähelepanuväärne, et meie seas kehtivate õiguslike ideede kohaselt pole just vara kasutamise vormi osas kehtestatud moraalseid piiranguid, mis ulatuks kriminaalsest kaugemale. Muidugi on keelatud oma ligimese vastu vägivaldselt tegutseda (väljapressimine - mõrv
-
tapmine - reetmine ja ebaseaduslik rikastumine jne), kuid mitte kunagi ega kusagil pole keelatud koguda mõõtmatut rikkust ja kasutada selleks sageli üsna kahtlaseid pangandus- ja börsitehnilisi vahendeid. Lisaks annab seadus igale võlausaldajale õiguse ebasoodsatel tingimustel võlgnikult halastamatult ära võtta tema kodu ja vara -

haigus, surm, väärareng, halb saak ja nälg – muudavad tekkinud kohustuste täitmise võimatuks. Iga kogenud kohtunik oskab jutustada lugematul hulgal juhtumeid, kus meie jäik seadus on hävitanud majandusliku eksistentsi, kus iga terve õiglustunne on mässanud tööka ja usina inimese, keda on aga halb õnn ajutiselt võlausaldaja jõhkra surve ja haarde alla kimbutanud, andmise vastu.

Isikliku õiguse omada õigust ja õiguslikke nõudeid piiramatu tunnustamine tervikuna peab loogiliselt viima avaliku huvi kahjustamiseni selle põhimõtteliselt ümberpööratud ja ühiskonnavastase õigusidee iseka ärakasutamise kaudu, mis on vastuolus meie riikliku põhimõttega "avalik huvi enne omakasu".

Machine Translated by Google

Vastandina meie seas valitsevale valele põhiformulatsioonile, kapitalistlikule, on teine äärmus marksistlik riigi ja majanduse idee. Selle majandusvormi põhiidee on eraomandi eitamine. Marksistlik doktriin läheb isegi nii kaugele, et selgitab omandit otse kui "vargust" (Proudhon).15 See nõuab võõrkeeles, mis on eriti Saksa proletaarlastele nii arusaamatu, "ekspropriaatorite ekspropriieerimist"16 – teisisõnu omandi äravõtmist! See riiki, rahvast, kultuuri ja majandust hävitav doktriin on leidnud oma äärmusliku, kuid loogilise teostuse Vene bolševismis. Oma majanduslikus aspektis võib selle äärmuse kokku võtta lausega:

"Kõik kuulub kõigile".

Meil on siin tegemist omandi isikupärastamisega, kogu omandi ülekandmisega terviku anonüümseks omandiks.

Meie seas endiselt valitsev äärmuslik piiramatu omandiõigus on seevastu viinud meid juba viimasele astmele jumal Mammona templi ees, mille uksel seisab kuldsete tähtedega kiri: "Kõik kuulub Ühele". Isegi see hirmutav majanduslik vorm peab samamoodi viima omandi isikupärastamiseni – ainult teistmoodi –, kuna lõpuks surutakse kogu töötav inimkond siin hirmuäratavasse võlaorjusse anonüümsele finantsvõimule.

Teravas vastuolus äsja kirjeldatud lääne demokraatide marksistliku sotsialismi ja kõrgkapitalistliku mammonismi majanduslike äärmustega nõuab natsionaalsotsialismi majanduslik ideaal põhimõtte "igaühele oma" elluviimist.

Just selles printsiibis on moraal ja majandus taas kord kõige tihedamalt seotud. Moraaliprintsiipide eemaldamine ärielust on tõepoolest tänapäeva majandusele nii iseloomulik, kus just suurema omamise, suurema kavaluse ja riigivõimu vältimise oskuse ülekaalukas jõud kallutab tasakaalu. Pilk tuhandetele enamasti pimedatele eksistentsidele, kes kõigis suurlinnades oma pahandusi teevad ja fantastilisi summasid käsutavad, pilk arvukatele kohtuasjadele, mis osalejate vastuseisust hoolimata kohtusse jõuavad, näitab meile, kui kohutavalt rikutud on tänapäeva ärimoraal. Vaatleme sellele kontrastina kohutavat viletsust keskklassi ja abielus tööinimeste ringkondades, kes ei suuda enam oma imikutele ja kasvavatele lastele piima ja leiba maksta, olgem selged, et üldiselt on auväärse tööga paljudel, paljudel juhtudel eluks hädavajalikku vaevalt võimalik teenida, eriti...

kui on lapsi, kelle eest hoolitseda ja keda kasvatada. Intellektuaalsete ja vabade elukutsete viletsus ületab igasuguse mõõdu; kõige kõrgema astme kunstnikud, eriti kui nende orientatsioon ei vasta tänapäeval valitsevale juudi maitse-eelistustele, antakse kategooriliselt nälga; ehtsad saksa luuletused ei saa avalikku esitamist. Kuid kirjeldamatu on nende viletsus, keda on riigi halva finantspoliitika tõttu petetud nende säästudest, väikekapitali pensionärid ja pensionärid, sõjainvaliidid, heategevuslikule abile sunnitud, samuti kõik need, kes on lootnud riigivõlakirjade kindlusele, samuti meie rahvusvaluuta stabiilsusele ja marga kullakattele. Selline seisund on majanduse lagunemine - anarhia. Töökus tasustatakse ebapiisava tasuga, laiskus premeeritakse, auväärne kaubandus kannatab häda, ebatervislik kaubandus, vahenduskaubandus, spekuleerimine õitseb kõige paremini. Mida parem on lavastus kultuuriliselt, seda halvem on saadav tasu. Usalduse eest tasutakse ...

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) kuulutas oma 1840. aasta teoses Qu 'est-ce que la proriete? et "la propriete c'est le maht".

16 Seda prantsuse keelest „Texpropriation des expropriates” laenatud fraasi kasutab Marx teoses „Kapital”, I, 24. peatükk: "Eraomandi streikide viimasel tunnil sundvõõrandajad sundvõõrandatakse".

Machine Translated by Google

reetmine ja tõepoolest riigi poolt, mis peaks olema seaduse ja õigluse kaitsja, avaliku moraali eestkõneleja.

Meil pole enam vaja osutada avaliku elu korruptsioonile, ajakirjanduse judaiseerimisele ja vaesumisele ning meie välispoliitika haledalt jõuetule ja vääritule juhtimisele, et näidata meie avaliku elu ja majandusliku moraali äärmist allakäiku.

Selle materialistliku vaesumise ja avaliku elu saastamise vastu seab natsionaalsotsialistlik riigiidee ammu läbiproovitud riigi ja majanduse põhimõtte: *"Igaühele oma* ", aga ennekõike *"Avalik huvi omakasu ees".* Selle põhimõtte tõstmisega natsionaalsotsialistliku riigi juhtpõhimõtteks seob natsionaalsotsialism end Saksamaa ajaloo parimate ja hiilgavamate perioodidega.

„Suum cuique"17 oli juba terve saksa varakeskaja majanduspõhimõte, kuid eriti pikka aega tagati gildide korralduse kaudu, et igaühele määrati oma. Meistri ja õpipoisi ühine töö poole või kolmandiku penni eest tagas töölisele vähemalt tema sissetuleku, parem töö ja tulemuslikkus leidsid tunnustuse ja tasu ning silmapaistva tulemuslikkuse korral kuulsuse ja rikkaliku sissetuleku.

„Suum cuique" ehib ka Preisimaa kõrgeimat ordenit, Musta Kotka ordenit, ehkki siin erilises tähenduses, et selle kroon kuulub eriliste teenete eest. Just see tõlgendus vastab eriti natsionaalsotsialismile – mitte niivõrd seetõttu, et siin on tegemist õukonna teenetemärkide või sõjaväeteenistuse ühekülgse austamisega, vaid pigem seetõttu, et selles väljendub riigi ja rahva ees kohuse tasustatud täitmise moraalne sisu – kohuse täitmine, mis toimub ennastsalgavalt, ilma eesmärgita ja ilma eelneva palgakõlksu arvestamata, isiklike huvide tagaplaanile jätmisega, mis on sündinud sisemisest sundivast vastutustundest riigi ja rahva ees.

Meie, natsionaalsotsialistid, laiendame seda põhimõtet ka teises suunas, lisades saksa keskaja ideele "igaühele oma" ja Friedrichi riigi ideele "oma krooni ära teenimine" suurima rõhuasetusega: *"Kurjategijale oma karistus!".* Igaühele oma, et ta oma krooni ära teeniks, igale korralikule ja auväärsele tööle oma piisav tasu, igale erilisele teosele oma kõrgem tasu, igale vaesele ja igale süütult hätta sattunud inimesele piisav abi avalikest vahenditest, aga võrdselt kõigile neile, kes tegutsevad avaliku moraali ja majandusliku auväärsuse vastu - ära teenitud karistus.

Siiski rõhutame, et natsionaalsotsialistliku riigi kohustuste hulka ei kuulu mingil moel riigikodaniku majanduslikes küsimustes individuaalse järelevalve teostamine, et majandus õitseb kõige paremini bürokraatliku juhendamiseta nii palju kui võimalik. Me teame ka, et iga üksiku riigikodaniku riski vähendamine riigi kaudu – pigem Naumanni "riskivaba inimese" mõttes, st inimese puhul, kelle põhieksistentsi eest riik peaks hoolitsema – saavutaks täpselt vastupidise sellele, mida Naumann temalt ootas.18 *Riigi kohustus peab piirduma eelduste loomisega majandusele, mis hoiab end...*

---

[17] Igaühele oma

18 Friedrich Naumann (1860–1919) oli protestantlik teoloog ja liberaalne poliitik, kes asutas 1896. aastal sotsiaalse liberalismi ja propageeris seda oma ajakirja Die Hilfe kaudu. Pärast Esimest maailmasõda sai Naumannist Saksa Demokraatliku Partei (DDP) esimene esimees.

Machine Translated by Google

nii vaba kui võimalik kohutavatest liigkasuvõtmise nähtustest, mida me tänapäeva intressikapitalistlikus riigis tunneme.

Seega peab riigi heaolu taas saama kõrgeimaks seaduseks, riigi efektiivsus peab seadma põhimõtte "Avalik huvi omakasu ees" kõigist muudest kaalutlustest ettepoole.

Nüüd aga muudab see põhimõte riigimeeste, riigiteenistujate ja avalikus elus silmapaistvatel ametikohtadel olevate isikute seas vajalikuks tunnuse, mis tänapäeval on valitsusest ja avalikust elust peaaegu täielikult kadunud – vastutuse.

Kogu meie avalik elu seisab täna otse vastutustundetuse märgi all. Delegaadid ei vastuta – öeldakse, et nad on „immuunsed“ – selle eest, mida nad parlamendis teevad ja räägivad.
Meeleheitlik termin, kui meenutada, et see väljend on võetud meditsiinist, kus öeldakse, et keha on juba mürkidega nii küllastunud, et värskelt sisseviidud mürgid kahjustavad keha palju vähem või üldse mitte, samas kui terve keha sureks nende kätte. Fraktsioonid ei vastuta enamuse otsuste eest, ministrid ei vastuta oma ametikohustuste täitmise eest, sest nad on vaid parteide funktsionäärid, kes osalevad just valitsuse moodustamises. Kui midagi läheb valesti, kannatab rahvas tõepoolest kõige suuremat kahju, kuid niinimetatud vastutava ministri asendab vaid teine sama vastutustundetu parteifunktsionäär. Tegelikust vastutusest ei räägita.

Juba kuningate jumaliku õiguse ajastul oli Kõigevägevama poole pöördumine kahjuks liiga sageli valitsevate isandate vastutustundetuse eriline vorm (haruldasi erandeid, kelle puhul vastutus oma jumala ees oli sünonüümne vastutustundega oma rahva ees, on selgesõnaliselt tunnustatud). Üldiselt oli see kallis jumal aga lõppkokkuvõttes alati vaid mugav kaitsekilp, mille taha võis peituda – ainult oma ülemusele vastutava ametniku, ainult oma kuningale vastutava ministri ja ainult oma jumalale vastutava valitseja astmetel – valitseva klassi ja selle esindajate kõige uskumatum vastutustundetus rahva tegelike eluvajaduste suhtes.

Natsionaalsotsialism peab selle riiklikult sanktsioneeritud vastutustundetuse radikaalselt kõrvaldama.

Rahvuslikult sotsialistliku riigi sissepääsuvärava kohal seisab raudtähtedega kiri *„Kõrgeim vastutus“* . Kellel on au seista juhtival kohal suure rahva huvide eest, ei saa tema vastutust piisavalt meelde tuletada. Tegelikult saab juht olla ainult see, kes kannab seda sügavaimat vastutustunnet oma rinnas. Kõigi riigiteenistujate ja avalikus elus osalejate jaoks tuleb see vastutus eriti sätestada ja seda tuleb täita halastamatu rangusega. Ainult sel viisil saab tegelikult, niiöelda, taastumist sundida.

Ainult nii saab taaselustada ja kasvada kõige väärtuslikum asi, mis võib võimaldada juhil ja rahval taas tõeliseks rahvuslikuks ja ajalooliseks kogukonnaks saada – usaldus. Ja usaldusest saab siis taas kasvada usk, mis juhi vastutusel toob kaasa Saksamaa taastumise ja uuenemise, saksa hinge taasärkamise natsionalistlikus töö- ja tulemuslikkuse seisundis, kus igaüks leiab oma.

Machine Translated by Google

Majanduslikud alused

Terves majandussüsteemis ei saa moraali ja rahvamajandust lahutada. Vastasel juhul kannatab majandus kõige rängemalt, eriti mis puudutab iga majanduse kõige auväärsemat ülesannet – *nõudluse rahuldamist.* Ilma usuta kaubandusse, ilma töökuseta, ilma ametnike ja töötajate lojaalsuseta ei saa ükski töö õitseda.
Tõhusus, õiglus, ettevõtlik vaim, energia ja vastastikune usaldus kõigi majandusülesandes osalejate vahel on iga majanduse õitsengu hädavajalikud eeldused. Kõike seda tuleb vaid öelda, et tunnistada nende erakordset tähtsust.
Igaüks, kes on pidanud olevikus ja hiljutises minevikus majanduslikult aktiivne olema, teab, mil määral neist headest asjadest tänapäeval puudu jääb. Ja kes lõpuks kannatab marksismi päästeõpetuste ja selle tegutsemismeetodite, streikide, sabotaaži ning hooletu ja lohaka töö kahju? – Kuid lõpuks ainult elanikkond ise, kes selliste riiki ja rahvast lagundavate õpetikute kaudu kaotas igasuguse ühtekuuluvustunde ja näeb oma kõige olulisemat ülesannet klassivõitluses. Seetõttu tuleb just siia suunata ka kaebused, mis kõlavad eriti natsionalistlikest leeridest, et me pole enam rahvas, et me peaksime kõigepealt taas rahvaks saama, kui tahame oma kaotatud võimupositsiooni ja rahvusvahelise maine taastada.

Need kaebused on õigustatud, aga kaebustega edasi ei jõuta. Marksism ei kõhelnud oma majandusliku ja poliitilise ideaali realiseerimisel, kui tal selleks võim oli, see ei peljanud teisitimõtlejate jõhkrat mahasurumist: Venemaal vaigistas see oma vaenlased igaveseks, tappes kogu kodanliku intelligentsi, meie seas vabariigi kaitseks mõeldud seaduste kaudu.[19] Poliitilise võimu omandamine on ilmselgelt iga majandusliku või rahvusliku poliitilise reformi eeltingimus. Seda me teame sama hästi kui kommunistid ja sotsiaaldemokraadid, aga me ei taha poliitilist võimu võimu enda pärast, mitte selleks, et omandatud võimupositsiooni ära kasutada teatud klassi vastu, vaid et luua eeldused majanduslikuks rahule tööühiskonda koondunud rahvuslike seltsimeeste vahel. *Nõudluse rahuldamine*[20] on rahvamajanduse ülesanne – mitte kasumlikkus, mis on tänapäeval kaupade tootmisel peaaegu ainuisikuliselt määrav. Selle natsionaalsotsialismi põhilise hoiakuga astume kindlasse vastuseisu kapitalistliku riigi põhilistele majanduslikele ideedele. Mitte seda, mis oli vajalik, ei toodetud esialgu, vaid seda, mis oli kasumlik. Kõik, mis ei lubanud toota piisavalt intresse ja dividende, jäi algusest peale kasutamata. Eriti selge näitena praeguse huvipakkuva kapitalistliku majanduse kasumlikkuse hullusest võib tuua tõsiasja, et elamuehitust, hoolimata kohutavast eluasemevajadusest – seega hoolimata kõige pakilisemast vajadusest – lihtsalt ei teostata, kuna see pole kasumlik! See, et riiklikult poliitiliselt kõrgemas mõttes vaadelduna elamuehitus oleks tõepoolest kasumlik, ei vaja siinkohal edasist selgitust, vaid on kohe selge juba öeldust, eriti riigi sotsiaalsete ülesannete osas. Lisaks, kui rahvas nälgib ja külmub, siis ei näe kasumile suunatud kapitalistlik majandus mingil moel oma kohustust rahuldada seda vajadust odavate ja heade jalatsite, riiete ja aluspesu jms tootmise kaudu, sest elanikkonna vähenenud ostuvõime korral pole see "kasumlik". Teisest küljest on luksuskaupade tööstus kõigis valdkondades täie hooga hõivatud, sest kunagi varem pole nii vaevata rikkust omandatud...

---

[19] Sõjajärgsel Saksamaal on sarnane seadus, föderaalne põhiseaduse kaitse seadus. (Bundesverfassungsschutzgesetz), mis võeti vastu 1950. aastal.

[20] Nõudluse rahuldamise all tuleb mõista eluks vajalike vajaduste rahuldamist taskukohaste hindade abil. kõigi nende tervik, kes on omavahel seotud rahvuslikuks kogukonnaks.

Machine Translated by Google

innukas end ümbritsema puhta luksusega nagu tänapäeval. Kuid kapitalistlik kasumlikkuse idee muutub tegelikult majanduslikuks mõttetuseks meie majanduse harudes, mis tänapäeval kõike valitsevad – pangandus- ja börsisüsteemis. Pankade valitseva positsiooni fakt tõestab kõige ilmekamalt kapitalistliku idee majanduslikku mõttetust. Pankade ja börside "toodanguga" pole veel ühtegi last toidetud, pole veel ühtegi külmetavat inimest riietatud, üldiselt pole kunagi rahuldatud isegi kõige väiksematki eluks vajalikku vajadust. See väide ei ole sugugi demagoogiline tunnuslause, see ei hõlma isegi rahaliste tehingute institutsioonide hädavajalikkust, see näitab vaid täie selgusega, milline tohutu erinevus eksisteerib tõeliselt rahvusliku majandusliku nõudluse rahuldamise, näiteks natsionaalsotsialistlike soovide, ja täielikult erakapitalistlikult orienteeritud kasumipõhise majanduse vahel.

Isegi natsionaalsotsialistlikul riigil on oma pangad ja muud finantsasutused, kuid need ei ole enam rahvamajanduse valitsejad, vaid selle teenijad, raha ei ole enam riigi ja rahva isand, vaid ainult vajalik abivahend kaupade vahetamiseks.
Me teame täpselt, et see võitlus panga- ja börsikapitali vastu tähendab natsionaalsotsialistliku liikumise jaoks kõige raskemat lahingut, sest tänapäeval on panga- ja börsikapitalis koondunud kõige tohutum võimuküllus, mida maailm eales kandnud on.
Siin on tegemist elu ja surma võitlusega võimu pärast, mida vastane teab paremini kui enamik meie sõpru ja järgijaid. See lahing saab olema palju raskem, kuna terved elanikkonnakihid on endiselt kasumlikkuse hulluse küüsis.

Põhiküsimus, millele tuleks siinkohal taas täie selgusega vastata, on küsimus, kuidas natsionaalsotsialism põhimõtteliselt omandiga suhestub. Esimese peatüki põhilistest tähelepanekutest ja eriti seal kirjeldatud põhimõttelisest vastuseisust marksistlikule sotsialismile tuleneb natsionaalsotsialismi jaoks loomulike tagajärgedega *omandi põhimõtteline tunnustamine.* See eraomandi tunnustamine on aaria elus liiga sügavalt juurdunud. Loominguline meel, mis tunneb ära keskkonna, mis kontempleerib keskkonda, et sellest luua ja vormida oma maailma, loominguline inimene, kes selle vilju raske tööga maast välja kisub, kes asustab end, ehitab endale kodusid ja linnu, kes on sisse elanud ja juurdunud oma sugulaste, oma rassikaaslaste ringi, inimene, kes seejärel sellisel pinnasesse juurdunud infrastruktuuril liigub kõrgema kultuuri poole ja loob endale oma – maailma – kõrgemas intellektuaalses mõttes filosoofia, luule, muusika, kunsti ja skulptuuri valdkonnas – see inimene ei saa seda kindlasti teisiti ette kujutada kui et tema kätetööd, mis on sündinud tema enda kätetööst, on ka tema omand. Sellest loova inimese teadmisest tuleneb otseselt austus teiste vara vastu ja seadus.

Loova meele põhimõttelises ja lepitamatus vastasseisus seisab teiste, teistmoodi meelestatud inimeste ahne ja varastav meel, kes pole kunagi tundnud loomingu hõngu, kes liiguvad rahutult ühest kohast teise, kes ei suuda kuhugi juuri ajada, kes ei tõusnud laienevalt ja mullast pikas arengus üha kõrgema kultuuri poole, vaid liikusid oma rahutult liikuva meele ja rahaga riigist riiki, kui nad olid üksikuid linnu või maa-alasid "karjatanud". Isegi loominguliste rahvaste põldudel seisis juut tegelikust tootmisest sisuliselt üsna kaugel, me ei tunne juuti põllumehena, mitte kaupmehena, mitte inseneri või ehitusmeistrina, mitte tehase- ja palgatöölisena ning tõeline loominguline geenius on talle võõras isegi kujutavas kunstis ja teaduses. Liikuv meel alustab oma iseloomulikku tegevust alles seal, kus loominguline käsi on loonud teose, on toodetud ese, seal teab ahne meel, kuidas neid kaupu hankida...

Machine Translated by Google

ennast ja suunata neid oma rahalise kasu saamiseks. Mitte selleks, et rahuldada riigi majanduslikku nõudlust, vaid et teenida sellest tootmisest tarbimiseni liikumisest võimalikult suurt kasumit, seadis see end tootja ja tarbija vahele – tekkis kaupleja. Tänapäeval on kauplejast ja rahavahetajast saanud juhatus ja pangandusjuht. Kogu maailma majandus on kõige mõttetumal viisil pea peale pööratud. Tark, leidlik, julge, loominguline ja produktiivne meel ei valitse enam; valitseb kõver meel, mis ei suuda midagi ise luua, ekspluateeriv ja ahne. Raha valitseb töö ja vere üle.

Juudi liikuv mõistus on suutnud muuta kõik mobiilseks, isegi maa hüpoteeklaenude abil, suurimad pikaajalised tööstusharud anonüümseks muutmise ja aktsiaseltside kaudu ning riiklike võlakirjade majanduse kaudu on rahvusvaheline kapital isegi valitsused nende rahvast eraldanud. Tänapäeval sõltuvad kõik valitsused suurest laenukapitalist ja oma rahva suhtes on nad vaid intressikogujad oma anonüümsetele isandatele Wall Streetil, Londoni Citys ja Pariisis.

Need lühikesed tähelepanekud on meile näidanud loominguliste rahvaste ja ahne juudi vahelise lepitamatu vastuseisu sügavaima saladuse. "Aarialane loob, juut haarab endale maailma."

Siinkohal võib lühidalt lisada, et omandi ja valduse vahel on väga peen erinevus. Valdus ei pea sugugi tingimata olema omand, valdus ei saa olla ise loodud. Valduse puhul ei seata omandi päritolu kahtluse alla. Juut on haaranud aaria rahvaste vara enda valdusse ja valitseb nüüd oma finantsvõimu kaudu loojaid. See abstraktne omandivorm juriidiliste nõuete, võlakirjade, hüpoteekide jne kujul on muutnud kogu maailma tänapäeval *intressi kaudu kapitalile allutatuks.* Intressikapitalistlik majandusvorm üldiselt ei tunne omandi piire, see talub terveid rahvaid kogu nende tööga allutatuna käputäie panga- ja börsimagnaatide intressile.

Sellele mitte vähe hirmutavale huvikapitalistlikule röövlimajandusele vastu seab natsionaalsotsialism *omandiõiguse piirangu.* Selle piirangu põhimõte peitub lauses: "Avalik huvi enne omakasu". See, et seda omandipiiri saab pealegi väga kõrgele tõsta, tuleneb asjaolust, et natsionaalsotsialism ei lükka mingil juhul tagasi isegi suurimaid tööstusteoseid, kui need jäävad loojate eraomandisse (mõelge Kruppile, Mannesmannile, Thyssenile jne), kui vastuolusid terviku huvidega, eriti kui nende suurte teoste omanikel on sotsiaalsete küsimuste tundmine ja mõistmine ning nad suudavad leida õiged piirid tootmisest saadava sobiva omakasu, müügi piisava hinna ja rahvamajanduse nõudluse rahuldamise ning tööjõu vastava ja väärilise osalemise vormi vahel tööde tuludes.

Siinkohal jõuame lühikeste põhiliste tähelepanekute juurde väliste tootmisvormide kohta.
Enne sõda võimsalt tõusvat Saksamaa majandust iseloomustas väga õnnelik segu suurtest, keskmistest ja väikestest ettevõtetest. Nüüd aga üldiselt peitub suurettevõtluse kalduvuses oht rahvamajandusele, kuna suurettevõtlusest kõrgemal asuv järgmine aste ei teeni enam nõudluse rahuldamist, vaid turu domineerimise ja hinnadiktatuuri kõrgeid kapitalistlikke huve. Sellegipoolest tunnistatakse selgelt, et teatud tööstusharud saavad töötada ainult suurettevõtetena. See kehtib nende tööstusharude kohta, mida me üldiselt nimetame rasketööstuseks. Soovimata siinkohal üksikasjadesse laskuda, võib põhimõtteliselt öelda, et natsionaalsotsialistlikul riigil pole põhjust püüelda põhimõtteliste muutuste poole nendes majanduse välistes vormides. Natsionaalsotsialism lükkab tagasi igasuguse "sotsialiseerimise või natsionaliseerimise" marksistlikus mõttes. Meie majanduslik ideaal nõuab võimalikult suurt...

Machine Translated by Google

Keskmise ja väikese ettevõtluse valdkonnas on mitmeid majanduslikult vabu eksistentse. Me teame, et ainult vabad ja iseseisvad mehed, kes saavad vabalt oma tööd ja töötasu käsutada, tunnevad tõsist vastutust oma töö ees, et ainult sellel pinnal tekivad võimsad isiksused ja et ainult vabaduse *ja vastutuse* pinnal õitseb kogukonnatunne, mis ühendab ühise töö kaudu elu ja saatuse kogukonnaga seotud inimesi ning teeb neist seeläbi vaba ja eneseteadliku rahva.

Ainult sellisel pinnal saab üksikisiku heaolu olla ühendatud terviku heaoluga.

Riigi ja majanduse piiridel

Manchesterism21 ja riigisotsialism on täiesti vastandid, kui on vaja kehtestada piirid, mida riik peab majandusse sekkumisel järgima. Esimene doktriin nõuab igalt riiklikult eestkostelt võimalikult palju vabadust, see sooviks kõige paremini näha riiki taandatuna öövalvuri rolli. Riigisotsialism usub, et enamikku ettevõtteid juhib ja haldab kõige paremini riik ise. Kõige äärmuslikumad sotsialiseerimise või natsionaliseerimise vormid, mis on vene keeles ettevõtete juhtimine kõigi poolt, on kõigile, kes on sotsialistlikke katseid erapooletult ja lõpliku selgusega jälginud, näidanud, et sellised kommunistlikud tootmisvormid on pikas perspektiivis teostamatud.

See, kes on järginud meie selgitusi majanduse aluste kohta, suudab raskusteta ära tunda selle nähtuse sisemised põhjused. Ühelt poolt ettevõtlusalgatuse mahasurumine, kasumi motiivi puudumine, konkurentsi kaotamine, teiselt poolt aga nõukogude võimu poolt halastamatu jõuga rakendatud töölesundimine peavad tootmiseelise miinimumini viima.

Ettevõtete järkjärguline ja leebem "riikliku kontrolli" vorm, nagu me seda Saksa majanduselust tunneme, on edukalt rakendatav ainult avaliku sektori majanduse erinevates valdkondades. Valdkondades, mis konkureerivad vabamajandusega, eriti suurtootmise (kivisüsi) valdkonnas, on äriline edu võrreldes vabamajandusega tugevalt piiratud, kuna viimane on võimeline tegema kõiki olulisi otsuseid kiiremini ja iseseisvamalt, kui see on riigiettevõtete puhul tingimata võimalik. Selleks, et õigesti hinnata, millised ettevõtted üldiselt sobivad riiklikuks kontrolliks, peame selgelt aru saama, millise positsiooni riik rahvamajanduse kogu toimimises võtab.

Oleme selgitanud, et natsionaalsotsialism näeb majanduse ülesannet nõudluse rahuldamises. Tootja ja tarbija, valmistaja ja kasutaja on iga majanduse kaks peamist osalejat. Nüüd me teame, et kasutamine on lõppkokkuvõttes alati ja kõikjal puhtindividuaalne või väljendatud väga selgelt: iga leivatükki saab tõepoolest tarbida ainult üks inimene, riided on samuti mõeldud ainult isiklikuks kasutamiseks, seadus annab igal ajahetkel katuse ainult väikesele, omavahel ühendatud ringile, töökoht annab igal ajahetkel positsiooni vaid võib-olla suuremale, kuid siiski piiratud arvule töökaaslastele, seega ei saa me üldse rääkida toodete ühisest tarbimisest või kasutamisest. Kui seega tarbimine on lõppkokkuvõttes individuaalne, kehtib sama ka tootmise, kaupade tootmise kohta. Mida väärtuslikum on produktiivse töö produkt, seda selgem on, et see tuleneb ainult väga isiklikust loomingulisest jõust.

Teaduse ja kujutava kunsti valdkonna vaimuteoste, tehniliste leiutiste ja avastuste valdkonnas on see kohe selge, aga isegi kokkupandud tööde puhul...

---

21 Manchesterism on majandusmõtte koolkond, mis tekkis 19. sajandil Manchesteris reaktsioonina 1815. ja 1846. aasta protektsionistlikele Cora seadustele. See propageeris vabakaubandust ja toetas tööstureid maaomaniku aristokraatia agraarhuvide vastu. Selle liikumise peamised pooldajad olid Richard Cobden (1804–1865) ja John Bright (1811–1889).

Machine Translated by Google

Vabrikulaadsetes ettevõtetes, kus masinate abil mehhaniseerimine peaaegu täielikult inimese individuaalse töö maha surub, kehtib lõpuks ikkagi, et kingapaari, mida just see töötaja toodab, saab toota ainult see ja mitte keegi teine. Toodete kvaliteet aga langeb mehhaniseerimise suurenemisega. Juba põllumajanduses kehtib vana reegel: "Isanda silm nuumab karja", see tähendab, et ainult aretaja isiklik hoolitsus annab parimaid tulemusi.

Kõik kommunistliku majanduse katsed on iga kord lõppenud täieliku läbikukkumisega. Seega peame põhimõtteliselt deklareerima, et nii tarbimine kui ka tootmine on sotsialiseerimisega vastuolus. Niipea kui inimkond hülgas algsed individuaalse majanduse vormid perekonnas ja liikus üle keerukamatele majandusvormidele tööjaotuse kaudu ning oli moodustanud suured riiklikud kogukonnad, sekkus tootmise ja tarbimise vahele midagi uut – *kaubandus ja finantssüsteem.*

See väga lihtne majandusfilosoofiline tähelepanek annab meile kõige selgema tõendusmaterjali valdkondadest, kus riik peab oma majandustegevust piirama. On tõepoolest kohe selge, et siin on tegemist küsimustega, milles iga inimene on võrdselt huvitatud. Ja on ainult loogiline, et siin leiab riik oma kohustuste ulatuse ühiste huvide kehastusena.

Kui meie majandusfilosoofia on õige, siis pidi riik olema ühes neist valdkondadest midagi eeskujulikku korda saatnud, kui ta on seda juba proovinud. Seda on ta teinud ka transpordivaldkonnas . Saksa raudteevõimude teod enne sõda olid lihtsalt eeskujulikud ja on seda ka tänapäeval, niivõrd kuivõrd vana truudus kohusetundlikkusele ja südametunnistusele endiselt valitsevad. Sageli omistatakse Ameerika mitteriiklikule raudteesüsteemile erilist täiuslikkust; see on teatud kontekstis ka õige, kuna liiklus toimub palju vabamalt ja paljusid väikeseid raskusi, mis meil on bürokraatliku süsteemiga seotud, oleks vaevalt saanud vältida. Isegi suurte vedurivedurite ehitamine Ameerikas tekitas meis varem hämmastust, kuid peamine põhjus selleks oli see, et Ameerika raudteevõrgu laiem rööpmelaius tegi selle tehniliselt tõepoolest lihtsamini võimalikuks. Kuid see ei ole transpordi aspekt, vaid tehniline fakt, mis ei kuulu meie vaatluste ulatusse. Teisest küljest on meie küsimuse jaoks palju olulisem raudteetranspordi turvalisus. Selles valdkonnas olid Saksa raudteed pidevalt teadlikud riikliku transpordi ülimast ülesandest ning võivad endale kuulutada, et on tehniliselt ja organisatsiooniliselt teinud kõik võimaliku. Millise vastutustundetu hoolimatusega seati reisijate elu just selles valdkonnas Ameerika ja Prantsuse raudteedel ohtu, selgub Ameerika ja Prantsuse raudteede raudteeõnnetuste ajaloost enne natsionaliseerimist, kui need õnnetusjuhtumid teenisid Pariisi Rothschildide hoolimatut kasumijahti. – Seega näeme isegi siin taas kapitalistliku kasumlikkuse idee ja nõudluse rahuldamise majanduse kohustuse idee vahelist põhimõttelist vastuolu.

Kaubanduse ülesanne on eelkõige teenida rahvamajandust kaupade ja inimeste turvalise, kiire ja odava üleandmise kaudu kasutus- või töökohtadesse. Riigiettevõttes tuleb tasuvuse küsimus alles teisel kohal või on see ainult tariifipoliitika küsimus. Kaubandusse kuulub loomulikult ka posti- ja telegraafisüsteem. Isegi siin piisab Saksa posti- ja telegraafivalitsuse tegevuse auväärsest mälestusest, et näidata, kui kindlalt, kiiresti ja usaldusväärselt riik seda olulist rahvamajanduslikku ülesannet täitis.

Machine Translated by Google

Kaubandust on seevastu alati peetud eraettevõtluse algatuse ainuülesandeks. Nüüd ei saa kaubandusest rääkida nii üheselt kui transpordisüsteemist. Riikliku reguleerimise puhul tulevad algusest peale arvesse ainult teatud tüüpi kaubad, isegi massitarbekaubad. Nii vähe kui enne sõda võis oodata kõige olulisemate toiduainetega kauplemise riikliku reguleerimise mõistmist – kuna vabakaubanduse doktriin valitses meie rahvamajanduslikku mõtteviisi –, nii vähe võib tänapäeval, arvestades häbitut liigkasuvõtmist kõige olulişemate toiduainete osas siiani unustamata sõjajärgsel perioodil, oodata, et idee, et riigi ülesanne on tagada kõige olulisemate toiduainete valmistamine, edastamine ja levitamine, langeb viljakale pinnasele. Erandkorras leiame isegi oma majandusvaldkonna antipoodide, bolševistide, seas katseid seda probleemi lahendada, see tähendab tootmise ja selle levitamise riikliku kontrolli kaudu. Nagu me juba näitasime, on siin vale tahtmine tootmist läbi viia või mõista seda alati riiklikult kontrollitud viisil. Teisest küljest on toodangu õige jaotamine kahtlemata eriti oluline riiklik ülesanne. On tähelepanuväärne, et Venemaal on kodanlikest organisatsioonidest säilinud vaid põllumajandusliku tootmise ja tarbimisühistud, seega teisisõnu need organisatsioonid, mis olid endale just nimelt seadnud ülesandeks ühistes huvides kõige olulisemate toiduainete ladustamise ja kogumise ning teisalt tarbija varustamise ühistes huvides. Meie Saksa...

Majanduselu näitab meile nüüd, et isegi meie seas pole see idee täiesti uus, vaid et kooperatiivne idee on kõikjal üha enam jahtubmas ning loob seeläbi eeldused, mida natsionaalsotsialism silmas peab selle erakordselt olulise küsimuse reguleerimiseks. Põllumajandussaaduste kooperatiivne kasutamine tagab ühelt poolt põllumehele tema saaduste väljastamise piisavate hindadega, see tagab väetiste, põllumajandustööriistade jne kooperatiivse ostmise ning eriti püüab see tagada nõudluse rahuldamise põllumajandusladude rajamise kaudu. Teisest küljest on tarbijaühingud omalt poolt astunud täiesti praktilisi samme, et varustada tarbijaid saadustega võimalikult otse ja ennekõike vahenduskaubanduse mahasurumisega. Tootmisühistute ja tarbijaühistute ühendamine riikliku järelevalve all on määratud selle küsimuse lahendamiseks.

Isegi siin on küsimuse tuum taas kord: *mitte kasumlikkus, vaid nõudluse rahuldamine on majanduse esimene ülesanne.*

Kaubanduse jaoks on küllalt tegevust, eriti kõigis valdkondades, kus isiklik risk on oluline. Toiduaine puhul, mis on alati ja kõigis müügitingimustes turvaline, on ärimeest iseloomustavad tegurid algusest peale välistatud.

Finantssüsteem on kolmas ja kõige olulisem asi, mis tuleb riikliku reguleerimise alla viia. Paljud finantsteoreetikud selgitavad raha kui vahendit toodete vahetamiseks; see seletus ei ole küll vale, aga ka mitte ammendav ja ebaselge. Sellest hoolimata väljendab see definitsioon õiget tunnet, et raha on kaubavahetuse abivahend. Asjaolu, et riik nõuab endale mündi vermimise privileegi, tõestab juba, et riik peab raha avaliku elu eriti oluliseks valdkonnaks. Asjaolu, et riik on karistusseadustikku lisanud terve rea paragrahve, mis käsitlevad võltsimist, tõestab samamoodi, et tegemist on esmatähtsa avaliku asjaga. Tegelikult on riik juba pikka aega oma võimu kaudu otsustanud, mis on avalikus elus rahana kehtiv.

Machine Translated by Google

kaubandus. Finantsteoreetikute – tšartalistide22 – eriline suund esindab raha riiklikku teooriat, mis deklareerib kokkuvõtlikult: „Raha on see, mida riik rahaks kuulutab“. Sellega eraldatakse raha täielikult raha substantsist ja riikliku suveräänsuse pitser on piisav, et teha „raha“ rauast, alumiiniumist, portselanist ja ennekõike paberist. Olevik õpetab meile, et see teooria on tegelikult teoks saanud. Nende finantsteoreetikute vastased – metallistid23 – klammerduvad vana idee külge, et rahal peab olema sisemine väärtus, seega peab see olema valmistatud väärismetallist (kullast ja hõbedast). Oleviku suhted seda suunda ei kinnita, sest tegelikult teeb riik raha isegi paberist ja raha, millega saab tõesti midagi osta, isegi kui rahatähed on tehtud täiesti väärtusetust paberist. Kuid selle raha ostujõu küsimus on hoopis teine lugu. Siin näib raha langev ostujõud, mis on pöördvõrdeline paberraha paisuva hulgaga, metallistide õigust tõestavat, sest tegelikult ei ole kuld- ja hõbemündid paberraha ostujõu langust põhjustanud. Kuid see on tingitud teisest põhjusest, nimelt kuldraha kaubaomadusest. Mitte sellepärast, et kuldraha on päris kuld, ei säilita see oma ostujõudu, vaid sellepärast, et kuldraha on samuti kaup. Tänapäeva kahekümnemargane münt ei saa oma ostujõudu mitte tembeldatud riikliku rahamärgi "20 marka" järgi, vaid oma rafineeritud kulla kaubasisalduse tõttu. Kuid me ei saa siin pikemalt peatuda nendel finantsteoreetilistel vastuolulistel küsimustel, me peame nendest küsimustest pikemalt rääkima riikliku finantssüsteemi kujutamise kontekstis vastavalt natsionaalsotsialistliku reformi arutluskäigule. Siin on tegemist tunnistamisega, et finantssüsteem, arvestades meid praegu vaevavat küsimust riigi ja majanduse piiride kohta, kuulub igal juhul valdkondade hulka, mis kogu majanduselu üliolulise küsimusena, täpselt nagu kaubandus ja kauplemine kõige olulisemate toiduainetega, peavad olema kindlasti allutatud riigipoolsele kõige hoolikamale usalduslikule reguleerimisele.

Finantsprobleemi olulisus iseenesest ei vaja tänapäeval erilist selgitust. Suurte finantsvõimude võim, mis kõike valitseb, on ilmne igaühele, kes seda näha soovib. Tähelepanelik inimene on juba ammu aru saanud, et just riigi ebakompetentne ja valelik positsioneerimine finantssüsteemi suhtes on praeguste katastroofiliste tingimuste peamine põhjus riigi rahanduses. Asjaolu, et enamik niinimetatud riiklikest keskpankadest ei ole sugugi puhtalt riiklikud asutused, vaid aktsiaseltsid, mille puhul valitsused on endale jätnud vaid teatud järelevalveõigused, annab juba aimu segasest olukorrast avaliku finantssüsteemi valdkonnas.

Riiklikud poliitilised sihtasutused

Pole riiki ilma võimuta ja pole valitsust ilma autoriteedita. Miski pole enesestmõistetavam ja tervele mõistusele nii ilmselge. Kui meie seas valitsusringkondades usutakse tänapäevalgi, et on üldse võimalik valitseda ilma igasuguse sõjalise ja poliitilise võimuta, tuleb see omistada meie avaliku mõtte täielikule eiramisele.

Võim ilma võimuvahendita on mõeldamatu; poliitiline võim ja sõjalised võimuvahendid sõltuvad teineteisest sama tihedalt kui majandus ja moraal ei ole lahutatavad. Kaotatud võimu tagasivõitmiseks on ainus vahend luua sõjaline võimuvahend.

22 Tšartalisti toetavad fiat-raha või valitsuse emiteeritud žetoonide (ladina keeles: charta) kasutamist rahvusvaluutana.
23 Metallistid leiavad, et raha väärtus tuleneb väärismetallidest ja on fiat-raha vastu, väites, et sellel puudub sisemine väärtus.

Machine Translated by Google

Kui kohutavalt on meie vaest isamaad karistatud, sest ta on loobunud võimuideest ja andnud järele patsifistlikule fanfaarile, mida me nüüd iga päev ja iga tund kogeme. „Halvema olukorra ärahoidmiseks“ oleme ise oma relvad loovutanud ja hävitanud, „halvema olukorra ärahoidmiseks“ oleme allkirjastanud Versailles' diktaadi, „halvema olukorra ärahoidmiseks“ on Berliini valitsus öelnud jah ja aamen kõigele, mida meilt nõuti, „halvema olukorra ärahoidmiseks“ oleme lubanud enda vastu suunatud iga pahatahtlikkust, iga alandust, iga ärakasutamist. Selle häbitu arguse ja alatuse loosungiga on Saksa rahvas viidud üha sügavamasse viletsusse. Me täitsime seda, mida meilt nõuti, ja...

Sakslaseks soovinud minister dr Rathenau24 julges avalikult kuulutada: Pole olemas absoluutset suutmatust täita, küsimus on vaid selles, kui sügavasse hädasse lasta rahval langeda! Teisisõnu tähendab see – kuigi Rathenau sõnad on juba piisavalt selged: saksa rahvas on täiesti kaitsetu, poliitiliselt täiesti võimetu, intellektuaalselt peaaegu kängunud, saab lihtsalt edasi töötada. Ta on lasknud end koormata nii hiiglasliku süükoormaga, et valitud rahva liikmed saavad nende reparatsioonide pealt igavesti elada glamuurset töövaba elu kõigis maailma riikides saksa töö hinnaga. Nüüd on aga oht, et isegi sakslaste tohutu tööjõud võib selle fantastilise koorma all murduda. Seetõttu tuleb sakslasi stimulantide abil pidevalt elus hoida ja just sel viisil hoida nende füüsilise sooritusvõime piiril, et nad saaksid töötada kogu oma jõu kokku võttes petlikus lootuses, et nad võivad ühel päeval oma koormast vabaneda. „Küsimus on vaid selles, kui sügavasse hädasse lasta rahval langeda!“ See oli minister Rathenau poliitiline meelsus, mida kõik vabariiklased nii väga kiitsid.

Kui me oleme seda tänapäevase Saksa riigikorralduse paradigmat meenutanud, siis ainult selleks, et kinnitada meile nii lähedal asuvat hirmuäratavat näidet kaitsetust ja relvastamata rahvast, kes peab lihtsalt kõigega, isegi iga pilkamisega, leppima. Selle vastu on meie jaoks kehtiv usk väliselt võimsasse riiki, mis ainsalt suudab tagada rahu ja vabaduse. Me loobume ajaloolistest põhjendustest, see ei ole manifesti, vaid ajaloolase ülesanne.

Väljastpoolt suunatud võimupoliitika idee vasteks on sisemiselt suunatud jäik konstitutsiooniline riik. Bismarcki võimuriigis jõudsime sellele ideaalolukorrale üsna lähedale, kuid valdkondades, mis puudutasid finantssüsteemi ja eraomandi piiramatut tunnustamist ning sellest tulenevaid nõudmisi, olid meie õiguslikud ideed täielikult kapitalistliku idee all.

Ei vaja erilist rõhutamist, et sisepoliitikas seisab natsionaalsotsialism tingimusteta seaduse seisukohal, kuna kõik peaksid olema seaduse ees võrdsed ja ühiskondlikes korraldustes ei tohiks olla erinevusi. Kuid oluline muutus peab toimuma...

realiseeruda seaduse põhiidee suhtes, mis sakslase jaoks tähistab sisemist vajadust, vabatahtlikku allumist terviku kõrgematele huvidele, samas kui tänapäeval meie seas kehtivad seaduse ettekirjutused paistavad lihtsalt võimukäsuna ja tõepoolest võimu käskudena, mis ei seisa terviku teenistuses, vaid on just omandi küsimustes seadnud omandi kaitse omandi kaitsmisest ettepoole.

24 Walther Rathenau (1867–1922) oli juudi tööstur ja poliitik, kes oli 1922. aastal ülesehitusminister ja 1922. aastal välisminister. Tema nõudmine, et Saksamaa peaks täitma oma kohustusi Versailles' lepingu alusel, kutsus esile Saksa natsionalistide vaenulikkuse ja ta mõrvati 1922. aasta juunis. Weimari valitsuse reaktsioon sellele mõrvale oli Republikschutzgesetzi (vabariigi kaitseseaduse) väljakuulutamine 1922. aasta juulis, millele Feder sageli viitab.

Machine Translated by Google

isiku. Avaliku õiguse uue korralduse küsimust tuleb üksikasjalikumalt käsitleda teises osas.

Nüüd pöördume lühidalt välise riigivormi küsimuste juurde. Lõplik otsus selles küsimuses ei ole mingil moel kiireloomuline. Üldiselt saab selle lahendada alles pärast meie sisepoliitilise olukorra täiesti põhjalikku puhastamist. Ainus võimalik tee selle sisemise poliitilise puhastuseni näib meile olevat eranditult diktatuuri kaudu, mis täieliku otsusekindlusega lõikab ära ja põletab meie rahvuskehas lagunemise ja haiguste allikad.

Sellisele juhile esitatavad nõudmised on erakordselt kõrged; teda peavad eristama kirglik armastus oma rahva vastu, paindumatu tahe ja praktiliselt somnambulistlik kindlus kõigis oma otsustes. See, et tema intellektuaalsed võimed peavad keskmisest kõrgemale tõusma, on iseenesestmõistetav, kuid teadmised ja võimed erinevates valdkondades ei ole määravad. Teadmisi ja õppimist saavad teostada teised – kui palju on kõrgete teadmistega, suure mõtte selguse, suurepärase intuitsiooni ja parima kunstiandega mehi –, aga kui neil puudub viimane asi – kirglik tahe, vankumatu impulss, mis põhineb sügavaimal moraalsel tõsidusel –, siis ei saa nad kunagi rahvaste eesotsas, teerajajate ja juhtidena uutele kõrgustele tõusta. Me mõtleme religioossetele geeniustele nagu Kristus ja Luther, Savonarola25 ja Muhamed, riigimeestele nagu Bismarck ja Cromwell, kindralitele nagu Friedrich Suur ja Yorck26 jne. Diktaator peab olema täiesti vaba kõigist ebavajalikest piirangutest ja kõhklustest, tema jaoks ei saa olla mingeid paratamatusi, sest just tema peab tegema ajalugu ja ta haarab julge ja sihikindla käega kinni, kui tema tund lööb, ta kehastab rahva igatsust ja seetõttu ei eksi ta kunagi ning teda kannab nende fanaatiline armastus, kellele tema tegu vabastab. Ta peab suutma vihata sama tugevalt ja halastamatult, kui ta armastab oma rahvast ja oma püha ülesannet. Oma assistentide ja kolleegide suhtes seisab ta *vabade ja võrdsete inimeste seas esimesena.*

See vana saksa idee moodustab aluse sellele raudsele sidemele juhi ja ... vahel.
ja tema sõbrad eesmärgi nimel.

Ta on juht, sest ta on ennast tõestanud, ja seni kuni ta ennast tõestab.

Iga vägi näib tema kohaloleku tõttu justkui kahekordistuvat
Ta ammutab esile iga varjatud energia,
Näidates igaühele tema ainulaadset annet,
Jättes kõik olema see, milleks loodus nad lõi,
Ja vaadates ainult seda, et nad ei oleks midagi muud
Õiges kohas ja õigel ajal.

(Schiller, Wallenstein)27

Ta on enda suhtes range ja kalk, orienteerub oma seaduste järgi. Tal on aega kõigi jaoks ja ta kuulab kõiki, kuid ta on üsna võimeline eristama olulist ebaolulisest. Oma eesmärgi saavutamiseks ei pruugi ta karta...

---

25 Girolamo Savonarola (1452–1498) oli dominiiklaste munk, kes jutlustas riigi ja vaimulikkonna korruptsiooni vastu ning ennustas, et Firenzest saab võimas Uus Jeruusalemm, kui see oma moraalsed pahed kõrvaldab. Tema täiendav keeldumine toetades paavst Aleksander VI Püha Liigat Prantsusmaa vastu, provotseeris ta 1497. aastal kirikuvande alla panema ja järgnevalt hukkama aasta.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759–1830) oli Preisimaa feldmarssal, kes oli vastu Preisimaa kindral Julius von Grawerti koostööle prantslastega Napoleoni sissetungi ajal Venemaale 1812. aastal ning mängis seega olulist rolli Napoleoni-vastase kuuenda koalitsiooni moodustamisel, mis lõppes Napoleoni pagendusega Elbale 1814. aastal.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, tema Wallensteini-triloogia esimene näidend (1799). Tõlge on Samuel Taylor Coleridge'ilt.

Machine Translated by Google

veri ja sõda, ta ei tohi puhata ja lõõgastuda enne, kui ta on oma eesmärgi saavutanud, siis kindlustab ta oma loomingut nii palju kui inimlikult võimalik, kuid ta võib ise taanduda, nagu diktaator Sulla tegi, ja kindlustab seeläbi oma töö kahekordselt: ta tegutseb distantsilt, kuid ei sunni kõike oma tugeva isiksuse kaudu erakordsete standardite järgi mõõtma; teisalt saab areneda vabam ja iseseisvam järgijaskond, kui Titan ei määra pidevalt poliitilist igapäevaelu, vaid jääb vaimses mõttes juhiks. Selline tegutsemise sära eristab diktaatorit, kes viib Saksamaa taas kõrgustesse. Kui siis leitakse väljapääs mudast erakordse juhi saavutuste kaudu, on taastatud iseseisva rahvusliku elu sisemised ja välised eeldused, siis võib rahvas taas otsustada riigi välise vormi üle.

Meie arusaama tulevasest riigivormist mõjutab oluliselt see, kuidas teatud avaliku elu vormid, eriti valimisõigus ja sellest tulenev rahvaesindus, üles ehitatakse. Me võiksime kindlasti mõelda terve vabariikliku riigivormi võimalusele, sarnaselt Vana-Roomaga. Tegelikult viitavad peaaegu kõik ajaloolised mälestused Saksamaal monarhilisele riigivormile. Nüüd ei ole dünastiline idee monarhilise riigivormiga lahutamatult seotud. Vastupidi, tundub, et dünastilised huvid on liiga sageli arenenud rahvaste kahjuks. Teine tegur manitseb meid olema äärmise ettevaatlikkusega monarhilise riigivormi võimaliku taaskehtestamise küsimuses - dünastiate pärilikkuse tagajärg. Saksa rahva valusas ajaloos võib korduvalt leida, et kolmas põlvkond pärast märkimisväärset valitsejat on raisanud oma esivanemate pärandi, kahjustanud rahva au ja väärikust, kaotanud impeeriumi võimupositsiooni ning hävitanud kodanike rahu ja heaolu. Rääkides monarhia eelistest, eriti päriliku valitsemiskoja all, kujutab sakslane alati ette neid, kellele ajalugu on andnud hüüdnime "Suur". Meenutame seejuures Karl Suurt, Otto Suurt28, Friedrich Suurt29 ja neid väheseid, kes on nende tegelike valitsejatega võrdsed; vaid põgus mälestus saamatuse, laiskuse, isekuse, pillava elu, fantaasiate, rahvast eemaldumise ja muude ohtlike omaduste galeriist, mis on seotud Louis Vaga30, Otto III31, Václav32 ja Karl VI33 nimedega.

,

[28] Karl Suur (umbes 742–814) sai 768. aastal frankide kuningaks ja laiendas oma valitsemisaega Frangi riigist väljapoole Karolingide võimu alla. impeerium, mis hõlmas suurema osa Lääne-Euroopast.

29 Otto Suur (912–973) oli Saksimaa hertsog, kellest sai 936. aastal sakslaste kuningas, kes alistas 955. aastal madjarid ja vallutas 961. aastal Itaalia kuningriigi. Aastal 962 kroonis paavst Johannes XII ta keisriks ja ta valitses Roomast Püha Rooma keisrina.

30 Louis le Pieux (778–840) oli Karl Suure poeg, kellega ta valitses koos keisrina alates aastast 813. Aastal 817 jagas ta oma impeeriumi oma kolme poja ja vennapoja Bernardi vahel, kes valitses Itaalia kuningana. Bernard aga mässas oma onu vastu ja teda karistati pimestamisega, mille järel ta peagi suri. Louis lunastas oma julmuse avalikult ja kaotas seeläbi suure osa oma prestiižist valitsejana. Frangi impeeriumi iseloomustasid tema valitsemisaja ülejäänud ajal kodusõjad.

[31] Otto III (980–1002) valitses Püha Rooma impeeriumi alates aastast 996 ja kohtas oma valitsemisajal slaavlaste seas palju vastuseisu, mistõttu oli ta sunnitud hülgama Elbe jõest ida pool asuvad keisririigi territooriumid, kuigi tal õnnestus siiski kindlustada kristluse mõju Poolas ja Ungaris.

[32] Pÿemysliidide dünastiast pärit Václav I (umbes 907–935) oli alates 921. aastast Böömimaa hertsog. Aastal 929 ründas Böömimaad Ida-Frangi kuningas Henrik Linnupüüdja ja sundis viimasele uuesti andamit maksma. Václavi mõrvas rühm aadlikke, kes olid liidus tema venna Boleslaviga, kellest sai järgmine Böömimaa hertsog.

33 Charles VI-d (1368–1422) kutsuti nii „le bien-aime“ (Armsam) kui ka „le fou“ (Hull). Ta kannatas hullumeelsusehoogude all ja tema valitsemisaega iseloomustasid niinimetatud saja-aastase sõja jätkuvad konfliktid. Charlesi jätkuvat vaenu Burgundiaga kasutas ära Inglismaa kuningas Henry V, kes alistas prantslased 1415. aastal Agincourti lahingus.
1420. aastal allkirjastatud Troyes'i lepinguga anti Henryle abieluks Charles VI tütar Catherine ja Prantsusmaa troonile pärimine.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 väitest piisab, et selgelt tunnistada, et dünastiline riigivorm ei taga mingil moel rahva heaolu.

Sakslase kalduvust monarhiale väljendab tema vajadus juhi järele ja valmisolek alluda juhile. Just see viimane omadus on ehk eriti tüüpiline sakslase omadus, me tunneme seda saksa iseloomujoont nii heades kui ka halbades külgedes liigagi hästi. Surmani truudus võimaldas tal võidelda kõige võimsamate võitude eest ja neid saavutada, see võimaldas tal järgida isegi võõraid lippe; aga see hõlmab ka nõrgemate tüüpide seas suurt iseseisvuse puudumist kuni väärtusetuse ja orjuse piirini, armastust võõraste asjade vastu ja otsustusvõime puudumist.

Seega pole pärimisõigust puudutav küsimus Saksamaal endas keeruline lahendada. Palju keerulisem küsimus peitub juhi probleemis.

Juhi valik on seni olnud enam-vähem alati puhta juhuse hooleks jäetud. Vürstlik abieluvoodi ei taga tegelikult mingil moel intellektuaalset võimekust ja vajalikke iseloomuomadusi, mida monarhilt kindlasti nõutakse. Ja kui meenutada tänapäeva Saksa majandust, kus ainuüksi parteiliikmelisus määrab kõlblikkuse kõrgeimatele ametikohtadele, peame sellele küsimusele pöörama erilist tähelepanu.

Raskus seisneb igal juhul selle isiku moraalsete ja iseloomuomaduste kaitsmises, kelle kätte rahva saatus peaks olema pandud. Samal ajal kui diktaator võtab juhtimise enda peale iseenda kui rahvusliku igatsuse kandja, peab tulevane juht tegelikult rahva teadlikust tahtest välja tulema kui parim ja sobivaim.
Seega võib jääda täiesti lahtiseks, kas kõrgeim väärtus peaks olema ühendatud ühes isikus või peaks riigi juhtkond koosnema kahest või enamast. Igal juhul on üks asi meie jaoks kindel: see, kellele on usaldatud kõrgeimate riigiasjade juhtimine, olgu selleks kroonitud pead või konsulaarne duumor triumviraat, kannab kõrgeimat vastutust parimal juhul põhiseaduses. Kõrgeim vastutus on seega kõige olulisem rahvuslik poliitiline alus, mis eristab natsionaalsotsialistlikku riiki varasematest valitsemisvormidest.

Natsionaalsotsialistliku riigi rahvuslike poliitiliste aluste eriliseks aspektiks on nõudmine natsionalistliku riigi järele, kus välisriikide ja rasside esindajad on välistatud nii riigiasjade juhtimisest kui ka avalike ametite võtmisest.

Kogu Saksamaa ajaloo suure õppetunni võib kokku võtta tõsiasjas, et Saksamaa oli alati vaene, nõrk ja õnnetu, kui selle valitsejad ajasid välismaiseid huve ning kui üksikute provintside ja linnade kitsad väikesed mured seati Reichi ühistest asjadest kõrgemale; ja samamoodi oli Saksamaa alati tugev ja võimas, kui ta oli ühendatud ja selle valitsejad mõtlesid ja tundsid end saksa moodi ning provintsid ja linnad tundsid end suure ühise isamaa liikmetena. Rahva välimine sulgemine koos sisemise vabaduse ja mitmekesisusega. See on õige idee Saksa riigist. Bismarcki Reich juba...

---

34 Friedrich Wilhelm III (1770–1840) oli Preisimaa kuningas alates 1797. aastast. Kuigi ta püüdis Napoleoni sõdades neutraalsuspoliitikat ajada ega liitunud Kolmanda Koalitsiooniga, sundis sõjameelne partei, mida toetas tema kuninganna Luise, teda 1806. aastal Neljanda Koalitsiooniga liituma, mis viis Jena lahinguni, milles Preisimaa Napoleoni käest alistas.

35 Wilhelm II (1859–1941) oli viimane Saksamaa keiser ja valitses aastatel 1888 kuni novembrini 1918. Wilhelm ei toetanud Bismarcki rangeid sotsialismivastaseid seadusi ja tagandas kantsleri 1890. aastal. Kui Austria oli pärast ertshertsog Franz Ferdinandi mõrva Sarajevos sunnitud Serbiat ründama, otsustas ta toetada Austria-Ungari, kuigi ta oli teadlik sõja ohtudest, mis võisid hõlmata Venemaad, Prantsusmaad ja Inglismaad.

Machine Translated by Google

jõudis sellele Saksa riigi idee ideaalile väga lähedale, ainult et meie rassivennad Saksa Austrias36 jäid ikkagi väljaspool Reichi.

Seega on kõigi saksa hõimude ühendamine suletud rahvusriigiks meie kõige silmapaistvam rahvuspoliitiline eesmärk. Sisepoliitiliselt tuleb säilitada või taastada suuremate provintside föderaalne ja föderatiivne iseloom, nagu see ajalooliselt kujunes. Rahvuspoliitilised lähtepunktid selles osas on järgmised: kõik Riigi funktsioonid, mis puudutavad Saksa Riigi võimupoliitilist positsiooni välisriikide suhtes, on Riigi küsimused. Need on välisministeerium, saatkonnad ja konsulaadid, passisüsteem, väliskaubanduse kontroll, tollisüsteem ning ennekõike armee ja merevägi.

Sisepoliitiliselt tuleb seevastu edendada üksikute provintside või föderaalriikide võimalikult ulatusliku iseseisvuse ideed. Rahanduslik iseseisvus on rahva iseseisva eksistentsi eeltingimus, seega tuleb maksuseadusandlus delegeerida peamiselt provintsidele.

Tsiviil-, kaubandus- ja kriminaalõigust reguleerivad selle riigi seadused.
Reichi, kuid praktikas allutatud provintsi justiits- ja politseivõimudele.

Samamoodi reguleeritakse transpordiasutusi kindlasti Reichi seaduste direktiivide kohaselt, kuid need jäävad siiski oma rahanduse, halduse ja tegevuse osas provintsi suveräänsuse alla.

See, et usuvabadust peaks põhiseadus täielikult kaitsma, ei vaja eraldi mainimist; teisest küljest ei ole religioonid, mille kirjutised ei ole täielikult saksa keeles ja kõigile kättesaadavad ning mille sisu sisaldab riigile ohtlikke õpetusi, seda kaitset.

Riigi põhiseadusliku sotsialistliku iseloomu põhiseaduslikku vormi rõhutatakse eriti tööõiguse, samuti haigus-, õnnetus-, vanadus- ja töövõimetuskindlustuse valdkonnas ning seda rakendatakse paremini kui praegu.

Arusaamad ja eesmärkide seadmine

Kui iga ajaküsimuste põhjalik käsitlus nõuab vastust kolmele küsimusele: kuidas on lood nüüd? Kuidas see tekkis? ja mis on lood nüüd? – sest ilma selle põhiuuringuta ei saa kunagi oodata täielikku ja kohusetundlikku tööd –, siis kehtib see kõrgemas mõttes uue riigi ülesehitamise puhul. Praeguse olukorra kirjeldus selle töö raames on loomulikult asjakohane ainult niivõrd, kuivõrd tegemist on riigi ja majanduse praeguste kriitiliste tingimuste oluliste tunnuste väljaselgitamisega. Sellise ülesande puhul tuleb eriti vältida sümptomite võtmist põhjustena. See ongi iga diagnoosi kunst, mis ei lase end petta välisteguritel ega väljavooludel, vaid vaatab sügavamale asjade põhjusesse. See saab kõige selgemaks meditsiinilises näites või elava inimese puhul. Kui kehas tekib turse, tuleb põhjust kõigepealt otsida vastava kehaosa vaevusest; selle kehaosa haiguse põhjuseks on halb vereseisund; aga isegi seda teadmist ei tohiks pidada viimaseks põhjuseks, vaid halb vereseisund on omakorda halva või ebapiisava toitumise tagajärg. Ravi ei oleks aga edukas, kui arst võitleks...

36 Saksa Austria Vabariik oli nimi, mis anti 1918. aastal pärast Esimest maailmasõda Austria-Ungari impeeriumi saksakeelsetest aladest moodustatud riigile. Lisaks praegustele Austria territooriumidele hõlmas see Lõuna-Tirooli ja Tarvisio (nüüd Itaalias), Lõuna-Kärnteni ja Lõuna-Steiermarki (nüüd Sloveenias) ning Sudeedimaad ja Saksa Böömimaad (nüüd Tšehhi Vabariigis).

Machine Translated by Google

ainult väline nähtus; seeläbi saabuks parimal juhul ajutine leevendus, valude vaibumine, kuid haigus jätkuks. Isegi verepuhastusravi abil ravimise katse ei suudaks tuua püsivat tervenemist, kui algpõhjust, nimelt ebapiisavat või halba toitumist või muid kahjulikke asjaolusid, ei kõrvaldataks. Ainult selline seestpoolt väljapoole suunatud ravi võib tuua tõelise tervenemise. See on kõigile selge. Just nii tuleb uurimist läbi viia, kui tegemist on haige rahvusrühmaga. Isegi siin on haiguse väliste sümptomite vastu võitlemisest vähe kasu. Liiga hästi tuntakse kurva tõena tuntud ütlust: "Väikesed kelmid pootakse üles; suured lastakse vabalt minna". Ühiste huvide vastaste rikkumiste sagedus on vaid väline märk sellest, et kulisside taga toimuvad asjad, mis kahjustavad oluliselt ühist heaolu. Sest ainult siis, kui riigis on midagi mäda, saavad sellised suured kahjud püsida ja muutuda püsivaks ohuks riigi enda olemasolule. Kui riik ise on seega haige, siis tuleb kõige tõenäolisemalt eeldada, et selle põhjuseks on valed intellektuaalsed hoiakud avalikkuse huvide ning riigi enda tegelike funktsioonide ja võimu suhtes. Seega võib lõppkokkuvõttes oodata ravi uuest tervest riigiideest, terve ja võimsa riigijuhtimise loomise kaudu, mis on täiesti iseseisev ja mida ei koorma mineviku pattud. Iga lahendus, mis lähtub kompromissist olemasolevate võimudega või püüab end taas siduda varasema riigi kokkuvarisenud vormidega, kannab endas omaenda allakäigu seemet. Sellega seoses tuleb hoiatada ka sidumise eest ajalooliste riigivormidega, mis iseenesest polnud küll halvad, kuid siiski väga kiiresti kokku varisesid.

Millised on praeguse kriisi kõige silmatorkavamad omadused?

Väliselt ja pealiskaudselt – nagu palaviku puhul – kõrge palavik või majanduspoliitilisse terminoloogiasse ümber tõlgituna: ärevus, pinge igal hetkel, rahutus ja korralagedus. On äärmiselt oluline, et iga tujukas ja laisk inimene, aga ka kogu tegelike võlglaste armee on alati kõige valjema häälega kiitnud "puhkust ja korda" kui imerohtu. Puhkus ja kord ei ole loomulikult poliitiline eesmärk üldiselt, vaid ainult seisund, mis näitab, et rahva sees valitsevad tervislikud tingimused. Aga kui rahvas on haige, on täiesti loomulik ja enesestmõistetav, et see avaldub rahutuses ja korralageduses. Poliitiline hoiak, mis jutlustab ja püüab kehtestada ainult "puhkust ja korda", on seega täiesti valesti orienteeritud; teisalt aitab see ainult haigusel üha sügavamale tungida, kuni surm saabub kõige kohutavamate krampidega.

Isegi haavandid ja mädad, mida peetakse personifitseerituks, soovivad loomulikult samamoodi, et haige inimene jääks üsna vaikseks, sest batsillid saavad siis imeliselt kiiresti paljuneda ja levida üle kogu keha ning seda ka sisemiselt täielikult mädandada. Ei, vastupidi: mädad ära! Need tuleb välja lõigata, vastuargumendina ei saa tuua operatsioonihoo valusid; patsient tuleb oma halvast keskkonnast välja tuua ja ennekõike peab ta saama tervislikku ja tugevat toitu.

Edasised sümptomid on riigipositsioonide täitmine sobimatute elementidega, riigiasjade lahendamine enamuse otsuste alusel, selliste enamuse otsuste esinemine parlamendis, mis ei kanna mingit vastutust, selliste parlamentide valimine valimisõiguse alusel, mis väliselt on küll kõige vabam ja universaalsem, kuid sisemiselt spekuleerib...
masside otsustusvõime puudumist ning lihtsalt pärsib paremat taipamist ja suuremat vastutustunnet. Valitsus, mis sõltub parlamentaarsetest enamustest – mis tekivad puhtalt juhuslikult ja mille puhul on määravad ainult parteipoliitilised kaalutlused –, ei saa loomulikult enam olla omalt poolt ühise heaolu objektiivne kaitsja, vaid see on

Machine Translated by Google

ambitsioonikate parteipoliitikute ja kangekaelsete doktriinide laagriplats. Kõik need sümptomid võib kokku võtta sõnaga "parlamentarism".

See *parlamentarism* on rahva enesevalitsemisvõime suur demokraatlik vale. Muidugi võime arvata, et vastutustundlikud riigikodanikud on täiesti võimelised avalikes küsimustes autoriteetselt otsustama ja oma kogukonna või riigi saatust juhtima, kuid selline üldine valimisõigus, mis on otsene ja salajane üle 21-aastastele mõlemast soost isikutele, kannab endas paratamatult alaväärsete ja südametunnistuseta inimeste alatu võimu seemet.

Lisaks parlamentide ja sellest sõltuvate valitsuste jõhkrale võimule valitseb tänapäeval tegelikkuses, hoolimata kõigist marksistide antikapitalistlikest loosungitest, *suur laenukapital.* Kõrgfinants on riigi ja majanduse piiramatu valitseja. Ükski valitsus ei julge võtta ette mingeid drastilisi meetmeid pangandus- ja börsimaailma kasumihuvide vastu. Kõik riigid on intressi ja lõivuga seotud selle rahvusülese maailmavõimuga hiiglaslike riigivõlgade kaudu. Selle intressiorjuse tagajärjed on tohutud, need raputavad kogu maailma majanduslikes ja riiklikes poliitilistes suhetes alustalade lõpuni. Intresside kogumisest on tõepoolest saanud valitsuste peamine töö. See tähendab riikide jaoks kohutavat maksude ekspluateerimist ja äravoolu otseste ja eriti kaudsete maksude mitmesuguste meetodite abil peatamatult progresseeruva inflatsiooni kaudu, mis on oma haripunktis viinud kogu keskklassi säästude röövimiseni. See rahakoti piiramatu valitsemine teostab intressinõude maski taga kõige jõhkramat valitsemist, mis on kunagi maailma valitsenud. See viib masside vaesumiseni ja viletsuseni, eriti nende ringkondade puhul, kelle jaoks raha hankimine ei ole eesmärk omaette ja seega ka mitte kogu nende mõtlemise keskpunkt. Alles sellest tuleneb selle absoluutse finantsvõimu kõige kohutavam tagajärg, nimelt selle võimu all olevate rahvaste moraalne allakäik. Kõik instinktid on suunatud omandamisele ja omamisele, kõik lojaalsuse ja usu mõisted vajuvad halastamatusse kasujahil, lugupeetud inimene on sunnitud kogema, et oma lugupeetuse eest tasuks peab ta vajuma üha sügavamale, samal ajal kui ebaausus toob hiiglaslikke kasumeid kõigi võimalike ja võimatute äride puhul. Meeleheitlikult suured ringkonnad võitlevad oma elatise eest, ainuüksi tööga talutava sissetuleku teenimine muutub üha raskemaks.

Suletud rindel püüavad töötajad välja pressida üha kõrgemaid palku, streigid raputavad majanduslikke töökohti, halvavad nende tootmist ja kahjustavad sellega kaudselt eelkõige neid, kes on rahvamajanduse jaoks sõltuvad võimalikult suurest kaubatootmisest – nimelt töötajaid endid.

Terviknähtusena võime need tingimused kokku võtta *"mammonismi" mõiste alla.*

Selle *mammonismi* vastandpool on *marksistlik maailmavaade,* mis on sündinud mammonistliku rikkumise ohvrite intellektuaalsest meeleolust. Me teame väga hästi, et marksistide pealikud on osavalt suutnud seda intellektuaalset meeleolu enda kasuks ära kasutada rahvusvahelise kapitali vahendajatena ja samal ajal ärakasutatavate vihkamist endalt kõrvale juhtida, kuid siin on meil tegemist intellektuaalse meelelaadiga, mis seisab mitte ainult takistaval, vaid ka äärmiselt vaenulikul viisil terve rahvusliku ühiskonna taastamise vastu.

olek.

Marksismi olemust peame nägema selles, et see eitab eraomandit ja lõikab sellega ära iga majanduse ja lisaks sellele ka iga kõrgkultuuri; edasi selles, et see on edendanud klassivõitluse ideed ja rebinud rahva tükkideks.

Machine Translated by Google

erinevad klassid omavahel võitlevad. Piisab, kui osutada vene rahva nimetule viletsusele, kus Nõukogude riigis see ekslik rahvust ja majandust hävitav doktriin kõige kõrgemal määral reaalsuseks muutus.

Ja kui me nüüd otsime haiguse tegelikke tekitajaid, siis kummalisel kombel põrkame kõikjal kokku juutidega kui juhtide ja peamiste kasusaajatega.

Juudiküsimusest on saamas maailmaküsimus, kelle lahendus sõltub heaolust ja rahvaste häda on sõltuv.

Sellele küsimusele pühendatakse käesolevas raamatukogusarjas eriteos37 .

Ajalooline ülevaade näitab meile, et meeleheitel rahvad on ikka ja jälle püüdnud end sellest kurjusest vabastada üksikute juutide verise mahasurumise ja hävitamise kaudu – kuid mõne põlvkonna pärast on juudid pärast selliseid pogromme taas tugevamate ja rahaliselt võimsamatena tagasi tulnud.

Seetõttu peame vältima juudiküsimuse lahenduse otsimist sel primitiivsel viisil – tõepoolest ei saa katkubatsilli üksikult tappa, seda saab hävitada ainult eluks vajaliku äralõikamisega.

Kogu maailmas lahvatav antisemitism on tõrvikumärguanne, et rahvad on ära tundnud oma suurima ja surmavaima vaenlase, kuid nüüd on meie ülesanne suunata seda õiget emotsionaalset teadmist õigel ja mõistlikul viisil.

Võitlus *marksismi* ja seega ka juutide vastu õnnestub mürgitatud masside väsimatu harimise kaudu. See on meie lahingu esimene etapp.

Intressiorjuse murdmine on majandusväljal viimane ja raskeim lahing rahva ja riigi vabastamiseks rahvusülese finantsmaailma kuldsest võrgustikust.
võim.

Alles pärast nende etappide läbimist ja kui võit on täielikult saavutatud ja kindlustatud, on aeg ellu viia kõik edasised reformid, mis annavad nõrgenenud ja haigele rahvuskonnale uue elutahte ja uue elujõu, mis esmalt realiseerib selle, mis on meie kõigi meeltes, millesse me kõik särava südamega usume ja mille poole me paindumatu tahtega püüdleme:

Saksamaa taassünd.
Uus, vaba ja ühendatud Suur-Saksamaa terves, kindlas ja võimsas töö- ja tulemusriigis.

37 Federi teos juutide kohta Die Juden avaldati 1933. aastal Nationalsozialistische Bibliothek'i köitena 45.

Machine Translated by Google

2. Programm

Programmi päritolu

Iga töö nõuab plaani, igale teostusele peab eelnema intellektuaalne looming.
Mida selgemad ja paremini läbi töötatud on ehitusplaanid, seda ilusamalt ja kiiremini hoone püstitatakse. Isegi uued poliitilised struktuurid vajavad selget ehitusplaani, seda nimetatakse siin poliitiliseks programmiks.

Poliitilisele programmile esitatavad nõudmised on väga kõrged ja väga mitmekesised. See on äärmiselt vastutusrikas ülesanne, sest oma rahva heaolu ja hädad sõltuvad sellest, kas plaan oli hea. Programm peab lisaks võimalikult lühidalt käsitlema kõiki avaliku elu olulisi valdkondi, taluma igasugust kriitikat, ei tohi detailidesse eksida, ei tohi pakkuda vastastele tarbetuid nõrku kohti ega tohi äratada utoopilisi lootusi, mida hiljem ei saa rahuldada. Programm peab olema tulevase riigi ja uue majanduse tõetruu pilt. See peab kõigile näitama visandit soovitud riiklikust ja majanduslikust korrast, kuid ei tohi samal ajal detailides elluviimist piirata ega ette näha.

Igal programmil on ka ajalugu ja areng, kuid see on kindlasti liikumise põhimõttelise õigsuse proovikivi, kui pärast nii paljusid aastaid ei tohi selle põhijoontes midagi olulist muuta ja tuleb kõrvaldada vaid mõned ebaselgused. Ainult vana programmi kõige olulisem ja silmatorkavam punkt 24. veebruarist 1923 nr 11, "Töö ja pingutuseta sissetuleku kaotamine, intressiorjuse purustamine", vajab kiiresti põhjalikku programmilist käsitlust rahvus-, finants- ja majanduspoliitilisest vaatenurgast. Selle punkti üksikasjalik käsitlemine ei olnud sel ajal nii absoluutselt vajalik, sest sel ajal olid sellega seotud üksikasjalikumad kirjutised, "Manifest intressiorjuse purustamiseks" ja riigi pankrot, selle lahendus, peaaegu ainsad olemasolevad kirjutised ning olid liikumise asutajatele ja esimestele järgijatele täielikult teada ja tuttavad. Teatud mõttes oli just nende kirjutiste intellektuaalne sisu see, mis lisas sotsialistliku tegevuse ulatuse -

plaanidega, mis olid sel ajal juba oma põhijoontes kindlaks määratud – uuendamistahte juurde, mis oli koondanud väikese ringi Anton Drexleri38 ja Adolf Hitleri ümber, natsionalistlike ja populistlike ideede ringi.

Just nende programmiliste punktide ja nõudmiste kaudu eristab natsionaalsotsialismi Saksamaa vabadusliikumine end sisuliselt ja põhjalikult kõigist teistest populistlikest ja natsionalistlikest rühmitustest, liikumistest ja parteidest ning eriti kõigist niinimetatud parlamentaarsetest parteidest, mis omalt poolt on vaid mammonistlik-plutokraatliku võimu ilming.

Programmi uue sõnastuse täiendavaks vajaduseks oli selgema arusaama saamine.
vorm ja selge struktureerimine avaliku elu üksikute valdkondade osas. See on juhtunud.

Minu kohus on siinkohal mõelda veel ühele murrangulisele teosele, mis on oma päritolu võlgu natsionaalsotsialismi paralleelsele ilmingule Austrias ja Böömimaal, ma pean silmas raamatut ...

---

38 Anton Drexler (1884–1942) oli koos Dietrich Eckarti ja Federiga üks Münchenis asuva algselt Austria päritolu Deutsche Arbeiter Partei Saksa vaste asutajatest. Drexler oli partei aupresident ja Hitler oli juba 1921. aastal partei selgeks juhiks saanud. Drexler lahkus parteist 1923. aastal ja liitus uuesti, kui Hitler 1933. aastal võimule tuli.

Machine Translated by Google

insener Jung39, Tšehhoslovakkia sudeedisakslaste esindaja Praha parlamendis.

Austria natsionaalsotsialism sai alguse juba sõjaeelses ajastus.
Selle ideede ulatus põhines pigem püüdel viia sotsialistlik ideede maailm kooskõlla natsionalistliku ideega, samas kui alles pärast kokkuvarisemist tekkinud Reichi Saksa natsionaalsotsialism – isegi ilma Austria natsionaalsotsialismi olemasolust teadmata – võttis algusest peale põhimõttelise võitlusposition marksismi vastu.

Tänapäeval on need kaks liikumist ühiste eesmärkide nimel ühinenud.

[39] Insener Rudolf Jung, Troppau delegaat

Machine Translated by Google

NSDAP-i riiklik ja majandusprogramm

Meie eesmärk on – Saksamaa taassünd saksa vaimus saksa vabaduseks.[40]

Selle peamise eesmärgi saavutamise tee on järgmine:

I. Rahvuspoliitiline põhimõte: Saksa Riik on sakslaste kodu.

1. Välispoliitikas:

1. Suletud rahvusriigi loomine, mis hõlmab kõiki sakslasi.

2. Saksa huvide võimas esindamine välismaal.

2. Rassipoliitikas:

3. Juutide ja kõigi mittesakslaste eemaldamine kõigilt vastutavatelt ametikohtadelt avalik elu.

4. Idajuutide ja teiste parasiitlike välismaalaste immigratsiooni keeld. Tülikad välismaalased ja juudid võidakse välja saata.

3. Kodanikupoliitikas:

5. Ainult sakslane, kes pühendub saksa kultuurile ja kogukonnale, saab teostada riigi kodakondsuse õigusi.

6. Mittesakslane saab Saksa riigis elada ainult külalisena ja allub välisriigi seadustele.

7. Sakslaste õigused ja huvid lähevad ettepoole välisriikide liikmete õigustest ja huvidest. rahvad.

II. Majanduspoliitiline printsiip: *Rahvamajanduse ülesanne on nõudluse rahuldamine, mitte laenukapitali võimalikult kõrge kasumlikkus.*

8. Natsionaalsotsialism tunnustab põhimõtteliselt eraomandit ja allutab selle riiklik kaitse.

9. Rahva heaolu seab aga piirid rikkuse liigsele kogumisele üksikisikute kätte.

10. Kõik sakslased moodustavad ühise heaolu edendamiseks tööühiskonna ja kultuur.

11. Selle iga sakslase üldise töökohustuse raames ja eraomandi põhimõttelise tunnustamisega on igal sakslasel lubatud vaba võimalus oma töötasu omandada ja seda vabalt käsutada.

12. Jätkuvalt säilitatakse väikeste, keskmiste ja suurte ettevõtete tervislik kombinatsioon kõigis majanduselu valdkondades, seega ka põllumajanduses.

13. Võitletakse hiiglaslike ettevõtete (korporatsioonide, sündikaatide ja trustide) vastu.

14. Liiakasuvõtmine ja väljapressimine, samuti halastamatu rikastumine rahva arvelt ja kahjuga karistatakse surmaga. 15. Igale sakslasele kehtestatakse üks aasta kohustuslikku tööd.

[40] Nende punktide üksikasjalikuks aruteluks vt Federi Das Program der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, NSDAP programm ja selle üldised kontseptsioonid, München, 1932

Machine Translated by Google

III. Finantspoliitiline põhimõte: *Finantssüsteem on riigi teenistuses, finantsvõimud ei tohi moodustada riiki riigi sees; seega meie eesmärk: intressiorjuse murdmine järgmiste vahenditega:*

16. Riigi ja koos sellega rahva vabastamine intressivõlgadest suurtele ettevõtetele laenukapital.
17. Reichsbank GmbH ja keskpankade natsionaliseerimine.
18. Kõikide suurte avalike ülesannete (hüdroenergia, teede jms arendamine) rahastamine laenude vältimise teel intressivabade riigikassa vautšerite emiteerimise või sularahavaba meetodi abil.
19. Stabiilse valuuta kasutuselevõtt kaetud alusel.
20. Mittetulundusühingu Ehitus- ja Majanduspanga loomine (valuutareform) intressivaba krediidi andmiseks.
21. Maksusüsteemi põhjalik ümberkorraldamine vastavalt sotsialistlikele rahvuslikele majanduslikele põhimõtetele. Tarbimise vabastamine kaudsete maksude koormast ja tootmise vabastamine piiravatest maksudest (maksureform ja maksuvabastus).

IV. Sotsiaalpoliitiline printsiip: *ühine heaolu on kõrgeim seadus.*

22. Vanaduskindlustuse helde arendamine eluaegse annuiteedisüsteemi natsionaliseerimise kaudu. Igale abivajavale Saksa kodanikust kaaslasele tagatakse piisav pension alates teatud vanusest või enneaegse püsiva elatise teenimise võimetuse korral.
23. Kõikide tootmisettevõtetes töötavate inimeste osalus töö tuludes vastavalt tulemuslikkusele ja vanusele koos kaasneva vastutuse osaga töö rahvamajanduslike ülesannete täitmise eest.
24. Kõikide sõja- ja revolutsioonitulude, mis ei põhine ausal tööl, samuti varude kogumise ja liigkasuvõtmise teel omandatud varade konfiskeerimine ja nende kasutamine sotsiaalkindlustuse arendamiseks.
25. Eluasemepuuduse kõrvaldamine ulatuslike uute elamute ehitamise kaudu kogu Reichis uue mittetulundusliku Ehitus- ja Majanduspanga abil, mis luuakse vastavalt artiklile 21.

V. Kultuuripoliitikas: *meie peamine kultuuriline eesmärk on kõigi teaduste ja kaunite kunstide õitseaeg poliitiliselt vaba ja majanduslikult terve riigi alusel.*

Selleni tuleks jõuda järgmiselt:

26. Noorte kasvatamine füüsiliselt terveteks ja intellektuaalselt vabadeks meesteks vastavalt Saksa intellektuaalse elu suurtele traditsioonidele.
27. Täielik usu- ja südametunnistusevabadus.
28. Kristliku usu eriline kaitse.
29. Selliste usuõpetuste mahasurumine ja välistamine, mis on vastuolus saksa moraalitundega ja mille sisu kannab riiki ja rahvust hävitavat iseloomu.
30. Kõikide kahjulike mõjude mahasurumine kirjanduses ja ajakirjanduses, teatris, kunstis ja kino.
31. Õppevabadus Saksamaa ülikoolides, iseloomuga meeste valitseva klassi kujunemine.

Machine Translated by Google

VI. Sõjaliselt:

32. Riigi kaitstavaks muutmine sõjaseaduse kehtestamise kaudu igale vabale
Saksa keel.

33. Palgasõdurite kaotamine.

34. Kodumaa kaitsmiseks maakaitseväe armee loomine professionaalse ohvitseride korpuse alluvuses, mis ehitatakse üles range hierarhilise distsipliini abil.

VII. Muud reformid:

35. Pressisüsteemi reform. Kõikide Saksa rahva huvidega vastuolus olevate pressivahendite mahasurumine. Rangeim vastutus kõigi uudiste eest, mis...
valesti või kalduvuslikult moonutatud.

36. Valimisõiguse reform koos praeguste korruptiivsete valimiskampaania vormide kaotamise ja valitud isikute vastutuse (immuniteedi) puudumisega.

37. Kutsekodade arendamine.

38. Kohtusüsteemi reform õigusvaldkonnas

Maaõigus – (maaomandi õiguse põhimõtteline tunnustamine, maa rendile andmise keeld erakapitali poolt, riigi ostueesõigus ja maa tagastamine riigile hooletu majandamise korral).

Tsiviilõigus – (isikliku au ja tervise palju rangem kaitse võrreldes tänapäeva ühekülgse varalise õiguskaitsega).

39. Põhiseaduslikud reformid:

Põhiseadus: Saksa iseloomule vastav põhiseadus on suveräänne riigijuhtimine, mis on keskendunud kõrgeimale positsioonile. - Kas selle kõrgeima positsiooni täidab rahva poolt valitav monarh või kaks või kolm vastutavat kõrgeimat Riigiametnikku, jääb rahva hilisemaks otsustamiseks.

Reichi föderaalne iseloom: Saksa rahva koosseis erinevatest provintsidest, mis on sisemiselt seotud hõimude ja ajaloo kaudu, tingib üksikute liidumaade täieliku iseseisvuse oma siseasjades.

Reichi mureks on Saksa rahva esindamine väljaspool, passid ja teemaksud ning lisaks ka armee ja merevägi.

Selle natsionaalsotsialismi riikliku ja majandusliku programmi elluviimise teel seisavad kolm peamist vastast: marksism, parlamentarism ja neist mõlemast kõrgemal suurlaenukapital.

Meie marksismivastane võitlus on suunatud juudi Karl Marxi riiki lagundava doktriini vastu, rahvast lagundava klassivõitluse doktriini vastu, majandust lagundava eraomandi eitamise doktriini vastu ja puhtmajandusliku materialistliku ajalookäsitluse vastu.

2. Meie parlamendivastane võitlus on suunatud niinimetatud rahvaesindajate vastutustundetuse vastu, kes – olles immuunsed – ei pea tegelikult kunagi oma otsuste tagajärgede eest vastutama, aga ka kõigi sellest tulenevate kahjude (korruptsioon, nepotism, äraostetavus) ja halvima tagajärjena sellisest parlamendist sõltuva valitsuse vastu.

Machine Translated by Google

3. Meie mammonistlik vastane võitlus, mis asetseb kahest teisest rindest kõrgemal, on suunatud ülemaailmse finantsvõimu vastu, see tähendab meie rahva pideva finants- ja majandusverestamise ning ekspluateerimise vastu suure laenukapitali abil.

See lahing on aga teisalt ka võimas intellektuaalne võitlus hinge hävitava materialistliku egoismi ja ahnuse vaimu vastu koos kõigi sellega kaasnevate laastavate ilmingutega meie avaliku, majandusliku ja kultuurilise elu kõikides valdkondades.

Lõppkokkuvõttes ja sügavaimas analüüsis on tegemist kahe maailmavaate võitlusega, mis väljenduvad kahe põhimõtteliselt erineva intellektuaalse struktuuri kaudu – produktiivse ja loomingulise vaimu ning liikuva ahne vaimu. Pinnasesse juurdunud ja metafüüsilises kogemuses maailma taas ületav loominguline vaim leiab oma peamised esindajad aaria inimeses – ahne, juurteta kaubanduslik ja materialistlik vaim, mis on suunatud üksnes maisele, leiab oma peamise esindaja juudis.

Nagu ka antisemitism, näeb natsionaalsotsialism juudi materialistlikus vaimus kurjuse peamist juurt, kuid teab ka, et see maailma ajaloo võimsaim lahing ei saa piirduda ainult negatiivsete antisemiitlike nõudmistega. Seetõttu tõuseb kogu natsionaalsotsialismi rahvuslik ja majanduslik programm sellest kindlasti murrangulisest, kuid negatiivsest antisemiitlikust lahingust kaugele kõrgemale, andes positiivselt loomingulise ja konstruktiivse pildi sellest, milline peaks välja nägema natsionaalsotsialistlik töö- ja tulemuslikkuse olukord.

Kui see peamine eesmärk saavutatakse, siis Rahvuslik Sotsialistlik Partei laiali läheb. *Rahvuslikust Sotsialismist saab siis kogu Saksa rahva elujõud. Rahvuslik* Sotsialistlik Saksa Töölispartei ei ole üldiselt parlamentaarne partei selle sõna tavapärases tähenduses, vaid ainult sihikindel, tulevikku suunatud ja edumeelne rahvastiku osa, mis on koondunud tugeva tahtejõu ja mõistusega juhi ümber, et juhtida Saksamaa väliselt häbist ja jõuetusest välja, sisemiselt hävingust ja korruptsioonist välja võimsale ja imposantsele positsioonile ning sisemiselt majanduslikult elujõulise, kultuuriliselt õitseva, intellektuaalselt ja moraalselt kõrgetasemelise rahvusliku kogukonnani.

Me soovime ehitada Saksa igatsuse Reichi, nagu Geibel41 laulab:

Üks väliselt, võimsa mõõgaga,
Kõrge lipu ümber koondudes,
Seestpoolt rikas ja mitmekesine,
Iga hõim omal moel!

41 Emanuel Geibel (1815–1884) oli saksa luuletaja ja näitekirjanik, kes kirjutas mitu isamaalist luuletust, mida ründas tolleaegne liberaalne „Noorte Saksa“ kirjandusringkond juudi kirjanike Heinrich Heine ja Ludwig Borne ümber, kuid mida hiljem toetasid ka natsionaalsotsialistid.

Machine Translated by Google

3. Rahvusriigi struktuur

Sotsialistlik riik

Saksa riigi natsionaalsotsialistlik idee

Juba võimupoliitiliste aluste peatükis oleme osutanud tõsiasjale, et Saksa valitsejate iga kõrvalekalle oma puhtalt saksa ülesannetest kaasnes saksa rahvale kõige hukatuslikumate tagajärgedega. Kui heita pilk Saksamaa ajalukku, leiab alati sakslaste igatsuse suletud rahvusriigi järele, mis täitus vaid lühikestel ajalooperioodidel, see Saksa unistus hääbus ikka ja jälle ning Saksamaa vajus ikka ja jälle tagasi jõuetusesse ja lagunemisse. Seega on kogu Saksa ajaloost selgelt näha üks õppetund, et ainult rahva sulgumine võimsalt juhitud riigis võimaldab Saksamaal vastu seista tohututele ohtudele, mis tulenevad talle ainuüksi ebasoodsast geopoliitilisest olukorrast. Peaaegu kusagil pole Saksamaal looduslikke piire, peaaegu kõikjal asub ta vaba ja kaitsmata vaenulike sissetungide eest. Ei Inglismaad ümbritsev meri ega Hispaaniat ja Itaaliat naabritest eraldavad kõrged mäed anna Saksamaale loomulikku kaitset. Prantsusmaal on meie vastu ainult üks avatud külg, Venemaal samamoodi. Ainult Saksamaa asub teiste rahvaste vahel – Euroopa südamena – ja lahinguväljana. Saksa pinnal võitlesid Hispaania, Prantsuse, Inglise, Rootsi, Vene ja Mongoli armeed, Saksa pinnal peeti Kolmekümneaastase sõja kohutavaid ususõdasid ja sakslased veritsesid välisteenistuses välishuvide nimel kõigis maades. Emake Germaania veritses tuhandetest haavadest, mis olid löödud tema välisarmeede poolt ja mis olid löödud tema enda poegade võitluse tagajärjel. Saksamaa ajalugu on lõputult traagiline, nii traagiline, et sakslaste igatsus ühtse, suletud Saksa Riigi järele oli kirjas muinasjuttudes, vana Barbarossa saagades „Kyffhäuseris“. Läbi sajandite püsis Saksa riigi idee teostus – rahva parimate inimeste igatsus ja lootus, kuni 1871. aastal lõi vägev sepp Saksamaa ühtsuse. Suur-Saksa riigi teostuses, mis pidi hõlmama kõiki sakslasi, kes elavad territoriaalses ühenduses emamaaga, oli veel palju soovida. Kuid juba see Saksa igatsuse osaline teostumine andis meile Saksa ajaloo kõrghetke nagu harva varem.

Kuid me ei pea arvestama „kui” ja „aga”-dega, vaid pigem peame ajaloost õppima.
Poliitika on kujunev ajalugu ja kui "ajaloo loomisest" peaks meie rahvale puhkema pääste, siis peab meie riigikunst, meie rahvuslik poliitika, austades ajaloos toimunut, vältima varasemate aegade vigu ja siduma end parimate traditsioonidega. Inimene, poliitik ilma ajaloota, kes dogmaatiliselt ajalugu teeb oma tugitoolist, suudab rahvale tuua ainult õnnetust, nagu me oleme seda viimastel aastatel kogenud uute Saksa marksistlike valitsusnäitemeeste kaudu. Nii katastroofiline ja kahjulik on vana sotsiaalse vormi täielik kokkuvarisemine, eriti kui see häving on identne marksistliku liikumise jõuga, nii vähe võib vana säilitada ainuüksi sellepärast, et see on vana.

Siin peitub taas konservatiivse vaimu tragöödia, et loominguliselt viljatu ja

42 Tüüringi ja Saksi-Anhalti liidumaade vahel asuvat Kyffhäuseri küngastikku peetakse Püha Rooma keisri Friedrich Barbarossa (1122–1190) puhkepaigaks, kes uppus Kolmanda ristisõja ajal Türgis Salefri jõkke.

Machine Translated by Google

Ilma kujutlusvõimeta lükkab see tagasi kõik uue just sellepärast, et see on uus, ja kuna see hoiab visalt kinni vananenud vormidest, mis on ammu oma olemuse kaotanud. Inimesed ja riik ei ole muumiad ega konstruktsioonid, vaid elusolendid; üks kord lõigatud riided ei sobi igaveseks.
Rahvaste saatuses avalduvad vaid mõned üsna suured põhijooned ja selliste põhiteadmiste eiramine on alati rahvastele kibedalt kätte maksnud. Meie, sakslaste, jaoks on ajalooline rahvuspoliitiline põhidoktriin: "Olge ühtsed!"

Sõna „ühendatud”43 ei tähenda aga „ühtsust”44, vaid „üksmeelel olemist”45. Ainult germaani hõimude kokkuleppest välis- ja sisepoliitika põhimõtete osas saab selle ilusaima õieti kasvada sisemiselt vaba riik, mis on väliselt võimas ja millel on rahvusvaheline kaal.

Seega ei pruugi Saksa riigil olla mingeid Euroopa ega rahvusvahelisi majanduslikke, kiriklikke ega humanitaarseid motiive, vaid ainult kogu Saksa rahva heaolu. Ma pean silmas poliitilise tegutsemise "motiive". Selle kõrval kulgevad loomulikult ka kirikliku, majandusliku ja üldiselt inimliku iseloomu mõjutused, mida tuleb piisavalt hinnata ja arvestada. Kuid põhimõte peab olema ja jääma, et Saksa rahvusriik peab esindama ainult sakslasi ja seda nii sisepoliitikas kui ka välispoliitikas.

Seega on meie riiklik poliitiline eesmärk:

1. Suletud rahvusriigi loomine, mis hõlmab kõiki sakslasi.

2. Kõigi Saksamaa huvide võimas esindamine välismaal.

Natsionalistlik idee

Ärkamise või õigemini tugeva rahvusliku teadvuse taasärkamise eeltingimus on

kõigi juutide ja mittesakslaste kõrvaldamine kõigilt vastutavatelt ametikohtadelt avalikus elus.

Ainult natsionaalsotsialism peab sihikindlat kaitsevõitlust juutide sissetungi vastu peaaegu kõigis meie avaliku elu valdkondades täie energiaga. Võitlus juutluse vastu on teadlik võitlus saksa vaimu ja saksa vabaduse eest.

Juutide mõju ja tagajärgi oma võõrustajarahvastele ei saa mingil juhul võrrelda teiste rahvaste võimusuhete ja lahingutega, vaid ainult elu ja surma võitlusega terve keha ja seda rünnanud surmavalt mürgiste mikroobide vahel. Kui elusorganismi ründavad mürgised batsillid, on küsimus vaid selles, kas keha terve jõud saab võõraste sissetungijate üle isandaks – siis see lõikab nad välja – või ei ole see enam nende üle isand ja sureb nende pärast. Nii on ka juutide võõrustajarahvastel kõikjal maailmas ainult üks valik: kas lõigata juudid rahvuslikust kehast välja – või surra juudi pärast.

Just võrdlus inimkeha ja pisikutega näitab meile väga ilmekalt, kui ühekülgne on levinud eksitav arvamus, et juudid jõudsid kõikjale ainult oma suurema efektiivsuse tõttu ning et on äärmiselt vale ja ebaõiglane neid sel põhjusel rünnata ja taga kiusata. Ei saa lihtsalt öelda, et koolerabatsill on samamoodi palju tugevam ja tõhusam kui inimene ning seetõttu on ta terve inimese võitnud – ei,

---

43 'einig'

44 'Einheit'

45 'Einigkeit'

Machine Translated by Google

See on inimesele mürk. Ja just nii nagu selles elusorganismi võitluses sissetungivate mürkide vastu ilmnevad erilised mürgistussümptomid, millega kaasnevad palavik, krambid, halvatuse sümptomid jne, nii väljendub ka juudi rünnatud rahvaste lahing üsna sarnastes haigussümptomites – rahutused ja agitatsioon kodaniku- ja poliitilises elus, võimsad krambid rahvuslikus kehas, segadus, terror, kodusõda, mis vaheldub üsna tüüpiliste halvatuse sümptomitega, eriti rahvaste intellektuaalsetes osades – valitsustes. Siis on ainult üks küsimus, kas vaenlast ära tundvatel rahvuslikult teadlikel ringkondadel õnnestub valitsusi hoiatada ja valgustada või moodustada valitsus ja juudid ise neutraliseerida – siis saabub ravi kindlalt; kui see ei õnnestu, siis saabub sama kindlalt rahvuslik surm. Kolmandat teed pole. Ajutine isolatsioon – meditsiinilise kujundi juurde jäädes – toob kaasa ainult näilisi ravimeetodeid: varem või hiljem puhkevad batsillid uuesti keha veresoontesse, selle teise võitluse lõpp on siis patsiendile surmav.

Lõpliku edu – nagu elus üldiselt – määravaks on võimutahe. Ilma selle võimutahe – ilma selle tahteta rahvast säilitada – on rahvas abitult langemise küüsis. Mis sõna otseses mõttes alla ei lange, saab juudi maailmavõimu orjaks, sulaseks, orjaks ja teenijaks.

See on elu ja surma lahing. Paljud edukad sõdurid on teele asunud – aga enamik meie rahvuskaaslasi magab endiselt. Lahenduseks on ikka ja jälle väsimatu haridus. Mis selle hariduse eriti raskeks teeb, on aarialaste kunstipäratus ja pehmus just nendes olulistes rassiküsimustes.

Meie saksa rahva tugev rassilise segunemine on kahtlemata liiga paljudes selge ja kõrge rassiteadvuse peaaegu täielikult matnud, nii et täpsete rassiseaduste tundmise asemel on jäänud vaid määramatu vastikustunne rassiliselt võõraste juutide vastu. Juut on omalt poolt enam kui kaks tuhat aastat rangelt järginud oma rassiseadusi, teades selgelt vere puhtuse säilitamise erakordset tähtsust iseloomu ja rahvuse jaoks46 .

Teisest küljest on ta suutnud rassilise agitatsiooni esitada aegunud jamana, mis Saksamaa rassilise segunemise osas oli talle kahjuks teatud õigustuse näiga võimalik. Selle asemel, et sakslaste juudilikku põlgust rassiteaduse vastu täieliku otsusekindlusega vastu seista nõudmisega: "Sakslane, hoia oma veri puhas!", jäi sakslane isegi selles valdkonnas juudi psühholoogilisest kunstist alla. Valgustusajastu sajand oma humanitaarsete ideaalidega tõi juutidele küll vabanemise ahelatest, mille meie esivanemad olid oma kõrgemas tarkuses sepistanud juudi röövimise ja liigkasuvõtmise vaimu vastu, kuid meile endale ainult segadust ja ebakindlust selles põhiküsimuses. Lausega: "juudid on ka inimesed" – lausega, mida keegi pole vaidlustanud ja ei vaidlusta – anti juutidele kodanikuvõrdsus. Rahvuslik-rassiline vastupanu täiesti erineva intellektuaalse struktuuriga juudi võõrrahva vastu vaibus sellega ja võitlus kodanikuemantsipatsiooni vastu halvati sellega algusest peale.

Sellelt platvormilt toimus nüüd kogu meie majanduse vallutamine ja hiljuti, avalik elu kuni juutide piiramatu valitsuse praeguse olukorrani.

---

46 Vrd. Rahvusliku Sotsialistliku Raamatukogu köited rassist ja juutidest!
47 Veenmiskunst.

Machine Translated by Google

Terve rida juutide endi tunnistusi näitab, et nad tunnevad end riigina riigis, et nad tunnevad end tihedamalt seotuna oma rassikaaslastega teistes riikides kui oma võõrustajarahvastega.

Sellest juudi rahvastevahelisest tihedast kokkukuuluvustundest tulenevad otseselt ohud põlisrahvastele riikide välispoliitilistes suhetes nii sõja kui ka rahu ajal.

Alguses aga keskendus juutide tähelepanu majandusliku kasu nõudmisele. Siinkohal tuli neile taas kasuks piiramatu kasumijaht, mida ei kahjustanud sotsiaalsed tunded võõrustajarahva vastu.

Moodsa krediidisüsteemi leiutajate ja kandjatena oli neil peagi lihtne kogu riikide finantsmajandus ning pankade ja börside kaudu ka suures osas erasektor oma mõju alla võtta.

Siit edasi, pärast oma finantsseisundi loomist, sirutas juutlus oma sõrmed ka rahva intellektuaal-kultuuriliste toodete poole; siin tulid neile appi nende liikuv vaim, terav taibu, kriitiline arusaam – omadused, mis võivad sageli tunduda kindlate eelistena tõsise, raskepärase ja maalähedase aaria vaimu ees.

Tegelikkuses oli see aga vaid vargusinstinkt, nende südametunnistuse puudumine ja südametunnistusetuse puudumine – mis on juba nende religioossetes doktriinides välja kuulutatud. Juudi jaoks on mittejuudi omand Schulchan Aruchi48 doktriinide kohaselt nagu vara ilma peremeheta – selleks, et juut saaks selle omastada! Juut pani kõik pangandus- ja börsitehnika vahendid enda teenistusse. Anonümiseerimine – meie majanduse depersonaliseerimine aktsiaseltsi börsil kaubeldava vormi kaudu – on teatud määral kapitali tööst eraldanud, aktsionär teab oma tehasest kõige haruldasematel juhtudel midagi, tal on *oma raha kasumlikkuse* vastu vaid ühekülgne huvi.
kui ta on selle investeerinud aktsiate vormis. Seda nähtust tuleb siinkohal mainida, sest meie majanduse isikupäratuks muutumisega kaasneb ka selle allakäik. Ettevõtja ja tootja, kes on oma ettevõtte nullist üles ehitanud, kes tunneb oma klientide vajadusi, kellel on alles vana äriline au ja kes peab oma kohuseks toota kindlat, head ja kestvat toodet, mis vastab majanduse tegelikele vajadustele, see tõeliselt kindel ettevõtja on midagi nii põhimõtteliselt erinevat tänapäevasest suuraktsionärist, kes suure aktsiapaki puhtkapitalistliku omamise korral teab ainult ühte huvi: püüda saavutada võimalikult suurt tulu. Kas ettevõtetes toodetakse häid ja odavaid esemeid, kas üldiselt loob tootmisväärtusi aktsiaselts või, nagu krediidiettevõtete (pankade) puhul üldiselt, väärtusi ei looda, on kapitalisti - aktsionäri - jaoks äärmiselt ükskõikne. Selle edasine tagajärg on see, et tootmine on vähem orienteeritud vajadustele, vaid pigem tuleb tohutu reklaami abil õhutada vaid näilist vajadust. Varem oli ettevõtjate aukoodeksis täielikult keelatud oma toodangut ülistada; see, kes seda tegi, oli turuhüüdja ja sellist turuhüüdjalikku oma kauba ülistamist pidas korralik ärimees ebaausaks konkurentsiks. Juudi kaupmees aga ajas just sellist turuhüüdeid täie järjekindlusega, kus tema *veenmiskunst* tuli kasuks. Tänapäeval on pealetükkiva juudi hüüdja asemele ilmunud juudi reklaam.

48 Schulchan Aruch on juudi õiguse kõige autoriteetsem kogumik ja selle koostas 1563. aastal Põhja-Palestiinas Yosef Karo.

Machine Translated by Google

Teaduse vallas toimus sarnane areng, eriti majandusteaduse – nn rahvamajanduse – valdkonnas. Järk-järgult ei peetud rahvamajanduse ülesandeks enam rahvamajandusliku õigustatuse ja vajaduste uurimist ning uuringute tulemustest majandusjuhtimisele suuniste tuletamist, vaid üha enam kirjeldati ainult olukorda, uurimata, kas esinevad majandusnähtused ja -vormid on ka head, sobivad ja rakendatavad rahvamajanduse tegelike vajaduste jaoks. Sel viisil õnnestus ja õnnestub tänapäeval rohkem kui kunagi varem tekitada majandusele ja seega ka rahvusühiskonnale kohutavat kahju – teaduslikult vaadatuna – ja sel põhjusel muutumatul viisil. Sellesse valdkonda siseneb eriti riikliku ja erasektori krediiditeenuste tööstuse doktriin ning eriti intressi doktriin. Oleme seda küsimust üksikasjalikumalt käsitlenud teises kohas, siin piisab ehk sellest, kui märkida tõsiasja, et see, mida me tänapäeval rahvamajanduseks nimetame, on põhimõtteliselt vaid erakapitalistlik isikliku rikastumise õpetus ja hästi korraldatud katse õigustada tootvate riikide tööjõu liigkasuvõtmise kapitalistlikku röövimist.

Väärib märkimist, et rahvamajanduse õppejõudude seas on väga suur juutide protsent.

Tavainimese jaoks on silmatorkavam juutide sissetung kirjandus- ja kunstiellu. väli.

See, kes meie tänapäeva teatrit uurib, šokeeritakse seal levivat alatust ja küünilisust. See kehtib eriti tänapäeva kino kohta. Meie lavadel valitseb kiimarite ja rehade draama; õõnestava ja osava dialektika abil õpetatakse heale sakslasele, et moraal ja eetika, au ja kohusetundlikkus on põhimõtteliselt puhas rumalus, ilma milleta ei saa kaugemale. Neid rünnakuid avalikkuse vastu saadab juudi teatriagentuuride tüütus, kus kunstiliselt kalduvate inimeste teadmised kipuvad olema vähem otsustavad kui ametikoha otsijate tänulikkus teatri- ja kontserdiagentide vastu.

Kuid sellele järgnes laiaulatuslik avaliku arvamuse manipuleerimine päevapressi kaudu. Peaaegu kõik suured ajalehed läksid järk-järgult juutide omandusse.
Sellega sulgus ring saksa rahva ümber. Majanduslikule võimule lisandus intellektuaalne võim. Kõik, mis kahjustas juudi huve, varjati ja vaigistati avalikkuse eest nii kaua kui võimalik; kui ideed või etteasted siiski kehtestasid end, algas tõeline nõiajaht, algul püüdes selliseid pingutusi naeruväärseks muuta, ja kui isegi see ei aidanud, pidid tegutsema valed, moonutused ja isiklik halvustamine. Püüti altkäemaksu anda, ähvardada ja lõpuks ei peljatud isegi ebamugava vastase või noomija majanduslikku kaevandamist ega isegi tapmist.

Seda viimast kõige hirmsamat relva üldiselt eraisikute vastu ei kasutatud või kasutati harva, sest tõelise rahvasõbra reaktsioon ilma poliitilise või riikliku võimupositsioonita ei saavutanud peaaegu kunagi mingit efektiivsust enne, kui juutide avalikes asutustes leviv valede ja laimu tulv ta juba murdis.

Parteides õhutati masside rahulolematust äärmise liialdamisega ning sütitati klassivihkamine varakate ja nende väidetavate kaitsjate, riigivõimu ja armee vastu. Isegi siin – nagu kõikjal nende rahvusriigi rünnakute puhul – olid just juudid need, kes enamasti agiteerisid ja õhutasid. Tuleb vaid meenutada, et marksistliku klassivõitluse doktriini rajaja Karl Marx oli tõepoolest juut (Mardochai

Machine Translated by Google

(oli tema tegelik nimi). Tema härra Saksamaal, Ferdinand Lassalle49, algselt Feist Lasal, oli samuti juut.

Sõjas ja revolutsioonis viidi lõpule juutide hävitustöö Saksa riigi vastu. Vürstid aeti minema, ohvitseridelt rebiti õlakud ära, ametnikud sunditi nälja abil kuulekaks, et nad saaksid oma tööjõudu – mis oli hädavajalik isegi tänapäeva Saksamaa sotsialistliku-kõrgkapitalistliku riigi jaoks – kättesaadavaks teha. Sel viisil desarmeeriti Saksa rahvas, tehti mehetuks, rööviti tema juhid, jäeti omandist ilma ja vägistati, demoraliseeriti ja nõrgestati, samal ajal kui kõikjal avalikus elus, majanduses ja poliitikas, kunstis ja teatris nõudsid juudid endale vaieldamatu hegemoonia.

Nende valitsemise aluseks on tohutu rikkus.

Vaatamata oma väikesele arvukusele võrreldes vastuvõtva rahvaga on nad suutnud viia kõik avaliku elu olulised ametikohad oma juudi rassikaaslaste või juutidega lähedalt suguluses olevate sakslaste kätte. Kuid sellegipoolest on juutide eemaldamine Saksa rahvuskonnast täiesti võimalik – seda enam, et tõeliselt eluliselt tähtis tootmistegevus tööstuses ja põllumajanduses, elukutsetes ja administratsioonis on peaaegu täielikult juutidest vaba.

Juutide eemaldamine meie rahvuskonnast ei häiriks põllumajanduslikku tootmist – ma pole veel näinud ühtegi juuti adra taga vaos ringi ajamas – ega peaks tehased töötajate puuduse tõttu seisma jääma – tööjõud teab tõepoolest, et ükski juut ei tõsta rasket tööd söe peal ega seisa sepikojas – meie seppade ja metallitööliste, puuseppade ja kingseppade töökohad ei jääks orvuks – majad ei peaks juutide väljasaatmise järel mingil moel varemeteks jääma, statistika ei maini midagi juudi müürseppade ja puuseppade, katusepanijate või klaasijate kohta. Aga isegi kaubanduses ei tekiks stagnatsiooni, kui juute enam poleks. Transpordisüsteemi valdkonnas on riik seni eeskujulikult hoolitsenud inimeste ja kaubaveo eest ning kes on juute näinud raudtee konduktorite või vedurijuhtidena –

või trammikonduktoritena, vagunijuhtidena või transporditöölistena?

Aga isegi juudi tüüpilise kaubandus- ja rahanduseelistusi arvestades on sõjaeelsed sõjaväe administratiivpositsioonid näidanud, et nad suutsid korraldada hoolikat ladustamis- ja varustusteenust, kaubanduses endas tegutseb sadu tuhandeid kaubandusametnikke ja saksa ärimehi, kes mõistavad kaubanduse tegelikke aspekte ja vajadusi, ning riigipangas ja postipangas on meil institutsioonid, mis võiksid moodustada aluse tervele rahvamajandusele, mis on vabastatud juudi röövellikust majandusest.

Kui me oleme selles üsna lühikeses ülevaates näinud, et juudid ei esinda meie riigi- ja rahvuselus mingil moel asendamatut funktsiooni, vaid et nad hoopis kuritarvitavad oma ülemvõimu kõige halastamatumal viisil oma võõrustajarahvaste kahjuks, siis on ilmse ja loogilise tagajärjena nõue juutide väljasaatmiseks meie riigist.
Riigikodanikuks saab olla ainult see, kes on tõotanud end Saksa rahvuskogukonnale50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825–1864) oli saksa-juudi sotsialist, kes oli Marxiga tuttav, kuigi viimane pidas teda oportunistiks tema kompromissivalmiduse tõttu konservatiivse Bismarckiga. Seetõttu ei toetanud Marx Lassallet, kui viimane asutas Allgemeiner Deutscher Arbeitervereini (Üldise Saksa Töölisorganisatsiooni).
Assotsiatsioon) asutati 1863. aastal ja selle peamine eesmärk oli saavutada üldine otsene valimisõigus.

50 See säte oli juba 15. septembri 1935. aasta Nürnbergi seaduste teises osas , „Reichi kodakondsusseadus“, artiklis 2: „Reichi kodanik on ainult see alam, kellel on saksa või saksa verd ning kes oma käitumisega näitab, et ta on nii sooviv kui ka sobiv saksa rahvast ja Reichi ustavalt teenima.“ Juutide täielik eraldamine Saksa ühiskonnast sätestati nende seaduste esimeses osas, „Seadused saksa vere ja au kaitseks“.

Machine Translated by Google

Sellest rassiküsimuse ülevaatest tulenevad loomulikult ja paratamatult ka idajuutide immigratsioonikeelu muud tagajärjed. See on juudiküsimuse täielik mõistmatus, kui keegi usub, et idajuutide tõrjumisest piisab immigratsioonikeelust. On absoluutselt vajalik samaaegselt allutada meie rahvale vaenulikud juudid, kes meie seas elavad. Idajuudid on muidugi suur reservuaar, kust juudid end pidevalt täiendavad. Suur oht, mida see immigratsioon iseenesest kätkeb, on viimaste aastate kogemuste põhjal täie selgusega ilmnenud. Mõne aastaga on need idajuudid suutnud kõikvõimalike äritrikkide ja õitsengu abil omandada tohutu rikkuse. Meie kohtusaalid on täis selliste võõraste elementide pettusi. Riigil pole vähimatki huvi selliste inimeste immigratsiooni vastu, kes ei tee end mingil moel produktiivselt kasulikuks.

See natsionaalsotsialistliku riigi seisukoht idapoolsete juutide suhtes ei välista seda, et Isegi teiste riikide liikmeid, kes on riigikogu parasiidid, saab välja visata.

Nende küsimuste arutelu viib meid nüüd riigipoliitika kolmanda osa juurde. Natsionaalsotsialism: kodakondsusõiguse poole.

Kodakondsusõigus

Kodakondsusõigus tuleb omandada. Selle põhimõtte poolest erineb natsionaalsotsialism märkimisväärselt praegu kehtivast õigusest, mille kohaselt iga täiskasvanud sakslane, nii mees kui ka naine, saab kasutada riigikodanikuõigusi. Samuti on see võimalus tänapäeval Weimari põhiseaduse kohaselt avatud juudi rassi liikmetele. Samamoodi saab iga välismaalane selle riigiliikmelisuse omandada mõne pealiskaudse formaalsuse täitmisega.

Weimari põhiseadus ei mõista riigikodaniku mõistet üldiselt, vaid räägib artiklis 110 riigi liikmelisusest ja artiklis 109 kõigi riigiliikmete, nii mees- kui ka naissoost, võrdsetest õigustest seaduse ees. Selle mõiste ebamäärasus välistab loomulikult moraalsete ja rassiliste eeltingimuste nõudmise kodakondsusõiguse omandamiseks. Vastupidiselt sellele võtab Reichi põhiseaduse artikkel 113 võõrkeelsed "rahva osad" (!) oma erilise kaitse alla; neid "ei tohi ebasoodsas olukorras hoida nende vabas traditsioonilises arengus, eriti emakeele kasutamisel hariduses, samuti sisemises halduses ja õigusemõistmises".

Kui võrrelda seda kõikehõlmavat välisriikide kodanike käsitlemist meie Vabariigi Kaitseseaduse praktikaga oma rahvuskaaslaste vastu, kohustusega anda niinimetatud sõjakurjategijad vaenlasele üle, koos artiklis 112 tagatud kindlusega, et "ükski välisriigi sakslane ei tohi tagakiusamiseks ega karistamiseks üle anda", ja kui võrrelda just seda viimati mainitud artiklit prantslaste kurikuulsate kohtuotsustega Kruppi51 ja tema direktorite vastu, siis piisab ehk viitest asjaolule, et selle põhiseaduse autor oli juut Preuss52, et heita kõigile neile sündmustele selget valgust.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870–1950) juhtis Friedrich Kruppi relvastusfirmat aastatel 1909–1941. Koostöös Hans von Seeckti (1866–1936) juhitud Reichswehriga võttis Krupp ette Saksamaa salajase ümberrelvastamise, rikkudes Versailles' lepingut. 1923. aastal, kui prantslased ja belglased okupeerisid Ruhri piirkonna, trahvisid nad Kruppi ka relvastatud relvastuse omamise eest.
Suured avalikud matused Kruppi tehase kolmeteistkümnele töölisele Essenis, kelle prantslased okupatsiooni ajal maha lasid.

52 Hugo Preuß (1860–1925) oli Weimari vabariigi saksa-juudi siseminister ja mängis olulist rolli 1919. aasta Weimari põhiseaduse sõnastamisel.

Machine Translated by Google

Mitte „poolakate õnnelikum tulevik“, nagu Betthmann-Hollweg53 ühes oma kahetsusväärses parlamendikõnes ütles, ega ka juutide olukorra parandamine Rumeenias (Kuhlmanni sõnul)54 ei saa olla Saksa riigi juhtideeks, vaid ainult Saksa rahva heaolu. See juhtteema on väljendatud NSDAP riiklikus ja majandusprogrammis (Programm, lk 35) punktis nr 7: *„Sakslaste õigused ja huvid eelistavad võõrriikide liikmete õigusi ja huvisid“ ja punktis 6: „Igaüks, kes ei ole sakslane, saab Saksamaal elada ainult külalisena ja allub välismaalaste seadusele“.*

Selle kohaselt tuleb riigikodanikuõigus omandada. Selle võib kaotada ka väärituse tõttu. See on õigus, millest juudid on põhimõtteliselt välja jäetud, millest võivad välja jääda ka teiste rahvuste liikmed.

Saksa riigi kodakondsuse taotleja sisemine tingimus on vanne saksa kultuurile ja kogukonnale. See, kes ei vannu end sel viisil saksa rahvale, see, kes kuulutab end Saksa riigi vaenlaseks, see, kes tunneb end teiste rahvaste liikmetega tihedamalt seotuna kui oma rahvaga, ei saa Saksa riigi kodakondsuse õigusi, sest ta ei soovi saksa kogukonnaga mingit pistmist teha.

See näib olevat tõeline hullumeelsus, kui inimesed, kes avalikult kuulutavad, et nad ei tunne Saksamaa-nimelist isamaad, nagu Crispien55 ja teised tegid, tahavad ikkagi selle maa saatuse üle nõu anda, kui nad väidavad rahva esindajatena, delegaatidena, et neil on endiselt erilised privileegid ja kui neil on endiselt eriti rangete seaduste (vabariigi kaitse) kaitse juhul, kui nad sellest parlamendist valitsusametitesse edutatakse.

Natsionaalsotsialistlik Saksa riik nõuab just sellistelt meestelt kõige karmimat arveteõiendamise kohustust ning revolutsiooniliste valitsuste ja parlamentide liikmed peavad oma tegude või tegematajätmiste eest tagantjärele vastutust võtma. Seetõttu tuleb seadustele, mis tuleb välja töötada kõigi avalikus elus osalevate isikute vastutusel, anda tagasiulatuv jõud.

Siin ei ole tegemist, nagu Saksa revolutsiooni vea puhul, näljaste "proletaarlaste" palgavõitlusega küllastunud ja rahuldamatute kapitalistide vastu, seega mitte töörahva tervete ja õigete tunnete petmisega klassivõitluse idee kaudu, vaid siin on tegemist moraalse nõudmisega, et praeguse parlamentaarse ja valitsussüsteemi praeguste kasusaajate vastutustundetus lõpetataks ning et need, kes on rahva vajaduse arvel ülemäära rikastunud või kes on teiste ringkondade mahhinatsioone õhutanud, saaksid teenitud karistuse.

Loosung: „Väikesed kelmid pootakse üles; suured lastakse vabaks“ ei tohiks paika pidada. Rahvussotsialistlik riik arvestab karistuse määramisel seevastu väikeste kelmide võrgutamise fakti väga leevendava asjaoluna ja annab saksa rahva vastu suunatud suured kurjategijad seaduse täie rangusega kohtu ette.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856–1921) oli Saksamaa kantsler aastatel 1909–1917. Sõja ajal Betthman-Hollweg näis pooldavat mõõdukamat poliitikat kui see, mida pooldasid sõjaväejuhid.

54 Richard von Kuhlmann (1873–1948) oli Saksamaa välisministri asetäitja augustist 1917 kuni Juuli 1918. Mais 1918 pidas ta Rumeeniaga läbirääkimisi Bukaresti rahu sõlmimiseks.

55 Arthur Crispien (1875–1946) valiti 1920. aastal sotsiaaldemokraatide parlamendiliikmeks ja temast sai 1922. aastal Sotsiaaldemokraatliku Partei (SPD) kaasesimees.

Machine Translated by Google

Selle riigikohtu puhastav töö ei saa nüüd mingil moel lõppeda nendega, kes revolutsiooniga esimesena võimule tulid. See peab sihikule võtma ka need keiserliku valitsuse alluvuses olevad isikud, kes oma hooletuse tõttu tegid selle Saksamaa languse võimalikuks. Peamine süüdlane – Bethmann-Hollweg – on tõepoolest oma maiste kohtunike seast ära võetud, sama kehtib ka järgmise kõige süüdlasema – Erzbergeri56 kohta, kes 1917. aasta juulikuu õnnetu parlamentaarse revolutsiooni isana äratas taas vaenlaste vajuva võidutahte. Isegi Eisner57

ja Rathenau on oma rahvust hävitava tegevuse sündmuskohalt eemaldatud, küll ebaseaduslikul viisil, aga vastavalt ajaloo raudsetele seadustele. Kuid paljud neist, kes 1918. aasta jaanuari laskemoonarünnaku korraldamise kaudu torkasid võitlevale armeele pistoda selga, ja need, kes kõne ja kirjaga murdsid võidutahte, need, kes kuulutasid „rahu ilma võitjate ja kaotajateta“, need, kes elavad ja peavad seda õigeks, kes kasutasid sõjas ja revolutsioonis rahva hädasid omaenda liigseks rikastumiseks.

Kindlasti külvab selline rahvuspoliitiline nõudmine hirmu ja õudust ning kümned tuhanded kardavad oma elu pärast, sest nad pole puhta südamega. Kuid natsionaalsotsialismi jaoks koos selle sotsiaalse õigluse nõudmisega on otsustavaks küsimuseks Saksa rahva saatus, kas Saksa rahvas suudab leida tee õilsa rahva juurde või peab ta elama õnnetut elu allakäigus ja korruptsioonis fellahistliku rahvana. Ka natsionaalsotsialistliku liikumise puhul otsustab selle olemasolu selle küsimuse.

Seega ei ole riigikodanikuõigus midagi, mis pannakse iga Saksamaal sündinu hälli; pigem hõlmab see riigikodanikuõigus iseenesest ka kõrgeimaid moraalseid kohustusi riigi ja rahva ees. Selle riigi ja rahva ees oleva vastutuse täitmist tuleb aga kaitsta ka võimalusega, et see õigus võidakse vääriluse korral uuesti kaotada.

Teisest küljest ei ole riigikodanikuõiguse omandamine halastusakt, vaid nõue, mille saab esitada iga töökas sakslane, kes tõestab end Saksa kogukonna vääriliseks ja kes tõotab end Saksa rassi- ja ajaloolisele kogukonnale.

See, kes on täitnud oma sõjaväe- ja töökohustuse ning on oma ametis auväärselt tegus, võib nõuda riigi kodakondsuse õiguse omandamist.

Kuid selle riigikodanikuõigusega kaasneb ka kohustus mitte unustada kogu oma töös suurema terviku vaadet ja olla oma majandustegevuses alati teadlik tõsiasjast, et oma töö tuleb sobitada tervikuga, see tähendab, et isegi täieliku vabaduse korral teatud valdkondades ei tohiks Saksa riigikodaniku tegevus olla suunatud terviku heaolu vastu.

---

56 Matthias Erzberger (1875–1921) oli Deutsche Zentrumspartei (Katoliikliku Keskerakonna) liige, keda peeti Betthman-Hollwegi paremaks käeks. Sõja ajal, 1917. aasta keskel, nõudis ta sõja läbirääkimiste teel lõpetamist ja õõnestas usaldust Saksa sõjaväe vastu. Erzberger allkirjastas Esimese maailmasõja lõpetanud vaherahu ja Weimari vabariigi rahandusministrina toetas ta Versailles' rahulepingut. Ta mõrvati 1921. aastal Freikorpsi komandöri Hermann Ehrhardti (1881–1971) asutatud „Organisatsiooni Konsuli“ ultranatsionaalsete liikmete poolt.

57 Kurt Eisner (1867–1919) oli saksa juudi sotsialist, kes korraldas revolutsiooni, mis kukutas Wittelsbachi dinastia. Baieri dünastia novembris 1918. Temast sai Baieri vabariiklik peaminister ja Berni sotsialistide konverentsil ründas ta mõõdukaid sotsialiste Saksamaa süü mittetunnustamise eest Esimese maailmasõja puhkemises. Natsionalist krahv Arco von Valley mõrvas ta 1919. aasta veebruaris.

Machine Translated by Google

Rahvamajandus

Rahvamajanduse ülesanne on nõudluse rahuldamine, mitte laenukapitali võimalikult kõrge intressimäära saavutamine.

Võiks arvata, et seda põhimõtet peetakse iga majanduse puhul enesestmõistetavaks, kuid ometi erineb natsionaalsotsialistlik majandus praegusest huvipakkuvast kapitalistlikust majandusest just selle juhtpõhimõtte poolest. Produktiivse inimese laitmatu meelega ei ole nii lihtne ette kujutada rahvusmajandust, mis ei teeni nõudluse rahuldamist; ja ometi tuleb nüüd selgeks teha, et majanduse praeguste isandate – panga- ja börsikapitali – jaoks on nõudluse rahuldamine põhimõtteliselt väga vähetähtis. Rahvusvahelisel kapitalil on huvi
selles ainult niivõrd, kuivõrd seda nõudluse rahuldamist saab ära kasutada liigkasuvõtmise teel kapitalistlikul viisil.

Tegelikult on meil siin tegemist kahe põhimõtteliselt erineva suhtumisega majandusse.
Kogu rahvastiku ainus pakiline vajadus kogu majandusele on loomulikult toiduvajaduse rahuldamine, seejärel eluaseme ja riietuse vajaduse rahuldamine ning alles seejärel sorteeritakse kõik muud igapäevased vajadused kuni kõrgemate kunstide ja kultuuriliste naudinguteni. Nende vahele jäävad tugiteenused, kogu transpordisüsteem ja kõik sellega seonduv, kaubandus ja finantssüsteem. Kaupade tootmisel on terves majanduses omalt poolt kõige väärilisem eesmärk katta vajadus parimal võimalikul viisil maksega, mis katab tootmiskulud ja sisaldab ettevõtjale vastavat töötasu ning sobivat kasumiosa, millest saab katta nii vältimatuid kahjusid kui ka ettevõtte parendusi ja uuendusi.

Õiglase ettevõtja tähelepanu ei ole suunatud üksikjuhtudel ebaproportsionaalse kasumi saavutamisele, isegi kui õnnelikud juhused seda võimalikuks teevad. Õiglane ettevõtja on täiesti teadlik oma rahvamajanduslikest ülesannetest – korraldada tootmine nii, et vajadus oleks rahuldatud kasutaja jaoks võimalikult väikeste kuludega, et samal ajal ettevõte kasvaks ja õitseks ning et tootmiskulud väheneksid üha ilma palka vähendamata.

Võib-olla kõige valgustavam näide sellisest tõelisest ettevõtlikust mõtteviisist on Ernst Abbe58, Jenas asuva Zeissi tehase kaasasutaja ja direktor. See mees on ettevõtja seda rahvuslikku majanduslikku ülesannet täiuslikult mõistnud ja püüdnud seda parimal võimalikul viisil ellu viia.

Kuid selles osas pole meil üldiselt ka põhjust enne sõda oma ettevõtjate kohta erilisi kaebusi esitada. Sellised mehed nagu Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 jne on endale kindlustanud isegi sotsiaalselt auväärse koha Saksa tööstuse ajaloos. Neid kõiki ei valitsenud ühekülgne kasumijaht,

---

[58] Ernst Abbe (1840–1905) oli füüsik ja ettevõtja, kelle palkas Jena füüsikainstituudi asutaja Carl Zeiss. ettevõte Carl Zeiss AG, mis tootis optilisi instrumente ja süsteeme. Abbe'ist sai firma kaasomanik.

59 Alfred Krupp (1812–1887) oli Friedrich Kruppi (1787–1826) poeg, kes asutas 1811. aastal Kruppi valuteraseettevõtte. Alfred Kruppi juhatuse ajal sai ettevõttest oma aja juhtiv relvatootmisettevõte.

[60] Mannesmann asutati 1890. aastal ja algselt tootis see õmblusteta terastorusid.

[61] Werner Siemens (1816-1892) oli Telegraphen-Bauanstalt ettevõtte leiutaja ja asutaja aastal 1847. Tänapäeval Siemens AG on üks maailma suurimaid elektrotehnoloogiaettevõtteid.

[62] August Thyssen (1842–1926) asutas 1867. aastal Thyssen-Foussoli rauatehase ja omandas teisi rasketööstusettevõtteid, mis 1926. aastal liideti Vereinigte Stahlwerkeks, mis oli enne Teist maailmasõda maailma suurim kaevandus- ja terasekartell.

[63] Borsig oli vedurifirma, mille asutas August Borsig (1804–1854) 1837. aastal.

64 Krauss-Maffei on masinaehitusettevõte, mis asutati 1838. aastal.

Machine Translated by Google

nad kõik jäid iseenda jaoks lihtsaks ja tagasihoidlikuks, ainult nende tööde õitseng oli nende teerajajaks.

Tõepoolest, Saksa tööstuse väsimatu tootmis- ja leidlik jõud on toonud kaasa tõsiasja, et mitte ainult rahvastiku hiiglaslik kasv pakkus tööd ja leiba, vaid et hoolimata palkade tõusust, hoolimata kõigi elanikkonnakihtide elatustaseme igakülgsest paranemisest, said kõige olulisemad tooted tänu aina uutele täiustustele ja leiutistele odavamaks muutuda. Saksa füüsilise töö tegija ei tohiks kunagi unustada, et ta võlgneb selle vaimsetele töötajatele.

Ja siin tuleb taas täie rõhuga rõhutada veel üht asja: Saksa majanduse selle kõrge õitsengu aluseks ja eelduseks oli võimsalt juhitud Bismarcki Reich. Need kaks tegurit, Saksa Riigi ühtne ja seetõttu võimas poliitiline olukord ning Saksa ettevõtjate ja töötajate enneolematu töökus, võimaldasid registreerida kogu elanikkonna elatustaseme ulatusliku tõusu, et Saksamaa rahvastiku hiiglaslikku kasvu suudeti toita, riietada ja peavarju pakkuda ning et väljaränne Saksamaalt langes tühiseks.

Sakslaste rändenumbrid aastakümnetel pärast 1870. aastat hõlmasid vaid tervet ülejääki saksa ettevõtlikust ja kaupmehelikust vaimust, mis voolas maailma saksa töökuse ja saksa tulemuslikkuse pioneeridena.

Enamasti arvestas kogu Saksa Riigi rahvamajandus põhinõuetega, mida meiegi esitame tervele rahvamajandusele.

Nõudlus oli küllaldaselt kaetud. Sellegipoolest ilmnes isegi sel ajal sügav kahju meie majandusele, mis avaldus mitmel moel.

1. *Meie riigirahandus* langes üha suurematesse võlgadesse samal ajal, mil Saksa rahvas muutus üha rikkamaks ja võimsamaks, mil Saksa tööstus- ja kaubandustoodang vallutas maailma müügiturud, ajal, mil meie sisemajandus liikus edult edule ning meditsiinilised ja elutingimused paranesid aasta-aastalt.

Loomulikult pole hea märk, kui võlad aina suurenevad. Selline nähtus viitab alati sellele, et midagi on korrast ära. Sest seda tuleb pidada täiesti absurdseks ja mõttetuks, kui riik, mille kodanikud naudivad üha suurenevat rikkust, ei leia end samal ajal tervislikus ja õitsvas riigirahanduses. See peab olema veelgi üllatavam, kui Saksa Riigile ja liidumaadele voolasid erakordselt suured tulud nende raudteedelt, posti- ja kaevandustöödelt, aga ka riigimetsadest jne, olenemata asjaolust, et Riik ja liidumaad võisid oma finantssuveräänsuse tõttu nõuda oma kodanike märkimisväärset maksuvõimet.

2. Veel üks sügavale juurdunud majanduslik kahju oli meie põllumajandusliku ja linnakinnisvara järkjärguline võlgnevus. Selle vastu suunatud maareformi liikumine tunnistas õigesti kogu probleemi väga olulist osa, saavutamata kahjuks täielikku efektiivsust.

3. Meie tööstuse inflatsiooni tõsiasi igasuguse krediidi kaudu oleks pidanud ka teravmeelseid vaatlejaid ärevusega täitma. Kindlasti suhtuvad kaubandus- ja tööstusettevõtted kasvava õitsengu ajal välisraha vastuvõtmisse ja sellega seotud intressikohustusse kergelt, sest oluliselt suurenenud töö- ja sissetulekuvõimalused võimaldavad neid koormusi kanda.

Machine Translated by Google

Aga häda, kui puhkevad majanduskriisid! Siis ilmneb intressiga seotud krediidi kasutamine kogu oma majanduslikus hukatuslikkuses.

Neil aastatel tekkinud aktsiaseltsi vorm, kus kapital tegelikult lahutati sellega seotud tööst, see tähendab võlausaldajate puhtkapitalistlike huvide lahutamist raha kasumlikkuses individuaalse ettevõtja tervislikust koostööst ja tema eksistentsi täielikust samastumisest oma ettevõttega, külvas samuti sügava majandusliku kahju seemne.

4. Rahavahendusasutuste, pankade, kasvav võimupositsioon oleks pidanud auväärset rahva sõpra ärevusega täitma. Majanduse teenijatest said pankadest kogu rahvamajanduse piiramatud isandad. Märkimisväärsel ja olulisel moel ei kaasnenud pankade selle kasvava võimupositsiooniga mingil moel meie rahvamajanduse samaaegne õitseng, vaid vastupidi, mida kahetsusväärsemaks meie majandus muutus, seda enam pangad ennast ülistasid.

Me ei soovi siinkohal sellesse arengusse pikemalt süveneda, sellest on palju öelda puhtalt finants- ja rahamajanduse arutelus. Finants- ja krediidisüsteemi kaudu tekkiva suure rahvamajanduse kahju neljakordse juurte mainimine oli väga oluline, sest just see kogu majanduse aspekt on muutunud tõelise rahvamajanduse vastandiks, nimelt finantsvõimude ühekülgseks röövelmajanduseks.

See, kellele parasiitidega nakatunud keha kuvand iseenesest ei peale suruta, peab olema väga huvitatud praeguse olukorra säilitamisest või sõltuma selle ekspluateeriva majanduse kasusaajatest. Kahjuks on viimane juhtum väga paljude inimeste puhul. Seepärast ei teki sisemist vastupanu sellele tänapäevasele majanduslikule röövelparunite süsteemile vastaval viisil.

Eriti halb on see, et isegi teadus, ja eriti just see teadus, mis peab nende asjadega kohusetundlikult tegelema, on ikka veel, välja arvatud mõned erandid (Othmar Spann65), praeguse huvipakkuva kapitalistliku majanduse lummuses ja leiab end sellest sõltuvana. Tänapäeva rahvamajandus ei ole tõe ja õigete teadmiste teejuht, vaid on saanud riikliku majanduskuritegevuse eestkõnelejaks.

Kõiki suuri tõdesid ja tarkust saab iga lihtne inimene oma olemuslikes aspektides mõista ja mõtiskleda. Sellega ei tohiks segi ajada tõsiasja, et sellise fundamentaalse teadmiseni jõudmine pole loomu poolest nii lihtne. Muidugi on teadmine ise, intuitsioon, nagu ere valgus, mis paistab igavesti teadmisi janunevas hinges. Raske on aga järgnev arusaamise töö, mis peab pingutavalt telliskivi tellise otsa kuhjama, et materjalide hoolika valikuga üles ehitada kogu mõttestruktuur, nii et valmis töö paistab kõigile enesestmõistetavana.

Sellistel juhtudel pole paremat kiitust kui siis, kui inimene aeg-ajalt ise selliste mõtete peale tuleb. Nii sain ma selle töö kallal töötades (suvi 1923)...

65 Othmar Spann (1878–1950) oli Austria antisotsialistlik majandusteadlane ja sotsioloog, keda mõjutasid Adam Mülleri (1779–1829) majandusteooriad – viimane oli vastu Adam Smithi materialistlikule liberaalsele majandusteooriale. Ta oli Viini ülikooli professor aastatel 1919–1938, mil natsionaalsotsialistid keelasid tal pärast seda, kui Austria annekteerimine (anschluss). Kuigi Spann suhtus positiivselt NSDAP natsionalistlikku orientatsiooni, ei toetanud natsionaalsotsialistid täielikult tema vaateid korporatiivsele riigile.

Machine Translated by Google

nüüdseks juba vana mehe, Austria inseneri W. Schoberi suurepärane töö66, milles kogu Austria finants- ja krediidiolukorra katastroofiline areng ennustati enneolematu selgusega juba 30 aastat tagasi.

Schober osutas tõsiasjale, et ainult täielik kõrvalekaldumine põhimõtteliselt valedest rahvuslikest majandusdoktriinidest saab peatada rahvamajanduse katastroofilise arengu – kahjuks ilma vähimagi eduta.

Peamine põhjus seisnes tol ajal selles, et Schoberi sõbrad kristlik-sotsialistlikust parteist pöördusid pärast esialgset entusiastlikku kokkulepet temast laisklevate vabandustega ära: "Aeg pole veel küps", kuid tegelikult ei sobinud see kristlikule kõrgfinantsile.

Pank lakkas ammu olemast usaldusväärne vahendaja säästukapitali ja majanduse nõuete ning käibekapitali vahel. Tänapäeval on suurpankadel oma direktorid ja delegaadid kõigis aktsiaseltsides. Miski ei saa toimuda ilma panga teadmata. Ja mis huvi on pangal nüüd majanduses? Tema ainus huvi on see, et kapital annaks võimalikult suurt kasumit; mis mõttes on ta selle suhtes täiesti ükskõikne. Ta ei näe oma ülesannet majanduse viljastamises raha laenamise kaudu kõige odavamate intressimääradega just siis, kui rahvamajandust ähvardavad kõige hullemad kriisid – see oleks aga tema kõrgeim ülesanne –; suurpangad kipuvad pigem just sel ajal krediidipakettide ja krediiditeatistega välja tulema, kui töötlev tööstus vajab oma töö jaoks kõige hädasti eelkrediiti.

Võib lisaks kaaluda järgmist: millist vajadust pangad katavad? – Võib öelda: rahavajaduse. Muidugi. Aga kuidas ja millistel tingimustel? Pagar, kingsepp, tehaseomanik, ärimees katavad tõepoolest toidu, riiete jms tegeliku vajaduse ja saavad selle eest samaväärse väärtuse, hinna, rahas või rahaülekande kaudu.
Sellega on vajadus kaetud ja tehaseomanikul jne on jälle käibekapitali ostude, palkade maksmise ja edasise tootmise jaoks. Siin näeme majandusliku ringi lõppemist. Tootja katab kasutaja vajaduse, raha täidab oma õiget ülesannet vahetustehingu vahendajana ja väetab tootja käes olevat majandust uuesti.

Rahalaenude puhul on olukord hoopis teine. Esiteks ei ole ühelgi pangal kohustust oma kaupa – raha – ära anda, nagu on näiteks igal kauplejal. Seega saab pank tagada, et annab raha ainult neile, kes seda soosivad. Lisaks nõuab pank enamikul juhtudel tagatisi, mis ületavad laenu väärtust tunduvalt, ja võlakirja, mille kohaselt võlgnik peab lubama võla tagasi maksta kõigega, mis tal on ja mida ta teenib. Teisisõnu, raha väljastamise vastu kaasab pank oma võimu alla vara, mis on palju suurem kui laenatud summa; ta laseb välja anda ka võlakirja, mis seab võlgniku töötasu tema haardesse. Kuid sellest ei piisa: selle kahekordselt ja mitmekordselt tagatud rahalaenu eest laseb pank endale veelgi rohkem maksta intresside näol, mis aja jooksul tohutuks muutuvad. Seega on meil siin tegemist protseduuriga, mis majanduslikust vaatepunktist ei ole üldse produktiivne toiming, tagasimakse – pant, võlatunnistus – antakse kohe ja lisaks sellele peab võlgnik nõustuma teise jätkuva maksega, mis mõne aasta pärast ületab saadud raha väärtuse, ilma et pandiandja

66 Wenzel Schober (1846–1928) oli Austria raudteeinsener, kes – nagu ka Viini professor Josef Schlesinger (1830–1901) – pidas oma majanduskirjutistes Austria majandusprobleemide peamiseks põhjuseks sõltuvust juudi rahvusvahelisest finantsist. Tema peamiste tööde hulka kuulusid „Die Noth und ihre Ursachen”, 3 köidet, Viin, 1880–1882, ja „Die Valuta-Regalierung in Osterreich”, 1892.

Machine Translated by Google

Vabanemine või võla kustutamine. Selline finantsäri on loomu poolest rahvusmajanduslikult absurdne, see on puhas liigkasuvõtmine.

Krediidi tõeline tähendus, usk teise inimese suuremasse majanduslikku efektiivsusse, seisneb tõepoolest selles, et säästetud raha omanik ei näe, et ta suudab oma raha ise kasumlikult kasutada, mistõttu pöördub ta kellegi poole, keda ta saab usaldada, kellele ta saab selle raha usaldada ja kes pakub talle garantiid, et ta tagastab talle tema nõudmisel oma säästud täielikult ja vähendamata kujul. Kui laen tugevdab võlgniku majanduslikku töövõimet nii, et ta suudab teenida märkimisväärselt suuremat kasumit, võib seda pidada õigluse või tänulikkuse teoks, kui võlgnik annab võlausaldajale lisaks raha tagastamisele ka teatud osa oma kasumist. *See eraraha- ja krediidimajanduse kontseptsioon valitses kogu keskaega, see moodustas kiriku intressiõpetuse tuuma. Intressinõuet peeti liigkasuvõtmiseks.* Tänapäeval on intress, mida kirik pidas liigkasuvõtmiseks, muutunud kogu meie majanduse aksiomaatiliseks osaks – rahvuslik majanduslik krediiditunnetus on muutunud rahvuslikuks majanduslikuks jamaks. Kindlasti on selline õpetus jõuka inimese jaoks püsiva ja vaevata rikastumise allikas. Mitte päriselt sellepärast, et kuld oleks – nagu ta tahaks paista – tegelikult jõud, mis toodab raha iseenesest, üleinimlik nähtus, mis vabanenuna maistest kaduvuse seadustest surub kõik oma loitsu alla kadumatult ja igaveseks, vaid sellepärast, et tänapäeva finants- ja rahvusvahelises majanduses tuntakse seda lihtsalt seadusena, et igasugune finantsvaldus kannab iseenesest intressinõuet, mis on teatud määral rahale kaasasündinud, on see töö ja raha suhte kõige koletuim ümberpööramine, mida aktsepteeritakse seadusena, millegi puudutamatuna, mille kohta sellega tegelev teadus peab tooma hulga õigustavaid põhjendusi.

Ainult sel viisil oli võimalik kogu rahvamajandus kõrvale juhtida selle ainsast ja loomulikust ülesandest – katta vajadusi ja seeläbi luua tööd ja toitu kõigile – ning kuritarvitada seda peamiselt panga- ja börsikapitali omanike isikliku rikastumise vahendina.

Meie liikumise vastase poliitilise võitluse lemmiktrikiks on nüüd see, et meie vastuseisu meie rahvamajanduse *kõrge kapitalistliku ekspluateerimise* vastu ja meie võitlust sotsiaalse õigluse nõudeid rahuldava rahvamajanduse eest kujutatakse omandi ja muude omandivormide vastandusena ning meie nõudmist "Avalik huvi omakasu ees" peetakse kommunistlikuks. Selle vastu peaksime pidevalt osutama riikliku ja majandusliku programmi artiklile 8 (Programm, lk 35):

"Natsionaalsotsialism tunnustab põhimõtteliselt eraomandit ja allutab selle valitsuse kaitse".

Siiski on seadusandja ülesanne seada piirid seoses mõõdutu rikkuse kogumine üksikisikute kätte terviku arvelt.

Positiivselt ja majanduse enda jaoks tekib kogu majanduse ja selle ülesannete osas natsionaalsotsialismi vaimus nõudmisena "Rahvusliku ja majandusliku programmi" 10. nõue: *kõik sakslased moodustavad tööühiskonna saksa rahva ühise heaolu ja kultuuri edendamiseks.*

Siit tuleneb omakorda moraalne nõue, et *iga sakslane peab töötama intellektuaalselt ja füüsiliselt vastavalt oma jõududele, kuid et see tema töö tuleb tervikusse sisse liita.*

Ma rõhutan, et see on moraalne nõudmine. Seega ei ole tegemist mingi süsteemi loomisega.

töökohustus, nagu see on kehtestatud Nõukogude Venemaal. Midagi hoopis teistsugust on

Machine Translated by Google

Meie nõutud sissejuhatus igale sakslasele üheaastase kohustusliku töö kehtestamisse enne täielike riigikodaniku õiguste omandamist.

See on jällegi hoopis teine asi, et meie peamine eesmärk on just muretu vanaduspõlv kindlustada kõigile rahvuskaaslastele, kes on oma noorus- ja täiskasvanueas usinalt tööd teinud. Just sellise rahvamajanduse puhul, mis ei ole pidevalt laenukapitali intressi- ja tollimaksukohustuse all, on ja peab ja on kergesti saavutatav, et see annab ära suuri ülejääke nii, et kõigile rahvakaaslastele oleks teatud ikka jõudes või enneaegselt tekkinud töövõimetuse korral tagatud sobiv ja piisav vanaduspension – sarnane ametnike pensionipalgaga.

Ma toon selle sotsiaalpoliitilise nõudmise siia sisse, sest selle ülesande täitmine kuulub kogu rahvamajanduse tulemuslikkuse hulka, sest see on punkt, mis mitte ainult ei suuda töötajale sõna laiemas tähenduses pidevalt öelda: Sa pead töötama!, vaid ka sellepärast, et töökohustuse taga loob see midagi lohutavat ja lepitavat – kindla vanaduspõlve väljavaate igaühele, kes on kogu elu oma kohust täitnud.

Eraomandi kui meie majanduse aluse põhimõttelise tunnustamise alla kuulub loomulikult ka asjaolu, et iga sakslane on kaitstud oma vaba elatise teenimise võimaluses ning oma töötasu ja omandatud vara vabas käsutamises ("Riiklik ja Majandusprogramm" nr 11). Selle põhiõiguse piiramine on lubatud ainult seadusega, kusjuures tuleks järgida suunist, et tööks loetakse ainult sellist tööd, mis ei ole suunatud ühiskonna huvide vastu. Kahtlemata põhjustavad ka ketikaubandus ja kasumi teenimine palju tööd; samamoodi valab sissemurdja oma "töös" sageli rohkem higitilku kui müürsepp maja ehitamisel, kuid selline "töö" on suunatud ainult ühepoolsele isiklikule rikastumisele teiste arvelt ja kahjuks. Selline "töö" on seega üldiselt kahjulik ja tuleb seetõttu karistada täie karmusega.

Selline selgesõnaline määratlus pole sugugi üleliigne, sest õiguspraktikast selgub liigagi sageli ja hirmuäratavas ulatuses, kui palju asju seal ausa tööna määratletakse. Samuti on terve rida tegevusi, mis on väga lähedal piirile ja mille puhul on raske öelda, et see töö on endiselt "tervikuga" kooskõlas.

Igal juhul tuleb luua seaduslikud vahendid, et kõik need tegevused või ettevõtmised, mis on füüsilisel või intellektuaalsel viisil suunatud rahva tervise vastu, maha suruda. Sama kehtib ka elanikkonna hädade ärakasutamise kohta kasumi teenimise ja liigkasuvõtmise teel.

Sellistele riigile vaenulikele kahjuritele nõuame surmanuhtlust. Rahaline
Karistus või isegi vangistus on selliste südametunnistuseta inimeste vastu ebaefektiivne.

Lühidalt öeldes töötab natsionaalsotsialismi majanduspoliitika selle nimel, et kõrvaldada majanduses põhimõtteliselt vale keskendumine kasumlikkusele ja taastada sel põhjusel rahvusliku majanduse ainus õige ja mõistlik ülesanne: nõudluse rahuldamine.

See ei välista mingil moel kaupmehe, tehaseomaniku ja ausate ärimeeste sissetulekut ja kasumit; vastupidi, õigustatud tuluteenimise püüdlust ei tohiks mingil moel takistada, kui see püüdlus jääb avalike huvide piiresse.

Seega on tegemist lahtistava toimega ja seejärel Saksa majanduse säilitamisega, mis on nii oma vormide kui ka tulemuste osas laitmatu. Selle all tuleb mõista seda, mida nõuab "Riiklik-majanduslik programm" nr 12: *säilitatakse suurte, keskmiste ja väikeste ettevõtete tervislik kombinatsioon kõigis majanduselu valdkondades, seega ka põllumajanduses.*

Machine Translated by Google

Sellega antakse ka natsionaalsotsialismi põhipositsioon erinevate ühiskonnakordade suhtes.

Natsionaalsotsialism *toetab ja edendab iga hinna eest põllumajandustootjaid kui võimsa rahva ja rahvastiku toitmise alustala.*

Kui programmi punkt 17 sisaldab klauslit, mis näeb ette vaba võõrandamise erandjuhtudel, siis selle all peeti silmas vaid seda, nagu Adolf Hitler 13. aprillil 1928 kuulutas, "seaduslike võimaluste loomist vajaduse korral konfiskeerida maad, mis on omandatud ebaseaduslikul teel või mida ei hallata rahva heaolu silmas pidades. See on seega suunatud peamiselt juudi maaspekulatsioonide vastu". See klausel oli seega mõeldud ainult põliselanikkonna kaitseks.

Rahvussotsialismile on eriti südamelähedane ka *terve kommerts- ja merkantiilse keskklassi õitseng ja iseseisvus.*

Ja isegi niinimetatud rasketööstuse tootmisvormides pole natsionaalsotsialismi seisukohast midagi olulist, millele ette heita. Just see suurtööstus on kõik eeskujulikult ratsionaliseerinud, see tähendab, et ta pole vältinud kulusid paremate ja lihtsamate tootmismeetodite loomiseks. Ettevõtete praegune ülekoormamine –

Kommuniseerimisele suunatud tegevus – koos liigse hulga tegelikult asendamatute inimestega (mõtleme siin peamiselt oma maksu- ja kindlustusametnike jms ülalpidamise vajadusele) – töötab loomulikult otseselt tööstuse natsionaliseerimispüüdluste vastu.

Natsionaalsotsialismi nende majanduspoliitiliste ülesannete lõppedes seisab veel üks tohutu organisatsiooniline ettevõtmine: *"Iga sakslase jaoks aasta tööteenistuse kehtestamine".*

Isegi siin on selleks nõudmiseks sügavalt moraalne põhimõte – kohustus.

See, kes soovib teostada riigikodanikuõigusi, peab olema teeninud ka riiki, ta peab olema tõestanud oma kohusetundlikkust ja lojaalsust oma riigile tegudega ja seda ka ilma tasuta, see tähendab rikastumise võimaluseta, täpselt nii, nagu sõdur teenib oma isamaad.

Kohustusliku sõjaväeteenistuse idees näeme ideed, mis täiendab täielikult üldise sõjaväeteenistuse ideed.

Kuigi me sooviksime pidada võimalikuks oluliselt lühendada väljaõpet tõhusateks sõduriteks võrreldes varasema kahe- ja kolmeaastase teenistusajaga, peame samavõrd vajalikuks ja soovitavaks, et iga noor sakslane oleks tutvunud ühe või mitme äritegevusega, milles ta saab riiki teenida.

Kohusetunne töö kvaliteedi osas on masina võimu all ja veelgi laastavama töötajate klassivaenu doktriini all ettevõtjate vastu nii palju kannatanud, et juhendamine selles valdkonnas range riikliku juhtimise all ühtsete põhimõtete järgi tundub täiesti hädavajalik. Just ettevõtjad heas mõttes tervitavad sellist institutsiooni ega pea seda mingil moel võistluseks. Selline töövägi ei saa olla võistlus juba iseenesest, sest kogemuste kohaselt tuleb iga riigi produktiivne majandustegevus oma ametliku aparaadiga ülemäära koormata, kuna noore ja kogenematu tööjõu palkamine ja koolitamine kulutab liiga palju selle efektiivsusest.

Teisest küljest on selle töö-teenistuse aasta ülesanne tutvustada näidisettevõtete noortele paremini kõiki tehnoloogia edusamme. Nad peaksid, kui

Machine Translated by Google

võimaluse korral katta tööjõu ja sõjaväes teenivate kaasvõitlejate tegelikud vajadused.

Seega ei tule riigi konkurents ülejäänud rahvamajandusega kõne allagi, see võiks kõige rohkem teatud valdkondades tegutseda hinnaregulaatorina turuhindadega, mis jätavad vabakaupmeestele ja vabadele ettevõtjatele siiski laiaulatusliku tegutsemisruumi mõistliku kasumi saam

Selle manifesti ülesanne ei saa olla üksikasjadesse laskumine. Sellegipoolest tuleb neid lühidalt kirjeldada ja valgustada, sest me teame, et selle küsimuse õige lahendus on meie majandusliku moraali taastamiseks tohutuks eeliseks, lisaks kasule, mida kogu majandus saab sellest, et töökohustuse idee ärkab moraalse kohustusena rahva ees.

Riigikodaniku positsiooni osas rahvamajanduses
Bismarck kuulutas kord:

"Me ei ela selleks, et olla õnnelikud, vaid et täita oma kohust."

See moraaliprintsiip on ka meie seisukoha aluseks riigi ja ... suhtes.
majandus.

Machine Translated by Google

Riiklik finantsreform – raha ja krediit

Natsionaalsotsialistlik riik

"Huvi reegel."

Nõue intressiorjuse murdmiseks on poliitilises programmis murranguliselt uus. Juba ainuüksi sellest asjaolust piisaks, et kõige laiemad ringkonnad esitaksid natsionaalsotsialismile kõige ägedama vastuseise.

Ülekaalukalt suurima osa vastastest moodustavad need, kes on praeguse intressipõhise kapitalistliku majanduse tõttu tõepoolest kõik kaotanud ja kes nende ideede keskel üles kasvades kardavad endiselt juba kaotatud privileegide kaotamist. Sellel opositsioonil puudub tõepoolest igasugune tõuge, sest just sisemise tõuke puudumine on iseloomulik kapitalipensioni ideaali lõksus olevale ringile.

Järgmine rühm on need, kes on laenudest sõltuvad või vähemalt usuvad, et on.
See grupp ei karda loomulikult mitte intressi maksmise kohustuse kaotamist, vaid seda, et ta ei saa enam käibekapitali, kui kõik ei jää samaks.

Teine rühm on imelised rahvusökonomistid, kelle arvates on probleemile vastuseis
Intressidest vabanemine on nende rahvusliku majandusliku tarkuse alfa ja oomega.

Järgmine rühm on pahatahtlikud, kellel küll pole paremat seisukohta, kuid kes isiklikel või parteilistel taktikalistel põhjustel võitlevad selle natsionaalsotsialismi põhinõude vastu valeväidete ja moonutatud esitustega.

Et huvide võimu teostavad rahvusvahelise finantsringkonnad on just nimelt
Selle nõudmise tõttu on meie kõige leppimatumad ja kibedamad vaenlased enesestmõistetavad.

Välja arvatud pahatahtlik ja professionaalselt huvitatud opositsioon, on vaenuliku ja umbuskliku suhtumise peamised põhjused teadmatus ja intellektuaalne laiskus, rumalus.

Meil on siin tegemist üsna võimsate vastastega, vastastega, kelle seas ebaõnnestub iga süsteem, mida võidakse proovida peale suruda, kes taanduvad veenvate selgituste surve eest nagu meduusid, kuid kohe pärast surve leevenemist voolavad taas tagasi vanade mõtteviiside juurde.

Mida siis mõeldakse "intressiorjuse" all? *Intressiorjuse* all tuleb mõista riigi ja rahva intressivõlga üleriigiliste finantsvõimude ees. Seega on siin tegemist uut tüüpi orjuse, finantsvõimu orjusega. See orjus on kohutavam ja julmem kui ükski valitsemisvorm absoluutsete vürstide valitsuse all kunagi oli, sest seda teostatakse isikupäratult, ilma igasuguse inimliku tundeta, kinnisideeks vaid rahuldamatu instinkt laieneda ja laieneda, võrratu võimuahne.

Selle reegli olemasolu tavapärane väljend on: "Raha liigutab maailma".
Kuid siin kasutatakse raha vaid finantsvõimu ülemvõimu sümbolina. Raha ise, metall- ja paberrahad, ei ole loomupäraselt ei head ega halvad ning neil puudub igasugune võim. Raha kui valuuta on kaupade ja teenuste vahetamiseks hädavajalik. Seetõttu on kõik katsed käsitleda finantsvõimude valitsemist ainult raha vaatenurgast algusest peale ekslikud ja määratud ebaefektiivsusele, sest selle valitsemise puhul ei ole tegemist kitsa rahasüsteemi, vaid võimu küsimusega.

Nagu mainitud, ei ole raha kui võimuvahend iseenesest ei hea ega halb, see sõltub ainult selle kasutamisest. Asjaolu, et seda saab kasutada ka mõrvarlikult ehk valesti, ei tähenda veel midagi.

Machine Translated by Google

mingil moel neutraliseerida selle lõputult mitmekesiseid ja hädavajalikke kasulikke kasutusvõimalusi. Isegi raha, kui seda kasutatakse kasulikul viisil, avaldab rahvamajandusele kasulikku mõju. Raha pole alusetult nimetatud rahvamajanduse vereks. Niikaua kui raha jääb truuks oma ülesandele vahetusvahendina, niikaua kui saadud või teenitud raha suunatakse tagasi majandusse, *ei saa* see avaldada rahvamajandusele mingit kahjulikku mõju.

Nüüd tuleb mängu üks tegur: soov kasutada raha säästmisvahendina. See soov on iseenesest täiesti õigustatud, vastupidi, on vaid äärmiselt soovida, et säästmise mõte taas au sisse tuleks, kui – jah, kui – säästmine tänapäeva oludes üldse võimalik oleks. Meie Saksa raha püsiv ja ähvardav devalveerumine vastutustundetu riikliku finantspoliitika tõttu muudab säästmise tõepoolest rumaluseks, sest mõne nädala või päeva pärast võib raha väärtus langeda murdosani oma varasemast väärtusest. Seega, kui raha peaks oma ülesannet säästurahana täitma, peab selle väärtus olema stabiilne .

Kuna Saksa raha põhjustel, mida me veel uurime, ei ole hetkel stabiilse väärtusega ega saagi olla, otsib Saksa säästja igal ebastabiilsel perioodil sellist stabiilse väärtusega raha. Selline stabiilse väärtusega raha on niinimetatud väärisvaluutad, dollarid, Šveitsi frangid ja Hollandi kuldnad, Skandinaavia rahvaste rahad jne, aga ka väärismetallidest valmistatud metallraha.

Kuid nüüd seisab raha kui majanduse käibekapitali rahvamajanduslik ülesanne vastandina sellele stabiilse raha akumuleerimise soovile. Selle küsimuse täielikuks mõistmiseks peame kinni pidama tõsiasjast, et raha oma olemuselt ei ole ja ei tohikski olla midagi muud kui *"tehtud töö märk".* Tavapärane seletus: "Raha on vahetusvahend" ei ole mingil juhul vale, kuid see ei ammenda küsimust. Raha ülesanne ja tegelikult selle kõige olulisem on vahendada kaubavahetust. Kuid seda ülesannet täidavad ka muud asjad, näiteks hiinlaste teepakid, neegrite kaurikarbid jne. Riigi poolt tänapäeval väljastatava raha ja ka rahaasendajate sisimasisem *olemus* on see, et need on märgid – võiks öelda ka vautšerid – teiste isikute tehtud töö eest. "Tehtud töö" all peame mõistma üsna põhjalikult iga majandustoodet, seega ka toorainet, sest isegi neil on kaubanduslik või müügiväärtus ainult siis, kui need kaevandatakse ja turule viiakse. In order to facilitate this exchange of goods among themselves, indeed in order to make this possible at all in a complicated economy, a means of exchange had to be invented which would directly make it possible that the producer of only one ware would be able to satisfy his own *manifold* needs through this means of exchange, which had a general validity. A cobbler makes shoes and boots year in, year out - but he needs his daily bread, meat, milk, eggs, he needs clothing and so on. The baker, from whom the cobbler buys his bread, may indeed need one or two pairs of boots in a year, but he cannot really be paid the whole year through for all the bread that everybody eats with only boots, he must indeed also pay his miller and firewood supplier for flour and fuel, but these can also not use any more boots because they themselves already get boots and shoes from another cobbler.

Kuid pagar ei saa loomulikult möldrile jahu eest oma saadustega maksta, pagar peab küpsetama leiba kogukonnale. Teisisõnu: puhas vahetusmajandus on arenenud rahvamajanduses, kus on ulatuslik tööjaotus, täiesti võimatu.
Vahetusvahendaja
on seega hädavajalik. Kõige üldisemal kujul peab see vahetusvahend olema üldtunnustatud ja riigi poolt kaitstud rahvamajanduse toodangu dokument; nende dokumentidega peab olema võimalik midagi osta ja igaüks peab olema kohustatud selle vahetusraha eest oma kaubanduslikke tooteid pakkuma.

Machine Translated by Google

Näiteks on samuti ekslik väita, et raha on tehtud töö salvestus.
Muidugi aktsepteeritakse seda raha tehtud tööna, aga mitte sellepärast, et sellega oleks juba lõppenud majandustsükkel, vaid sellepärast, et see raha on tõepoolest iga ühe tehtud töö-tegevuse ülestähendus – ülestähendus, mille abil igaüks saab rahuldada oma eluks vajalikke ja muid vajadusi. Alles siis, kui see vajadus on kaetud ja raha suunatakse tagasi majandusse, on raha põhitsükkel lõppenud. Aga kui raha jääb varutud või säästetud rahana ühte kätte lebama, siis on teostatud ainult pool vahetust, ainult pool tsüklit. Raha ei ole veel oma eesmärki täitnud, vastupidi, see on eemaldatud eesmärgist, milleks see leiutati ja milleks see eksisteerib. Peame põhimõtteliselt kuulutama, et raha riikliku majandusliku ülesande selline katkestamine on riiklikel majanduslikel ja riiklikel poliitilistel põhjustel lubamatu. Ilmselgelt ei saa olla nii, et iga saadud rahasumma tuleb kohe välja jagada, et finantsturg peab olema rahaga nii külluslikult varustatud, et iga eraisik saab oma majanduskorralduse korraldada nii, et tal säiliksid summad oma igakuiste vajaduste katmiseks või suuremate ühekordsete iga-aastaste teenuste jaoks, vaid tuleb kuulutada rahvamajanduse seisukohast täiesti lubamatuks, et riigi poolt ühiskonna hüvanguks väljastatud valuuta võetakse avalikust ringlusest varurahana tagasi.

Seega vastab finantssüsteemile ka kulutamiskohustus, st kohustus
omandatud raha ringlusse tagasi tuua.

Siinkohal võib veel kord üsna teravalt täpsustada, et säästmine pole sellega mingil moel võimatuks tehtud. Õigesti mõistetud säästmine ei ole mingil juhul raha ahne ja ihne kogumine, vaid – kui soovitakse kasutada säästmise ja laste abistamise ideede lemmikkombinatsiooni –

, See on kaupade loomine ja omandamine, väikese maja ostmine või ehitamine, väärtuslike esemete, kollektsioonide, raamatute, piltide, majapidamistarvete ostmine, äritegevuse laiendamine ja täiustamine, varude suurendamine jne ning see on palju parem „säästmine“ kui kulla kogumine.

Just meie, sakslased, oleme pidanud selles küsimuses läbima suurejoonelise maailmavaatelise hariduse. See õige, äsja kirjeldatud „kokkuhoid“ on ennast kõige paremini tasunud, vale, rahakeskne „kokkuhoid“ on kibedalt kätte makstud.

See rahva eksimatult õige arusaam isegi nendes küsimustes on saagades ja muinasjuttudes täiesti õigesti kajastunud. Kogutud raha muutub väärtusetuks kamakaks või kaob ära või toob kaasa lõputut õnnetust. Teisest küljest, alati ja kõikjal, on see, kes oma töökusega on "midagi saavutanud" – ja selle terve mõistuse all mõistab alati õitsvat eramajandust, olgu see siis kauba-, äri- või tööstuslik –
on saavutanud austuse ja lugupidamise. Selline rikkuse areng on laitmatu, see ei ole suunatud raha vaimu vastu, see on kogu majanduse õitsva liikmena sotsiaalne parimas mõttes.

Pärast neid lühikesi, kuid vajalikke, sest olulisi tähelepanekuid finantssüsteemi kohta pöördugem tagasi oma küsimuse lähtepunkti juurde: "Mida me mõtleme intressiorjuse all?"

Kui raha kinnihoidmise tõttu inimeste käes, kes ei ole teadlikud raha rahvuslikust majanduslikust ülesandest, või veelgi enam nende käes, kes soovivad kogutud raha võimuvahendina kasutada, tekib ummikseis, ringlusse jääv raha muutub napimaks, tekib rahapuudus. Kuid need, kellel on raha, ei pane seda ikkagi rahvuslikult majanduslikult tervislikul viisil ringlusse tagasi, sest nad ise rahuldasid jätkuvaid vajadusi ja lasid ehitada või osta maju.

Machine Translated by Google

kaubanduslikke või tööstuslikke tooteid. Seega ei võta nad ärimehelt või tehaseomanikult, kes kindlasti vajab oma ettevõtte ülalpidamiseks käibekapitali, tema tooteid ära, vaid annavad talle raha, mille nad on *ebaseaduslikult kinni pidanud,* rahvamajanduslikus mõttes, erilise tasu – intressi – vastu. Rahvamajanduslik *surve*

algab.

Rahvamajanduse töötaja kaubatootmise – tootja – suhe rahaga pööratakse ühe hoobiga pea peale. Raha, mis oma olemuselt ja leiutise kohaselt pidi teenima majandust, on äkitselt vabanenud ja avaldab kaubatootmisele survet. Algab finantsvõim. Eramajandus on kindlasti rõõmus, et saab oma ettevõtteid vähemalt sel viisil ülal pidada, sest ta tunneb end kohustatuna teenima tootmist rahvamajanduses. Rahakoguja saab sellest rahvamajanduse töötaja rahvamajanduslikust kohustusest kahekordse kasu: esiteks on tal koostatud võlasertifikaat – seega õiguslik omandiõigus –, mille kohaselt vastutab võlgnik kogu oma varandusega laenatud summade vähendamatu tagasimaksmise eest, enamasti on teised kindlad rikkuse objektid eriti tagatud, ja teiseks peab võlgnik end lisaks kohustuseks võtma pideva lisamakse, mida nimetatakse intressiks.

Seega ei anta garanteeritud krediiti põhjustel, mis vastaksid sõna "krediit" otsesele tähendusele, st usaldusele suurema majandusliku efektiivsuse ja sooritusvõime vastu, *vaid puhtalt eesmärgiga ära kasutada majandusettevõtja vajadust hankida endale ilma igasuguse pingutuseta osa oma töötasust.* Krediiti ei anta ka tootmise edendamiseks, vaid üksnes raha omamise "kasumlikuks" muutmiseks. See, millistele ettevõtetele krediiti kasutatakse, on võlausaldaja jaoks põhimõtteliselt täiesti ükskõik; kui ta sellest huvitatud on, siis ainult selleks, et veenduda oma raha turvalisuses ja ennekõike selles, et see ka tegelikult *intressi kannab.*

Üldiselt vaadeldes on pankade vahendatud krediidisüsteem tänapäeval üles ehitatud nii, et kapitalist, raha ja krediidi valdaja, on üldiselt tööst täielikult eraldatud. Tal puudub igasugune isiklik suhe erinevate tootmisharudega, kus ta "laseb oma rahal töötada", nagu ütleb lemmik eksitav väljend. Mida teab aktsionär "Girmesist", "Pögest", "Weserist", "Riebeck Montanist", "Otavist", "Salitrerast", "Steaua Romanast"67, mida ta teab, mida nendes tehastes toodetakse? Tal pole selle vastu mingit huvi, tal on ainult ühekülgne huvi, kas aktsiad tõusevad või langevad ja kui suuri dividende tema kapital annab. Samuti on täiesti ükskõik, kas aktsiaseltsid või muud kapitalistliku tegevuse vormid (aktsiaselts, osaühing, ametiühing jne) teenivad üldist tootmist. Peamine, ainus otsustav on "kasumlikkus". Selle tõestuseks on pangaaktsiate tohutu populaarsus. Suurpangad, nagu ka kõik krediidiasutused, ei tee üldiselt mingit produktiivset tööd kaupade tootmise mõttes. Siin, suurpangasüsteemis, tähistab intressi idee – see tähendab võimalust kanda hiiglaslik osa produktiivse töö tuludest pelga rahaomaniku valdusse ja viimase jaoks täiesti pingutuseta – tõelisi orgiaid. Tänapäeval pole peaaegu enam ühtegi ettevõtet, mis ei sõltuks mingil kujul pangast, mida ei juhitaks puhtalt intressikapitalistlikus vormis. Kogu rahvamajandus sõltub pangast ja börsikapitalist ning sellega seotud intressidest.

67 Girmes on tekstiiliettevõte, mille asutas Johannes Girmes (1854–1912); Weser oli laevaehitusettevõte, Riebeck-Montan oli kaevandusettevõte, Otavi oli kaevandus- ja raudteeettevõte, Salitrera oli Tšiili salpeetriettevõte ja Steaua Romana on Rumeenia naftatöötlemisettevõte.

Machine Translated by Google

Pankade isandad – kõrgfinants – on seega ka tootmise isandad. Neist sõltub, kas töö peatub või kas turg uputatakse tohutu hulga prügiga. Organiseeritud erasektori jaoks on nõudluse rahuldamine täiesti juhuslik küsimus.

Selle tänapäevase krediidisüsteemi intressikapitalistliku majandusvormi puhul on meil seega tegemist *kõige täielikuma rahvusliku majandusliku ebamoraalsusega,* finants- ja krediidisüsteemi kui majanduse teenija tähenduse täieliku moonutamisega majanduse absoluutse isanda positsioonile.

Loomingulisest ja produktiivsest tööst on saanud ori ning maailma valitseb kavalalt röövellik, igavesti liikuv juudi liigkasuvõtmise vaim. Väljapressimine on võimalik ainult kunstliku eriolukorra loomise teel riikliku majanduslikult ebaseadusliku raha kinnipidamise kaudu. Ja seda peetakse tänapäeval õiglaseks, õiguseks, mida keegi ei julge puudutada, sest see viib ta konflikti suure laenukapitali maailma valitseva võimuga.

Huvi võim on täiuslikult täitunud!

See sai täiuslikuks tänu sellele, et liikuva vaimu võrgutavad kunstid suutsid isegi riigi, finantssüsteemi antud kaitsja, intressiorjusega siduda, nii et ka see, seotud kätega, tunnistab rahvusvahelist kapitali oma isandaks ja laseb end oma tegelikust ülesandest rahvamajanduse kaitsjana kõrvale juhtida kohtutäituri, suure laenukapitali intressikoguja positsioonile.

Machine Translated by Google

Riiklik finantsmajandus

Nüüd on meie eriliseks ülesandeks jälgida seda rahvamajanduse arengut .

Isegi siin on õige alustada faktide kindlakstegemisest nii, nagu need täna leiduvad.

Lääne kultuuriringkonna rahvaste rahvusliku elu silmapaistev nähtus on *kõigi riikide tohutu võlg.* Olgu nad siis võitjad või kaotajad, kannavad kõik oma rahvamajanduses hiiglaslikku võlakoormat, mida sõda on rängalt mõjutanud.

Briti impeeriumi kõige olulisem statistiline teos on „The Statesman Yearbook"; see ametlik aastaraamat annab igale osariigile täpse ülevaate nende riigivõla seisust jne.

Selle kohaselt oli Inglismaa – see tähendab Inglise töölisklassi – võlg rahvusvahelisele kapitalile 31. märtsil 1930 7 596 000 000 naela, mille aastane intressimakse oli umbes 350 miljonit naela. Selle summa Saksa markadeks ümberarvestamine on üsna otstarbekas, kuna nii on kõige parem näha, et selles intressiküsimuses on tegemist kõige laiema ulatusega rahvusvahelise küsimusega.

Prantsusmaa võlgneb oma sise- ja välismaistele intressivõlausaldajatele umbes 279 miljardit kuldfranki.

Põhja-Ameerika Ühendriigid, dollari õnnistatud maa, kannavad riigivõlga koormus umbes 16 miljardit dollarit.

Kanadas, Austraalias, Indias, Itaalias, Tšehhoslovakkias, Poolas, kõikjal leiame sama armetu pildi riikide ja seega ka rahvaste lootusetust võlast rahvusvahelise kapitali ees. Kõikjal keerleb riiklik elu ühe küsimuse ümber: kuidas me maksame intresse oma laenude eest, see tähendab oma võlgade eest rahvusvahelisele finantsile, suurele laenukapitalile?

Kõikide osariikide rahandusministeeriumid on väsimatult hõivatud uute maksuallikate kasutuselevõtuga, parlamendid annavad kuude kaupa nõu uute maksuseaduste osas, kuid igasugune vastupanu on asjatu. Enne kui rahvusvahelise liigkasuvõtja kapitali majesteet ja selle ametlikud "seaduslikud" nõuded intressimaksetele ikka ja jälle kokku kukuvad ning oma rahvast enneolematu maksukoormusega rõhuvad parlamendid ja valitsused, selle asemel et julgeda sellele tohutule rahvusvahelisele pettusele kategoorilise "ei"-ga lõpp teha.

Ebaõiglusest sai seadus, isandast ori.

Kuidas asjad meie vaesel isamaal seisavad, kogeme me iga päev ja iga tund.

Noor saksa töögigant tõusis vägivaldselt ja võimsalt püsti pärast seda, kui ta oli vere ja raua abil saavutanud rahvusliku ühtsuse. Tema väsimatu töö, tema loominguline vaim tõi kaasa aina uusi leiutisi. Saksa ettevõtlik vaim ja julgus vallutasid maailma turud. Hämmastunult nägid Rothschildide ja teiste pangamagnaatide Prantsuse ja Inglise laenukapital, aga ka Ameerika finantsinimeste Kahnide, Loebide, Speyerite jne usalduskapital end oma kasumlikkuse osas kõige tõsisemalt ohustatuna. Saksa marga väärtus, see tähendab Saksa toodete kvaliteet ja odavus, jätkas tõusu, võis arvata, millal mark jõuab dollari väärtuseni, kuni Saksamaa edestab Inglise maailmakaubandust, oli näha, kuidas kogu maailmas võeti eeskujuks Saksa transpordirajatisi, Saksa haridusasutusi, Saksa sanitaarorganisatsioone, Saksa linnavalitsusi, Saksa sõjalisi meetodeid, oli näha, kuidas kõikjal maailmas ehitasid Saksa insenerid Saksa töövõime pioneeridena raudteid, sildu ja tänavaid. Kuid see kõik tähendas, et laenatud kapitali kasumlikkus...

Machine Translated by Google

Rahvusvaheline finants oli ohus kogu maailmas. Seejärel otsustas rahvusvaheline finants rahvusvahelise vabamüürluse abiga Saksamaa sisse piirata ja kõiki valesid ja laimu kasutades esitleda Saksamaad maailma vaenlasena. – Edward VII oli selles malemängus vaid edasi lükatud nupp. Natsionalistlikud kired õhutati Saksamaa vastu nii Inglismaal kui ka Prantsusmaal. Maailmasõja poliitilise eelloo väljatoomine ei kuulu siia, kuid igal juhul on kindel, et Saksamaa pool, vaatamata oma sõjalisele tugevusele, kaotas, sest üldiselt ei saa olla juttu poliitilisest vastumängust Antandi riikide intriigimängu vastu (vrd. Rosenberg, *Rahvusvaheline Vabamüürlus 68).*

Isegi ainus rühmitus Saksamaal, kellel oli veel välispoliitiline instinkt, Ülesaksa 69, ei teadnud, et see võimas võitlus relvastatud riikide vahel ei seisne poliitilises edus, vaid on suunatud Saksa töötajate rahalise allutamise eesmärgile rahvusvahelise kapitali intressiorjusele. Saksamaa militaristlik ülevõimlemine oli loomulikult Prantsusmaa eriline eesmärk, Saksa mereväe hävitamine Inglismaa eriline eesmärk, kuid mõlema Prantsusmaa ja Inglismaa imperialistliku eesmärgi kohal seisis alati rahvusvahelise kapitali püüdlus maailmavallutuse poole.

Samal ajal kui rahvad metsikus võitluses üksteist lõhki rebisid ja parimate veri lahinguväljadel ojadena voolas, oli kogu maailma juutkond liikvel. Kogu Juuda jaoks oli saabunud lõikusaeg.

Maailmasõda rahastas kõrgkapital; kõigis maailma riikides istusid juudi kirjatundjad rahvusvahelise ajakirjanduse toimetustes, valetasid ja õhutasid rahvaid üksteise vastu üha uutele pingutustele. Sel viisil juhiti 26 riiki sõtta keskvõimude vastu. Idast voolas Saksa maadele idajuutide vool; nad tungisid edasi, kauplesid ja ahnitsesid ning rikastasid end, võtsid enda valdusse linnade korterid ja omandasid kõik, mida nad said. Sõjatööstusettevõtetes hoolitsesid selle Saksa tööjõu rüüstamise ja väärkasutamise eest juudi rassi liikmed ning juudid surusid end edasi ja tõusid riigi ja majanduse kõikidele positsioonidele. Sisemist demoraliseerimist juhtisid teadlikult juudid, Haased, Dittmannid, Cohnid, Luxemburgid, Barthid, seejärel Parvus-Helphandid, Eisnerid, Levienid, Gradnauerid70, keda ägistasid ja õhutasid ambitsioonikad inimesed, lollid ja võimuahned kurjategijad saksa rahva vastu.

---

68 Alfred Rosenberg avaldas teose "Das Verbrechen der Freimanrerei" (1921), samuti "Freimaurerische". Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) sarjas Nationsozialistische Bibliothek, vol.9.

69 Alldeutscher Verband oli 1891. aastal asutatud Saksa natsionalistlik organisatsioon. Esimese maailmasõja ajal edendas ühing Saksamaa ekspansionistlikke eesmärke ning pärast sõda toetas kindral Erich Ludendorffi (1865–1937) tema väidet, et sotsialistid ja demokraadid reetsid Saksamaa sõjas ("pussisid selga").

70 Hugo Haase (1863–1919) oli juudi sotsialist, kellest sai 1911. aastal koos sakslase August Bebeliga Saksamaa Sotsiaaldemokraatliku Partei (SPD) esimees. Ta väitis end olevat patsifist ja korraldas 1914. aasta juulis tohutu sõjavastase meeleavalduse. Wilhelm Dittmann (1874–1954) oli SPD silmapaistev liige, kes mõisteti vangi osalemise eest Berliini relvastustööliste streigis 1918. aasta veebruaris. Esimese maailmasõja lõppu järgnenud novembrirevolutsiooni ajal ja järel mängis Dittmann aktiivset parlamentaarset rolli Saksamaa Sõltumatu Sotsiaaldemokraatliku Partei (USPD) liikmena. 1933. aastal, pärast Hitleri võimuletulekut, põgenes Dittmann Šveitsi. Oskar Cohn (1869–1934) oli juudi poliitik, kes töötas koos Spartacusliidu asutaja Karl Liebknechtiga ja oli veendunud sionist. Ta põgenes

Pariisi 1933. aastal. Rosa Luxemburg (1871–1919) oli juudi marksist, kes asutas koos Liebknechtiga Spartacustide Liiga, millest sai lõpuks Saksamaa Kommunistlik Partei (KPD). Nii Luxemburg kui ka Liebknecht mõrvati Freikorpsi poolt 1919. aastal. Emil Barth (1879–1941) liitus USPD-ga 1917. aastal ja oli üks kuuest Rahvasaadikute Nõukogu (Rat der Volksbeauftragten) liikmest, mis loodi 1918. aasta novembris pärast Saksa monarhia langemist (teised liikmed olid SPD-st Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann ja Otto Landsberg ning USPD-st Haase ja Dittman).

Aleksander Parvus (neiupõlvenimega Israel Helfand) (1867–1924) oli Valgevenest pärit geto juut, kes mängis olulist rolli marksistliku "püsiva revolutsiooni" strateegia elluviimisel oma rahvusvaheliste kontaktide kaudu Rosa Luxemburgi, Lenini, Trotski ja ...
Noored türklased. Max Levien (1885–1937) oli Venemaa juudi päritolu bolševik, kellest sai 1913. aastal Saksamaa kodakondsus ja kes oli liige.

Machine Translated by Google

Nii varises Saksa rahvas lõpuks seestpoolt kokku. Juuda täht tõusis veripunaselt. Viimane rahvas, kes oli kindlalt vastu seisnud rahvusvahelisele rahandusele ja selle nõidusele, varises kokku, viskas käed maha ja kummardus Versailles' diktaadi kohutava ikke ees. Tuhandest haavadest veritsedes, *juhita* – mitte päriselt vürstide väljasaatmise tõttu, sest just nemad olid tegelike juhtidena täielikult läbi kukkunud – juhtisid Saksa rahvast oma parlamendid ja parlamentaarsed valitsused saatusliku lausega, mida sellistel aegadel alati rakendada saab – fraasiga „Et vältida hullemat“, laenukapitali intressiorjusesse.

KPD-st (Saksamaa Kommunistlik Partei). 1919. aasta aprillis asutas Levien koos teise KPD Venemaa juudi päritolu liikme Eugen Levine'iga (1883–1919) Baieri Nõukogude Vabariigi. Kuid president Friedrich Ebert, kes palkas Münchenis korra hoidmiseks Freikorpsi, surus selle „nõukogude“ eksperimendi maha. Freikorps arreteeris ja hukkas Levine'i mais 1919, kuid Levien põgenes Austriasse ja Nõukogude Liitu, kus ka tema hukati 1937. aastal Stalini suure puhastuse ajal. Georg Gradnauer (1866–1946) oli juudi päritolu SPD liige, kes oli pärast Saksimaa kuningriigi kaotamist Saksimaa esimene peaminister. Mõõdukana püüdis ta Münchenis Eberti eeskujul Freikorpsi abiga Leipzigi radikaale maha suruda. See maksis talle valimistel kätte ja ta oli sunnitud 1920. aastal tagasi astuma.

Machine Translated by Google

Versailles' diktaat, Dawesi pakt ja Youngi plaan

Maailmasõja eesmärk oli saavutatud: Saksamaa, maailma töökaim ja efektiivseim riik, kõrvaldati maailmaturult konkurentide hulgast, sõjaliselt üle jõu käiv, juhita ning valede marksistlike doktriinide poolt võrgutatud ja mürgitatud, moraalselt laiali pillutatud ja maetud võlgade mäe alla, mida ta ei suuda enam kunagi endalt eemaldada, vaid pidi igavesti teenima rahvusvahelise kapitali huviorjana.

Londoni makseplaani kohaselt on Saksamaa pidanud tunnistama intressi-
kandes 132 miljardit kuldmarga suurust võlga ja sellele võlale lisandusid ka intressid.

Oleks naeruväärne, kui see poleks nii kohutavalt tõsine ja kui vaenlased ei võtaks seda nii halastamatult, täpselt vastupidiselt patsifistide kõmule: „Aga nii hull see ei saagi olema“ ja „mõistlikkus võidutseb“. Ei! See ei võidutse! Ja rahvusvaheline finantsmaailma teeb kõik, et Saksamaad pidevalt selles orjuses hoida. Ainult meie saame end vabastada.

Saksa rahva sügav tragöödia on see, et kuigi ta on oma kitsas tööringis üldiselt nii tõhus, muutub ta kohe ebakindlaks, kui heidab pilgu igapäevase töö piiridest kaugemale ja seisab suurte maailmasündmuste ees. Siin kaotab kohusetundlik ja täpne sakslane igasuguse mõõdupuu, temast saab visionäär ja entusiast. „Saksa professor”, kes oma erialal silmapaistvaid asju teeb, saab maailma asjadega silmitsi seistes koomiliste ajalehtede objektiks, alates vihmavarju unustamisest kuni ideoloogide ülevoolava lobisemiseni; Saksa ohvitser, usaldades oma vägede suurepärast efektiivsust, kaldub alahindama poliitilise iseloomuga vaimseid kaalumatuid tegureid ja ideede jõudu ning seab seeläbi lõpliku edu kahtluse alla; Saksa ametnik kipub pidama end rahva ülemuseks, mitte terviku teenijaks.

Seega näeme nii suurtes kui ka väikestes seda saksa iseloomu katastroofilist joont: sakslased on spetsialistid ja unistajad. Individuaalselt kõigis erialavaldkondades efektiivsemad ja töökamad kui ükski teine rahvas, isegi täiesti võimelised vaimustuma igast suurest ideest ja andma kangelasliku vaprusega oma elu idee eest, kuid vähem osavad nägema ja tabama õiget lahendust rahvusvaheliste majanduslike ja poliitiliste küsimuste vahepealses ringis.

Sellise sakslase fundamentaalse iseloomuomaduse peegeldus poliitilisel väljal on tema nii tihti kurdetud rahvustunde puudumine ja poliitiline ebakompetentsus. Keskmisel sakslasel puudub teatud määral suurte korralduste taju; seega ei mõista ta enamasti ka seda, et need võlanumbrid on tegelikult tema saatus, et need numbrid, et selle võla tunnistamine ning valmisolek ja katse seda võlga rahas ja materiaalsetes hüvedes tasuda on Saksa rahva kogu meeleheitliku olukorra peamine põhjus.
Palju vähem näeb ta aga seda, et sellest Saksamaa maksekohustusest ei saa kasu mitte teised riigid, vaid üksnes rahvusvaheline finants.

Rahvusvahelisele finantsmaailmale pole aga laenu tagasimaksmine mingil moel oluline, vaid ainult püsiv intressikohustus. Just sel ja ainult sel põhjusel määras rahvusvaheline finantsmaailm, mis oma finantsosades koostas Versailles' diktaadi, baassumma algusest peale nii fantastiliselt kõrgeks, et tagasimaksmisest ei saa kunagi mõeldagi, kuid isegi baassumma lõpliku vähendamise korral (igal juhul ainult intressimäära samaaegse tõstmisega) jääb Saksamaa igaveseks intressiorjusse.

Machine Translated by Google

Selle intressireegli kehtestamine meie vaestele töökatele inimestele oli lõppeesmärk
Teise maailmasõja ajal oli see kõrgfinantseerimise eesmärk ja see eesmärk on täielikult saavutatud.

Versailles' diktaadi asjakohased klauslid on nii hirmutavad, need näitavad nii selgelt selle intressireegli tõsidust ja hävitavat kõvadust, mis annab kõik, mis meil on ja mille nimel me töötame, rahvusvahelise finantsmaailma haardesse, et ma tsiteerin neid järgmistes katkendites:

> Art.231. Liitlas- ja assotsieerunud valitsused deklareerivad ning Saksamaa tunnistab (!), et Saksamaa ja tema liitlased vastutavad algatajatena (!) kõigi kaotuste ja kahjude eest, mida liitlased ja assotsieerunud valitsused ning nende liikmed on kannatanud Saksamaa ja tema liitlaste rünnaku poolt neile peale surutud sõja tagajärjel.

Kuigi artiklis 232 mööndakse üsna küüniliselt, "et Saksamaa ressursid ei ole piisavad kõigi nende kahjude ja kahjustuste täielikuks hüvitamiseks", nõutakse siiski kohustust, "et kõik need kahjud ja kahjustused hüvitataks".

> Art.233 ütleb: "Kahju suuruse määrab kindlaks Reparatsioonide Komisjon."

> Art.234 ütleb: „Reparatsioonikomisjon kontrollib perioodiliselt Saksamaa maksevõimet ... Kuid ta ei saa ühestki summast loobuda ilma komisjonis esindatud erinevate valitsuste nõusolekuta.“

> Art.234 sätestab: "Saksamaa maksab enne hüvitisnõude lõpliku summa kindlaksmääramist … 20 miljardit marka kullas (kulla, kaupade, laevade, väärtpaberite või muul viisil)".

> Lisaks emiteerib Saksamaa II lisa artiklis 12c nimetatud võlakirju.

Ja nüüd tuleb, kenasti ära peidetud ja peaaegu lõpupoole niinimetatud Versailles' rahulepingu VIII jaotise II lisa artiklis 12c, Saksamaa finantspoliitiline kägistamine. See artikkel 12 ütleb oma kõige olulisemates punktides järgmist:

> Komisjonil on kõik volitused ja ta teostab kõiki volitusi, mis on talle käesoleva lepinguga tagatud.

> Komisjonil on üldiselt kõige ulatuslikum järelevalve- ja jõustamisõigus kahju hüvitamise küsimustes. Ta peab järgima järgmisi tingimusi ja otsuseid:

> a) Iga osa kindlaksmääratud nõuete kogusummast, mida ei maksta kullas, laevades, väärtpaberites või kaupades või muul viisil, peab Saksamaa olema Komisjoni poolt määratud tingimustel tagatud vastava summa ülekandmisega võlakirjadesse või mis tahes liiki kohustustesse, et võlgnetava summa tunnustamine jõustuks.

> b) Komisjon hindab perioodiliselt Saksamaa maksevõimet ja uurib Saksamaa maksusüsteemi (!), nii et esiteks kasutatakse kõiki Saksamaa tulusid, sealhulgas tema siseriiklike laenude intressi- ja võla teenindamiseks määratud tulusid, eelistatavalt (!) nende summade tasumiseks, mida ta võlgneb vastavalt võlakirjale või

Machine Translated by Google

reparatsioone ja teiseks, et saada kindlust, et Saksa maksusüsteem on täpselt (!) sama rõhuv kui ükskõik millise teise Komisjonis esindatud võimu oma.

See lõik keskendub kuratlikult Saksamaa kestvale allasurumisele, see sisaldab praktiliselt võimalust, viidates mõnele väikesele röövelriigile, kus kehtestatakse piiramatud maksud, lihtsalt sätestada samade maksude kehtestamine ka Saksamaal. Kuid see tunnistab samal ajal brutaalse otsekohesuse ja sihikindlusega, et ka teisi rahvaid tuleks pidada samas võlaorjuses. Ja nüüd tuleb kurikuulus lõik c.

c) Liitlas- ja assotsieerunud riikide majanduselu taastamise hõlbustamiseks ja elluviimiseks saab komisjon Saksamaalt vastavalt artiklile 232 esimese makse tagatisena ja süü tunnistamisena, mis koosneb omanikele väljastatavatest kullas makstavatest võlakirjadest, mis on vabad igasugustest maksudest ja lõivudest (!), mida kehtestavad või võivad kehtestada Riigi või Saksa riikide valitsused. Need võlakirjad antakse osamaksetena (!) ja need makstakse välja kolmes osas allpool kindlaksmääratud viisil: 1. 20 miljardit kuldmarga tuleb tasuda koheselt. 2. 40 miljardit kuldmarga antakse võlakirjades, millele lisandub intress 5% + 1% amortisatsiooniks alates 1926. aastast. 3. Viivitamatult antakse kirjalik kohustus maksta võlakirjades veel 40 miljardit kuldmarga, mille katteks on 5% intress.

See klausel on kogu Versailles' diktaadi tuum. Me teame, et London Ultimaatum71 mitte ainult ei määranud vähem makseid, vaid vastupidi, määras kogusummaks 132 miljardit kuldmarga. Seejärel deklareerib artikkel 16 otsesõnu: "Alates 1. maist 1921 peab Saksamaa valitsus maksma oma võla intresside eest". Intressimäär on kehtestatud 5 protsendile.

Seejärel järgneb artikkel 17, mis annab igale rikkumisele piirangu:

Art. 17. Kui Saksamaa peaks hilinema eelmises lepingu paragrahvis sätestatud võla tasumisega, teavitab Komisjon sellest viivitamatult kõiki osalisriike ja teeb samaaegselt ettepaneku meetmete kohta, mida selle vastu võtta.

Ja nüüd järgneb üks kogu lepingu kõige pöörasemaid klausleid:

Art. 18. Saksamaa lubab mitte tõlgendada meetmeid, mida liitlas- ja nendega seotud riigid on õigustatud (ja mis ei oleks vaenlaste silmis õigustatud?) võtma Saksamaa tahtliku (!) mitteallumise vastu, vaenuliku kohtlemisena (!). Need meetmed võivad hõlmata impordikeelde ning majandus- ja finantssanktsioone ja üldiselt (!) kõiki meetmeid (!), mis võivad asjaomastele valitsustele tunduda olude nõudmistena.

Selle klausliga on loomulikult uks ja värav avatud igasugusele, isegi kõige jõhkramale terrorile ning Saksamaa valitsus on lisaks selgesõnaliselt allkirjastanud, et ta ei tohi isegi kaaluda

71 Pärast seda, kui liitlasvägede reparatsioonide komisjon oli jaanuaris 1921 määranud Saksamaa reparatsioonideks 269 miljardit kuldmarga, esitas Suurbritannia peaminister David Lloyd-George 5. mail 1921 Saksamaa Londoni suursaadikule kuuepäevase ultimaatumi, mille kohaselt okupeeriksid liitlased Ruhri piirkonna, kui Saksamaa ei tunnistaks 132 miljardi marga tagasimaksmist (mis on mõnevõrra erinev arvutus jaanuarikuu 269 miljardist margast) ja teisi Versailles' lepingu sätteid.

Machine Translated by Google

suurim rõhumine, sakslaste mõrvamine, kõige jõhkramad küüditamised, rüüstamine, hävitamine jne. "vaenuliku kohtlemisena"!

See Saksa rahva kirjalik üleandmine julmale, kättemaksuhimulisele ja leppimatule vaenlasele on lisaks, igaveseks ette nähtud, sest artikkel 23 ütleb:

> Komisjon lõpetatakse, kui Saksamaa ja tema liitlased on tasunud kõik summad, mis tal käesoleva lepingu täitmiseks või vastavalt Komisjoni otsustele võlgnetakse, ja kui kõik need summad või nende ekvivalendid on jaotatud osalevate riikide vahel.

See on Saksamaa igavene intressiorjus.

Võib-olla mõistavad meie poliitilised sõbrad ja vaenlased nüüd, mida tuleb mõista intressiorjuse all, võib-olla mõistetakse, miks selle kohutava intressiorjuse *purustamine* on meie nõudmiste keskmes. Võib-olla mõistetakse ka seda, miks selle nõudmise puhul on tegemist esmatähtsa rahvusvahelise küsimusega. *Saksamaa jaoks on see lihtsalt saatuse küsimus* ja isegi teiste rahvaste jaoks on see taastumise kõige otsustavam küsimus.

Võrreldes selle rahvusvahelise küsimusega vajuvad kõik teised küsimused tühjusesse, sest ilma intressiorjuse purustamiseta pole produktiivsete riikide tõus üldiselt võimalik. Kui praegu algatatud intressiorjus jätkub, oleks jumal Mammon troonile tõusnud. Jumal on surnud, rahvaste hinged surevad, inimlik segadus täidab maailma rahvusvahelise finantssektori intressiorjadena. Raha valitseb maailma.

Versailles' diktaadi eeskirjad olid olulised punktid, mis asendati 1924. aastal Dawesi paktiga. Nüüd, pärast inflatsioonihirmu, pidi Saksamaa edasine rüüstamine jätkuma "kindlamal alusel". Kõrgfinants lubas anda igasuguseid tagatisi, mille hulgas kõige olulisemad ja ulatuslikumad on Reichsbanki ja Reichi raudteede denatsionaliseerimine. Vaatamata kõigile "hõbedase pilve" ennustustele jätkas Saksamaa majanduse kokkuvarisemist ning Dawesi pakti kohast maksete võimatust mõistsid lõpuks isegi selle rakendamise pimesi raevutsevad sadistid. Dawesi pakti asemele astus Youngi plaan. See pidi tooma "leevendusi". Nüüd on lõpp käes.

tule.

Kõige täpsemat teavet annab Rahvussotsialistliku Raamatukogu 7. köide "Dawesi pakti õudustest" (hind 1,80 marka), mis sisaldab originaalteksti kordustrüki koos põhjaliku kriitilise kommentaariga. Käesoleva sarja 13. köide käsitleb Youngi plaani põhipunkte.

Machine Translated by Google

Laenumajandus

„Kui riik vajab raha, peab ta selle raha laenama oma kodanikelt, kellel on seda rohkem, kui nad ise kasutada saavad. Loomulikult peab ta selle raha tagastamise eest intressi maksma, vastasel juhul ta raha ei saa, tal on laenude tasumisega juba niigi piisavalt raskusi.“

Seda sõnastust kasutas endine sotsialistlik minister dr David72 minuga Berliinis peetud vestluses. Olen selle sõnastuse siia teadlikult paigutanud, sest see peegeldab eeskujulikul viisil meie aja huvipakkuvat kapitalistlikku mõtteviisi; asjaolu, et ta oli kõigist asjadest marksist, annab tervikule erilise ligitõmbavuse.

Nüüd tean sadade arutelude ja loengute põhjal, et ülaltoodud sõnastus on nii täielikult tuletatud praegusest intressikapitalistlikust ideede maailmast, et vaevalt keegi tunneks selle riigi intressi- ja võlamajanduse selgituse valet, rääkimata sellele õige vastuse leidmisest.

Sellel on väga lihtne psühholoogiline põhjus, nimelt see, et ülaltoodud selgitus kehtib eraisiku rahalise vajaduse katmise kohta intressikapitalistliku majandusvormi raames.

Nii üksikisiku kui ka erasektori jaoks kehtib lause: „Kui kellelgi on raha vaja, siis ta peab selle intressi vastu laenama neilt, kellel on rohkem raha, kui nad ise kasutada saavad.“

Kuid me peame tõepoolest vältima vastamist riikliku finantsmajanduse küsimustele erakapitalistlikust vaatenurgast, vaid riigimehelikult. Ma pean silmas, et oleks tõesti suur õnnetus, kui seda eramajanduslikku mõtteviisi lihtsalt ja tingimusteta riigimajandusele üle kanda.

Riiki oma võimuinstrumentide, suveräänse võimuga ei tohiks tõepoolest võrdsustada ükskõik millise suvalise eraisikuga. Riigil on kolm võimsat võimalust, mille abil ta oma suveräänsuse kaudu saab katta oma vajadusi oma ülesannete täitmiseks. Need on *teenistussuveräänsus ,* rahasuveräänsus ja *finantssuveräänsus.*

Teenistussuveräänsuse all tuleb mõista riigi suveräänset õigust kutsuda oma kodanikke tasuta teenistusse. See riigi suveräänsus üksikisiku üle avaldub oma kõige võimsamas ulatuses kohustuslikus sõjaväeteenistuses ja veelgi enam sõjateenistuses. Sõja ajal riigi kodanikele esitatavate nõudmiste ees peavad kõik isiklikud kaalutlused taganema. Perekond, amet, äri ja sissetulek – kõik peab vaikima, kui riik kutsub oma poegi lipu alla. Kuid riik võib oma kodanikke kutsuda mitte ainult sõjateenistusse, vaid ka suurtele majanduslikele ettevõtmistele. Meenutame abiteenistuse seadust, mis aga kahjuks, vastupidiselt sõjaväeteenistusele, nägi ette kõrge ja üha kasvava tasu osutatud teenistuse eest, nii et peagi tekkis sügav lõhe rindelõdurite vahel, kes pidid iga päev oma elu isamaa eest – tasuta – ohverdama, ja nende vahel, kes olid kodumaal rinde taga kaitstud ja kõrge palgaga tööl. Möödaminnes võib meenutada ka teiste riikide tugevaid sooritusi, mis põhinesid teenistuskohustusel: meenutame Hiina müüri ehitamist, meie keskaegsete linnade ümberpiiramist.

Seega oleks see praktiliselt täielikult riigi suveräänsuse võimuses

72 Eduard David (1863–1930) oli Weimari vabariigi siseminister juunist oktoobrini 1919.

Machine Translated by Google

taaselustada ja laiendada vana käsi- ja meeskonnateenistust73 ning lahendada nendega sel viisil olemasolevate jõudude käsutamiseks suuri majandusülesandeid.

Riigi rahandussuveräänsus on teine jõuallikas , millest riik saab otse katta oma rahavajaduse. Keegi ei vaidlusta riigi õigust münte vermida või riigikassa pabereid emiteerida, peale selle on riik oma suveräänsuse alusel tootnud raha igast võimalikust allikast. Vasest, niklist, rauast, portselanist, alumiiniumist ja ennekõike paberist. Pean vaid meenutama aega, mil meie Riigivalitsus pidas õigustatuks emiteerida iga päev 100 000 000 000 000 marka ja üha rohkem uut paberraha. Me ei süvene siinkohal üksikasjalikumalt küsimusse, kas see oli õige ja vastuvõetav, peame siinkohal vaid nentima, et riik saab oma rahandussuveräänsuse abil oma vajaduse tegelikult katta ja et ta ei ole sunnitud "laenama raha intressiga oma kodanikelt, kellel on seda rohkem, kui nad ise kasutada saavad".

Samuti ei saa keegi vaidlustada riigi finants- või maksusuveräänsust ning igaüks, kes seda vaidlustab ja püüab seda praktiliselt üksikisikuna teostada, suudab tunda riigi autoriteeti kohtutäituri näol. Riigi *finants*- või maksusuveräänsus, see tähendab riigi õigus nõuda oma kodanikelt finantsteenuseid, on sama ilmne ja sama vana kui riiklikud struktuurid. See vorm on ka kõige loomulikum ja tervislikum, kuigi selles valdkonnas on meie ajale reserveeritud muuta mõistlik maksustamise mõte täielikuks mõttetuseks ja teha maksusüsteemist vahend rahva täielikuks rüüstamiseks riikideüleste finantsvõimude kasuks. Isegi siin ei tohiks maksude lubatavuse küsimus meid enam vaevata, vaid ainult asjaolu, et riik suudab oma rahavajadust väga hästi katta maksude abil, seega jällegi viisil, mis ei ole erasektorile avatud, kuid mis kõrvaldab riigilt absoluutselt vajaduse oma rahavajadust katta kapitalistidele intressi maksmise kohustuse võtmise kaudu.

Muidugi on riigil, nagu igal eraisikul, loomulikult ka võimalus oma vajadusi katta võlgade võtmisega. Kuid see on eraisiku jaoks juba kahe teraga mõõk; riigi jaoks on see aga, lihtsas ja heas saksa keeles öeldes, kõige rumalam tegu, mida ta üldse teha saab. Kuid see pole mitte ainult kõige rumalam tegu, vaid see on lausa kuritegelik riigi missiooni suhtes ühiste huvide kaitsjana.

Riikide laenumajandus on riigid praktiliselt hävitanud ja andnud nad rahvusvahelise finantsmaailma kätte, see on andnud riikide rikkuse finantsvõimude kätte ning tänapäeval on riigilaenud see kohutav kaan, millest riigid ei suuda end vabastada ja mille kaudu nad abitult kokku kukuvad, kui me sellele tondile otsustavalt lõppu ei tee intressiorjuse murdmise kaudu.

Sellega oleme keset riikliku rahanduspoliitika valdkonda, seega valdkonnas, kus tavaline sakslane end üldse koduselt ei tunne. Mida peaks nüüd kõigi nende paljude ja suurte numbritega peale hakkama? Tavaline riigikodanik üldiselt eelarvearutelusid ei loe ja tal on nii suur religioosne austus finantskunsti salajaste radade ja eksitavate viiside vastu, et ta tahaks neist asjadest täielikult pääseda. Alateadvuses on see kindlasti seotud ka asjaoluga, et iga inimene kannab endas nii nõrka tunnet riigi maksusuveräänsuse suhtes ja keegi ei taha, et talle numbreid meelde tuletataks. Alles siis, kui maksudokumendid tema koju lendavad, märgib tänapäeva inimene, et need asjad puudutavad teda tegelikult oluliselt ja et ta on alati igasuguse vale riikliku rahanduspoliitika ohver.

---

73 Keskajal talunike poolt nõutud taluteenused, olgu siis käsitsi või loomadega.

Machine Translated by Google

On äärmiselt tähelepanuväärne, et riikliku rahanduspoliitika küsimused ei ole põhimõtteliselt sugugi nii läbipaistmatud ja salapärased, kui esmapilgul paistavad, vaid pigem nii selged ja lihtsad, et iga keskmine mõistus suudab neid vähemalt laias laastus haarata.

Seega ei vaja suuri põhiseaduslikke selgitusi, et riigil on kirjeldatud võimalused oma rahavajaduse katmiseks olemas, sest igaüks teab ja on oma elus kogenud, milline on riigi teenistussuveräänsuse olemus, ning igaüks saab iga päev kätte riigi poolt emiteeritud paberraha ja keegi ei pääse maksust. Seega oleks maailma kõige loomulikum asi, kui riik kataks oma rahavajaduse ainult nendel kolmel viisil.

Eraisiku jaoks aga need kolm teed pole avatud, sest ta ei saaks edukalt oma ligimest tööle ega maksukohustuslaseks kutsuda ega oleks ta kindel, kui ta ise raha trükkida ja ringlusse lasta. Tema jaoks on tõepoolest ainus tee intressidel võlgadesse sattuda, kui ta juba absoluutselt arvab, et saab õnnelikuks ainult teiste rahaga ega suuda võlgadesse sattumist vältida.

Aga et riik üldiselt peab õigeks ainsaks viisiks intressikandvate laenude – seega võlgade – vastuvõtmist, kui tal on raha vaja ja ta rakendab oma teisi suveräänseid õigusi tänapäeval vaid salakavalalt, et tekkinud võlgu rahvalt sisse nõuda, need on tingimused, millele otsitakse asjatult mõistlikku seletust. Sellele pole tõepoolest mõistlikku seletust, vaid ainult see, et kogu meie mõtlemine isegi riiklikes finantspoliitilistes küsimustes on suunatud või korrumpeerunud erakapitalistlikul viisil. Sellise avaliku arvamuse üldise saastumise korral mängivad sellised pealtnäha loogilised selgitused riigi laenupoliitika kohta, nagu ma olen kirjeldanud, suurt, isegi üliolulist rolli.

Juut on isegi nendes küsimustes osutunud psühholoogia meistriks. Sellistel juhtudel on alati väga raske mitte kohe rääkida üldiselt vastutavate riigimeeste otsesest korruptsioonist, eeldus on ilmne, ja ometi pole enamikul juhtudel olnud korruptsiooni, vaid ainult ebakindlus finants- ja krediidisüsteemi küsimustes, lühinägelikkus ja enesega rahulolu, mis on viinud selleni, et riiklikud finantsadministratsioonid on aeglaselt, kuid kindlalt langenud laenudeliiriumisse, millest nad siiani väljapääsu ei näe.

Sellise olukorra arengule on väga olulisel moel kaasa aidanud asjaolu, et alguses peeti suurte avalike tööde, näiteks raudteede ehituse jms, mis lubasid tulu teenida, rahastamist laenude abil kahjutuks. Otsustati järgmiselt: raudteede või veeteede tuludest saab intressid kohe katta, siis on hinnakujundus tõepoolest kontrolli all. Oma ressurssidega ei saa riik selliseid suuri töid korraga oma riigikassast välja võtta, seega võtab ta õnneks vastu pankade pakutava krediidiabi. See vabastab valitsuse vaevast uute maksude kinnitamisega riigi parlamendis, riigi likviidseid ressursse ei nõuta ära ja raudteed saavad ülejääkidest intresse kergesti maksta. Laenukapitali võrgutav kunst, mis iseenesest ei saa rahaga midagi peale hakata, kui ta ei leia kedagi, kes selle temalt ära võtaks ja lisaks intressi maksaks, õnnestus mustast valgeks muuta ja riigist endast erakapitali intressikoguja teha.

Isegi kõige lihtsam majanduslik mõtisklus oma vastutusest teadliku valitsuse või parlamendi poolt oleks pidanud viima järgmiseni: kui raudteed ehitatakse välisrahaga ja selle eest tuleb aasta-aastalt maksta ainult 5% intressi koos kõige sellega seonduvaga, siis makstakse kogu summa korraga tagasi juba 20 aasta pärast, 40 aasta pärast...

Machine Translated by Google

juba kaks aastat ja ometi on sama võlg endiselt tasumata. Need erakordsed summad, mis ületavad mitu korda esialgseid investeerimiskulusid, tuleb tõepoolest kaudselt koguda uuesti inimestelt, kogu elanikkonnalt, kes peavad maksma raudteetranspordi tariife, mis on tõstetud täpselt vastavalt nendele intressimääradele. Ühekordne teadaanne rahvale suurest raudteemaksust on või oleks olnud parem. Siis oleksid need maksud muidugi olnud mõneks aastaks üsna rõhuvad, aga ka mitte kauaks, kuna transpordikulud ja raudteed oleksid väga kiiresti muutunud riigi tõeliselt võlavabaks varaks, mis oleks hiljem taganud talle suured aastased tulud. Kuid on vana lugu, et pigem raiutakse koera saba tükkhaaval maha, sest arvatakse, et see on talle nii palju vähem valus. Loomulikult on vastupidi. Sellise riikliku ettevõtmise investeerimiskulud peab küll maksma elanikkond, aga kui need arendatakse laenude abil, siis tulevad paratamatult lisaks intressid, mis aastate jooksul ulatuvad mitmekordselt võla endani. Seetõttu on selliste avalike tööde rahastamine laenude abil puhas finantsrumalus. Juba siin võime viidata sellele, mis päästab riigi laenuhullusest: keegi ei saa riigil keelata näiteks selliste produktiivsete ettevõtmiste puhul emiteerida krediidimärkmeid, riigikassa krediidimärkmeid ja maksta sellega tööde eest. Selline riigi raha loomine juhtudel, kus inflatsioonist ei saa üldse juttugi olla, sest ka uutel žetoonidel on uus väärtus, lahendaks ühe hoobiga kõik raskused ning vabastaks riigi ja rahva igaveseks intressikandvast võlast erakapitali ees.

Peame seda probleemi lähemalt käsitlema teises kohas. Oskuslik finantsadministratsioon peaks suutma asju korraldada nii, et selliseid suuri töid teostatakse erimaksudest koos riigi muude tuluallikate kasutamisega ja ainult osalise uute rahatähtede emiteerimisega. See võimalus tekiks muidugi märkimisväärsel määral ainult siis, kui kõik muud riiklikud kulutused, eriti niinimetatud ebaproduktiivsed kulutused administratsioonile, õigusemõistmisele, haridusele jne, saaks katta riigi äriettevõtete ülejääkidest.

Arvestades raudteede, posti jms praegust meeletut defitsiidimajandust, võib see kõlada irooniana, kuid me polnud sellistest võimalustest nii kaugel, nagu ma juba 1919. aastal oma esimeses *Süddeutsche Monatshefte'i* (veebruar) väljaandes pealkirjaga „Radikaalsed vahendid“ näitasin. Ainult riigi intressikohustus erakapitali ees lahutas meid sellest ideaalseisundist – rahvuslikust finantsmajandusest. Selle takistas juba sel ajal kehtinud pettekujutelm, et riik peab raha vajades raha lihtsalt intressiga endale pumbama.

On selge ja kõik oleksid pidanud minu selgitustest aru saama, et riik ei ole mingil moel suunatud välisrahale, seega võlgade tekitamisele, kui ta soovib midagi ette võtta, et ta näiteks võiks nõuda töö- ja meeskonnatööd ning et tal oleks lõpuks kahtlemata õigustatud väljastada riigikassa krediidimärkmeid selliste eesmärkide saavutamiseks, et nendega neid töid ilma rahvast koormamata käivitada. Sellisel protseduuril oleks tohutu eelis, et sellised tööd vabastataks algusest peale igasugustest intressi- ja teemaksukohustustest; tööd muutuksid kohe vabaks ja võlgavabaks riigivaraks. Tööde tuludest saaks väljastatud riigikassa vautšereid tõepoolest lühikese aja jooksul lunastada ja hävitada; selliste tööde saadusi või kauba- ja reisijateveo hindu saaks üsna märkimisväärselt vähendada. Nii saaks üldiselt osutada kogu rahvamajandusele suurimaid teenuseid, riik oleks võinud saada üsna olulisi tuluallikaid, mis oleksid olnud kogu rahvuslikule kogukonnale kõige kasulikumad ja oleksid muutnud riigi ka kõrgfinantsist täiesti sõltumatuks. Kuid see oleks pidanud olema ka...

Machine Translated by Google

Sest riik on finantssüsteemi, mitte kõrgfinantsi isand, see tähendab, nii on see ka tulevases natsionaalsotsialistlikus riigis.

See on olnud tegelikult psühhoagoogiline pettus, et pankadel on õnnestunud mitte lubada nii ilmseid ja enesestmõistetavaid mõtteprotsesse, mis – kui need on kord väljendatud – enam ümber lükata ei saa, ning ajada riik ja majandus eespool tsiteeritud lausega segadusse ja meelitada nad kapitali intressiorjusesse.

Ma tean, et kuigi need asjad on nüüd selged kui päevavalgus, ei usalda paljud minu lugejad siiski oma tervet inimlikku mõistust ega taha lihtsalt uskuda, kuidas selline absurdsus võimalik sai olla, ning pigem oletavad: "See ei saa õige olla, meie riigimehed ei saanud nii rumalad olla – aga ma lihtsalt ei oska seda hinnata." See ülestunnistus otsustusvõime puudumisest nii ilmselge riikliku ebakompetentsuse osas finantspoliitika küsimustes on topelt vastuolus muidu kergesti kritiseeritava ja raevutseva riigimeetmetega ning tõsiasjaga, et siin on tegemist asjadega, mis iga üksikisiku rahakotti kõige valusamalt löövad.

Neile inimestele tahaksin jätta kaalumiseks veel ühe vaatenurga, mis on seotud krediidi kinnitamise meetodiga provintsi- või Reichi parlamendi kaudu.

Selliseid suuri riiklikke ülesandeid arutatakse parlamentides tõepoolest põhjalikult. Pärast pikki vaidlusi krediidid lõpuks "heaks kiidetakse". Keskmine riigikodanik usub nüüd, et nüüd on kõik korras ja et riigil, mis on tõepoolest nii rikas ja võimas tegelane, on juba kinnitatud miljonid olemas. Päris targad inimesed kratsivad ehk veel kõrva tagant ja ütlevad endale: "See tähendab jälle uusi makse". Aga ma arvan, et võin julgelt väita, et peale initsiaatide – kelle hulka ei pea kuuluma ei esindajad ega ministrid, võib-olla maksimaalselt üks saab selgeks tõsiasja, et see suur krediidi heakskiitmine provintsi- või Riigiparlamendis ei tähenda midagi muud kui luba seda , "krediiti" endale intressiga muul viisil laenata. See "krediidi heakskiitmine parlamendi kaudu" annab seega ainult asjaomasele ministrile õiguse saada seda krediiti intressiga suurpankadest. Sel viisil muutub "krediidi heakskiitmine parlamendi kaudu" loomulikult farsiks, komöödiaks, sest kogu elanikkond – kes peab lõppkokkuvõttes maksma kapitali ja intressi eest – ei olnud võimeline ka tegelikult "krediiti" pakkuma, ei, see tuleb kõigepealt luua suure laenukapitaliga.

Ainus loogiline ja loomulik oleks tõepoolest see, et parlamendi krediidikinnituse korral toimuks samaaegselt ja automaatselt ka heakskiit, et nüüd maksab või autoriseerib riigipank rakendusasutuste maksekorralduste alusel heakskiidetud summad asjaomastele ettevõtjatele.

Laenud on heaks kiidetud, vajaliku valuuta saamiseks tuleb midagi ette võtta; seetõttu on mõttetu, kui – nagu praegu tavaline – tuleb esmalt laen välja kirjutada ja seejärel kapitalistid just „heakskiidetud” laenud teist korda annavad.

Nüüd võib väita, et riigilt võetakse just sel viisil ülejäävat raha välja ja et see peab avaldama soodsat mõju riigi üldisele finantsolukorrale, et seega toimib selline krediidihaldus inflatsiooni vähendaval viisil. Kuid loomulikult pole see mingil juhul nii ja põhjustel, mida ükski pangandusekspert ei saa vaidlustada. Võib tunnistada, et üsna väike osa sellistest maksekorraldustest ja laenude maksetest makstakse sularahas, siin on küsimus väikesäästjate ringis, kes selliste maksekorraldustega panka satuvad, kes on säästnud paar sada või tuhat marka, mida nad nüüd tahaksid investeerida intressisertifikaadisse, sellisesse võlupaberisse, millest tuleb igal aastal välja lõigata vaid üks tükk, et saada teatud summa välja, ilma et sertifikaat selle väärtust vähendaks. Kuid sel viisil panka sisenev raha on üsna...

Machine Translated by Google

tühine. Lisaks ei kanna pangad, kuhu sellised rahad deponeeritakse, neid sularahasummasid riigikassasse üle, vaid selliste summade ülekandmine toimub ainult ülekande või arvelduse teel.

Kuid kõiki suuremaid selliste laenude väljamakseid teostavad kapitalistid juba algusest peale oma pankades, sularahata ülekandega või pangatehingute kaudu,
jne.

Seega ei satu riigi kätte tegelikult sularaha ja kui ta seda saab, peab ta selle kohe oma tööde tegemiseks ära andma. See väidetav eelis seega puudub. Vastupidi, järgneb järgmine: Riik, nagu me teame, emiteerib laenatud summade eest niinimetatud väärtpaberisertifikaate või võlakirju. Need riigi võlakirjad on peenelt või mitte nii peenelt trükitud paberid, mis sisaldavad võlakirja, mis on varustatud kõigi riiklike tagatistega saadud summade kohta, ning lisaks vajalike intressimakse kuupäevade määramisega ja oma kupongilehtedel kupongidega, mille alusel riik lubab maksta kupongilehel märgitud summade eest intressi kvartali-, poolaasta- või aasta kaupa.

Lisaks on sellele kupongilehele lisatud veel üks niinimetatud uuendamissertifikaat (talon), mis annab omanikule õiguse saada uus kupongileht, kui esimene on teatud arvu aastate mööbudes aegunud.

Selline riigi poolt väljastatud väärtpaberisertifikaat, mille eest riik vastutab kogu oma varaga kapitali ja intresside osas, tähendab kindlasti omaniku käes olevat ostuvõimet. Selliste riigisertifikaatide omanik saab nende sertifikaatidega endale igal ajal midagi osta, olenemata sellest, kas ta annab need sertifikaadid otse makseks või müüb need kõigepealt börsil või oma pangas ja maksab seejärel tulu sularahas.

Nüüd pole mingit kahtlust, et uute väärtpaberisertifikaatide emiteerimine riigi poolt tähendab *täiendava ostuvõime loomist* – kas see on õige või põhjendatud, ei huvita meid siin praegu –, täpselt sama juhtuks näiteks siis, kui riik trükkiks uut paberraha. Erinevus seisneks selles, et ühel juhul toodetakse väärtpaberisertifikaate, mis koormavad riiki lisaks võlale ka *püsiva intressikohustusega,* samas kui paberraha uue emissiooni puhul intressikohustus üldse arvesse ei tule. Seega näeme juba praegu, et viimane vorm oleks igal juhul riigile ja rahvale soodsam.

Aga kui me nüüd sellise rahastamise meetodit edasi jälgime, selgub, et suurte riikide otsefinantseerimine, mis väldib laenuteed, annab veelgi tohutuid eeliseid.

Oleme näinud, et praegu kasutatav riiklike tööde rahastamise vorm viib täiendava ostuvõime tekkimiseni, mida esindab uute tagatissertifikaatide väljastamine. Sellisel juhul antakse ja tuleb loomulikult kogu uus laenusumma korraga välja anda, isegi kui uued raudteed, veeteed jne. on alles ehitusjärgus ega esinda veel mingit reaalset mainimisväärset väärtust.

Kui minnakse üle selliste suurte riiklike tööde rahastamisele minu pakutud viisil, siis kaovad esmalt laenu tohutud reklaamikulud. Võib-olla mäletate, milliseid tohutuid summasid neelavad ainuüksi ajalehtede pakkumised. Lisaks kaovad protsendid, mida pankadele ja teistele krediidiasutustele algusest peale antakse. Isegi need on jälle miljonid. Lisaks kiputakse laene väljastama nimiväärtusest madalamal, teisisõnu, 1000-margase võlakirja eest peab nende sertifikaatide ostja maksma ainult 970 marka rohkem või vähem, kuid saab kogu summa intressiga. Isegi need on kahjud, mis algusest peale...

Machine Translated by Google

muutuda riigile või ettevõttele koormaks ja kapitalisti kasuks. Tõepoolest, kiputakse selliseid laene "kaunistama" muude ahvatlustega, nagu börsiväljend ütleb, pakkudes välja erilisi lisahüvesid, mis võivad hõlmata isegi maksuvabastust. Meenutan siinkohal kaevanduspreemia laenu, mis näitas üles kõige fantastilisemat ahvatlust, milleni riik eales laskunud on. Loterii- ja hasartmängukurat pandi laenureklaami teenistusse, lubades maksta välja miljoneid võite väga suure hulga 1000-margaste võlakirjade pealt; peale selle pakuti välja niinimetatud boonusmakseid ja lisaks teatati 5% intressimäärast, mis oli küll klauslitega kindlustatud, ning lisaks oli mitmete maksude korral hoiupreemia laen kõigist maksudest vabastatud! Kust taheti saada tohutuid summasid nende preemiate ja hüvede, nende vapustavate loteriivõitude maksmiseks, ei arvestanud keegi – kuigi igale tõsisele ja taibukale inimesele pidi olema selge, et kõik need summad tuleb taas rahva taskust välja võtta. Sest saadud summasid kasutati kohe kõige pakilisemate kulutuste katteks. Need kõik on rahva vastu suunatud finantspoliitilised kuriteod, mille puhul tuleb vaid imestada, kui jultunud nad on.

Kui seega ei valita üldse laenuteed, vaid otse raha loomise teed, siis kaotataks kõik need riigieelarve rasked ja ebaõiglased koormused – ei peaks isegi *vajalikke summasid korraga uues paberrahas* koguma , vaid see võiks toimuda üsna aeglaselt, vastavalt uute tööde edenemisele. Sellel oleks lisaks tohutu eelis, et katmata raha emiteerimisest ei saaks juttugi olla, sest uut raha antakse alles siis, kui järjekordne märkimisväärne osa töödest on valmis. Meil oleks siin vaja tegemist rahaga, mis on täielikult kaetud reaalväärtustega, seega rahaga, mis on stabiilne, rahaga, mis vastab teatud arvule tehtud töötundidele.

Kuid isegi see ehitusraha järjestikune emissioon, mis tundub juba palju soodsam, ei ole sugugi viimane samm. Sest ei osutu vajalikuks tuua ringlusse äsja loodud teostega samaväärset rahasummat, kuna äsja emiteeritud rahatähed voolavad tõepoolest tagasi riigikassasse; neid saab seega uuesti emiteerida ilma, et peaks ringlusse tooma uusi seeriaid. Ja nüüd astume sammu edasi, see tähendab, kuulutame välja oma uue raha emissiooni sellise spetsiaalse riigi jaoks.

ülesandeid iseenesest põhimõtteliselt mittevajalikena, isegi kui me suudaksime väga hästi selgitada ehituseks oma raha väljastamise finantseerimisprotsessi lubatavust ja eriti selgust ning sooviksime sellest teatud eesmärkidel kinni pidada.

See viimane samm on selliste riiklike ülesannete *täielik sularahavaba rahastamine .* Nagu eespool juba näidatud, on ekslik eeldada, et riik saaks laenu kaudu sularaha, millega ta saaks maksta raudtee- või elektrijaamade ehituste ettevõtjatele ja töötajatele.
Sellegipoolest peavad ettevõtjad oma pankadest igal nädalal välja võtma vajalikud summad oma töö eest tasumiseks sularahas. Pangad omakorda peavad katma need erakordselt suured nõudmised oma riigikassa aktsiate järele taas keskpankadest või Riigipangast jne. Praegu, tavapärastel aegadel, piisab kogu olemasolevast likviidsusest juba täielikult kogu tööjõu iganädalaste palgamaksete katmiseks ja on põhimõtteliselt ükskõik, kui näiteks ajutiselt koondub suurem tööjõud ühte kohta Baieri Walchensee elektrijaama ehitusse, sest kui nad seal ei töötaks, peaksid nad isegi teistesse ettevõtetesse jaotatuna oma iganädalasi palgamakseid ootama ja saama või raha saama töötuskindlustuse kaudu. See tähendab, et kogu riigi maksevahendite vajaduse rahuldamine on üsna üldine riigiülesanne.

Machine Translated by Google

majandus, olenemata sellest, kas ühes kohas on ajutiselt tööle võetud suurem tööjõud suurte riiklike tööde tegemiseks või mitte.

Maksevahendite pakkumine palgamakseteks ja muude sularahata ülekannete tegemine ettevõtjatele on maksetehingud ja neil pole krediidiolukorraga põhjuslikku seost.

Seega oleks kõige ilmsema ja loomulikuma asjana, kui koos krediidi kinnitamisega mõnele suurele riiklikule tööle kogu elanikkonna seadusliku esindatuse kaudu antaks samal ajal ka volitus, et riigipank võib nende kinnitatud krediitide alusel teha vajalikke makseid. Ilmselgelt tavapärasel viisil – et need maksed tehakse alles siis, kui erinevad lepingulised riigiasutused (põllumajandusministeeriumid, tänava- ja jõetehnika ministeeriumid, raudtee-ehituse osakonnad, eriotstarbelised eriministeeriumid jne) on läbi vaadanud ettevõtjate nõutud maksesummad ning määruste ja lepingu kohaselt makse heaks kiitnud.

Kogu see laenupettus, mis siia sisse visatakse – sest see pole midagi muud kui rahva petmise moodne vorm – on täiesti kasutu ja ainult kahjulik.

Machine Translated by Google

Reichsbanki korporatsioon

Riigipank ei ole tegelikult riigipank, nagu iga kergeusklik riigikodanik arvata võib, vaid aktsiaselts. Riigipank ei ole seega mingil juhul riigiasutus, isegi kui riigil olid kuni 1922. aasta juunini, mil see Antandi nõudmisel täielikult "autonomiseeriti", teatud regulatiivsed õigused. Isegi panga ametnikud nimetas ja maksis Riik, kuid nõuandev kogu koosnes ainult suurpankade ja rahvusvahelise juutkonna esindajatest – need kaks on sama inimring.

Juba asutamisel 1873. aastal registreeris esimene nõuandekogu umbes 15 liikme seas järgmised nimed: parun Rothschild, kaubanduse salanõunik Bleichröder, kaubanduse salanõunik Mendelssohn, Theodor Plaut, kaubanduse salanõunik Oppenheimer, kaubanduse salanõunik Warschauer ja kaubanduse salanõunik Zwicker, kaubandusnõunik Stern, kaubandusnõunik Gelpke; seega üksteist puhtatõulist suurt juuti ja aumärgina veel neli saksa nimega härrasmeest.

See oli jällegi nutikas malekäik, millega Bismarcki nõustav pankur Bleichröder soovitas vanale riigikantslerile, et Riigipanka ei arendataks puhtalt riikliku institutsioonina, sest nii ei saaks vaenlane seda sõja korral rahvusvaheliselt tunnustatud eraomandi turvalisuse alusel omastada, samas kui puhtalt riikliku pangana oleks see vaenlase rünnakule kohe avatud.

Tegelikkuses soovis tark juut koos teiste suurfinantsistidega loomulikult vaid saada oma võimu alla Reichi peamise finantsasutuse. Härrasmeestel see ka õnnestus ja sellega loobus Reich täielikult oma rahandussuveräänsuse ühest kõige olulisemast valdkonnast – õigusest emiteerida pangatähti.

Reichsbankil on tänapäeval Saksa Riigi finantssüsteemis üsna eriline positsioon, mille kohutavatest tagajärgedest riigile ja rahvale on riigi kõige vähem tähtsad inimesed isegi tänapäeval selgelt aru saanud.

Individuaalse uurimise ülesanne peab olema täpselt uurida, kuidas suurpangad on oma otsustavat mõjuvõimu Riigipangas selle asutamisest alates oma egoistlikel eesmärkidel kuritarvitanud.

Nii kaua kui Bismarck oli ametis, hoidsid tema riigimehelikud vaated ja austus tema vastu börsihüäänid kontrolli all; ainult üks kord kogu Riigipanga ajaloo jooksul kasutas Bismarck Riigipanga seaduses sätestatud kantsleri vetoõigust, nimelt siis, kui ta keelas Venemaa aktsiate vastuvõtmise. Tänapäeval on Riigipank, nagu juba alguses mainitud, rahvusvaheliste pankurite sõbraliku surve all, muudetud täiesti iseseisvaks. Seega pole Riigivalitsusel enam võimalust ettevõtte tegevuse üle otsustavalt tegutseda.

Rahvaste intressiorjus tähendab panga ja börsi võimu. Intressiorjuse murdmine on natsionaalsotsialismi suurim ülesanne.

Kõik, mis tänapäeval riigis ja majanduses toimub – kõik muutub nõudluseks suurkapitali intresside järele produktiivse töö vastu. Kui ehitatakse raudtee, tuleneb sellest laen; kui peetakse sõda, tulenevad sellest sõjalaenud; kui arendatakse loodusvarasid või hüdroenergiat, tulenevad sellest hüdroenergialaenud; kui laiendatakse tehast, emiteeritakse uusi aktsiaid; kui asutatakse uus ettevõte, valitakse mingi intressikapitalistlik äriühingu vorm, mis võimaldab tööl ja riskil voolata ettevõtjatele ja lõviosa kasumist finantseerijatele. Kui see ei toimu enam laenude kaudu, siis palju lihtsam ja ...

Machine Translated by Google

Valitakse ulatuslik rahatrüki viis, nagu 1923. aasta inflatsiooni ajal, mis samuti koondab suurimaid huve suurkapitalile. Nagu kuningas Midase puhul saagas, kelle jaoks kõik, mida ta puudutas, muutus kullaks, nii muutub tänapäeval kõik, mis juhtub, intressi kandvateks väärtpaberiteks.

Kahjuks on maailmapankuritel pagana hea isu ja väärtpaberid on tõepoolest nende lemmiktoit, mis ilmselgelt sobib neile suurepäraselt. Me ei saa loota, et nad nälga jäävad nagu kuningas Midas, kelle jaoks, nagu teada, muutus isegi toit suus kullaks. Vastupidi, töölised jäävad esmalt nälga, enne kui intressiisandad.

Samuti ei mõtle nad üldse oma valitsemisest loobumisele ega selle pehmendamisele, *seega tuleb see huvireegel murda.*

Nüüd peame valgustama kolmandat aspekti, mis täiendab ja ümardab intressikapitalistliku ekspluateerimise pilti isegi võhiku jaoks, see on *inflatsioon.*

Machine Translated by Google

Inflatsioon

Inflatsioon on meie finantspoliitilise viletsuse selgelt nähtav väljendus. Inflatsioon mõjutab hirmuäratava tõsidusega kõiki – kõiki, kes peavad oma elatist teenima.

Aga kust tuleb inflatsioon? Sellele küsimusele võib kuulda hulgaliselt selgitusi, mis on osaliselt võetud vastaja kitsast vaatenurgast, osaliselt demagoogiliste loosungite sõnastikust ja osaliselt osutavad tegelikele osapõhjustele, tabamata siiski õigesti lõplikku motiveerivat põhjust. Kui kuuleme neid inflatsiooni põhjuseid erinevate osapoolte poolt välja toomata, siis peagi pole enam ühtegi ühiskondlikku korda ega elukutset, mida mõni pool inflatsiooni põhjuseks ei nimetaks.

Neile, kes on järginud intressiorjuse raamatu selgitusi, pole vastust raske leida. *Inflatsiooni algne süü lasub töö intressikohustusel kapitali ees.*

Intress – maks – inflatsioon, nii kulgeb loogiline ahel, mis algab
Riigi katastroofiline ja absurdne intressilubadus sunnib tagajärje, et riik peab rahvalt maksude kaudu välja pigistama aktsepteeritud intressikohustused; maksud ja tõepoolest igasugused maksud, nii otsesed kui ka kaudsed, tollimaksud, aga ka kõige taunitavamad kaudsed maksud, näiteks katmata rahatähtede emissiooni maksud, tirivad endaga kaasa inflatsiooni. Nii jätkub see igaveses tsüklis, sest inflatsioon tingib riigile üha suuremaid kulusid, mida ta laenuhullususe lõksus olles alati arvab, et saab katta ainult uute võlgade võtmisega; need uued võlad kannavad endas uusi intresse; uued intressid muudavad vajalikud uued maksud; maksuseadusandlus kukub järk-järgult täielikult läbi, sest selliste valuutakrahhide korral jäävad kõik maksutulud valuuta devalveerimisest kaugele maha ja nüüd annab riik vastupanuta alla rahatrükipressi finantsbolševismile, nagu me oleme kohutavalt kogenud 1923. aasta inflatsioonis.

Minu esimesed poleemilised teosed olid pühendatud peamiselt nende seoste paljastamisele. Manifestis intressiorjuse purustamiseks74 arendasin ma laias laastus välja intressiprobleemi üldise tähtsuse riigipankrotis: lahenduses paljastasin üsna konkreetselt riikliku laenusüsteemi rumaluse ja osutasin lugematutele maksuseadustele, mis muutsid laiade masside elatise kallimaks, kelle toodang tuli täielikult kasutada intressiteenimiseks. Teoses "Eelseisev maksustreik koos uute maksuseaduste tulvaga aastatel 1920 ja 1921, aga ka 1918. aasta riigieelarves" pakuti veenvalt tõestust, et kogu Riigi ja liidumaade finantsjuhtimine on täielikult seotud suure laenukapitali intressiteenimisega. Viimases raamatus on aga juba üsna ilmeka näite abil näidatud teed nende täiesti räpaste olude ümberpööramiseks.

On üsna ilmne, et rahvamajanduse paberrahaga üleujutamise kaudu
Selle paberraha ostujõud peab pidevalt langema.

Kuna raha oma sisimas olemuses on, nagu me oleme märganud, tehtud töö märk, tuleb niinimetatud raha kvantiteediteooriat, vähemalt oma põhijoontes, ...

---

74 Potentsiaalne ostujõud on säästetud ostujõud, mis hetkel turgu ei koorma. Selle hulka kuuluvad nii varutud sularaha kui ka kindlalt investeeritud säästukapital.

Efektiivne ostujõud on kõigi rahvamajandusele esitatud nõudlusnõuete kogusumma sularahas.
või väärtpaberite kujul rakendatakse kaubaturul ja püütakse end muuta materiaalseteks hüvedeks.

Potentsiaalset ostujõudu saab igal ajal efektiivseks muuta, selle nähtuse puhul räägitakse "märgist kõrvalekaldumisest".

Machine Translated by Google

meie poolt tunnustatud. See teooria õpetab, et rahvamajanduses ringluses oleva raha hulk peab jääma teatud stabiilsesse vahekorda, et vältida ostujõu muutusi. Raha seisab teatud määral kaubavarude suhtes ja – arvutatuna kauba hulga põhjal – toodetakse teatud arv tavapärase valuuta väärtusühikuid, see tähendab kauba keskmist hinda. Siinkohal rõhutan väga tugevalt omadussõna „keskmine“. Tõepoolest, tuleb minna kaugemale ja öelda: keskmine hinnatase – seega mitte mingil juhul üksikute hindade summa – on teatud sõltuvuses riigis tervikuna olevast ostujõust. Kuid ostujõud on juba palju ulatuslikum mõiste kui ainult rahaliste vahendite hulk. Kuid me ei taha siin majanduslikes detailides liiga palju eksida, sest vastasel juhul tuleb siin käsitleda efektiivse ja potentsiaalse ostujõu mõju hindadele. Igatahes on kindel, et näiteks ringluses oleva raha tuhandekordne korrutamine peab loomulikult tooma kaasa umbes tuhandekordse hindade korrutamise. Tegelikkuses ei ole hinnad tegelikult tõusnud, vaid marga ostujõud on lihtsalt vähenenud pöördvõrdeliselt valuuta hulga korrutumisega.

Inflatsiooni peamine põhjus on riigi intressikohustus. See intressikohustus muudab maksud vajalikuks, sest riik saab anda vaid seda, mida ta peab oma kodanikelt mingil kujul välja võtma.

Nagu me oleme näinud, on riigi poolt kodanike röövimise vorm kolmekordne – kas otseste maksude kaudu või efektiivsemal kujul kaudsete maksude kaudu või spetsiaalses kaudses vormis inflatsioonina. Viimane vorm on kõige taunitavam, see on ka see, millega pankrotistunud riigid püüavad end vee peal hoida – see on kõige täiuslikum võltsimine. Kuid see viimane vorm on eriti kahjulik, sest sellega lihtsalt hävitatakse elanikkonna kõige efektiivsema ja töökama osa säästuvara.

See on üks šokeerivamaid peatükke Saksa rahva tragöödias. Sajad tuhanded töökad füüsilise töö tegijad, töötajad, ametnikud, vabakutselised, arstid, insenerid jne on kogu oma elu visalt ja väsimatu tööga kogunud raha endale ja oma peredele, et nad saaksid nautida muretut ja iseseisvat vanaduspõlve. Nad on kogunud oma säästud penn penni ja mark marga haaval ning iga mark tähendab elatusminimumi garantiid igaks vanaduspäevaks. Kuid riik, kellele need õnnetud inimesed on oma säästud usaldanud, ei maksnud 1923. aasta inflatsiooni ajal mingil moel marga eest, mis oli talle mingil moel säästudena usaldatud – isegi mitte siis, kui need säästetud pennid olid tol ajal läikivate kuldmüntidega hoiule pandud – umbes 30 miljonit paberimarga,75 vaid kasutas ära enda põhjustatud valuuta langust ja ütles: mark = mark. Sellega röövis ta kõigilt neilt meestelt nende eluaegse töö viljad ja surus nad kibedasse viletsusesse. Seejärel pettis riik neid haletsusväärsete ja armetu annetustega, eraheategevus pidi abi pakkuma – aga just see vorm oli kannatanute jaoks eriti häbiväärne, sest erakätest jäid need kingitused tegelikeks annetusteks, heategevuslikeks kingitusteks, mille eest need õnnetud inimesed pidid tänulikud olema, isegi kui tegemist oli organiseeritud röövimisega teenitud õigustest. Õigustest, mis taastatuna ei teeks röövitutelt isegi "tänu" vajalikuks.

75 Pabermark kehtestati 1914. aasta augustis marga languse tõttu ning kuldmarga ja kulla vaheline seos kaotati. Inflatsioonimäär jätkas tõusu kuni 1923. aasta novembrini, mil valuuta stabiliseeriti uue rentenmarga loomise väljakuulutamisega, mille väärtus oli 1 triljon paberimarga. Rentenmark, mis jõustus 1924. aastal, asendati hiljem samal aastal Riigimargaga.

Machine Translated by Google

Oleme juba teistes lõikudes osutanud tõsiasjale, et vale põhimõte maksis end nendele vaestele inimestele kohutavalt kätte – nimelt kapitalipensioni ideaal. Mitte et need ringkonnad oleksid seda saatust ära teeninud, vastupidi – rahvusriigi auväärseks kohuseks on neile röövitud inimestele võimalikult hästi hüvitist maksta. Siiski jääb loota, et see kohutav õppetund jääb rahva alateadvuses siiski vibreerima ning kapitalipensioni ideaal vajub ja aitab õigel säästuideaalil – puhtsakslikul ideel vanaduspõlve eest hoolitsemisest, naiste ja laste eest hoolitsemisest oma kodu, põllu ja aia loomise kaudu jne – läbimurdele ja võidule jõuda.

Teine eespool mainitud riigipoolne kodanike röövimise vorm on kaudne maks. Kaudne maks on oma tagajärgede poolest tõepoolest sotsiaalne kuritegu. Halastamatult ja järeleandmatult, kujul, mida keegi ei saa vältida, tabab see laia elanikkonna hulka täie karmi mõjuga, samas kui rikkaid kaudsed maksud üldiselt vaevu puudutavad.

Otsene maks on, kui seda astmestada vastavalt maksumaksja majanduslikule võimekusele, iseenesest õiglane ja õige maks. Otsene maks kui osamaks riigile ühiskondlike ülesannete täitmiseks ei ole mingil juhul maks, mis peab tootmist sisuliselt kallimaks muutma, sest seda tuleks võtta ainult seal, kus esineb tegelikke ülejääke, mis ületavad piisavate eluks vajalike kulutuste katmist. Kuid nii, nagu otsest maksu tänapäeval käsitletakse, on see, nagu inflatsioon, puhas röövimine ja on otseses vastuolus Weimari põhiseaduse artiklis 153 sätestatud omandigarantiiga.

Kokkuvõttes olgu veel kord märgitud, et siin on tegemist inflatsiooniga, mis toimib üldiselt riigi intressikohustuse tagajärjel rahvusvahelise finantsmaailma ees. Siin on tegemist pikaajalise vereimemisega meie rahva majanduskehast üleriigilise finantsjõu kasuks, kelle jaoks meie enda riik maksukogujana tegutseb.

Siin on tegemist täiesti erilise inflatsioonivormiga – intressikapitalistliku inflatsiooniga.
Loomulik inflatsioon tekib siis, kui riiki tabab ebapiisav saak või epideemia, kui loomulik nõudlus on suurem kui olemasolev pakkumine. Selline inflatsioon on aga alati vaid ajutise iseloomuga. Järgmine viljakas aasta kõrvaldab kitsikuse ja hinnad naasevad oma loomulikule tasemele.

Intressikapitalistlik inflatsioon on aga nagu hävitav tuli, mis ei kustu enne, kui see on neelanud kõik maailma aarded ja teinud kogu inimkonna rahvusvahelise finantsmaailma intressiorjadeks – või enne, kui intressiorjus on murtud.

Machine Translated by Google

Riiklik finantsreform

Pärast meie riigi rahanduse haiguse nii põhjalikku diagnoosimist kui ka meie finantsolukorra diagnoosimist süsteemi üldiselt, võime loota, et suudame anda ravimi jaoks õiged retseptid.

Need eeskirjad ja meetmed, mis reguleerivad üleminekut praegusest olukorrast tulevasse vormi, ei kuulu käesoleva töö ulatusse. Nende meetmete puhul kehtib üldine suunis, et nende abil tuleb võimaluse korral vältida kõiki majanduselu häireid. Loomulikult ei juhtu see ilma teatud raskuseta siin-seal ja ilma ajutiste sekkumisteta, kuid isegi kõige hoolikamalt ettevalmistatud operatsiooni korral ei juhtu see ilma teatud väikese verekaotuseta.

Meie suur ja särav lõppeesmärk on *huvide orjuse murdmine.*

Esimene ja põhiline meede, mis tuleneb riikliku finantssüsteemi loovutamisest eraasutusele, Reichsbank plc-le, on Reichsbanki natsionaliseerimine.

Selle panga ulatusest lähtudes peab juba olema üsna ilmne, et "Reichsbank" peab tõepoolest olema Reichi institutsioon, just nagu Reichspost või Reichscourt. Seda nime Reichsbankil tuleb kindlasti avaliku arvamuse eksitamiseks kuulutada.

Tõelise Riigipanga ülesanne peab vastavalt olema kahetine. Esiteks peab see tagama Riigi finantsteenuste osutamise, kuivõrd neid ei saa tagada üksikute administratiivsete ametikohtade endi ja otse, nagu see on posti ja raudteede puhul, ning teiseks peab see moodustama kogu rahvamajanduse tugeva seljataga maksetehingute usaldusvahendusel. Lisaks peab selle ülesanne olema tagada pidevalt piisavate sularahavarude olemasolu rahalisteks tehinguteks.

Selle ülesannete hulga täitmiseks peab see olema riikliku finantshalduse täidesaatev organ, mis tuleb täielikult sellele allutada. Riigipanga ametnikud peavad olema riigiametnikud, nagu ka teised ametnikud. Nõuandekogu, mis koosneb suurjuutluse esindajatest, nagu see praegu on, on loomulikult täiesti üleliigne. Piisab tõepoolest sellest, kui riik määrab ametisse spetsiaalse riigivoliniku panga finantskäitumise järelevalveks, kes vastutab panga finantskäitumise eest. Panga ülesanded piiritletakse täpselt tema enda Riigipanga seadusega, nii et juba panga finantskäitumine annaks garantii, et Riigipanga institutsioon teenib ainult riigi huve.

Kuid meil on juba pangandusasutus, mis vastab täielikult neile nõudmistele, mida me peame Riigipangale esitama. See on Baieri Riigipank. Baieri Riigipank on tegelikult puhtalt riiklik pank ja keegi ei saa väita, et see pole oma ülesandeid pangandusasutusena laitmatult täitnud. Loomulikult tingimusel, et see on samuti toiminud intressikapitalistliku majanduse üldiste tavade kohaselt. Kuid igal juhul on see pank teenindanud rahalisi tehinguid, pidades pangakapitali tasuvust esmaseks ülesandeks. See on avaldanud järgmist väga tähelepanuväärset nähtust, et pank oma äärmiselt väikese, vaid 8 000 000 marga suuruse kapitaliga oli väga heas positsioonis, et teenindada kõiki rahaliste tehingute vajadusi ja hallata miljardite suurust tulu.

Pole sugugi ebahuvitav märkida, et *börsi aastaraamatus (Salingi börsi aastaraamat, kapitalistide ja aktsionäride käsiraamat* 1914/15. aastaks, mille esitas

Machine Translated by Google

Saksa Pank) ignoreerib selle Baieri Riigipanga (sel ajal veel "Kuninglik Baieri Pank") olemasolu lihtsalt, kuigi selle mainimiseks oli võimalus ja koht selle siiski olulise riigiasutuse käsiraamatu leheküljel 644. Kuid pank, mis ei teeni ainult erakapitalistlikke eesmärke, ei ole kõrgfinantseerimise jaoks ilmselgelt pank.

Tähelepanuväärne on ka see, et kohe pärast sõda ja Müncheni bolševistlikku perioodi tehti pingutusi Baieri Riigipanga "laiemale alusele asetamiseks", nagu seda börsi kenasti nimetati, et muuta isegi see iseseisev institutsioon kättesaadavaks erakapitali "kasumlikuks muutmiseks". Seega on meie nõudmisel Baieri Riigipangas praktiliselt säilinud eeskuju. Sellega lükatakse ümber vastuväide, et panka ei ole võimalik juhtida riigiasutusena.

Riigipanga enda jaoks pakkus Riigipanga seadus tegelikult välja natsionaliseerimise, mille kohaselt oleks Reichil õigus pärast aastase etteteatamisega, esmakordselt 1. jaanuaril 1891, seejärel kümneaastaste perioodide kaupa, kas Riigipank likvideerida ja omandada selle varad (sealhulgas äärmiselt väärtuslikud hooned) netovara väärtuse (!) alusel või omandada kõik aktsiad nimiväärtusega (!!). Seega oleks Reich 1. jaanuaril 1921 saanud heastada Riigiseadusandluse tõsise vea Saksa rahva vastu, kui ta oleks omandanud kogu Riigipanga vara tühise 180 miljoni eest – see on Riigipanga aktsiate nimiväärtus.

Völkische *Beobachter ,* mis sel ajal veel ei kuulunud Natsionaalsotsialistliku Saksa Töölispartei valdusse, mida aga sel ajal juba juhtisid mehed, kes kuulusid natsionaalsotsialismi intellektuaalsete eelkäijate hulka, ja dr. Sch. nädalaleht.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* juhtis sellele õigel ajal tähelepanu – loomulikult ainsa avaliku Saksa ajalehehäälena – loomulikult edutult.

Lisaks on tähelepanuväärne, et kuigi Reichsbanki aktsiad on nimeliselt välja antud, omas Reichsbanki aktsiaid vähemalt 2153 välismaalast! Kahjuks ei selgu Reichsbanki avaldustest, kui suure osa kogu Reichsbanki kapitalist need 2153 välismaalast (1913. aasta seisuga) müüsid. Igal juhul on tegemist väga märkimisväärse protsendiga, kuna kohalike aktsionäride arvuks on märgitud vaid 16 646. Nüüd on selge, et kohalike aktsionäride puhul võidi omandada palju väiksemaid summasid, samas kui loomulikult võib õigustatult eeldada, et välismaalane, ostes Saksa Reichsbanki aktsiaid, ei omanda mitte ainult ühte või kahte aktsiat, vaid kohe terve paki. See asjaolu varjab uskumatut olukorda, et isegi sõja ajal viidi "Saksa Reichsbankist" välismaale dividendide näol üsna märkimisväärseid summasid.

Nagu me eespool teada saime, on Riigipanga (Reichsbank) kasumi jagamine, mis teenib oma peamise kasumi võlakirjade diskonteerimisest, äärmiselt originaalne. Esiteks saavad aktsionärid 3,5% eelisdividendi ja ülejäänud kasumist jaotatakse seejärel veerand aktsionäridele. Kolmveerand sellest ülejäänud kasumist kantakse Reichile, pärast seda, kui veel 10% kantakse reservfondi. 1913. aastal kanti sel viisil Reichile üle 31 025 555 marka. Sel põhjusel andis Reich sellele tähelepanuväärsele institutsioonile niinimetatud rahatähtede trükkimise privileegi, see tähendab õiguse emiteerida rahatähti vastavalt oma tehingute vajadustele. Kuni sõja puhkemiseni pidi Riigipank vähemalt hoidma nende rahatähtede kattena valmis kuni kolmandiku ulatuses kulda või hõbedat Saksa või välismaistes müntides või kangides. Isegi pärast selle piirangu langemist ei olnud piiramatu paberraha trükkimise teel enam takistusi. Ainus (!) kate, mis Riigipangal oma paberrahale oli, olid imelised Riigikassa rahatähed – seega taas kord vaid järjekordne

Machine Translated by Google

paber, mille taga seisis pankrotis riik. Pole ime, et selliste tingimuste keskel pidi toimuma Saksa valuuta peatamatu kokkuvarisemine.

Kahtlemata on riigistatud panga jaoks üsna oluline riiklik ülesanne alati hoolitseda selle eest, et majanduse nõuded maksevahenditele oleksid täielikult rahuldatud; sest ainult siis, kui siin ei teki ummikseisu, isegi kui teised finantsasutused suudavad kõik nõuded täielikult rahuldada, on rahapuuduse tõttu intressi väljapressimine – mis võib kasvada suurimateks maailmakriisideks – välistatud. Vastupidiselt voolab emiteeritud rahasumma isegi majanduse väiksema elavnemise ajal lugematute avalike rahatehingute kanalite kaudu tagasi Riigipanka, et see saaks rahatähed uuesti ringlusest välja võtta. Inglismaa Panga puhul on teadaolevalt tavaks, et panka tagasi voolavat rahatähte ei anta uuesti välja, vaid vahetatakse uue vastu, samal ajal kui vana hävitatakse. See toimub peamiselt hügieenilistel põhjustel.

Nüüd on valuutaküsimus tulevikus tõepoolest üha olulisem pärast seda, kui niinimetatud rahaasendajad, nagu vekslid ja tšekid, ning eriti sularahata rahatehingud, muutuvad üha olulisemaks.

Sellises arveldusmajanduses saavutavad erakordse tähtsuse postitšekikontorid, mis juba täna on eeskujuks puhaste rahaliste tehingute tegemiseks sularahata ja intressivabalt. Tänapäeva postitšekikontorites on näha põhirakud, mida on lihtne arendada ideaalse riikliku järelevalve all oleva rahaliste tehingute süsteemi jaoks – mis vastab täielikult riiklikule reisijate- ja kaubaveole.

Keegi ei saa vaidlustada, et maksetehingud postitšekikontorite kaudu töödeldakse kiiremini ja usaldusväärsemalt. Pole oluline, et krediidi- ja deebetmärkmeid ei töödelda maksimaalselt 48 tunni jooksul, kui teisalt võib tänapäeva pankades kogeda, et ammu laekuvate summade krediidimärkmed esitatakse vaid 8–14 päeva hiljem. Kui pangaklient vajab oma ettevõtte jaoks raha, on ta ikkagi sunnitud pangakrediiti nõudma. Postitšekikontorite kaudu tehtavate rahaliste tehingute puhul kaob kogu intressiarvestus. See tähendab maksetehingute üsna suurt kergendust ja lihtsustust, eriti aasta lõpu tähtaegadel. Postitšeki klient saab igal aastal 2. jaanuaril – ja ka iga päev nõudmisel – täpse teabe oma postitšekikonto seisu kohta.

Seega ei ole rahaliste tehingute vahendamine pankade kaudu majandusele mingil moel eriti kasulik. Puhas rahaline tehing pankade kaudu koormab tootmist ainult igasuguste varude näol ning intressidest saavad kasu ainult ja ainult pangad, mitte aga mitte see, kes panka kasutab. Õiglase tehaseomaniku ja ettevõtja jaoks pole ajutise krediidi eest paari marga intressi saamine üldse oluline. Õiglane ettevõtja juhib end nii, et tal on pangas kasutada ainult nii palju raha, et ta saaks sellest katta palgad ja muud jooksvad maksed.

Postitšekikontod vastavad neile nõudmistele täielikult ja pole juhus, et isegi sõja ajal saatis Londonis asuv Inglise "fabiaanlaste" selts "Fabian Society"76 rahandusministrile memorandumi pealkirjaga "Kuidas me sõja eest maksame?", milles nad osutasid Saksa ja Austria postitšekikontode korraldamisele toetusena. Vaenlased on alati teravmeelsed ja kui nad näitavad

76 Fabiani Selts on demokraatlik sotsialistlik organisatsioon, mis pooldab pigem reforme kui revolutsiooni. See asutati 1884. aastal ja selle varajaste liikmete hulka kuulusid George Bernard Shaw, H. G. Wells, Annie Besant, Leonard ja Virginia Woolf, kuigi neist kõige olulisemad olid Sidney ja Beatrice Webb. Just Sidney Webb koostas 1900. aastal tekkiva Tööpartei põhikirja.

Machine Translated by Google

kui oma riigi jaoks eeskujulikku institutsiooni, siis võib kindel olla, et selles on midagi.

Sama, mida öeldi Riigipanga natsionaliseerimise kohta, kehtib loomulikult ka teiste keskpankade, Baieri puhul seega "Baieri Keskpanga" natsionaliseerimise kohta. Baieri Keskpank on samuti puhas aktsiaselts, kus näiteks aktsionäride enamus saab lihtsalt otsustada panga kullavarud, millel põhineb panga õigus võlakirju emiteerida, aktsionäridele jaotada. Tegelikult mäletame siiani, et juudi pankur Schweißheimer tegi Münchenis katseid selles suunas. Seekord kukkus plaan läbi Baieri valitsuse vastuseisu tõttu. Baieri riik oli sel ajal omandanud kuuendiku aktsiatest, veel ühe kuuendiku oli omandanud Baieri Hüpoteek- ja Diskontopank ning ülejäänud kaks kolmandikku anti aktsionäridele välja.

See on iseenesest täiesti koletu, et riik peab kartma, et keskpanga kullavarud võivad sattuda ohtu selle panga "aktsionäride" sekkumise tõttu. See, kes tunneb juutide visadust, teab, et oht Baieri kullavarudele ei olnud kaugeltki kõrvaldatud tänu sellele, et valitsus seekord kindlaks jäi. Selle vastu on tõepoolest ainult üks radikaalne vahend - keskpankade natsionaliseerimine. Lisaks Baieri keskpangale on meil Saksamaal ka Badeni pank, Saksi pank Dresdenis ja Württembergi keskpank.

Riigipanga ja keskpankade natsionaliseerimise korral võtab riik pankade ametnikud ja töötajad ilmselgelt samas staatuses üle riigiteenistujatena. Seega teostab rahatähtede emiteerimise õigust ainuisikuliselt riik. Selline rahatähtede emiteerimine saab toimuda ainult pärast rahandusministeeriumi määrust ja ainult täieliku katte vastu. Siinkohal tuleb lahendada meie valuuta stabiliseerimise suur ülesanne . See ei ole aga kitsama keskpankade ringi ülesanne; nad peavad vaid hoolitsema selle eest, et ükski rahatähtede emiteerimine ei toimuks ilma katteta.

Märkmete valmistamise kohta kehtivad seni tehtud otsused. Igasugust jäljendamist karistatakse suurima rangusega vastavalt karistusseadustiku VIII paragrahvi artiklite 146–152 sätetele.

Aktsionäridele makstakse hüvitist. Aktsionäride igasugune nõue panga kullavarudele on seadusega välistatud.

Meie valuuta tegelik stabiliseerimine on täielikult välistatud seni, kuni oodatakse kirjeldatud viisil Saksa rahvalt intressi- ja tollimakse, mida pikas perspektiivis täita ei saa. Samuti on vale tahta säilitada radikaalseid vahendeid valuuta stabiliseerimiseks.

See ei ole siin eriline probleem, mida saaks lahutada intressimajanduse rahvusvahelisest probleemist. Niikaua kui see juudi kõrgfinantsi rahvusvaheline röövmajandus eksisteerib, jäävad eri riikide valuutad alati kõrgfinantsi spekulatsioonide teretulnud objektiks. Lisaks sõltub *valuuta stabiilsus* – seega see, mida väljendab termini "valuuta" sisemine tähendus – teistest teguritest, ennekõike *kaubandusbilansi aktiivsusest või passiivsusest.* Siin laieneb meie pilk kodumaa piiridest kaugemale ja kodumaine majandus astub vastastikustesse suhetesse välisriikide rahvamajandustega.

Selleks, et selles tohutus rahvusvahelise finantsvaldkonnas kiiresti orienteeruda, peame taas kord meeles pidama, et selle rahvusvahelise majanduse mõte ja eesmärk ei ole erakapitali kasumlikkus, vaid vajaduse katmine. Kõik muu on vaid lisavarustus, abivahend. Rahvusvaheline finantsmajandus – rahvusvahelised maksetehingud

Machine Translated by Google

– on aga tänapäeval see, mis näib olevat peamine ja mis tegelikult mängib peamist rolli. Just rahvusvahelised pangamajad valitsevad tänapäeval maailma, „katvad“ riikide rahavajaduse ja on seetõttu võimu endale haaranud; just rahvusvahelised pangamajad kontrollivad tänapäeval tootmist hiiglaslikes trustides, raua, terase, nafta, konservide, teravilja, rasva, õli, puuvilla jne. osas. Rahvusvahelised pangamajad rahastasid sõdu, suured pangamajad rahastasid ja kontrollisid kõiki sõjavarusid. Nad ise pole produktiivsete inimestena midagi teinud, nad pole ka tootmises osalenud ega sõjategevuses aktiivselt osalenud; nad on kõigest üksikust asjast vaid kasu saanud – verest ja pisaratest, sõja õudustest, masside näljast, uusrikkuste raiskamisest, börsipubliku spekulatiivsest raevust.

Kõik see muutub rahvusvahelises finantsmaailmas kullaks ja kulla väärtuseks. Iga tootvate riikide töö pakub rahvusvahelisele finantsmaailmale huvi. Isegi siin, rahvusvahelises majanduses, on meil tegemist kapitali ja töö vahelise õige ja mõistliku suhte täieliku ümberpööramisega.

Töölised töötavad mõistlikult ja pakuvad oma töösaadusi maailmaturul – et vahetada neid välismaiste töösaaduste (toormaterjalide, pool- või täistoodete) vastu. Mõistlik majandus ei ole ette nähtud vahetama välisvaluutat (dollareid või Inglise naelaseid rahatähti) tarnitud optikainstrumentide vastu ja seejärel neid tühistama ning seejärel välisvaluutas edasi spekuleerima. Tervisliku majanduse ajal poleks ükski tehaseomanik sellise asja peale tulnud. Loomulikult vajab ta tulu oma edasiste toodete jaoks, et saaks edasi toota, oma töötajatele palka maksta ja uusi tooraineid osta. On täiesti võimatu, et kogu Saksamaa majandus saaks oma tööstustoodete ekspordist tulu välisvaluuta või välisvaluuta näol, sest sama Saksamaa rahvamajandus peab ostma oma toorainevajadused puuvillas tohutu tekstiilitööstuse jaoks, vases meie samavõrd hiiglasliku elektritööstuse jaoks, siidis, džuutis, troopilistes puuviljades, suurenenud nõudluse rahuldamiseks üle kodumaise toodangu, toiduainetes ja söödas jne, kui nimetada vaid mõnda. Seetõttu tuleb saadud välisraha summad viivitamatult uuesti välja maksta. See on iseenesest üsna loomulik, sest tavapärastel aegadel ei saa oma riigis välisvaluutaga midagi peale selle vahetamise teha. Nii on see ka tänapäeval. Ameerika töölisele ei saa maksta Prantsuse frankidega ja inglise ärimehele ei maksta tema poodides Itaalia liiradega. Samuti pole mõtet valuutat välismaale viia, kus seda ei saa üldse seadusliku maksevahendina kasutada. Kohalik valuuta teenib ja peaks teenima ainult valuutat emiteeriva riigi sisemisi vajadusi. Nii nagu rahvamajanduses ei seisne kaubatootmise mõte rahaga kauplemises ja seejärel raha omamises ning selle majandusest eemalhoidmises, nii on ka rahvusvaheline kaubavahetus lõpule viidud alles siis, kui impordi eest tasutakse ekspordiga.

Teoreetiline ideaalolukord oleks nüüd selline, kus iga riik suudaks oma impordivajaduse täpselt ekspordiga katta ja tasuda. Siis ja ainult siis saab rääkida välisvaluutade absoluutsest stabiilsusest. Nüüd on iga ülespoole püüdleva rahvamajanduse pingutus mõistetavalt suunatud ekspordi ülejäägi saavutamisele impordivajaduse üle. Ainult see näitab rikkuse suurenemist. Siis räägitakse aktiivsest kaubandusbilansist. Kui impordivajadus ületab ekspordi, tuleb selle puudujäägi tasakaalustamiseks tarnida siseriikliku rikkuse elemente välisriikidesse. Kuid need tarned tuleb, kuna neid ei saa tõepoolest töötulust eraldada, taas võtta ainult rikkusest. See toimub kas kulla või väärtpaberite ekspordi kaudu. Eriti viimane "eksport" on aga vaid rahvusvahelise intressiorjuse algus. Kas see "väärtpaberite eksport" laieneb...

Machine Translated by Google

See, kas olemasolevad siseturu väärtpaberid on maskeeritud välismaiste "võlakirjade" vormis, on mõjutatud riikide jaoks praktiliselt ükskõikne. Kuna aga ka rahvusvahelises majandusmõtlemises valitseb ainult suure laenukapitali kasumlikkuse hullus, siis tallatakse ajakirjanduse ja parlamentide abil maha kõik mõistlikud kahtlused auväärse rahvamajanduse suhtes ning kõigi riikide rahvusvaheline orjus rahvusvahelise finantssüsteemi ees, mis seda sidet loob, levib kohutavalt.

Isegi siin rahvusvahelises majanduses avalduvad samad nähtused nagu siseriiklikus rahvamajanduses ja kohutavad kriisid, mis tänapäeval eri riikide majandusi raputavad, on peamiselt lääne kultuuriringi kõigi rahvaste orjastamise tagajärg, nagu me juba eespool teada saime. Nõrga valuutaga riikidel, kelle sisemajandus on muutunud liiga nõrgaks (Venemaa) või kelle sisemine olukord on revolutsiooni tõttu ebakindlaks muutunud (Saksamaa) ja kelle endiselt hiiglaslikud tootmisülejäägid konfiskeeritakse vaenlaselt tasuta reparatsioonidena, pole enam ülemäärast ostujõudu, seetõttu ei saa nad oma impordivajadust enam kaupadega tasuda, vaid paberrahaga, mida nad viskavad suurtes kogustes välisriikidesse, et sellega välisvaluutat osta.

Seega kahjustavad nad ühtviisi nii sise- kui ka välismajandust.
Tugeva valuutaga riigid seevastu lämbuvad just oma valuuta kursi tõusu kätte (näiteks Šveits). Nad ei saa enam oma tooteid endistele suurtele turgudele eksportida, kuna nende tooted on raha kõrge vahetusväärtuse tõttu liiga kallid. Need riigid saavad oma impordivajaduse oma tugeva valuutaga kergesti katta.

Aga kui valmistooted on halva valuutaga riikides palju odavamad, lähevad kauplejad ja kasumit taotlevad isikud nõrga valuutaga riikidesse ning ostavad ja röövivad neid riike, mis on mõlema riigi kahjuks – nii kohaliku tootmise kui ka tarbimise kahjuks äraostetud riikides, kus niigi väike kaubavarude tase väheneb nende metsikute ostude tõttu veelgi. Seega langeb nõrga valuutaga riikides taas omavääringu ostujõud.

See, et neid täiesti pea peale pööratud suhteid arvestades pole kõik juba ammu kokku varisenud, tuleneb asjaolust, et isegi kõigist rahvusvahelise finantsmaailma mahhinatsioonidest hoolimata jääb lihtsalt püsima vastastikune rahvusvaheline vajadus. Ainult et kõik juhtub viimasel hetkel, oigates ja hädaldades, sest rahvusvahelise majanduse töösse on visatud mutrivõti – rahvusvahelise kapitali intressinõuded. Või meditsiiniliste kujundite abil väljendatuna: rahvusvahelise majanduse terves vereringes on tekkinud algul väike, kuid tänaseks juba tohutu suur kartsinoom, millel on vaid ühekülgne huvi imeda kogu veri endasse ülejäänud keha arvelt ja võtta kõigelt transiidimaks, intressid. Kogu veri voolab muidugi südamesse, kuid süda annab iga löögiga välja ka saastunud vere. Riigipank, mis teenindab ainult puhast rahalist tehingut, vastab täpselt sellele kujundile – ja kartsinoomile vastab kõige täpsemalt rahvusvahelise finantsmaailma tegevus, mis kontrollib oma krediidipankade kaudu ka kogu maailma raha ja hoiab kogu rahvusvahelist majandust oma imemiskätes ning võtab intressi kõikjal. Kõik see pole vajalik! Maailma riigid ei vaja mingil moel riikideülest finantsvõimu. Ilmselgelt on vajalikud institutsioonid, mis reguleerivad rahvusvahelisi rahatehinguid rahvusvaheliselt arvelduskoja või postitšekikontode mõttes. Selle eest saavad ja hoolitsevad riiklikud valuutavahetuspunktid.

Igal juhul on piisavalt viise ja vahendeid, üsna sarnaselt sellele, kuidas oli võimalik luua rahvusvaheline postiliit, isegi rahvusvaheliste maksetehingute korraldamiseks.

Machine Translated by Google

peamiselt kliiringude kaudu, ilma et rahvusvaheline finantssektor kõigist neist lihtsatest kaubanduslikest tehingutest kaks või kolm korda kasu saaks ning tootvate riikide arvelt suureks ja paksuks muutuks. Detailid on siinkohal üleliigsed.

Seega, nagu rõhutatud, ei saa valuuta stabiliseerimist rahvusvahelistest suhetest lahutada. Siiski on rida võimalusi kõrvaldada vigade ja vastutuse puudumise allikad, mis peituvad sisemise halduse puudujääkides või rahatähtede trükipressi piiramatus manipuleerimises.

Kõik kavandatud meetmed kuuluvad juba läbiproovitud süsteemide valdkonda; nagu *Riigipanga ja keskpankade natsionaliseerimine,* tulenevad need lihtsalt riigi uuest positsioonist oma ülesannete suhtes rahatehingute kaitsjana. Need kujutavad endast vaid loomulikku reaktsiooni tingimustele, mis teenisid üksnes ja ainult kõrgfinantsi huve rahva suurima hinnaga. Riigipanga natsionaliseerimise mõistlik laiendus on *rahatehingute reguleerimine ja vahendamine* riigi poolt postitšekisüsteemi eeskujul, mida laiendatakse ja arendatakse selleks otstarbeks sobivamalt.

Kõik need meetmed tähistavad küll juba üsna võimsaid edusamme, kuid neid saaks ellu viia ka ilma, et majanduslikku suhtumist peaks juba põhjalikult muutma natsionaalsotsialistliku põhimõtte tähenduses, mida rõhutatakse täie rõhuasetusega: "Majanduse ülesanne on vajaduse katmine, mitte erakapitali kasumlikkus".

See põhimõtteline ümberkujundamine ja uus korraldus finants- ja maksusüsteemi valdkonnas, aga eriti aga suurte riiklike ülesannete rahastamises laenutee vältimise teel, samuti finantspoliitilised meetmed, mis lähenevad sotsiaalpoliitika valdkonna funktsioonide ulatusele, tegelevad meiega järgmises peatükis.

Machine Translated by Google

Uued viisid

Suurte avalike tööde rahastamine.

Kõige olulisemate riiklike ülesannete hulka kuulub üsna suurte majandusettevõtete elluviimine, mille elluviimine ületab eraettevõtjate ringkondade kapitaliressursse, mille elluviimises on pealegi tegemist märkimisväärsete avalik-õiguslike huvidega ja mille elluviimine põhineb loodusvarade või looduslike energiaallikate kasutamisel. Seega on tegemist ülesannetega, mille puhul on tegemist kogukonnale kuuluvate loodusjõudude kasutamisega või mille elluviimine peab toimuma peamiselt riigile lasuvate ülesannete raames, nagu kogu transpordivaldkond.

On täiesti võimalik üsna täpselt piiritleda, millist riiklikku initsiatiivi saab arendada, ilma et see piiraks eraettevõtluse algatust või riik peaks sellele konkurentsi avaldama. Lisaks sellele on nende suurte avalike tööde teostamine loomulikult peaaegu täielikult eraettevõtete hooleks pandud.

Põhimõtetes oleme juba üksikasjalikult kirjeldanud, kui eeskujulikul viisil on riik üles ehitanud meie Saksa transpordisüsteemi. Muidugi oleks seda kohati ratsionaalsemalt ja odavamalt arendanud eraettevõtlus, kuid ülesannete puhul, kus on kaalul miljonite meeste julgeolek, ei ole küsimus niivõrd selles, kuivõrd võimalikult suures kindluses. Transpordiettevõte on aga kindlasti puhtalt riiklik ülesanne.
Transpordisüsteemi otsustavateks seisukohtadeks peavad olema usaldusväärsus, täpsus, turvalisus, raudteede ja posti ühtsed tariifid, mitte erakapitali kasumlikkus.

Kuid see küsimus on tihedalt seotud selliste suurte avalike projektide rahastamise vormiga.
ülesanded.

Me oleme juba näinud sisemist jama, mis ilmneb selles, et parlamendi poolt heakskiidetud "krediidid" peavad pärast uuesti "heaks kiitma" erakapital, mille eest riik peab seejärel intressi lubamise kaudu enda peale võtma üsna erakordse koorma.
Siinkohal pole enam vaja üldiselt osutada selle intressilubaduse katastroofilistele tagajärgedele. Käesolev töö teenibki peamiselt selle fakti tõestamist. Siiski olgu siinkohal eraldi mainitud ka seda, kui erakordselt kallimaks ja kui uskumatuks on see riiklike laenude intressilubadus muutnud näiteks raudteetariifid.

Kogu Saksamaa Riigiraudteede võrgu kapitalikulud, mis ehitati või teostati laenude abil, ulatusid 1914. aastaks umbes 25 miljardi kuldmargani. Selle summa intressimaksed, mille keskmine intress oli 3,5–4%, ulatusid umbes 800–900 miljoni kuldmargani. Puhastulu pärast isiklike (ametnike ja töötajate) ja materiaalsete (kivisüsi ja määrdeained) kulude mahaarvamist oli umbes 800–1100 miljonit marka.

Seega neelasid intressimaksed peaaegu kogu Saksamaa raudteede puhaskasumi. See oli alati avaliku arvamuse eksitamine, kui teatava uhkusega selgitati, et posti ja raudteede tulud moodustavad riigieelarve selgroo. Muidugi oleks see võinud nii olla, kui vaid intressimaksed poleks neelanud kogu puhaskasumit. Võrdluseks saab tuua veel ühe huvitava paralleeli, nimelt et kõigi Saksamaa raudteeametnike ja töötajate ning tehaste ja liini raudteetöötajate palkade ja töötasude kogukulud kokku moodustasid täpselt vaid

Machine Translated by Google

sama palju kui see laenukapitali intressikulu! Teisisõnu: hiiglaslik Saksa raudteetööliste armee kuni kõrgeimate ametikohtadeni, kus on 782 731 inimest, on oma töö eest saanud täpselt sama palju tulu, kui on taskusse pistnud laenukapitali täiesti tegevusetu käsi.

See laenukapitalile ainuüksi raudteedelt laekuv intressimakse oli suurem kui kogu meie tolleaegse suure Riigiarmee kogukulutused! – ja tõepoolest kõige sellega seonduva eest, hõlmates seega ka sõjalist järelevalvet, sõjalist õigusemõistmist, sealhulgas garnisoni administratsiooni ja sõjaväeehituse süsteeme, sõjaväe haridus- ja arendussüsteemi, tehnikainstituute, abi- ja sõjaväe leskede fonde – ning lisaks vägede riietust ja relvastust! Kogu meie armee kogusumma ulatus 1913. aastal – seega viimasel täisrahu-aastal – 775 385 300 margani. Sellised võrdlusarvud annavad sügava ülevaate. Samal ajal kui sotsialistlik ja demokraatlik pool võitles parlamendiistungitel ja ajakirjanduses pidevalt "sõjaväerelvastuse koorma" vastu, ei leia kunagi ühtegi sõna selliste riiklike laenude intressikohustuste vastu – mis varjutavad kaugelt kõik muud kulud. Tegelikult oleks võinud ka kogu mereväge maksta üldise vajaduse laenu intressidest. Meie uhke Riigimereväe kogukulud ulatusid 1913. aastal 197 miljonini. Ja tuleb arvestada, et kõiki neid kulusid oleks saanud katta ilma ühegi pennita, kui meie riigieelarvet poleks koormanud nii hiiglaslikud intressikohustused.

Käputäis suuri laenukapitaliste – paar tuhat „järeltulijat“, väikesäästjaid, kellel on paar tuhat marka vara, ei mängi sellistes avalikes laenudes mingit rolli –
nii pistsime aasta-aastalt taskusse, täiesti ilma tööta ja pingutuseta, summad, millega oleksime võinud ülal pidada ja maksta kogu oma Riigivalitsust, kogu armeed ja mereväge.

See, kes selliste arvude valguses ei mõista intressiprobleemi üldist tähtsust ja eriti täielikult läbikukkunud riikliku rahanduspoliitika ja selle laenumajanduse ülimat tähtsust, on tõesti abitu. Pealegi on sellised ülevaated andvad arvud ja numbrid kõigile kättesaadavad, neid leidub endise Kuningliku Statistikaameti poolt suurima kohusetundlikkusega välja antud Saksa *Riigi statistika aastaraamatus* ja neid leidub ka Vabariikliku Statistikaameti poolt välja antud *Saksa Riigi statistika aastaraamatus* Puttkammer und Mühlbrecht.

Et selline tasakaalustamatus Riigivalitsuse, armee ja mereväe vajalike kulude ning riigi laenukapitali intressimakseteks tehtavate kulutuste vahel muutub taeva poole karjuvaks ebaõigluseks, saab täielikult selgeks alles siis, kui uurime, kuidas Reich nüüd katab oma rahalise vajaduse nende intressimaksete järele. Siin jõuame tollide ja maksude valdkonnani. Pean siinkohal veel kord osutama selle olukorra põhjalikule kujutamisele oma raamatus "Tulevane maksustreik", kus olen esitanud veenvad tõendid selle kohta, et suurima osa kõigist maksudest kannavad tööealise elanikkonna laiad massid. Seega on meie ees tõsiasi, et riik alguses, eirates täielikult oma finantssuveräänsuses peituvaid võimalusi, läheb laenuteele suurte avalike ülesannete täitmiseks ehk võtab võlgu; et seejärel koormab ta oma eelarvet veelgi nii, et peab kogu oma puhaskasumit kasutama intressimakseteks ja et ta peab rahvast lisaks rõhuma tollimaksude ja maksudega ainult selleks, et täita oma intressikohustusi. Kõikide oluliste riiklike ülesannete täitmiseks peab ta nüüd võitlema provintsi- ja Riigiparlamendis suurima vastupanu korral ning lõpuks näeb riik end laenukapitali intressikogujana, nagu me seda täna näeme.

Machine Translated by Google

Väljapääs on juba ammu näidatud – pärast praeguste absurdsete olude nii üksikasjalikku uurimist on see ilmne; see on järgmine:

Riik rahastab kõiki Reichi suuri avalikke ettevõtmisi oma finantssuveräänsuse alusel ja pärast elanikkonna heakskiitu parlamendi kaudu, vältides rangelt laenuteed vahendite otsese eraldamise kaudu sularahata ülekannete või intressivabade riigikassa võlakirjade emiteerimise kaudu.

Ma saan seda meedet kõige paremini selgitada näite abil: Baieri hüdroenergia arendamine.

Mägijõgedes asuva tohutu hüdroenergia koos suurte mägijärvedega kasulikuks muutmise plaanid ja pingutused ulatuvad juba enam kui kahe aastakümne taha. Kahtlemata oli selle hüdroenergia puhul tegemist riigi energiaallikatega, mis kuuluvad kogukonnale ja mida tuli sealt võtta ning kasutada isikliku kasu saamiseks. Seega on selge, et selliste suurte struktuuride arendamisel mõjutati paljusid avalikke ja eraõiguslikke õiguslikke huve. Tegemist on valdkonnaga, mis kuulub ainuüksi riigi mõjusfääri. Ka rahvas kiitis krediidid nüüd detsembris 1920 oma esindajate kaudu suuliselt heaks. Seda oli piisavalt nõustatud, testitud ja korduvalt ümber planeeritud ning suured majanduslikud eelised olid täiesti selged. Riik ja rahvas olid otsustanud energiaallikaid kasutada ja nüüd pidid nad selle krediidi heakskiidu korral lihtsalt langetama vastava otsuse, et ettevõtjate teenitud summad võib riigipank heakskiidetud krediidi alusel otse välja maksta. Kas see toimuks ilma sularahata, ülekandega žiirotehingutesse, krediidinõuande kaudu postitšekikontodele või sularahas, on lõppkokkuvõttes ükskõik.

See on tõesti ilmne ja selge, kui kujutame ette, et riigipank emiteeriks sellistel eesmärkidel oma raha vajalike ja heakskiidetud krediitide ulatuses. Need hüdroenergia ehitusvekslid esindasid seega teatud määral riigikassa võlakirju, mis emiteeriti kerkivatele vee-ettevõtetele ennetava krediidina riigigarantii alusel. Seega oli tegemist mitmel viisil kaetud rahaga. Kattealuseks oli esiteks valmis või kerkiv Walchensee töö jne ja teiseks riigigarantii, et raha võetakse riigikassast täisväärtusega vastu makse asemel. Ehitusvekslid oleksid samal ajal vee-ettevõtte osalised võlakirjad, ilma et nendega oleksid seotud intressinõuded. See ei kehti aga, nagu teada, ühegi teise ringluses oleva võlakirja kohta.

Hüdroenergia ehitusvekslites võiks vabalt olla need täpsustused nende väärtuse täieliku katmise kohta oma trükise tekstis. Näiteks: *"See tuhande margane rahatäht katab osaliselt Baieri hüdroenergia kasutamiseks püstitatava rajatise väärtuse. Seda aktsepteeritakse maksevahendina kõigis riigikassades".*

Kui soovitakse kaugemale minna, siis ei seisa miski riigi ees lubadusel anda pärast töö lõpetamist võlakirja deponeerimise vastu nii mitu kilovatt-tundi elektrit või nii mitu tsentveitu lämmastikku.

Keegi ei keelduks vastu võtmast sellist riigi poolt emiteeritud raha, mis on täielikult kaetud materiaalsete hüvedega ja mida saab samal ajal teatud määral kasutada elektrienergia kupongina. Vastupidi, võime olla kindlad, et selline raha naudiks erilist populaarsust, sest see raha on – stabiilne, täpselt sama stabiilne kui dollar või isegi parem, sest selle eest saab üsna kindla koguse elektrit või lämmastikku – sõltumatu majanduskõikumistest. See on märk inimeste täielikust kitsarinnalisusest, et erinevate väitlejate avalikus propagandas kerkis esile vastuväide, et – „keegi ei võtaks seda raha vastu“.

Machine Translated by Google

Ükski inimene, isegi mitte need vaidlevad härrad, pole kunagi kõhelnud riigi emiteeritud raha vastu võtmast. Kõik on vastu võtnud isegi Riigipanga kõige kahjustunud paberraha, kuigi see raha oli puhas inflatsiooniraha. Ja ometi võtsid kõik selle vastu, isegi kui nutikad spekulandid püüdsid sellest välisvaluuta või kaupade vastu võimalikult kiiresti lahti saada.
Tõepoolest, keegi pole keeldunud isegi linnade ja valdade hädaolukorra valuutast, mis oli samamoodi katmata paberraha. Ja kas nüüd ei peaks kohe vastu võtma sellist eelistatavat kaetud paberraha, nagu meie suurte tööde jaoks mõeldud ehitusraha, mis on täielikult kaetud materiaalsete varadega? Kindlasti ei usu seda põhimõtteliselt isegi need, kes esitavad oma isandate nimel või vaimus selliseid vastuväiteid intressivaba valitsuse raha vastu.
Vaatamata kõigile "metallistide" kaebustele, kes tahaksid rahaks pidada ainult väärismetallidest raha, on tõepoolest ümberlükkamatu, et "raha" on see, mida riik rahaks kuulutab – kas see raha on tehtud paberist või portselanist, rauast või nahast või mõnest muust materjalist, on täiesti ükskõik. Hoopis teine lugu on selle raha ostujõuga. Seal on metallistidel õigus, et kullast valuuta säilitab üldiselt oma vahetusväärtuse isegi siis, kui riiki raputavad poliitilised rahutused. See väärismetallidest metallilise raha stabiilsus aga ei tulene mitte oma rahalisest olemusest, vaid oma olemusest kaubana , nimelt *kullana.*

Riigi õigustuses katta oma rahavajadus suure töö jaoks kirjeldatud viisil ei saa olla mingit kahtlust. Esiteks on riik suveräänne, see tähendab, et ta ei pea olema kellegi poolt mõjutatud, sest tal on võim, ja teiseks peab selline meede vastu kõige rangemale ärikontrollile. Riik emiteerib selle sularahaga omamoodi vautšereid oma krediidi alusel. Miks peaks keegi riigi krediidi vastu vähem lugu pidama kui mis tahes panga krediidi vastu, eriti kui riik toodab kasulikke teoseid ühiskonna hüvanguks. Isegi kui öeldakse, et riik maksab tehtud töö (ettevõtjad ja töötajad, kes Walchensee töödega tegelevad) paberiga, on see tõepoolest õige, sest hiljem, pärast tööde lõpetamist, aktsepteerib riik seda paberit taas tasuna enda tehtud töö eest (elektri või lämmastiku tarnimine jne). Sellega on majandustsükkel lõppenud. Seega lunastatakse ehitusvekslid taas esimeste aastate elektrivarustusest jne., need hävitatakse ja intressivaba valdusena on loodud hiiglaslik valitsuskorralduslik kunstiteos intressivabal teel kõigile. Teos, mis on ilma elektritarbijaid oluliselt koormamata avanud riigile veel ühe suure rahaallika, mis omakorda viib riigi lähemale terve riikliku finantspoliitika ideaalile – *maksuvabale riigile.*

Lisaks on lisaks asjaolu, et kirjeldatud protsess oma ehitusraha väljastamisel teatud töö jaoks ei nõua üldse kogu kinnitatud summa väljastamist sellistes ehitusvekslites, sest tõepoolest toimub ettevõtjatele makstavatest maksetest suurem osa mitte sularahas, vaid sularahavabalt ülekannete kaudu. Kuid isegi kui eeldada, et kogu uus ehitussumma väljastatakse uutes riigipangatähtedes, ei oleks need summad võrreldes teiste summadega, mida riik täna vajab, üldse märkimisväärsed.

Samal ajal, kui Baieri parlamendis murti pead Baieri hüdroenergiale eraldatud 800 miljoni krediidi pärast – või õigemini: ei murtud, vaid lihtsalt taas kord pöörduti 800 miljoni „laenu“ poole –, kiideti parlamendis heaks „ilma arutelu ta kolmandal lugemisel üldise hädaolukorra eesmärgil“.

Siinkohal tuletan veel kord meelde kaalutlusi, et sellise rahastamise korral uue rahaemissiooni kaudu ei kaasneks mingisugust inflatsiooni, et teisalt tähendab intressikandvate võlakirjade emiteerimine ehitusperioodil igal juhul teatud...

Machine Translated by Google

inflatsioon, kuna intresse tuleb juba maksta, isegi kui tehased veel produktiivset tööd ei tee.

Kuid raha ja materiaalsete hüvede vaheline rahvamajanduslik tasakaal kvantiteediteooria mõttes ei muutu mingil moel, sest raha poolel toimuva maksevahendite suurenemise vastu toimub täpselt suurem hüvede juurdekasv. Kui hiljem selliste tööde tulude kaudu emiteeritud raha uuesti välja võetakse ja hävitatakse, siis paraneb rahvamajanduslik tasakaal loomulikult rahvusliku rikkuse kasuks vastavalt selliste uute tööde koguväärtusele.

Isegi siin olgu välja toodud, kui rängalt mõjutab intress selliste tööde toodangu maksumust. Oskar Pöbing77 on selle küsimuse üksikasjalikul uurimisel kindlaks teinud, et kilovatt-tunni tootmiskulud muutuvad kallimaks laenude koormamise tõttu tohutu 500% (!) intressiga. Nüüd tuleb meie Baieri hüdroelektrijaama elekter meile viis korda kallimaks, sest oleme taas kord pöördunud laenutee poole, mis asub "kõige lähemal". Isegi siin on kohane ette kujutada, et kõik Baieri suurte elektrijaamade ja linnadevaheliste kontorite käitamise ja hooldamise materiaalsed ja isiklikud kulud – seega kõigi nendes tehastes töötavate isikute – lüüside hooldajate, masinaehitajate, töötajate, lihttööliste, järelevalvepersonali ja edasi kogu tehnilise ja kaubandusliku administratiivaparaadi kuni direktoriteni – palgad ja töötasud saavad oma töö eest aasta-aastalt vaid viiendiku summadest, mida – nii väga head – laenukapitalistid aasta-aastalt ilma pingutuse või tööta – intressidena saavad.

Intress neelab kõik, intress teeb kõik kallimaks. Kasu on ainult laenukapitalil, kahju aga elanikkonnal. Kahju kannab elanikkond, kes ehitab tehase oma jõududega; sest kes siis ehitab Baieri tehase? – tõepoolest, Baieri insenerid, Baieri töölised, Baieri meistrid ja ettevõtjad; Baieri tehased tarnivad enamiku masinatest ja seadmetest – ja selle eest, mida Baierimaal endal ei toodeta, tuleb anda Baieri teravilja või veiseid, seega tuleb vastutasuks anda taas Baieri tööd – ainult et Baieri rahvas ei anna ehituseks raha (ilmselt!) ja selleks vajab ta suurkapitaliste New Yorgist ja Londonist, Pariisist ja Berliinist. Baieri rahvas peab laenama kõigilt maailma riikidelt ja koormama oma hüdroenergiat intressimaksega, mis muudab elektri 500% kallimaks!

Kas see pole hullumeelsus? Kas see pole majanduskuritegu? Inimesed, kes pole midagi teinud, vaid on omal ajal sulge haaranud ja tšeki välja kirjutanud või oma pankurile korralduse andnud Baieri hüdroelektrilaenu allkirjastamiseks, saavad selle eest aasta-aastalt Baieri rahvalt intresse.

Lisaks sellele ei ole veevärk enam Baieri rahva vaba omand, vaid see on kapitalistile panditud. Eriti naljakas on olukord, kus suurkapitalistid loomulikult ei laenaks "oma head raha" riigile, mis iseenesest ei ole kapitali ja intresside jaoks "hea" ja millel seetõttu on endiselt nii palju krediiti, et saab...
pumbata sinna 800 miljonit. Ja tegelikult sisaldasid hüdroelektrijaamade võlakirjade pakkumised kapitalistidele nii ahvatlevat ja kindlust pakkuvat garantiid, "et Baieri riik garanteerib kogu oma varaga kapitali ja intressid – (!)".

77 Oskar Pöbing (1882–1956) oli Baieri mehaanikainsener, kes töötas Müncheni Tehnikaülikoolis. Ta oli selliste uurimuste autor nagu *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) ja *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Rahakott, mida sa veel tahad! Seega tunnistab Baieri riik siinkohal üsna otsekoheselt, et ta on nii palju väärt, et talle võiks laenata 800 miljonit Walchensee hüdroenergia ja Kesk-Isari jaoks, aga – ta ei saa oma finantssuveräänsust kasutada ja neid töid oma võimu all rahastada. Miks?? Sest ta on liiga sügavalt takerdunud laenu- ja intressihullusesse, sest tema vastutustundlikel riigimeestel pole nii palju mõtlemisvõimet ja vastutustunnet, et nad julgeksid neid lihtsaid ja selgeid plaane huvide pärast hinnata.

tasuta rahastamist ise; seetõttu pöörduvad nad professionaalsete panganduseksperti de poole. See on täpselt sama, mis siis, kui tiisik küsiks oma tuberkuloosibatsillidelt, kas nad peavad õigeks minna Davosse või Engadini78, et oma haigusest vabaneda, ja need kinnitaksid talle: "Ei, ärge tehke seda, reis võib teile kahju teha, võib juhtuda raudteeõnnetus, pigem püsige kodus oma majas, oma tavapärases keskkonnas. Teie seisundis ei tohiks te mingeid katseid teha! jne." Selle tuberkuloosibatsillide seisukohast täiesti õige nõuande järgimisel edeneb tarbimine loomulikult kiiresti, batsillid paljunevad imeliselt. Täpselt nii on ka meie finants- ja intressimajanduse puhul.

See omaenda vastastelt nõu küsimine on äärmiselt iseloomulik pahaaimamatutele sakslastele. Kui ilmub mees, kes armastab oma rahvast kirglikult ja annab neile üht-teist nõu ning hoiatab vastutavaid mehi selle või teise kelmuse eest, võib kümme ühe vastu kihla vedada, et murelikud inimesed jooksevad kelmi juurde ja küsivad temalt üsna naiivselt: "Ütle mulle, see ja see on mulle öelnud, et sa oled lurjus, palun ütle mulle, kas see on õige!" Ja kui teine sellele seejärel maailma ausaima näoga selgitab: "Aga mida sa siis arvad – ma olen lurjus! – vastupidi, ma olen su parim sõber, ma olen alati aidanud sind meie rahalistest raskustest välja", siis on siiras küsija üsna rahul – ta on teinud piisavalt ja ta on eriti rõõmus, et ta ei pea oma aju pingutama. Rahva tülikat sõpra ei pea ta aga üldiselt oma vastuse vääriliseks – ja asjad jäävad intressikapitalistliku laenupoliitika rüppe veelgi kinni, kuni viimanegi tasuta rahvuslik rikkus on finantsvõimudele panditud ja kogu rahvas maksab rahvusvahelisele finantsile ainult intressi.

Kokkuvõtteks peame just selles kontekstis veel kord rõhutama tõsiasja, et Baieri riik – ajal, mil tegemist polnud sugugi nii olulise riikliku ülesandega nagu Baieri hüdroenergia arendamine, st novembrivalitsuse rahakriisi leevendamisega – emiteeris Baieri riigipangast väga kiiresti umbes 130 miljonit Baieri riigipanga riigikassa rahatähte. See juhtus täiesti varjamatult – ja kõik võtsid neid Baieri rahatähti sama meelsasti kui Riigipanga rahatähti ning igaüks sai endale osta Baieri vautšerite ja Riigipanga rahatähtede eest sama palju leiba. Tegelikult ei pidanud see isegi kogu Baieri riik olema, piisas sellest, kui provintsi pealinna Müncheni linnapea ja mõned linnavanemad lasid oma nimed sellistele värvilistele paberitükkidele trükkida, ja isegi see hädaabiraha ringles, kõik võtsid seda ja kõik jagasid seda täpselt nagu Riigipanga rahajääke, ja see hädaabiraha ise täitis iga raha ülesannet – olla kaubavahetuse abivahend – vastuväideta.

Ainult üks ametkond sai provintside ja kogukondade kunstlikest tükkidest äärmiselt ebameeldivalt mõjutatud – kõrgfinants – ning nad sundisid 1921. aasta oktoobris vastu võtma Reichi seaduse, mille kohaselt oli provintsidel ja kogukondadel rangelt keelatud välja anda

[78] Šveitsis asuv Davos on 18. sajandi keskpaigast alates olnud kuulus kopsuhaiguste all kannatavate inimeste ravikeskusena. Engadin on org Šveitsi Alpides.

Machine Translated by Google

hädaabiraha enam anda. *See seadus oli oma olemuselt selge juutide kaitse seadus, millele pidi 1922. aastal järgnema "Vabariigi kaitse seadus".*

Ma kujutan väga hästi ette rahvusvahelise finantsmaailma äkilist hirmu, kui nad mõistsid, et intressivabas rahas, isegi kahjutus hädaabirahas, hoidis rahvas käes relva – loomulikult ilma rahva teadmata –, mis võis ühe hoobiga lõhkuda sajanditepikkuse põrandaaluse ja võltsingutööga valede ja pettusega rajatud kuldse võrgustiku ning vabastada rahvad intressiorjusest.

Juba sel ajal, Baieri riigiraha emiteerimise puhul, nõudis Riigipank peagi selle raha uuesti väljavõtmist, mis seejärel ka kuulekalt 1921. aasta jooksul toimus. Põhjus: see raha ei toonud kõrgele finantsturule intressi, nagu Riigipanga raha kaudselt Riigi riigivõlakirjade kaudu.

Rahvussotsialistlikus riigis rahastatakse ja korraldatakse tulevikus kõiki suuri riiklikke ülesandeid kirjeldatud viisil, vältides täielikult laenuteed. Loomulikult valime intressivaba ehitusraha kaudse tee üldiselt ainult siis, kui vajalikke vahendeid ei ole võimalik koguda teiste riigiettevõtete ülejääkidest või sellisteks sihtotstarbelisteks maksudeks määratud erimaksudest. Igal juhul teame, et see rahastamisvorm avab täiesti enneolematuid ja tohutuid võimalusi riigi loodusvarade kasutamiseks, transporditeede parandamiseks jne.

Iga rahvas on nii rikas, kuivõrd ta suudab tööd korraldada.79

79 See kajastub Hitleri kõnes Riigipäevahoones 30. jaanuaril 1939, milles ta kuulutas: „...vajaduse sunnil oleme õppinud kõigepealt täielikult arvestama rahva kõige olulisema kapitaliga, nimelt tema töövõimega.“ (tsiteeritud R de Roussy de Sales'i (toim.) teoses *Adolf Hitler: Minu uus kord,* London: Angus ja Robertson, 1942, lk 457j).

Machine Translated by Google

Sotsiaalse Konstruktsiooni ja Majanduspank

Eelmise peatükiga on loogilises seoses sotsiaalse ehitus- ja majanduspanga loomine, mille ülesandeks on emiteerida intressivaba ehitusraha eriti elamute ehitamiseks. Loomulikult ei tohiks seda sotsiaalset ehitus- ja majanduspanka juhtida riikliku institutsioonina, vaid avalik-õigusliku juriidilise isikuna. Seega peaks selle arutamine loogiliselt toimuma pärast natsionaalsotsialistliku maksusüsteemi esitlemist, kuid kuna see sotsiaalne ehitus- ja majanduspank ei ole midagi muud kui intressivaba finantseerimine, mis on üle kantud eramajanduse ja eriti elamuehitussüsteemi – seega kõige universaalsema tähtsusega majandusharu – tingimustesse, on selle esikohale asetamine ehk õigustatud.

Miks sellist ehituspanka ei tohiks juhtida puhta riigiettevõttena, tuleneb asjaolust, et selline avalik-õiguslik finantsasutus peab olema vabamalt manööverdatav kui riigiettevõte. See ei oleks nii oluline, kui tegemist oleks ainult elamuehitusega, kuid on palju juhtumeid, kus tegemist on üliioluliste ülesannetega, mis kaudselt mõjutavad avalikku huvi, ja siis peaks ja peab pank, mis oma juhtimises riigi ees vastutab, olema vabad käed ka intressivaba krediidi väljastamisel pärast kõigi tingimuste põhjalikku uurimist.

Selline otsustusvabadus pole aga puhtalt riigile kuuluvates ettevõtetes võimalik. Seetõttu tuleb see jätta eraalgatuse hooleks.

Illustratsioonina võib siin esitada sellise seaduse visandliku kirjelduse, mis võeti vastu 1922. aastal Baieri jaoks:

Baieri sotsiaalehituse ja majanduspanga arendamise seadus.

Art. 1

Asutatakse Baieri riiklik sotsiaalehitus- ja majanduspank (BWB).

BWB ülesanne on toetada rahaliselt riigiettevõtteid või eraisikute (olgu tegemist üksikisikute või ühingute) riiklikult majanduslikult väärtuslikke ettevõtteid, mis teenivad riigi arengut või on kasulikud üldisele heaolule.

Art. 2

BWB on avalik-õiguslik korporatsioon. Selle organisatsiooni, haldamise ja tegevuse ning juhatuse kohta kehtestab üksikasjalikumad korraldused kogu ministeerium.

Art. 3

BWB-le antakse luba emiteerida esmalt intressivabu riigivõlakirju, mis on kaetud materiaalsete varade abil kuni 50 miljoni kuldmarga ulatuses.

Emissioon võib toimuda ainult sellisel seaduslikul viisil, et igal ajahetkel emiteeritavate ja ringluses olevate rahasummade hulk on kaetud vähemalt samaväärsete materiaalsete väärtpaberitega (intressivabad tagatishüpoteegid, tagatisvekslid, hüpoteegid jne) ning riigikassa võlakirjade tagasimaksmine või tagastamine on tagatud arendatavate ettevõtete või asutuste tuludega sobiva aja jooksul, maksimaalselt 50 aasta jooksul.

Art. 4

BWB emiteeritud riigivõlakirjadega seotud pantide ja väärtpaberite summa moodustab BWB levialaühenduse.

Machine Translated by Google

Igasugused õiguslikud tehingud, mis häirivad või kahjustavad väärtpaberi- või varakaitset kindlustusseltsile kuuluvad kindlustusandjad on tühised.

Igasugused omandi või valduse muutused kindlustusseltsi poolt hallatavates esemete või õiguste osas ei mõjuta väärtpaberite olemasolu ja jäävad esemega seotuks ka uue ostja jaoks; omandiõiguse eelkäija vabaneb isiklikust vastutusest ainult siis, kui BWB nõustub võlgniku isiku muutusega. Vastupidised kokkulepped on tühised…

Art. 5

Kõik BWB kindlustusorganisatsiooni liikmed ja õigused on kantud sellesse avalikku registrisse; põhimõtted ja õiguslikud tagajärjed kehtivad sellele raamatule samamoodi nagu registritele; registril on avalik usaldus ja õiguse eeldus.

Juurdepääs registrile või selle asjakohastele osadele antakse igaühele, kes tõendab õiguslikku huvi juurdepääsu vastu.

Igal aastal avaldatakse bilansitaolised kokkuvõtted emiteeritud riigivõlakirjade kogusumma, samuti nende eest BWB-le tasumisele kuuluvate väärtpaberite kogusumma, samuti lisanduste ja mahaarvamiste ning riigivõlakirjade edukate tagasimaksete ja lunastamiste kohta.

Art. 6

BWB riigikassa võlakirjad on seaduslik valuuta. Kõik peavad neid aktsepteerima täiskursiga nimiväärtuse alusel riigi teiste seaduslike valuutade vahetuskursi suhtes.
Kui võlausaldaja keeldub BWB riigivõlakirju aktsepteerimast eespool nimetatud minimaalse vahetuskursi alusel maksmise asemel, vabaneb võlgnik sellest summast võlast niivõrd, kuivõrd ta on tegelikult pakkunud makset riigivõlakirjades.

BWB emiteerib riigivõlakirju intressivabalt ning lepib lepinguga kokku vastastikuste õiguslike tingimuste üld- ja eritingimused, mis puudutavad emissiooniperioode ja -määrasid, võlgniku poolt makstavaid väärtpabereid ja hüpoteeke, samuti tagasimakseid ja muid asjakohaseid õiguslikke tingimusi. Nende lepingute koopiad tehakse kõigile kättesaadavaks kindlustusseltsi registrikannete lisana.

BWB-l on õigus määrata laenude andmise ja iga-aastaste sissenõuete halduskulude eest lisatasusid või tasusid või määrata igal ajal avalikul ja ühtsel viisil vastavaid preemiaid või allahindlusi.

Artiklis 1 määratud miinimummäärast kõrgema määra emiteerimine või börsinoteering on lubatud.

Tagasimakseid saab teha ainult samalaadsete riigikassa võlakirjadega, nagu need emiteeriti.

Art. 7

BWB tegevust, mis hõlmab käesolevas seaduses sisalduvate ettekirjutuste järgimist, kontrollib ja jälgib avalik järelevalvenõukogu, kuhu kuuluvad rahandusminister või tema nimetatud esindaja, siseminister või tema nimetatud esindaja, justiitsminister või tema nimetatud esindaja ja kolm parlamendist kaheks aastaks valitavat isikut.

Machine Translated by Google

Art.8

Trahv: Vangistus kindlustusseltsi väärtpaberite tahtliku kahjustamise eest, samuti ehituspangatähtede või nende vahetuskursi väärtuse ärilise või tavapärase, eriti börsi sabotaaži või selle katse eest. Lisaks sellele on selle eest ette nähtud suured rahatrahvid, isegi juriidilistele isikutele.

„Täidesaatvas korras“ anti seejärel täpsed ettekirjutused juhatuse ja nõuandekogu moodustamise kohta, kuhu kuuluvad ministeeriumide, parlamendi ja ehitajate esindajad. Sellise nõuandekogu ülesandeks on ehitusvekslite seadusliku kasutamise kontrollimine, tagasimaksete läbivaatamine, hüpoteekide hüvitamise edasine kontrollimine, intressivabade ehitusvekslitega hüpoteegi aluste kinnitamine jne.

Edasised tingimused reguleerisid seejärel tagasimaksmist ja arveldamist, emiteeritud ehitusvekslite seeria ja sellega seotud väärtpaberite laoseisu kirjendamist ning lisaks veel ettekirjutusi kinnitatud ehitusprojektide kohta jne. Sel ajal ajendas sellise sotsiaalpanga loomist tohutu eluasemevajadus ja asjaolu, et Reich ja provintsid ei suutnud kuidagi raskusi tõhusalt kontrollida. Eluasemeametite asjaomased asutused said muidugi siin-seal elamispinda vabastada, kuid nad ei saanud uusi elamuid ehitada. Uusehitustegevus kannatas materjalide puuduse all, eelkõige seetõttu, et olemasoleva üüride erakorralise kontrolli tõttu oli uute majade ehitamine erakapitalile täiesti "kahjumlik".

Reichi ja provintside antud toetused nn kaotatud ehituskulude katmiseks ei olnud jätkuva valuuta devalveerimise tingimustes kaugeltki piisavad.
Isegi siin-seal alanud individuaalsed elamuehitused ei suutnud üldist eluasemeprobleemi lahendada. Isegi odavate hüpoteeklaenude loomine oli võimatu, sest tolleaegsete fikseeritud üürihindade juures välistas isegi kõige odavam ehitusraha 4% intressi.

Seega juhtubki, nagu juba põhilistes tähelepanekutes mainitud, *et hoolimata suurimast vajadusest – ebapiisava kasumlikkuse tõttu – jääb vajadus lihtsalt katmata.*

Kui aga õnnestub kaotada iga-aastased intressikohustused, kui nähakse ette intressivabad vahendid eluaset vajavatele inimestele, on võimalik eluasemeturgu suurejooneliselt elavdada. Sellega aga mitte ainult ei kõrvaldataks kohutavat eluasemevajadust koos kõigi selle sotsiaalsete ja tervisekahjudega, vaid ka siseturg saaks erakordselt ergutada, sest kõik lugematud kõrvalharud – lukksepad, puusepad, katusepanijad, torulukksepad, klaasijad, paigaldajad, keraamikud, põrandapanijad ja plaatijad, maalrid ja krohvijad – sõltuvad sellest, nemad leiavad siis tööd ja leiba ning nende ostuvõime tugevneb.

See tähendab aga intressivaba ehituslaenu.

Need ehitusnootid on välja andnud "Sotsiaalne Ehitus- ja Majanduspank".
Tarnijatele ja ettevõtjatele makstakse ehituse eest selle rahaga. Hoone omanik maksab saadud intressivaba raha tagasi sobivate osamaksetena 30–50 aasta jooksul, olenevalt ehituse iseloomust ja vastupidavusest. Ehitusvekslid erinevad Reichi või provintsi rahast umbes samamoodi nagu Reichsbanki võlakirjad erinesid laenuriigi võlakirjadest. Nagu juba mainitud, on nende ehitusvekslite täielik materiaalne kate selles, et samal ajal tekivad ehituspanga arvele emiteeritud võlakirjadega võrdses summas uued materiaalsed varad (majad).

Machine Translated by Google

mis on seaduslikult tagatud sama summa ulatuses intressivabade hüpoteekide registreerimisega.

Praktiliselt ka siin ei kajastu ehitusarvetes uute hoonete täisväärtus, vaid ainult tegelikud ehituskulud. Seega peavad maa kättesaadavaks tegema vähemalt ehitajad või ehitusühistud või kogukonnad ning lisaks sellele peavad vähemalt 10–30% hoone väärtusest tulema eluaset vajavate isikute endi tootusest, millest 5% tuleb jätta ehituspanga halduskulude katteks.

Seejärel toimub tagasimakse ilma edasise intressiarvestuseta. Sel viisil kasvab majaomanike vaba vara nende majades aasta-aastalt ja samamoodi ka kogu ühistus väljastatud ehitusvekslite katteks säilitatav väärtus.

Seega väheneb ringluses olevate ehitusvõlakirjade hulk vastavalt tehtud tagasimaksetele.

Selle ehitusraha juriidiline iseloom ei ole midagi muud kui võlakirja emiteerimine.
Selle võlakirja võlgnik on ehituspank. Võlakirja võlausaldaja on praegune omanik.
see võlakiri.

Kedagi ei saa keelata võlakirjade emiteerimisel, alati on vaid väliste asjaolude küsimus, kas kellegi emiteeritud võlakirju üldiselt maksevahendina aktsepteeritakse. Nagu varem korduvalt mainitud, on ehitusvekslid alati ja igas mõeldavas majanduslikus ja poliitilises olukorras täielikult kaetud nende vastu olevate materiaalsete varadega. Seega ei saa olla juttugi panga raskustesse sattumisest.

Üldine aktsepteerimine on aga tagatud hetkel, mil riik lubab võtta endale ehitusvekslite ajaliselt piiratud lunastamise garantii ja nende kehtivusaja jooksul neid oma registrites maksevahendina aktsepteerida või kui need kuulutatakse seaduslikuks maksevahendiks.

Selline garantii vastuvõtmine ei tähenda riigile praktiliselt mitte kõige väiksemat koormat; vastupidi. Tänapäeval peab riik igal aastal kulutama ja maksma intressi lugematuid miljoneid toetusi saamata jäänud ehituskulude katteks ning seejärel üldiste maksude kaudu tagasi saama. Seejärel tühistatakse see täielikult.

Riigi antud toetused on seega tegelikult kaotatud raha, mille kogukond peab tagasi nõudma ja mis läheb õnnelikele inimestele, kes tõepoolest suutsid selliseid toetusi haarata.

Seega, isegi kui intressivabade ehitusvekslite saajate hulgast võlgnev maksja ei suuda mingil hetkel oma kohustusi täita, ei mängi see mingit rolli riigieelarve tohutu kokkuhoiu seisukohast, kuna sel viisil ei pea ka see tegema täielikult kaotatud ohvreid.

Kuna tegemist on suure sotsiaalse tähtsusega ülesandega, on õigustatud kehtestada iseseisev avalik-õiguslik juriidiline isik kui selle täitmise instrument ja kandja.

Sel viisil eemaldatakse see institutsioon eramajanduslike sotsiaalsete vormide sfäärist, millega rahva silmis loomulikult seostatakse isiklikku kasu ja rikastumise kavatsusi. Teisest küljest eemaldatakse institutsioon puhta riikliku ettevõtluse valdkonnast, mille vastu avalikkuse seas valitseb kõigis majandusküsimustes teatav vastumeelsus, mis pole sugugi ebaõiglane.

Rakendusmäärustes tuleb registreerida kõik, mis on põhimõtteliselt avalikkuse ja panga ärijuhtimise turvalisuse jaoks hädavajalik.

Machine Translated by Google

Kavandatav nõuandekogu saab oma mõju avaldada ka väljaspool seda. Nõuandekogu ise peegeldab taas kõiki asjaomaseid huvirühmi.

Ehituspanga asutamisel avalik-õigusliku juriidilise isikuna on ka meeldiv kõrvalmõju, et sel viisil loodud varade kogum ei ilmu riigi, vaid iseseisva juriidilise isiku, milleks on ehituspank, omandina.

Selle ehituspanga juriidiline konstruktsioon või iseloom on seega järgmine: ehituspank on juriidiline isik seetõttu, et see on tunnustatud või asutatud avalik-õigusliku juriidilise isikuna; see ehituspank ei koosne üldse üksikisikutest liikmetest; ta ise kannab oma tegevusest tulenevaid õigusi ja kohustusi. Ta ei ole aga ka ametnik ega riigiasutus ega riikliku organismi liige.

Sellise õigusliku vormi loomine ei ole küll midagi tavalist ja traditsioonilist, kuid sellegipoolest on see juba seaduses ette nähtud; tänapäeva olud nõuavad aga vastavaid kaasaegseid institutsioone. Selles peitubki teeneid, kui midagi sellist luuakse: teatud viisil minnakse traditsioonilistest piiridest kaugemale, et kohaneda ajastu nõudmistega.

Ettevõtte tegevuse kulgu saab kõige paremini selgitada üksiku näite abil: ehituspank teeb eelnevalt teatavaks põhitingimused ja eeltingimused, mis peavad olema täidetud, et ehituspanga raha heakskiitmise taotlust menetletaks.
Taotleja suunab oma taotluse koos vajalike dokumentidega ehituspangale ja jaatava vastuse korral sõlmib eluaseme vajajatega (majaomanikega) lepingu.

Käesolevas lepingus tuleb esmajärjekorras sätestada kõik, mida ehituspanga määrus ja rakenduseeskirjad ette näevad, seega kohustus kasutada ehitusraha ainult hoone ehitamiseks, hüpoteegi staatuse kohustus ja tagasimaksekohustus. Lisaks tuleb käesolevas lepingus sätestada kõik muud õiguslikud tingimused. Eelkõige tuleb kindlaks teha, et eluaset vajaval isikul ei ole õigust kinnisvara uuesti müüa, mis on pealegi juba hüpoteegi seadmise määruses praktiliselt esile tõstetud. Pärimise ülemineku ja maksehäirete tingimused tuleb vastavalt reguleerida ühe või mitme tagasimakse osamaksega.

(Üksikasjad tulenevad selle asja olemusest).

Kuna kõikidele tarnefirmadele ja töötajatele makstakse ainult ehituspanga rahatähtedega, mille ehituspank ise toodab, tulevad ehituspanga rahatähed esmakordselt ringlusse igal juhul ainult selles ulatuses, kuivõrd vastav summa laekub kinnisvarale. Töötajatelt ja tarnijatelt jõuavad ehituspanga rahatähed avalikkuse ette; olemasolevate tagatiste arvelt ja eriti seetõttu, et riik võtab ehituspanga rahatähtede garantii ja riigikassa aktsepteerib ehituspanga rahatähti maksevahendina, aktsepteerib avalikkus ehituspanga rahatähti nagu iga muud raha. Seega jääb majaomaniku otsustada, kuidas ta täidab oma kohustust ehituspanga ees maksta igal aastal tagasi 2% laenatud summadest ehituspanga rahatähtedena. Teisisõnu, hoone omanik ja ehituspanga hüpoteeklaenuvõtja peab igal aastal tootma ringluses olevatest summadest 2% ehituspanga rahatähtedena. Praktikas juhtub nii, et hüpoteeklaenuvõtjad koguvad enne tagasimaksetähtaja lõppu ehituspanga rahatähti, mis tõepoolest ringlevad koos kohaliku rahaga, ja rahuldavad sellega oma makse.

Machine Translated by Google

kohustus. Eriti sobiv koht ehituspangatähtede saamiseks on ehitusplatsid, mis on igal ajal töös.

Kui ettekujutuse saamiseks eeldada, et Münchenis emiteeritakse aastas 10 miljoni väärtuses ehituspanga märkmeid, siis sellest laekub ehituspangale igal aastal 200 000 kuldmarga tagasi; seega on maksimaalselt 50 aasta pärast kogu 10 miljonit tagasi tulnud ja ehituspank on need sisse nõudnud, maksimaalselt 50 aasta pärast on selle raha eest ehitatud majad sellega tagasi makstud ja saavad omanike võlgadeta omandiks. Kogu makse on toimunud ilma pennigi asjatu intresside eest maksmiseta; makse tehakse edasi lihtsalt ehituspanga asutamise teel, mis on seotud riikliku garantiiga.

Sotsiaalne akt seisneb selles, et riik on tootnud majade väärtuse täiesti eimillestki, et ta on kogu selle hoone ehitamisega loonud sissetuleku tuhandetele töötajatele ja ärimeestele. Kui eeldada, et tegemist on tuhandete eramajadega, siis muutuvad tuhanded maatud sellega maaomanikeks.

Esitatakse erinevaid vastuväiteid ja reservatsioone, millest võib välja tuua kõige olulisemad:

1. Inflatsiooni vastuväide. See vastuväide on sama lühinägelik kui ka ebaoluline; nagu varasemates lõikudes juba selgitatud, saab inflatsioon tekkida ainult siis, kui emiteeritakse katmata raha. Siin seisab materiaalne kate vastu ehituspangatähtedele; seega on tähtsusetu, kui ringlusse satub isegi märkimisväärne hulk ehituspangatähti.

2. Vastuväide, et see küsimus on uus ja läbi proovimata. See vastuväide ei ole rakendatav ja küsimus on Saksamaa jaoks ehk uus. Mujal ollakse harjunud selliste intressivabade võlakirjadega, mis on kaetud materiaalsete varadega. Tüüpiline näide selle kohta on Inglise order, mis võeti kasutusele sada aastat tagasi ja on siiani säilinud. Order on korraldus, mis annab omanikule õiguse teatud kogusele toorrauale, mis on hoiustatud teatud kesklaos. Neid orderi märkmeid kasutatakse valuutana; orderi ostujõud kõikub ainult nendes piirides, millele toorraua hind maailmaturul allub.

Kui meil näiteks Saksamaal oleksid sellised orderid olnud, oleksid need olnud täiesti sõltumatud Saksa valuutadest ja nende kõikumistest. Nende ordrite väärtus oli seotud toorraua hinnaga ja nende hindade väärtus omakorda reguleeriti automaatselt valuuta suhtes.

Orderis leiame olulise näite selle intressivaba võlasertifikaadi ja materiaalse varaga kaetud võlakorralduse populaarsest olemusest.

Kuivõrd on vaja püstitada märkimisväärseid ja riiklikult majanduslikult olulisi uusi hooneid, on hädavajalik ehitada terveid asulaid järjestikku.

Oleks vigane seisukoht, kui soovitaks ehitada eramuid või isegi ridaelamuid ainult siis, kui maja otsiv inimene ise soovib selle omanikuks saada.
Kõrvaldamist vajav kahju on eluasemeprobleem, seega ei ole tegemist peamiselt eluaseme, vaid eelkõige eluasemevõimaluste loomise küsimusega. Ka see vajadus kõrvaldatakse üürikorterite ärilise ehituse edendamisega. Seega ei takista miski vanamoodsa üürimaja omanikul uue üürimaja ehitamiseks ehitusraha saamist. Just selliste isikute puhul on võimalik nõuda sularahas ettemaksu, mis on suurem kui vaid 10% kogu hoone väärtusest.

Machine Translated by Google

väärtus; paljud neist inimestest on valmis ja suutelised kulutama oma vahenditest märkimisväärseid summasid elamuehitusele, kui nad saavad ehituspangalt toetusena vastava intressivaba jääksumma või osalise summa. Just ehituspanga raha intressivaba olemus võimaldab arvestada ehitusturu elavnemise selle aspektiga, mis on suurlinnade jaoks nii äärmiselt oluline.

See sotsiaalne ehitus- ja majanduspank liigub aga hiljem ka elamuehituse finantseerimise piiridest kaugemale, andes intressivabu krediite riiklikult majanduslikult olulistele ettevõtetele, tööstusharudele, kommunaaltöödele, põllumajanduse parendamisele jne, isegi kui lühema tagasimaksetähtajaga.

Machine Translated by Google

Maksudeta riik

Natsionaalsotsialistliku riigi peamine eesmärk on: maksudeta riik. Kuigi see võib tänapäeva oludes kõlada hullumeelse utoopiana, kuigi see võib paljudele tunduda liiga hea lubadusena, et olla tõsi, teame me siiski, et see eesmärk on täiesti saavutatav, vähemalt niivõrd, kuivõrd tohutu maksukoormus tuleb elanikkonnalt eemaldada.

Eelnevates peatükkides oleme täie selgusega esitanud tõendid selle kohta, et tänapäeval neelatakse peaaegu kõik maksud ainuüksi intresside maksmisele. Me maksame makse iga söödud leivatüki eest, iga soe salong maksab ülemäära makse, iga ost koormab müügimaksuga.
Kuid kõik, mis sel viisil maksudeks läheb, ei ole kaugeltki piisav ainuüksi reparatsioonivõlgade maksude tasumiseks.

See reedab alati maitse ja kriitilise arusaamise puudumist, kui keegi eirab sellist peamist eesmärki nagu kahtlemata maksudeta riik utoopiana. Sellele, kes on meiega kaasas käinud tänapäeva finantspoliitika laiadel ja keerulistel radadel ning kes pole kaotanud Ariadne niiti – riigi intressikohustust –, peab olema lihtne leida ka väljapääs sellest Minotauruse labürindist.

See, kes tõuseb kõrgemale allakäikudest ja vaatleb kõrgendatud seisukohalt kirjeldatud seoseid: riigi intressikohustus – maksud – inflatsioon; see, kes on tunnistanud kõigi lääne kultuuriringi rahvaste intressikohustust kui kõike domineerivat fakti; see, kes on tunnistanud, et me elame ajastul, kus töö ja rikkuse vahelised tervislikud ja mõistlikud tingimused on täielikult ümber pööratud; see, kes ei suuda enam vältida tungivat loogikat, et eriti riik ei ole oma finantssuveräänsuse tõttu täielikult seotud laenuteega, vaid et ta saab loominguliselt oma õigusega rahastada kõiki suuri avalikke riiklikke ülesandeid, selle jaoks on see vaid viimane samm finantspoliitilisse Uude Maailma nõuda riiki, kus riiklik finantsadministratsioon ei pea oma esimeseks ülesandeks riigikodanikelt võimalikult suure hulga maksude väljapressimist, vaid vastupidi, iga koormava maksukoormuse kõrvaldamist ja rahvamajanduse viljastamist.

Meil on võimalik esitada numbrilisi tõendeid selle kohta, et maksudeta riik ei ole sugugi utoopia, vaid et selle võimalus on igas korras riigieelarves olemas, kui riik vabastab end sellel lasuvast intressikoormast. Seda, et ta saab seda teha ka ilma, et teda selle eest vastutusele võetaks, tõestab riikide pankrottide ajalugu, mis jutustab kümnetest juhtumitest, kus riigid on pankroti abil pääsenud neil lasuvast intressi- ja võlakoormast.

See viiks meid liiga kaugele, kui siinkohal taas kord detailselt käsitleda seda täpset tõestust, mille olen esitanud oma väikeses poleemilises teoses „Riigi pankrot“. Lahendus, nimelt avalike laenude intressimaksete korrigeerimine võlakirjade samaaegsel muutmisel intressivabadeks pangavaradeks, ei vääri mingil moel häbiväärset pankroti nime, vaid et see riigi ja rahva vabastamise vorm intressivõlgadest tähendab tegelikult riigi ja majanduse vabanemist talumatutest ahelatest.

Nende intressimaksete korrigeerimine oleks aga juba enne sõda võimaldanud katta kogu riigihalduse riigikulud. Näitena olen toonud Baieri 1911. aasta riigieelarve. Sel ajal ulatusid Baieri riigi tulud niinimetatud kommertslikest riigiettevõtetest (raudteed, post ja telegraaf) 120 miljoni kuldmargani ja riigimetsanduse tulud 40 miljonini. Kokku...

Machine Translated by Google

Kogu riigihalduse kulud õigusemõistmiseks (kõik ringkonnakohtud koos kõigi oma personali- ja materiaalsete kuludega, kõik provintsikohtud, piirkondlikud kohtud ja Müncheni, Nürnbergi jne kõrgeimad kohtud) ulatusid 27 miljonini. Kogu Baieri liidumaa suure ja hoolikalt väljaarendatud sisehalduse – seega arvukate ringkonnakohtute, maakonnavalitsuste, Müncheni politseiosakonna, sandarmi, lisaks arvukate teiste organite ja asutuste, nagu meditsiiniasutuste, provintsi vaktsineerimishaigla, toidu- ja poolluksuslike toiduainete uurimisasutuste, sanatooriumide ja vaimuhaiglate, halduskohtu, provintsi statistikaameti, metroloogiaasutuste, kindlustuskodade jne – jaoks maksti välja riigieelarvest. Hariduse, kooli ja kiriku jaoks, seega eriti kõigi põhikoolide, keskkoolide, ettevalmistuskoolide, ladina koolide, keskhariduskoolide, algkoolide, kutseõppeasutuste, õpetajakoolituse asutuste, kõigi riiklike ehituskoolide ja erikoolide, kaubandus- ja muusikakoolide, põllumajandus- ja ringkonna –, 1911. aastal 40 miljonit põllumajanduskoolide, Weihenstephani80 ja bioloogiauuringute instituudi, kõigi naiste haridusinstituutide ning ennekõike ülikoolide jaoks oma lugematute kollektsioonide ja instituutidega, tehnikaülikooli, teiste kunstiülikoolide, kaubandusülikoolide, muusikaakadeemia, seejärel Maximilianeumi81, edasi teaduse ja kunsti keskinstituutide, teaduste akadeemia, riigi teaduskollektsioonide, Baieri muuseumide, riigiraamatukogu, riigiteatri jne jaoks, nende tohutute tegevusvaldkondade jaoks, mis kuuluvad Kultuuriministeeriumi tuhandete ametnike ja tohutute kunstivaradega kollektsioonides ja muuseumides – kõik need vajavad hooneid, haldust ja hooldust –, maksti 1911. aastal kokku 51 miljonit. Rahandusministeeriumi pädevusse , mis tegelikult ei piirdu ainult inimestelt raha väljapressimisega, kuuluvad metsavalitsuse tegevused sadade metsnikega, kaevanduste, sulatustehaste, soolavabrikute, kogu kesk- ja abitolliasutuste, keskse rahapaja, riigivõla haldamise ja riigipanga, maamõõtjaameti ja provintsi maamõõtjaameti ning ka riiklike kuurortide administratsioonide, Müncheni õukonnaõlletehase büroo jne. See samuti väga suur ettevõtmine tekitas 15 miljoni suuruse kulu. Transpordiministeeriumi kulud *kaeti* selle enda tegevustuludest, seevastu vanade ametnike *pensionid* nõudsid lisaks väga suurt summat, umbes 36 miljonit.

Seega kokku nõuti justiitsadministratsiooni, siseadministratsiooni, sh hoonete – mida ma eespool eraldi ei maininud – ja ka rahandusadministratsiooni, samuti haridus- ja arendustegevuse ning pensionide jaoks 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 miljonit.

Riigiettevõtete, posti ja raudteede, kaevandused ja metsad umbes 160 miljoni suurused ülejäägid, mis riigikassasse toodi, oleksid seega tegelikult peaaegu piisavad kogu hiiglasliku riigihaldusaparaadi katmiseks – ilma ühegi maksupennita!

Maksudeta riik oleks seega reaalsus olnud, kui Baieri rahvalt kogutud makse, st 60 miljonit otsemaksu ja 53 miljonit kaudset maksu ning lisaks 31 miljonit lõivu, kokku seega 134 miljonit, poleks pidanud täielikult laenukapitali intressimakseteks kasutama. Ainuüksi Baieri riigivõlgade intressimaksed

[80] Weihenstephan on 11. sajandist pärit klooster Ülem-Baierimaal, mis muudeti 1803. aastal metsanduskooliks ja riiklikuks õlletehaseks.

81 Müncheni Maximilianeumi projekteeris Baieri kuningas Maximilian II üliõpilasfondi asukohaks. Alates 1949. aastast on seal asunud Baieri liidumaa parlament.

Machine Translated by Google

nõudis 84,6 miljonit (!) ja Baieri pidi Reichile andma 50 miljonit samuti Reichi võla intresside maksmiseks.

Olen andnud lühikese ülevaate meie riigielu suurtest ja väikestest valdkondadest. See tundub eriti oluline ka seetõttu, et natsionaalsotsialism peab meeles ka seda, kui erakordselt palju ja kui palju eeskujulikku tööd vana riik tegi, palju sellist, mis ei vaja reformi ega parandamist, kuna see ei puuduta küsimusi, mida ei saa kunagi lõpetada.
Isegi iga riikliku organismi puhul on tõsi, et see ei saa paigal seista, kui see ei taha kivistuda. Paljudes valdkondades ei tee värskem ja vabam vaim halba ning siin-seal on põhjalikud reformid vajalikud. Vähemalt paljudes meie haldusaparaadi harudes peab sisenema uus vaim, eriti riigiteenistuja kindla vastutuse vaim oma ülesannete ja inimeste ees, keda ta teenib.

Ainult üks valdkond sunniti täiesti valedele teedele – riigi finantsjuhtimine.
Kui sellised asjaolud nagu äsja kirjeldatud on võimalikud, on see tõepoolest märk sellest, et siin tuleb läbi viia radikaalne muutus. See kehtib aga juba enne sõda olnud riigi kohta – juba sel ajal oli riik seotud eralaenukapitali intressiteenimisega.
Miski ei näita silmatorkavamalt riigi sõltuvust juba sel ajal eksisteerinud laenukapitalist kui ülevaade maksude jaotusest erinevate tuluvormide vahel. 1911. aasta eelarve kohaselt, millele me oma seni tehtud vaatlused tuginesime, hinnati maaomandi väärtuseks 12,6 miljonit, elamuomandi väärtuseks 12,1 miljonit, äriettevõtete väärtuseks 17 miljonit, kuid kapitalipensionid kogupensionitulu 253 (!) miljonit kuldmarga oli vaid 10 miljonit. Seega on see tegelikult äärmiselt leebe kohtlemine nende suhtes, kes saavad elada ilma pingutuseta ja töötada tööealise elanikkonna arvelt.

Lumedate väikeste pensionituludega inimesed – me peame siin silmas 70–700 miljoni marga suurust pensionigruppi – esindavad arvuliselt küll valdavat hulka kapitalipensionide maksukohustusi, st umbes 150 000, kuid ei nende kapitaliintressidest saadav tulu ega ka nende maksumaks, mis on umbes 0,7 miljonit, mängiks riigieelarves mingit rolli – aga see, mis teeb need arvud meie jaoks nii tähelepanuväärseks, on asjaolu, et suur laenukapital on loonud neis sadades tuhandetes väikestes intressisaajates võimsa kaitsevalli kõigi rünnakute vastu, mis on suunatud pingutuseta ja tööta intressitulude vastu.

Loomulikult on neid väikese intressi saajaid lihtne veenda, et nende säästud peavad teatud määral tagama püsiva intressinõude, sest nende inimeste, kes on terve elu vaeva näinud ja oma säästude nimel tegelikult töötanud, sarnasus riiklike ja töötajate tingimustega pensionisaajatega on ilmne. Kuid see, mis eristab seda suhtumist pensioni ideest, on oluline erinevus selles, et pensioninõue sõltub inimesest ja lõpeb surmaga, samas kui intressinõue on materiaalne ja seotud inimesest sõltumatult ja isikupäratul viisil raha palja omamisega kui "igavese õigusnõudega".

Me käsitleme neid seoseid edaspidi üldiste vanaduspensionide arutamisel, sest need tähelepanekud võimaldaksid meil leida ülemineku põhjendamatust igavesest intressist iga rahvuskaaslase õigustatud nõude ja muretu vanaduse vahel.

Küsimuses, mida me käsitleme vana riigi tähelepanuväärselt heldekäelise laenukapitali kohtlemise kohta, ei tule need väikesed intressisaajad arvesse, vaid ainult need, kes neelavad alla lõviosa kapitalipensionidest ja kes seejärel astuvad taas esile riigi suurte finantsdoonoritena.

Machine Translated by Google

Seega lähme selle rahvusliku majandusliku jamaga ja kapitalistlikult orienteeritud riikliku finantsjuhtimisega ning asume vabasse, natsionaalsotsialistlikku töö- ja tulemusriigi poole, mis on vabastatud kõigist maksudest.

Kui riik on oma intressikohustuste raskusest vabanenud, siis on näha, mida riik saavutada suudab. Kui lisanduvad uued ulatuslikud tuluallikad, näiteks hüdroenergia ja riigi loodusvarade kasutamine, siis pole maksuvaba riik enam utoopia, vaid rõõmustav reaalsus.

Kui me siiski tahame rääkida natsionaalsotsialistliku riigi maksupoliitikast, siis sellepärast, et sellistest maksuallikatest saaksid leida vahendid paljude ülesannete jaoks, mis tegelikult ootavad riiklikku lahendust, kuid milleks riigieelarves aga enam vahendeid ei olnud. Me peame siin silmas rahvatervise laiaulatuslikke valdkondi, võitlust suguhaiguste vastu, alkoholi kuritarvitamist, kehalise spordi edendamist, kunsti ja teaduse ulatuslikumat edendamist, rasedus- ja sünnituspuhkust, lastehoidu, aedlinnade ehitamist ja ennekõike Saksa rahva auvõla kustutamist oma sõjas haavatute, sõjaleskede ja orbude ees.

Rahvusliku sotsialistliku riigikorra maksupoliitika juhtpõhimõteteks tuleks võtta järgmist:

1. Siselaenude intressimaksete maksustamine on välistatud.
2. Maksud on lubatud ainult mitteproduktiivsetel eesmärkidel tehtavate riiklike kulutuste katmiseks, halduseks, õigusemõistmiseks, sõjaväe, politsei ja tervishoiusüsteemi ning hariduse jaoks, kuivõrd kaubanduslike riigiettevõtete, raudteede, posti, telegraafi, riigimetsade ja riigikaevanduste ülejäägid, samuti suurte riiklike linnadevaheliste baaside elektrivarustus ei ole nende katmiseks piisavad.
3. Erivajaduste katmiseks või eriliste hädaolukordade korral, eriti sõja korral, ei ole otsesed ja kaudsed maksud mitte ainult lubatud, vaid ka kohustuslikud.
4. Otseseid makse võib omandile kehtestada mis tahes kujul, kuid siin tuleb ette näha ulatuslik gradatsioon. Tulu tuleb jätta maksuvabaks sobiva ulatuseni. Sellisel juhul tuleks senisest põhjalikumalt kaaluda, kas maksumaksjal on lastega perekond või muid hoolduskohustusi.

5. Riigiametnikud tuleb põhimõtteliselt maksudest vabastada. Abielus inimeste laste puhul... toetused tuleb garanteerida.
6. Kaudsed maksud tulevad tavapärastel aegadel arvesse ainult luksuskaupade puhul. Riigil on siin suurepärased vahendid, et kontrollida ja tõsta selliste toodete tootmishindu, mis teenivad vaid atraktiivse luksuse, söömise ja joomise ülekülluse ja õgardluse ning moe liialduste tüütuse vajadusi. Isegi puhtalt poolluksuslikud kaubad nagu tubakas, alkohol, vein, kuivõrd need ei teeni tervise eesmärke, kannavad kaudseid makse. Teisest küljest tuleb kõiki kaudseid makse, mis tänapäeval rahvast täielikult ekspluateerivad, põhimõtteliselt vältida. Me peame siin silmas kõiki mõttetuid kaudseid makse, mis toimivad ainult hindu tõstvalt, näiteks suhkrule, soolale, tikkudele, lampidele, limonaadile, samuti kivisöe makse, mis muudavad tootmise radikaalselt kallimaks, samuti isiku- ja kaubaveo makse ning ennekõike kaubamüügimakse.

7. Sõja- ja revolutsioonitulude kogumine tuleb läbi viia õigluse ülesandena. Sellise ülesande täitmiseks tuleb loomulikult kõigepealt luua mõistlik arvutusbaas, mille põhjal saab võrrelda praegust rikkust varasemaga. Ilmselgelt tuleb ka siin teha vahet rikkuse vahel, mis tuleneb produktiivsest tööst, mille jaoks sõda aga tähendas erilist õitsengut. See on lihtsalt õige ja

Machine Translated by Google

On kohane, et nii märkimisväärsest sõjakasumist suunatakse osa kogukonnale.
Teisest küljest tuleb palju teravamalt hinnata seda rikkust, mis tuleneb vahenduskaubandusest ja spekulatsioonidest.

8. Tempelmaksud ja lõivud, isegi maksud, mis piiravad vara elementide vaba käsutamise õigust, kuivõrd see käsutamine ei ole suunatud üldise heaolu vastu, tuleb võimaluse korral piirata. Siia kuuluvad ka pärandi- ja kinkemaksud.

Põhimõtteliselt peaks maksupoliitika püüdlema lõppeesmärgi poole, milleks on "maksuvaba riik", sest riigi ülesanne ei ole oma kodanikelt raha väljapressimine, et põlistada põhimõtteliselt valelikku riigilaenu majandust, vaid rahva üldise heaolu tõstmine.
Riik ei ole loodud selleks, et koguda intressi suurelt laenukapitalilt, vaid selleks, et kaitsta oma riigi kodanike isikut ja vara ning muuta riigi loodusvarad ühiskonnale kättesaadavaks. Nagu juba kirjeldatud, tuleks vahendid mitteproduktiivsete riiklike ülesannete täitmiseks võtta peamiselt kaubanduslike riigiettevõtete ülejääkidest, teiseks luksusmaksudest, kolmandaks rikkusest ja sissetulekust, mis jäävad kaugemale sellest, mida saab saada pelgalt töö tegemisega, ning alles seejärel varaliselt keskklassilt, samuti kaudsetest maksudest poolluksuskaupadele, mille kasutamine ei ole eluliselt vajalik. Ja ainult sõja ajal, mil kogu rahva elu on ohus, saab riik nõuda, et isegi ühiskond – kuna ta saab oma teenistussuveräänsuse kaudu nõuda kõigilt sõjaväeteenistust – ja taas kord eriti varakate klasside puhul, annaks oma rahalise panuse sõja läbiviimisse kaudsete ja otseste maksude näol.

Kokkuvõtteks võime öelda veel midagi "kommertslike riigiettevõtete" küsimuse kohta. Nüüd eelistatakse juhtida tähelepanu asjaolule, et riigiettevõtted ei ole "kasumlikud". Kasumlikkuse põhiküsimust oleme juba pikalt arutanud.

Püüdes raudteid jne. „äriliselt juhtida“, „vabastada neid ebaökonoomsest riigiettevõttest“ või „viia neid segamajandusvormi“, on varjatud vaid suure laenukapitali halvasti varjatud soov muuta isegi see riigi märkimisväärne rikkuse komponent endale otstarbekaks. Kui riik annab üle isegi need rikkuse komponendid, siis antakse ta täielikult laenukapitalile ja tal pole peale loa tegutseda laenukapitali intressikogujana enam valdkonda, kus ta oleks suveräänne või kus ta saaks tegutseda regulatiivselt ja kust ta saaks oma ülesannete täitmiseks märkimisväärset tulu.

Machine Translated by Google

Riigi finantspoliitiline vabanemine

Esmalt kirjeldasime, milliseid meetmeid tuleb võtta, et muuta sellised olukorrad, nagu praegu kogeme, tulevikus võimatuks. Need ülesanded nõuavad küll loomingulisi teenuseid, kuid neid saab siiski saavutada ilma kehtivaid õiguslikke tingimusi kahjustamata või muutmata. Teisiti on lood meie riigi intressiga seotud võlaahelate katkestamisega oma sise- ja välisvõlausaldajate ees.

Siin võetavad meetmed on iseenesest äärmiselt lihtsad, ainult nende elluviimine tekitab palju raskusi. Siselaenude igavese intressikohustuse lahendus on: *selle intressimakse seaduslik kaotamine.* Teisest küljest tõstab suur laenukapital, nõudes väikepensionäride huve, suurt kära ja esitab kõige hirmutavamaid ähvardusi riigi vastu, mis "tallab jalge alla puutumatud õigused", mis "paneb toime seaduserikkumise, mis röövib temalt viimasegi usalduse". Suur kapital liigutab loomulikult kõiki hoobasid, et ära hoida "tohutut kuritegu põhiliste majandusseaduste vastu". Loomulikult! - ei saa tegelikult oodata, et rahvusvaheline suurvõim loobub äkki oma võimunõudest.

Selles lahingus on vaja vaid säilitada raudsed närvid ja mitte lasta endal ...
lase end hirmutada pressikulide ulgumisest, keda kõrgfinants ülal peab.

Juut peab seda lahingut kõige visama järjekindlusega, sest see on tema "au" küsimus, nagu ütles vana Rothschild: "Minu raha on minu au ja see, kes võtab minu raha, võtab minult ka au."

Nüüd ei tohiks nende raha riigivõlakirjade omanikelt mingil juhul ära võtta, vaid tuleb lihtsalt kõrvaldada juriidilised nõuded, mis on oma olemuselt muutunud rahvusliku kogukonna suhtes väga suureks ülekohtuks.

Kuid riigi seisukohast, aga ka elanikkonna seisukohast, kes peab oma tööga koguma tohutuid summasid, et rahuldada neid "riiklike võlausaldajate seaduslikke nõudmisi", ei ole tegemist "seaduslike nõudmistega", vaid kõigi aegade suurima ebaõiglusega – töörahva kestva röövimisega väikese osa suurkapitalistide kasuks riigi toetusel. Riik, *mis muudab "intressiorjuse purustamise" faktiks, ei tee mingil moel ebaõiglust, vaid lepib üsna võimsa ebaõiglusega, mille toimepanemise eest ta ise on teinud käsilast.*

Loomulikult tähendab see praeguse riigi täielikku ümberkorraldamist; see peab otsustama, kas ta soovib teenida tervikut või soovib ta, nagu praegu, olla rahvusvahelise finantsmaailma kohtutäitur.
Selles küsimuses kompromisse ei tehta. Ainult sihikindel mahasurumine saab siin viia eesmärgini ja lahenduseni.

Rahvussotsialistlik riik on tõepoolest teadlik sellest võimsast otsusest – oleks äärmiselt raske astuda nii otsustavat sammu, kui me ei teaks täpselt, mida peame intressikapitalistliku majanduse asemele seadma. Kuid kuna me seda teame, läheme sellesse maailma ajaloo suurimasse lahingusse kõige täielikuma võidukindlusega. Me teame, et intressivalitsus on üles ehitatud ainult valedele ja pettusele ning kuna me teame ja oleme seda selgelt tunnistanud, teame ka seda, et sellist valede ja pettuse *ämblikuvõrku ,* olgu see kui tahes vaevaga kootud, saab ühe tõmbega lahti rebida.

Meid peab vaevama veel ainult üks, viimane küsimus, nimelt küsimus: mida ütlevad välisriigid sellise radikaalse reformi ja eriti edasiste intressimaksete keeldumise kohta välismaistele intressivõlausaldajatele?

Machine Translated by Google

Jah, mida ütlevad selle kohta välisriigid? See küsimus on juba iseenesest äärmiselt oluline nii meie saksa häda kui ka suurimate ringkondade kosmopoliitse suhtumise jaoks.
Mis on üldiselt "võõrad riigid"? Kas nad on prantslased, inglased, ameeriklased? Kas nad on rootslased, hollandlased ja norralased? Kas nad on venelased või hiinlased? Või on nad indialased või Fuegiani saared82 või Kongo neegrid? Tõepoolest, kõik need inimesed kuuluvad meie suhtes "võõraste riikide" hulka. Nüüd ei ütle kaugeltki suurem osa neist "võõrastest" midagi, väikseim arv hiinlasi, samuti väikseim arv venelasi ja prantslasi teab üldiselt, millest jutt käib. Lõpuks jäävad alles meie sõjavaenlaste valitsused ja seejärel loomulikult – kui tõeliselt huvitatud – juudi rahvusvahelised pankurid, kes "ütlevad selle kohta midagi". Mida rahvusvaheline finants selle peale ütleb, on aga väga lihtne vastata. Kõikide oma käsutuses olevate vahenditega kirjeldab see sellist protseduuri enneolematu kuriteona kultuurse inimkonna vastu, oma pühendunud ajakirjanduse kaudu ja kõikvõimalike valede ja moonutustega õhutab see niinimetatud tsiviliseeritud maailma sellise enneolematu kohustuste rikkumise vastu, räägib Euroopa täielikust kokkuvarisemisest ja püüab õhutada Prantsusmaad kui Euroopa tsivilisatsiooni eriti sobivat kandjat avatud sõjale Saksamaa vastu. Kõik see, mida välisriigid, see tähendab juudi kõrgkapital, ütleb sellise atentaadikatse kohta suurjuutluse täieliku võimu vastu.

Seega võiks end säästa nii küsimusest endast kui ka vastusest. Sest on ju päevavalge, et see jõud, kelle vastu vabadussõda on suunatud, ei alistu ilma võitluseta, kuna siin ei ole tegemist sakslastega, kelle jaoks on välismaised huvid ja õigused enamasti pühamad kui sakslaste õigused, vaid meestega, kelle silmapaistvaim omadus on jõhker võimutahe.

Kõigis sellistes lõplikes ajalooküsimustes on täiesti mõttetu teha spekulatiivseid tähelepanekuid selle kohta, mida vaenlane nüüd teeb, sest on ilmne, et viimane ei luba kohe vabanemist ega ülestõusu. Hoopis teine on arvestada vastase käsutuses olevate jõuvahenditega ja teada, millised on tema enda tugevused. Kui lisaks teatakse täpselt, mida ta peab tegema ja kavatseb teha, siis tuleb jälgida, kuidas vaenlane rünnaku tõrjub, ja alles siis saab vastumeetmeid võtta. Ükski sõjaline plaan ei saa määrata kampaania kulgu pärast esimest rünnakut, kuid see võib anda üldised juhised energiliseks tegutsemiseks. Nii ka siin.

Meie puhul on vastaseid raske tabada, kuna tegemist on isikupäratu ja rahvusülese jõuga. Seetõttu tuleb kampaaniaplaanis kõigepealt kaaluda, millised jõud ja huvid ei tule vastastena arvesse. See on oluline selleks, et mitte kasutada jõude ilma vajaduseta suunas, kust ohtu ei ähvarda.

Küsimuse „Mida välisriigid selle kohta ütlevad?“ taga peidab end enamasti mure, et me ei saa sellisel juhul välismaalt krediiti ega toitu ega muud toorainet.
Mis olukord siin nüüd on?

Rahvamajandusena saame pikas perspektiivis oma impordi eest tasuda alati ainult ekspordi kaudu, see tähendab kaupu kaupade vastu vahetada, aga mitte paberraha ja mitte "krediitidega".
Kõik see toimib mõnda aega, seni kuni välisriigid annavad tegelikku krediiti, see tähendab seni kuni erinevad välismaised tarnijad usuvad, et Saksa importijad maksavad asjaomaste kaupade eest täisväärtusega rahas. Kuid see on võimalik ainult siis, kui importijad on Saksa kaupade eksportijatena kogunud välisraha. Hirm, et me ei saa puuvilla ega rasva,

82 Lõuna-Ameerika lõunatipu lähedal asuva Tulemaa saarestiku elanikud.

Machine Translated by Google

vask või sööt rahvusvaheliste intressimaksetest keeldumise tõttu ühendab küsimusi, millel pole põhimõtteliselt omavahel mingit pistmist. Isegi täielikult juudi suurpangandus ei suuda pikas perspektiivis takistada toorainet tootvate riikide ülejääkide jõudmist Saksamaa tehastesse ja töökohtadesse ning samamoodi ei suuda Saksamaa valmistooted mingil moel maailma müügiturgudele jõuda. See vastastikune kaubavahetus eri riikide majanduste vahel toimub tõepoolest vastavalt pakkumise ja nõudluse sundivatele seadustele. Muidugi võivad siin sunniviisiliselt ja ajutiselt esineda piiranguid ja seisakuid, nagu me seda kogesime sõjas ja seejärel Ruhri piirkonnas. Kuid need kõik on jõulised meetmed, mis kahjustavad välisriike sarnasel viisil.

Seega võime kindlalt eeldada, et hulgikaubandus suudab katta absoluutselt vajaliku impordivajaduse. Alati leidub neutraalseid riike, mille kaudu see import meieni jõuab.

Pealegi võib rahvamajandus, mis on taas teadlik oma riiklikest kohustustest ja mis seeläbi ekspordiartiklite puhul taas tõhusamaks muutub, palju enam loota sellele, et ta taastab vana usalduse. Ajutised vahenduskrediidid impordi ja ekspordi puhul on kaubandusettevõtete asi ja põhinevad nende isiklikul krediidil.

Sellel küsimusel on nüüd veel üks aspekt, nimelt hirm poliitiliste sunnimeetmete ees seoses riigi intressimaksete peatamisega sõjaobligatsioonidele ja teistele Reichi või liidumaade intressikandvatele võlakirjadele. Isegi see on äärmiselt ebatõenäoline, kuna siin on tegemist Saksamaa valitsuse võlakirjade üksikute eravõlausaldajate intressinõuetega, kelle nimel poliitilisi samme peaaegu ei saa astuda. Tegelikult pole riikide pankrottide ajaloos veel juhtunud, et riigi intressimaksete peatamisele oleks järgnenud sõjaline sekkumine. Vastupidine arvamus, et sel juhul rakendaksid prantslased kohe kättemaksumeetmeid, ei ole loogiliselt mingil moel aktsepteeritav, sest vastasel juhul oleksid vaenlased sel ajal pidanud Saksa marga languse vastu sõjaliste aktsioonidega sekkuma. Valuuta langus jättis Saksa võlakirjade välisvõlausaldajad lõpuks kõigest ilma. Nüüd ei näe meie meetmed üldse ette nende Saksamaa sisemiste riigivõlgade tühistamist, vaid ainult intresside kustutamist ja võlakirjade muutmist pangavaradeks. Sularahamakset saab seevastu välisvõlausaldajatele kohe pakkuda.

Kuidas on võimalik, et sellisel juhul, st kui hr X. Illinois või Chicago saab oma pankurilt teate, et Saksamaa valitsus maksab sõjaobligatsioone sularahas tagasi ja et see summa on tema kontole kantud, oleks ta väga vihane ja paneks oma valitsuse Saksamaa vastu tegutsema?

Kui natsionalistlik Saksamaa valitsus kuulutaks välja intresside kustutamise kõigilt intressikandvatelt võlakirjadelt koos nende võlakirjade samaaegse muutmisega intressivabadeks varadeks riigipankades või postitšekikontodel, ei oleks oodata tõsist vastupanu.
Meie jaoks on oluline, et meie meetmed ei kahjustaks kogukonda – kapitalistliku poole vastupanu ei saa piirata vabastavat tegu. Just selle meetme puhul on näha, et siin toimub hingede lahkulöömine ja et nende suletud faalanks, kes tunnevad selles valitsusmeetmes vabanemist ja...

[83] Kui 1922. aasta lõpus selgus, et sakslased on liitlastele sõjareparatsioonidena makstava puidu ja söe osas tõsiselt võlgu olnud, okupeerisid prantslased ja belglased Prantsusmaa peaministri Raymond Poincaré juhtimisel 1923. aasta jaanuaris Ruhri tööstuspiirkonna. Saksa reaktsioon sellele okupatsioonile oli peamiselt passiivne vastupanu, mis võitis kogu maailma kaastunde ja viis 1923. aasta Dawesi pakti reparatsioonide tingimuste "pehmenemiseni".
aprill 1924 (vt eespool lk 94), milles nõuti ka liitlasvägede okupatsioonivägede väljaviimist Ruhri piirkonnast.

Machine Translated by Google

Töö vabastamine tohutu surve alt hõlmab peagi kõiki töötajaid. Ainult panga- ja börsiringkond ning omaenda eeliste lõksus olevad väikepensionäride ringkonnad jäävad neile vastaseks.

Töölisel pole erilist huvi selle vastu, et ta saab oma ajutise vara pealt pankadelt intressi, veel vähem on tal huvi maksta krediidi eest väga kõrgeid intresse; oma raha kui käibekapitaliga tahab ta töötada ja teenida. Sel põhjusel on kõik ärimehed, tehaseomanikud ja käsitöölised intressikapitalistliku süsteemi säilitamisest väga vähe huvitatud. – See saab selgeks kõigile, kes peavad meeles, et valitsuse intresse – nagu me oleme kõige selgemini näidanud – ekstraheeritakse ainult otseste või kaudsete maksude kaudu tootvate töötajate töötasust.

See, kellel see teadmine selgelt meeles on, ei lase end mingil hetkel kõigutada, sest see on tõepoolest lihtsalt põhiprintsiip: *riik saab anda vaid seda, mida ta peab oma kodanikelt mingil kujul taas ära võtma.*

Riigi intressimaksete intressid tuleb igal juhul võtta tootlikelt töötajatelt. Ükski töötaja ei ole sellest põhimõttest välja jäetud, kõige vähem füüsilise töö tegija, kellel ei ole käsutuses intressi kandvaid võlakirju. See olukord mõjutab teda kõige rängemalt, sest otsesed ja eriti kaudsed maksud mõjutavad teda kõige rängemalt. Nüüd, kuna just töötajalt nõutakse maksu otsese tulumaksu kaudu tulu mahaarvamise vormis enne kõiki teisi ringkondi, on töötaja juba nendes küsimustes selgeltnägijaks teinud; sama kehtib ka kõigi palgatöötajate kohta. Muidugi on need ringkonnad palju vähem teadlikud palju radikaalsematest kaudsetest maksudest – kuigi nad tunnevad neid enamasti inflatsioonis, nagu kirjeldati peatükis "Inflatsioon". Kaudne maks on kõige ebasotsiaalsem maks. See koormab tööd puhta laenukapitali kasuks. Keegi ei saa sellest taganeda ja seetõttu rõhub see kõige rängemalt seda, kellel on kõige vähem sissetulekut. Teisest küljest ei häiri kaudsed maksud – söe-, soola-, tiku-, suhkru-, õlle- ja joogimaksud, isikliku transpordi maksud jne – suure kapitalirikkuse omanikku vähimalgi määral.

Seega üks töötajate ringkonnast, kes on sellise vabastava teo vastane
see saab olla ainult tänu nende seoste tundmise ja mõistmise puudumisele.

Viimane ja kõige raskem asi, millega me selles peatükis veel tegelema peaksime, on rahvusvaheliste intressikohustuste kaotamise küsimus – teisisõnu, edasiste sõjavõlgade intressimaksetest keeldumine.

See küsimus on kõige tihedamalt seotud Saksa ajaloolise küsimusega, tegelikult on see tegelikult Saksa küsimus üldiselt, sest see ütleb: kas Saksa rahvas tahab vabadust või orjust?

Me teame, et sellistes lõppküsimustes saab võidu otsustada ja saavutada ainult sihikindel tahe – vastus sellele küsimusele ulatub seega kaugele finantspoliitiliste vaatluste raamidest. Kuid on oluline, et rahvas, kes peab püüdlema oma vabaduse poole, teaks, et tema orjus on ennekõike finantspoliitiline, et siin on poliitika ja majandus kõige tihedamalt seotud. Kuid just see on praeguse olukorra uus asi, et seda valitsevad finantsvõimu poliitilised vaated ja et sõjalise võimu poliitilised vaated on alles teisel kohal.

Me võime tõepoolest rääkida mammonistlikust ajastust kui uuest ajastust. Jumal Mammon on tõusnud selle maailma troonile. Keiser ja kuningas kummardavad tema ees. Parlamendid ja valitsused on tema alistuvad teenrid. Ta on suutnud ikkestada suuri liikumisi – näiteks palgatöötajate püüdlust oma täiustumise poole. Samamoodi on rahvusvaheline kapital loonud...

Machine Translated by Google

maailma trükipressid, mis on tema eesmärkidele teenistuses – nagu ta on ka endast kultuurilise rikkuse haldaja ja iga rahvusliku põlisrahvaste kunsti ja kirjanduse võltsija.

Selle mammonistliku nakatumise ja maailmavalitsuse silmapaistvamate kandjatena oleme me ära tundnud juudid ning nii sulgub meie teadmiste ring taas kõigi küsimuste küsimusega – *juudiküsimusega.*

Intressiprobleemi lahendus on juudi küsimuse lahendus. Intressiprobleemi lahendus meie selgituste tähenduses on juudi maailmavõimu murdmine, sest see purustab maailma juutluse võimu – selle finantsvõimu.

Kuid intressiprobleemi lahendus on pealegi konstruktiivses mõttes samal ajal aeg ka sotsiaalse küsimuse lahendus.

Sõjavõlgade intresside ja tollimaksude maksmisest keeldumine seaks rahvusvahelise finantsmaailma ehk Prantsusmaa Saksamaa kogu finantsjuhtimise ülevõtmise ette. Kui kaotatakse kõik Reichi maksud, mis nüüd vaenlasele intressi makstakse, tähendaks see ennekõike sisemist lunastust hullumeelsest maksurõhumisest, suurt ja ulatuslikku sotsiaalpoliitilist tegu ning vaenlane peaks püüdma Saksamaal oma finantsjuhtimist arendada.

Aga kui saksa rahvas näeks igas maksu- ja pensioniametis istumas prantsuse või juudi maksukogujat ning kui need välismaised rõhujad võtaksid talunike lautadest parimad lehmad – siis muutuks viha ja nördimus ehk peagi nii tugevaks, et ühel ööl pühiks võõra tondi verise luuaga minema ja vabastaks Saksamaa.

Kas üldiselt võtaks sõjaline jõud sellise ettevõtmise ette oma teenistuses
Seega on rahaline võimekus endiselt väga küsitav.

Meie vabanemissoovi väljavaated pole sugugi nii ebasoodsad, kui need esialgu võisid tunduda – vastupidi. Esimesel korral, kui Saksamaa keeldus ühehäälselt oma „sõjakangelaste” väljaandmisest, oli selle „ei”-ga tont läbi.

Nüüd otsib rahvusvaheline finants kindlasti teisi meetodeid, eriti boikoti meetodit ja rahvusvahelise turu täielikku lämmatamist. See, et viimases see ei õnnestu, võib samuti olla kindel, ja ka Saksa kaupade boikott suunaks Saksamaa esialgu vaid majandustegevuses ja mõnda aega ka eranditult siseturule. Seega oleks ka siin vaid oskusliku sisepoliitika ülesanne – eriti elamuehituse valdkonna helde edendamise kaudu – kriitilistest aegadest üle saada ja neid rahva hüvanguks ära kasutada, kuni uued teed maailma on kindlaks määratud.

See uute teede avanemine maailmale toimub juudi domineerimise murdmise kaudu isegi teiste rahvaste seas, sest ka üksikute rahvaste tee terve rahvamajanduseni saab kulgeda ainult läbi nende koduse mürgistuse ravimise juudi-mammonistliku mürgiga. Siis avanevad iseenesest terve rahvusvahelise kaubanduse ja rahvastevahelise majandustegevuse loomulikud teed – ja inimkond, vabanedes juudi rõhumisest, kogeb enneolematu õitsengu ajastut – ja ennekõike *Saksamaad – maailma südant!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Versioon 1.0

Avaldatud AH 130. aastal Kali Yugas 2018. aasta
oktoobris Sudetenland Verlagi kristliku kalendri
väljaandes.

SUDETENLAND
VERLAG

Toimetanud Einar Birkemann.

Raamatu esikaane tegi Italo.